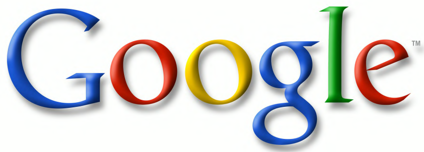

NYPL RESEARCH LIBRARIES
3 3433 07439552 0

Lipsiae, typis Breitkopfio-Haertelianis.

PARALIPOMENA

GRAMMATICAE GRAECAE

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

PARS PRIOR

QUA CONTINENTUR

DISSERTATIONES

DE PRAECEPTIS EUPHONICIS, DE NOMINIBUS MONOSYLLABIS, DE ADJECTIVIS IMMOBILIBUS, DE SUBSTANTIVORUM I. DECLINATIONIS PARAGOGE IONICA.

LIPSIAE
APUD WEIDMANNOS.

MDCCCXXXVII.

PARALIPOMENA

GRAMMATICAE GRAECAE

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

PARS POSTERIOR Vol. 2

QUA CONTINENTUR

DISSERTATIONES

DE NOMINIBUS SUBSTANTIVI ET ADJECTIVI GENERIS AMBIGUIS, DE NOMINUM IN $\overline{MA}$ EXEUNTIUM FORMATIONE, DE MOTIONE ADJECTIVORUM MINUS MOBILIUM, DE FIGURA ETYMOLOGICA.

LIPSIAE
APUD WEIDMANNOS.
MDCCCXXXVII.

DISSERTATIO QUINTA.

DE

NOMINIBUS ADIECTIVI ET SUBSTANTIVI GENERIS AMBIGUIS.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXII.)

DISSERTATIO QUINTA.

DE NOMINIBUS ADIECTIVI ET SUBSTANTIVI GENERIS AMBIGUIS.

Nullam a Grammaticis regulam traditam esse qua substantiva et adjectiva discernantur, minus peritis mirum videatur necesse est, si reputaverint id quasi solum et fundamentum esse hujus disciplinae, sine quo sistere nequeat; accuratius qui rem cognorint, omnino talem regulam tradi posse desperabunt. Adeo facile ex epithetis fiunt appellativa, adeo indiscreta est primitivorum et derivatorum similitudo, adeo late patet metonymiae usus, ut proprias cujusque vocabuli notas promittere prope cujusdam insolentiae videatur. Verumtamen aperienda est aliquando hujus quaestionis via, quam persequentur alii, quousque humanae concessum est conjecturae.

§. 1.

Adjectivorum, quae pro substantivis valent, duo sunt, ut summatim dicam, genera, unum naturale, alterum positivum, utriusque autem species multae variaeque, ad agnoscendum haud perinde faciles. Priori generi subjecta sunt, quae rei significatae vel unice vel prae ceteris conveniunt, primum humanarum actionum vocabula, *γεωργός, κυνηγός, γαμετή*, quae addito substantivo nihilo clariora fiunt quam omisso; deinde omnia, quae de una tantummodo re praedicari possunt, primum masculina *λυχνοῦχος, χειμάῤῥους, θεμέλιος, νεβροτόκος* Nic. Ther. 142. *πτερωτός*, squamiger, laniger[1]), tum fe-

1) In Maximi Catarch. v. 327. *ἢν μὲν ἔῃ πανδῖα μετ' εὐσκόπου ἀρ-*

minina ἡ ἀνθεμουργός, ἡ τετράκυκλος, ἡ λιβανωτοφόρος, ἡ τριήρης, volucris, lanata cf. Aglaoph. T. I. 847. Haec igitur, quia rei notam quandam demonstrant nulli alii rei convenientem, intelliguntur per se ipsa addito praesertim articulo. Ac si quis nomen quoque ὁ Κορίνθιος audierit nullo adjuncto alio, hominem prius quam aliud quid cogitatione comprehendet, quia nulla nobis praesentior notio, et si feminina Λακωνική, Θρᾳκία, Ἀντανδρία, Πιτυοῦσσα, potissimum de regionibus cogitabit, quas usitatissimum est vel ab incolis denominari vel ab urbe principali vel a proventibus aliave proprietate soli. Alterius generis species plurimae, omnibus autem hoc commune est, quod in alias atque alias res accomodari possunt neque intelliguntur nisi ex complexu verborum. Ita θάσιος, σάμιος et cetera topica, nullo dum alio verbo addito, ut ad hominem referamus ipsa natura rei admonet, sed si quis vel illo nomine vinum, vel hoc placentam significare voluerit, opus est aliis quae harum rerum cogitationem excitent, hoc est bibendi, edendi similibusque verbis, quemadmodum, si dicitur θάσιον ἐγχεῖν, ἔπινε πολύν, δικάσω — ἰθεῖα γὰρ ἔσται Il. XXIII. 580. rei notio ex verbo patescit et nominis genere grammatico. Ejusmodi autem adminiculo subtracto adjectiva localia non minus vaga et indefinita sunt, quam quaelibet alia epitheta, nisi quod in universum scimus Graecos Latinosque id quod quisque locus eximium habet, ab eo loco appellare con-

---

νειοῖο, scribendum est εὐπόκου, quemadmodum Poeta de sign. coel. in Anth. Lat. L. V. Ep. 40. *squamiferos pisces* nominavit eos, qui in coelo sunt collocati, et Manilius IV. 744. *laniger in medio sortitus sidera mundo.* Pari licentia Oceanus deus ἀψόῤῥοος vocatur, Tellus dea a Solone μέλαινα et in oraculo Schol. Arist. Rann. 1256. μελάμφυλλος dicitur. Contraria ratione epitheton a persona ad rem transfertur in Herod. V. Hom. c. IX. οἳ Σμύρνην ἐριώπιδα κούρην ναίετε, et Eur. Med. 830. ἔνθα ποθ' ἁγνὰς Πιερίδας λέγουσι ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι, id est μουσικὴν sive παιδείαν ἐνοικίσαι. De epitheto ξανθή quod dicit Elmslejus, refellunt superiora exempla, de quibus dicere licet quod Schol. Or. 980. τὰ φυσικὰ τοῖς μυθικοῖς καταμίγνυσιν Εὐριπίδης. Et quaenam tandem illa Harmonia erit, quae proprie tanquam persona appellari possit ξανθή? Martis certe filia ab hoc loco alienissima.

suesse πράμνιος, θάσιος, φασιανός, λίβυς, ναξία[2]), θασία, θαψία, κιμωλία, σινωπική, περγαμηνή, βακτριανή[3]), carica, caunea, sarda, abellana, africana etc. quorum primum omnium maxime finitum est, quia a Pramno nihil denominatur praeter vinum, cetera cogitatione in duas et plures res trahi possunt, quanquam usus unum altero angustius determinavit. Velut θασία ῥαφανίς haud ignobilis fuit, sed nobilior θασία ἅλμη, quare hoc nomen facilius omitti potuit quam illud; Samus autem qua re maxime illustrata sit, navibus, quae Samaenae dicuntur, an placentis, quae Samiae, an vitibus an cretae fodinis[4]), controversum est et ex pluribus rebus, quas nomen καδμεία sive καδμία[5]) comprehendit, quaenam quoque loco denotetur, tantummodo ex sermonis continuatione perspici poterit. Animalia vero non solum a patria, sed frequentius a specie corporis naturaeque indole nomen sortiri solent, αἰγόκερως, δασύπους, λέπαργος Nic. Th. 359. μελαγκόρυφος, ὀξύρυγχος, συνόδους (dentex), χρύσοφρυς, φοινικόπτερος, αἱμόῤῥους, δρομάς (dromas) Steph. s. Ἄυαρα, platea, seu platalea, varia, cassita, orata, cornuta, sanguisuga, ossifraga etc. plantae a diis hominibusque aut a loco natali aut a formae effectusque proprietate, ἀρτεμισία, γεντιανή[6]), ἡρακλεία, κιρκαία, νυμφαία, κηπαία, μηδική, γλυκεῖα[7]), pole-

---

2) Ναξίας καὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἀκονηθέντος τὸ ἀπότριμμα Dioscor. Eup. II. 61, 272.

3) Βακτριανὰς αὐτὰς (camelos) καλοῦσιν εἰκότως ὅτι ἐν Βάκτροις ἐγένοντο Geopp. XVI. 22, 6. Camelum bactrinum appellat Appulejus, sed Graeci absolute βακτριανὴν dixisse videntur.

4) V. Hesych. s. Σαμία.

5) Sic in Dioscoridis et Alexandri Trall. libris fere constanter scribitur, καδμεία saepe apud Galenum ceterosque materiae medicae auctores.

6) Poeticam formam γεντιάς, qua Andromachus utitur ap. Galen. de Antid. l. 6, 41. T. XIV. Lexicographi praetermittunt.

7) Γλυκεῖα ἡ γλυκύῤῥιζος Hesych. quae vulgo γλυκύῤῥιζα, elegantius sed minus significanter ἡ γλυκεῖα ῥίζα dicitur Paul. Aeg. VII. 14, 227. ut λευκὴ ἄκανθος pro λευκάκανθος, et genere neutro γλυκύῤῥιζον, ut μελάνδρυον, ἐλαιότρυγον, λινόσπερμον, ἀνδρόσαιμον, equisetum, μυόσωτον, auricula murina, quae et μυοσώτη vocatur Paul. VII. 248. myosota.

monia, blattaria, canaria, parietaria, quod qui cognitum habeant, etsi animal plantamve ignorent, tamen genus rerum suspicione attingent, velificante praesertim genere animantium masculino, plantarum feminino. Et vero in hoc numero vocabulorum, quae natura sua multis conveniunt rebus, sed nuncupantium arbitrio attribuuntur uni, haud pauca insunt quae generatim describi possint; primum ea, quae ad vestitum et ornatum corporis pertinent partim a locis, ubi fabricantur, pars a specie vel a materia, unde confiunt, appellata: *λακωνικαί, περσικαί, ἀργεῖαι* (Hesych.), *καρβάτιναι, σχισταί, περισχιδεῖς, ῥάδιαι* (*εὐμαρίδες*), *ἁπλαῖ*, gallicae, galliculae, sculponea, spartea, quorum intellectum quodammodo adjuvat numerus pluralis; nam pedulium, calceorum et crepidarum nomina pleraque pluralia sunt, *ἀμβρακίδες, ἀναξυρίδες, ἀσκέραι, βαυκίδες, δειπνιάδες, ἐνδρομίδες, νοσσίδες, πηλοπατίδες, περιβαρίδες*, semiplotia id est *ἡμιβλαύτια*[8]) etc. tum vestium vocabula *ἀκταία* v. Aglaoph. p. 1022. *σκυτίνη*, scortea, *μηλωτή, καμελωτή*[9]), *σχιστός, στατός, κροκωτός* (crocota), *μυωτός* (soriculata?), *χορταῖος*, bardaicus, canusina, storea, mollicina, regilla, quorum nonnulla ab adjectivorum significatione in totum alienata sunt, quod et aliis accidit multis, *σπειραία*, blattea, strumea, serpentaria, quae natura adjectiva esse nemo dubitat. Secundo nomina viarum *πλατεῖα, στενωπός, λεωφόρος, ἀμφιτρής*[10]), *strata, posterula, καταῤῥάκτη* sive *καταῤῥακτή* cataracta, postica; eaque quae, quum ab initio nomen *στέγη* vel simile adjunctum habuissent, progressu tem-

---

8) Moschopulus Sched. p. 193. *εἴδη ὑποδημάτων, σκυθικαί, ἀργεῖαι, ἡ καρπατίνη ἀπὸ καρῶν* (scr. *Καρπαθίων*) *ἡ θετταλίς* etc.

9) Significat vestem *ἀπὸ τριχῶν καμήλου*, non *δοράν*, quod Lexicographi adscribunt tanquam supplementum.

10) Eur. Cycl. 707. *δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε προσβαίνων*, interpretes intelligunt *πέτρας*, fere ut nomen topicum *Pertusa* accipitur v. Wesseling. ad Itin. p. 45. Montem *Τρητόν* nominatum ita *ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος* memorat Diodorus IV. 11. *ὁ Τρητός — ἀκρωτήριόν ἐστι τετρημένον* Anon. Stad. M. M. 320. p. 497. T. II. ed. Gail. In Euripidis loco Is. Vossius ad Mel. I. 4, 4. codicem Flor. *δι' ἀμφιτρῶγος* praebere narrat, de quo nihil dicit Matthiae.

poris vinculum remiserunt, βασιλεία, regia[11]), βασιλική, basilica, γυμνάς id est γυμνάσιον v. Salmas. ad Capitol. Max. et Balb. p. 267. a. σχοινιαία (ut medicina), γυναικηΐη, εἱρκτή, κρυπτή, κοίλη, apud Graecos novitios τροπική, curvula v. Reisk. ad Const. Porph. p. 650. apud antiquissimos αἴθουσα, sive αἰθοῦσσα, cui proximum est Ξεινοῦσσαι ξενῶνες Hesych. Tertio partium corporis ἡ ὑστέρα, ἡ ἀραία, ἡ ἀγκύλη, ancale (poples, armus) ἡ ὑπερῴα aliaque in Dissert. IV. §. 5. allata; quarto morborum λήθαργος, κυνάνθρωπος sive λυκάνθρωπος, ὑδροφόβος[12]), ὑδροκέφαλος (si modo masculine dicitur) quae omnia ab hominibus traducta sunt, χορδαψός[13]), ὀστοκόπος (ostocopus) Galen. de Sanit. tuend. III. 5, 194. T. VI. quod adjectivum esse arguit accentus, praetereaque κεφαλαία, ἀγκύλη, ac fortasse λυσίγυια[14]). Ad ul-

---

11) Herodian. IV. 13, 7. Lexicographi hanc significationem praetereunt.

12) Altera forma ὁ ὑδροφόβας, quam Schweighaueserus ad Arrian. Dissert. IV. 4, 20. analogiae contrariam putavit, exemplis confirmata est ad Aj. p. 293. sq. quibus adde ξυγγονῆς Hipp. Prorrh. 197. T. I. corruptum fortasse ut νευγονής, quod olim legebatur Diod. II. 50. εὐτροφῆς Hipp. de Dentit. p. 484. T. I. ἑτεροῤῥοπής de Vict. Ac. p. 77. T. II. quorum nihil praesto, nedum ὁδὸς εὐροῆς Aretae. de Sign. Diut. II. 2, 131. pro quo εὔπορος requiritur.

13) Proparoxytonum est in codd. Aretaei de Sign. Ac. II. 6, 45. sed vulgo oxytonon Galen. de Locc. Aff. V. 3, 388. T. VIII. Hesych. et in locis medicorum, quos Foesius p. 684. et Bernardus ad Nonn. c. CLXXI. 53. indicarunt, quem accentum Arcadius p. 85. hyperdisyllabis praescribit καλυψός, κινδαψός, χορδαψός. Addere poterat μυρεψός et χεραψός Etym. M. 219, 49. nisi error est pro χορδαψός. Λύκαψος quomodo scribendum sit, parum constat, sed σκυλόδεψος canoni aperte repugnat. Ceterum χορδαψός unicum est a futuro compositum.

14) Lexicographi κωλική afferunt tanquam morbi nomen; equidem non reperi nisi cum substantivo conjunctum κωλική sive κωλιακὴ διάθεσις Galen. adscr. Introd. XIII. 128. T. XIV. Nonn. CLXX. aut κωλική solum de medicamento, ut πταρμική Diosc. Eup. I. c. 150. ὠτική Galen. de Comp. Med. p. Locc. III. 1, 624. *colice*, *stomatice*. Sed morborum nomina adjectiva sunt *intercus*, *querquera*, *vomica*; ῥυσά ἡ μάρανσις, ἡ γήρασις· λέγεται καὶ ῥυσή Suid. fortasse ut λεύκη vitiligo v. Interpp. ad Greg. p. 517. νοῦσος ἡ λεγομένη ἀνάντη Hippocr. de Morb. II. 281. T. II. Sed

timum navigiorum, σχεδία, ἡμιολία, Alata, dicrota. His vero nominibus, quae quia complura ab uno pendent substantivo unistirpia vocari licet, subjungi oportet, quae singula singulis attributa sunt rebus; λαίβα ἀσπίς, πέλτη Hesych. id est *laeva*, cujus synonymum Romani verterunt in substantivum *scaeva*[15]), μειλίχη, καμπύλη, λινέα linea, κηρίνη, cui respondent latina cereus, sebaceus, funalis; κτίλος, μάρμαρος, σείριος, πέπων, κατάδουπος (cataracta) πρόδρομος (vinum) μαζονόμος, τραπεζοφόρος, ἄδορος, sirpea, vara, triplices, pugillares, quae quum multas res significare possint, catexochen tribuuntur uni. Tum locorum et aedificiorum urbicorum nomina domestica, ὁ κεραμεικός, ἡ βασίλειος, ἡ ποικίλη, *Flaminia*, *trigemina*, *novae*, *veteres*, quae separatim et ex se considerata quid significent, nemo conjicere potest grammatice doctus, non magis quam si Arcadum senatus dicitur οἱ μύριοι, doctorum salarium annuum αἱ μύριαι, nisi hoc ipsum alicubi traditum legerit; sed volucris, triremis, quorsum pertineant, res loquitur ipsa. Eaque nobis causa fuit, cur ellipsium duo constitueremus genera, naturale et positivum, suis utrumque gradibus distinctum.

§. 2.

Naturalia igitur epitheta, quia proprias cujusque rei notas continent, per se ipsa consistere possunt, impositicia vero aut plurimis aut certe plus uni conveniunt substantiae, sic ut

---

ὑδεροῦς jam Foesio suspectum fuit, nec satis fidei habet περιπνεύμων et περιπνεύμονος pro περιπνευμονία scriptum in Stephani Schol. Hipp. T. I. 172.

15) Hesychii verbis obscurissimis Σκανα . . . ντα ἐπιχαλκ . . . παρὰ Σώφρονι (Fragm. CCXXII.) σκανὰς πορεύσῃ ἐν τῇ ἀσπίδι, certum est significari scutum, ἀσπὶς ἐπίχαλκος Arist. Vesp. 18. quae absolute vocatur ἡ ἐπίχαλκος Poll. X. 144. Σκανός autem et σκαιός idem esse, alibi ostendi. Itaque ille σκανᾶς μετὰ ἐπιχάλκου πορεύσῃ dixisse videtur pro ἐν ἀσπίδι πορεύσῃ, fortasse de amatore ad desperationem adducto, qualis est Aeschines Theocriteus Id. XIV. iturus aliquo, ut Plautino verbo utar, *latrocinatum aut in Asiam aut in Ciliciam*, ὡς Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς v. 53. ubi Scholiastes ἐπίχαλκον ἀσπίδα intelligi vult, ductus fortasse illo Sophronis loco.

intelligi nisi ex adjunctis nequeant. Quis enim καλλιώνυμος quid rei sit divinabit, quod nomen cum re significata nihil conjuncti habet, sed euphemismi causa pisci impositum est, qui vulgo ἁλὸς αἰδοῖον vocatur. Ac ne illa quidem, quae ad unam eandemque quasi familiam pertinent, ob id ambiguitate carent; nam ἁπλαῖ non soleae modo dicuntur, sed et pisces plani, qui ob speciem σανδάλια, soleae, platessae[16]), appellati sunt; κηπαία plantam et januam significat, πλατεῖα nonnunquam volam, et sic item alia. Sed est aliud genus adjectivorum, quorum ipsa forma, quorsum referenda sint, indicium praebet. Principio vocabula edulium οἰνοῦττα, μελιτοῦττα, ἀλλᾶς, πυραμοῦς, σησαμοῦς, σησαμῆ, φακῆ (fabacia), quae terminationes propriae sunt metusiaslicorum, sed altera communicatur cum topicis: Σχοινοῦς, Φοινικοῦς, Πλατανιστοῦς, Ἐλαιοῦς, Ἐλαιοῦσσα, Μελιτοῦσσα, eosque terminos perpauca excedunt, οἰνοῦττα et πιτυοῦσσα[17]) herbarum nomina, atque προςωποῦττα vasculi; nam παιδοῦσσα et τεκοῦσσα a communi consuetudine abhorrent. Secundo pellium ἀρκτῆ, παρδαλῆ, νεβρῆ, αἰγῆ, μοσχῆ, quae nusquam alio quam ad substantivum δορά referri possunt, vulgo omitti solitum, quia haec pars corporis et prima adspectu et ad usum appositissima est; communia autem epitheta formam non contractam retinent: σίσυρνα λεοντεία Aesch. Fr. CI. λύκειος δορά Eur. Rhes. 208. ἀμνεία χλαῖνα Theocr. XXIV. 61. ὄνυχες λεόντειοι Plut. V. Demetr. XXVII. αἴγειον κέρας Athen. p. 200. E. αἰγείοις δέρμασι Euseb. adv. Marcell. I. 14. A. ἄρνειος (sic) καὶ ἄρκειος πνεύμων Diosc. Mat. II. 40, 183. κύνειος δορά

---

16) Id est πλατόεσσαι ut γλυκόεις lucuns. Plautus Rud. II. 1, 9. *placusias* appellat nomine a πλακοῦς ducto ut Acheruns, acherusius.

17) Arcadius p. 97. τὰ εἰς ουσα εἰ δύο σ ἔχοιεν, προπερισπῶνται Πιτυοῦσα, Ῥοδιοῦσα, ὀνόματα νήσων, πλὴν τοῦ Ἔμπουσα, Συράκουσα, quo refellitur vulgata scriptura πιτυοῦσα Dioscor. Mat. IV. 163. (166.) 636. Galen. adscr. Introd. XIV. 760. et πιτύουσα Paul. Aeg. VII. 250. accentu retracto ut Μελίτουσα, Κοτίνουσα, παίδουσα Suid. ac Latini quoque Pityusa, Arginusae. Rarius eadem nomina ττ recipiunt, ἐκ Μυῤῥινούττης Steph. s. Μυῤῥινοῦς v. Interpp. ad h. l. et Boeckh. in Corp. Inscr. N. 2270.

Suid. et eodem modo ἄφοδος κυνεία[18]), χολὴ ταυρεία ἢ ἀρκεία, πυτία νεβρεία, κύστις αἰγεία, στέαρ ἀλωπέκειον Galen. Antid. II. 9, 157. 14, 183. Eup. I. 3, 331. II. 2, 401. multisque aliis locis, quorum nullus formam contractam cum substantivo junctam exhibet praeter Athen. V. 199. A. ἀσκὸς ἐκ παρδαλῶν δερμάτων ἐῤῥαμμένος, ubi cod. Ep. παρδάλεων praebet vero propius; sed interdum non contracta absolute posita reperitur κυνεία λευκὴ Galen. Eup. I. 9, 361. III. 517. T. XIV. λυκείαν ἐπιτίθεται Polyb. VI. 22, 3. ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηΐην Herodo. V. 25.[19]) τὴν ὀνείαν ἐκδείρας Babrias Suidae s. Ὀνεία, τὴν λεοντείαν περιεβάλλετο Id. s. Λεοντεία. Haec igitur adjectiva, quae quid quoque in loco significent, tantummodo ex continentibus perspici potest, epitheta defectiva dixerim, hoc est, a complexu substantivi

18) *Crocodilea* Freundius in Lex. Lat. scripsit penultima correpta appositoque graeco κροκοδειλέα, quod Schneiderus ex Galen. de Med. Simpl. X. 29. affert. Verum id neque hoc loco legitur neque L. V. 18. sed κροκοδείλου κόπρον vocat ut Nonnus CCLXI. 295. aliique. Adjectivum feminine dicendum erat κροκοδειλεία, crocodilēa.

19) Ex hoc uno fonte hausit Pollux II. 5. Ceterum in ἀνθρωπηΐη, quod hic ἀνθρωπῇ scribit, Etym. M. 257, 47. ἀνθρωπή, consentiunt Herodoti codices, variant vero in ὠμοβοέη, ὠμοβοΐη, ὠμοβοείη VII. 91. ut et in κυνεῇ, κυνῇ, sed pluralia sibi constant, τὰς αἰγέας, τὰς ἀλωπεκέας, τὰς παρδαλέας καὶ λεοντέας. Ἀνθρωπή apud Suidan s. Σύφαρ scribitur omniaque similia in libris posteriorum scriptorum acuuntur λεοντῆ, παρδαλῆ, nec minus κωλῆ, σησαμῆ, φακῆ, θυγατριδοὶ Liban. Decl. T. II. 533. θυγατριδῆ Appian. Civ. V. 74, 23. ut et ἀδελφιδῆ ante Bekkerum legebatur in Dem. c. Leoch. p. 1084, 22. et ἐρινά Aristot. H. An. V. 32. p. 557 28. ubi parum expedit Schneideri commentatio T. III. 393. et legitur etiamnunc in Poll. VII. 143. ut κυανῆ Appian. Civ. V. c. 100. φοινικῆ Diosc. Mat. II. c. 207. et centena talia non ab errore scribentium profecta, sed ab haeresi eorum, qui ἀμυγδαλαί pronunciarunt ut καλαί Athen. H. 53. A. et neutra ἐρεᾶ, λινᾶ, τριπλᾶ ut καλά v. Phryn. App. p. 25. Anecd. p. 425. quam corruptelam quum satis antiquam esse ostendissem ad Phryn. 234. subridens legi Bernhardyi πομφολυγοπαφλάσματα Eratosth. p. 251. qui quod affert σίδηρος pro σιδήρεος, id illis dissimilimum ac ne infimo quidem Scholiastarum condonandum est. Pro κεραμέαν Dion. Cass. LXV. 3. nunquam dixi κεράμεαν scribendum esse, quod Sturzius mihi tribuit, sed illam scripturam atticam esse negavi.

sui avulsa; illa autem, quae ipsa specie sua determinantur, atque ita quidem, ut si quis audiverit librum quendam περὶ λεοντῆς inscriptum esse, eodem vestigio pellis cogitatio subitura sit, pseudosubstantiva vel semisubstantiva vocari merentur. Duo autem hujus generis adjectiva transitione ad substantiva facta majorem formae mutationem subierunt ἰχθύα (nisi id ad denominationem pertinet) et ὦα sive ὄα ἀπὸ τῆς ὄϊος Poll. VII. 62. X. 180. Philemon. Gramm. §. 308. unde adjectivum οἰέα, οἰᾶ sive ᾠᾶ duci debebat, ὀεὰ μηλωτή Hesych. Tertio loco referam nomina arborum fructicumque, quae a fructibus, ut in novitiis quibusdam linguis, cognominari solent ἀμυγδαλῆ, συκῆ, ῥοδῆ, κιτρέα, μηλέα, μορέα, quorum duo postrema Eustathius p. 1963, 54. a μῆλον, μόρον, adjectivorum ritu derivata dicit; neque aliter sentio de κερασέα, καστανέα[20]), κοκκυγέα, κοκκυμηλέα, συκαμινέα, picea, laurea, vinea (vitis). Haud aeque liquet originatio nominum πτελέα, ἰτέα, ἀκτέα, sed si conjecturae locus, primum *patulam* significare videtur, quod et ulmi epitheton proprium Pers. Sat. III. 6. et commune arborum complurium. Hesychius Πτελέα — εἶδος δένδρου, et Πετῆλας τοὺς θαμνώδεις φοίνικας, unde et Nymphae Pteleae nomen ductum videtur Athen. III. 78. B. quod in codd. πεταλία scribitur, cognataque illis πτέλας, πατάνη, patera. Ἰτέα salix, quam Arcades ἑλίκην dixerunt, cum vieo, vimen, vitis (ἕλιξ) magnam similitudinem habet, ac breviorem formam asservavit Suidas Ἴτυς ἰτέα. Tertium ἀκτέα hoc modo in Luciani quodam versu scribitur, ἀκτέος in codd. Theophrasti H. Pl. III. 4, 2. et vitiosius τῆς ἀκτέος Galen. Eup. II. 17, 450. pro ἀκτέας, vulgo autem ἀκτή non solum in Theophrasti libris, ubi Schneiderus accentum inflexit, sicut est Paul. Aeg. V. 3, 162. et aliis locis, sed etiam Hipp. de Diaet. II. 688. T. I. de Nat. Mul. p. 541. T. II. de Mul. Morb. p. 878. Galen. Eup. II. 1, 393. etc. ut φακή, σησαμή, cui tonosi convenit adjectivum ἄκτινος, quod ἀκτέϊνος scri-

---

20) Ἀμυγδαλέας, κερασέας Geopp. III. 1. καστανέα, κερασέα III. 4, 2. ἀμυγδαλῆν, κερασέαν 13, 4. καστανεία Galen. de Temp. Med. IV. 8, 648. T. XI.

bendum erat u ἰτέϊνος, πτελέϊνος, si ab ἀκτέα sive ἀκτῆ duceretur; quanquam λεύκινος apud Hesychium legitur s. Μασχαλᾶν et saepius κράνινος v. Tzschuck. ad Strab. XII. 197. pro λευκέϊνος, κρανέϊνος. Postremo cum substantivi accentu ἄκτη Paul. Aeg. VII. 3, 229. et 239. Galen. de Med. Simpl. Fac. VI. 21, 820. T. XI. quorum quodcunque probabitur, nomen a fragilitate ductum esse[21]) persuadet Bodaeus. Ac si quis adeo statuat de una stirpe duo extitisse paronyma substantivi generis, unum μηλίς, alterum μηλέα, et hoc quidem eodem modo figuratum quo γενεά, δωρεά, ἱρεά, cavea, vinea solea[22]), equidem me non interponam, sed illuc tamen magis propendeo, ex duobus adjectivis μήλινος et μήλεος (ut ῥόδινος et ῥόδεος) posterius uni generi feminino adstrictum proprieque arbori maliferae appositum esse, idemque a μηλίς tantum differre, quantum a νεβρίς νεβρῆ, ab αἰγίς αἰγῆ. Namque illis nominibus significantur amicula praecipue sacra divinaque, his quotidiana et domestica; neque satis distincte Pollux V. 16. λυκῆ ἡ τοῦ λύκου καὶ μοσχῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, κυνῆ· ἡ δὲ τῆς ἐλάφου νεβρίς ὡς τῆς αἰγός αἰγίς· distinctius vero Herodotus IV. 189. αἰγέας περιβάλλονται αἱ Λίβυσσαι· ἐκ δὲ τῶν αἰγέων ταύτων αἰγίδας μετωνόμασαν, ex quo elucet, hac metonomasia non solum figuram eloquendi mutari sed sensum. De cetero arborum et pellium vocabula eatenus discrepant, quod haec praeter ἀρνέα (si Herodiano fides constat Philet. p. 445.) contrahuntur omnia, illorum alia aliam sequuntur regulam, μηλέα, συκῆ, quorum tamen accusativi, μηλέας, συκέας, apud Homerum pariter disyllabi sunt; nec legem servant posteriores: παρδαλέα Strab. XIII. 608. XV. 705. τραγέα Theophr. de Odor. 60, 753. συκέα Athen. VII.

---

21) Hesychius Ἰκτέα ἀκόντιον pro ἀκτέα, quod eodem modo interpretatur δόρυ, κάμαξ. Anecd. p. 375. ἔστι δένδρον ἀκτή, ἀφ' οὗ τὰ ἀκόντια τέμνεται.

22) Aeolicum ὔλλαι. τὰ πρὸς καττύμασι δέρματα apponit Hesychius; solea autem dicitur a *solus*, ὅλος, cujus neutrum *solum* idem est quod fulmentum. A bucca denominata est buccea i. q. ἔνθεσις, et fortasse buccina βυκάνη, quorum origo est βύω.

317. C. Galen. Eup. II. 3, 393. etc. [23]) Post tot autem exempla quis cunctabitur nomen arboris κρανέα repetere a fructu, qui κράνος vocatur? unde recta, ut dicitur, via proficiscitur adjectivum κράνειος, cujus femininum corneam sive corniferam significans, si pro substantivo valet, modo κρανέα scribitur Geopp. X. 87, 4. modo, ut hoc loco codd. exhibent, κρανία Hippocr. Mochl. p. 306. T. III. Galen. de Comp. Med. p. Locc. VI. 4, 921. T. XII. de Temp. Med. IV. 8, 648. T. XI. de Simpl. Med. VII. 46. p. 41. Paul. Aeg. VII. 3. 342. Dioscor. Mat. I. 172. ut κερατέα et κερατία, κυδωνέα (cotonea) et κυδωνία [24]), modo etiam substantivorum accentum accipit, κράνεια προπαροξυτόνως τὸ φυτόν Schol. Od. K. 242. quo accentu est apud Homerum, Theophrastum et Plut. V. Rom. c. XX. ubi Schaeferus perperam paroxytonum praefert [25]). Si vero hasta significatur cornea, nihil interest, utrum κράνεια scribatur metonymice ut μελίη, an κρανεία, quorum prius est in Anytae et Niciae Epigrammatis, alterum apud Suidan vulgatur: κρανεία τὸ ἐκ κρανείας δόρυ. Hesychius κύρνα interpretatur κρανία sive κράνια, ex quo apparet nominum *cornus*, *cornu*, κέρας, κραναός, cognatio, qua κρανίον quoque et localia Κράνη sive Κρανίς (Theophr.), Κράνων, Κράνειον, Κράνιοι, nisi dorica intercurrunt, contineri videntur. Sed cetera mutatae cum significatione formae exempla commodius tum reddituri videmur, ubi de accentus anabibasmo absolverimus, cujus mentio jam in proximis aliquoties injecta est.

---

23) Perrara sunt nomina in ῇ, quae neque pellem neque arborem significant, ut κερδαλῆ vulpes, ἐχινῆ ἡ τραχεῖα Arcad. p. 112, 4.

24) V. Niclas. ad Geopp. IV. 1, 12. Συκία, μηλία sive μηλιά saepius in codd. et in novitia Graecitate Athen. III. 82. C. Corais ad Heliod. p. 294. Similiter Ἀγίας et Ἀγέας v. Schweighaeuser. ad Athen. T. II. 85. Μνασίας et Μνασέας ad Polyb. XVII. 14, 3. Φανέας et Φανίας v. Ebert. Dissert. Sic. p. 78. Πασέας Plut. V. Arat. II. ut Καλλέας, Χαβρέας, Νικέας in lapidibus atticis, et saepius Πασίας ut Κτησίας, Λυσίας, Ἐρυξίας (et Ἔρυξις ut Ἆγις).

25) Κρανείου θάμνος Nonn. XXX. 228. et Hamadryas Κράνειος Athen. III. 78. nisi haec potius Κράνεια vocata est; τῆς κρανείας Eur. Phaeth. Fr. XI. Paus. III. 13, 3. Poll. V. 20. αἱ κράνειαι Orph. Arg. 913.

§. 3.

Communi igitur, quod inter omnes constat, lege sancitum est, ut adjectiva acuantur, graventur vero substantiva, sive personas significant, ἅβρα delicata, sive substantias, γογγύλη, ἐψάνη, κνῖσα, κορώνη (cf. χορώνη et χορωνός), κροκάλη v. Schneider. ad Orph. Arg. 186. κρύπτη, κύρτη, λάμπη [26]), λαπάρα, λόκη sive λόκκη (si id cum λοκκός aliqua cohaeret), πέζα, πέλλα, πέρκα sive πέρκη, πρύμνα, πύῤῥα, σίμη sima (v. Hesych. s. Ἀπεσίμωσε), στεγάνη (si ita scripsit Phanias), στίλβη, στρέβλη, τέφρα, χαλάρα Hesych. ὤχρα, sive attributiones βράγχη, βρίμη, γαλήνη, ἔχθρα, θέρμη, κάκη, κραῦρα, λέπρα, λεύκη, λώβη, ὄρφνη, σπατάλη, φαλάκρα, ψύχρα, ψώρα. Tum masculina αἶθος [27]), ἀσφόδελος, βλέννος, βράγχος, γλαῦκος, γῦρος, δῖνος [28]), δόλιχος, ἔλεος, θέρμος, ἴλλος, κίλλος, κνῆκος, κέργχνος, κόμπος, κράδαλος, κύρτος, λάρος sive λᾶρος, μῦκος, μύλλος, μύρτος, μῶκος, ὄκνος, πέρκνος, ῥέμβος [29]), σάλος, σίφλος, στρίφνος, στρόβιλος, τάγγος (tancor), τέτανος, ὗβος, φάλος, χόνδρος, ψᾶρος, ψίθυρος, φρίξος, ὦχρος. Tertii ordinis exempla sunt ζῶον, μνίον [30]), πόλιον [31]), σκόλιον, λέπυρον, κεφάλαιον, νόμαιον, ὅλκαιον, τρόπαιον [32]). Horum

26) Falso Passovius hoc pro λάπη accipit; femininum est nominis λαμπός, quod Arcadius a proprio Λάμπος accentu distinguit. Ceterum et hoc et στίλβη aliaque et substantiam significare possunt et proprietatem.

27) Etym. M. αἶθος ὁ αἴθων, αἰθός δὲ ὁ αἰθόμενος. Illud substantivum esse videtur, quod genere neutro dici solet.

28) Σάκος δινόν et ποταμὸς δινός Aristarchus Homero tribuit.

29) Galen. Gloss. p. 552. ῥέμβην πλάνην, accentu mendoso; sed videtur ῥεμβίην scripsisse.

30) Μνιός ὁ ἁπαλός Etym. M. 472, 44.

31) Τονοῦται καὶ πόλιον καὶ πολιόν· ἄμεινον δὲ τὸ πόλιον ἵνα μὴ ᾖ ὡς ἐπίθετον Schol. Nic. Th. 64.

32) Sic tamen adjectivum quoque scribitur Διὸς τρόπαιον βρέτας Eur. Phoenn. 1482. et contra Ζεὺς τροπαῖος Heracl. 867. qui est adjectivi vulgaris accentus; ὄγκαιον τὸ ὄγκιον, quod Eustathius p. 1809, 44. temere cum proprio Ὀγκαῖος confert, neque ipsum legitur neque adjectivum ὀγκαῖος. De topicis Διλύβαιον, Διλυβαῖος, Σκύλλαιον, Σκυλλαῖος, Ὀγκεῖον, Ὄγκειος saepius verbo admonet Stephanus, paulo fusius s. Κάναστρον.

igitur omnium adjectiva extant sed distinctio illa a multis abest. Photius Σπινός διὰ τοῦ ἑνός ν λέγουσι, procul dubio aviculam significans, quam Herodianûs π. Μον. p. 40, 1. σπίνος vocari dicit, σφαῖρος *rotundus*, quod Scaliger σφαιρός scribit v. Sturz. ad Emped. p. 546. τάγγα κάρυα Paul. Aeg. VII. 20, 240. pro ταγγά IV. 4, 134. aliaque adjectiva ὕβος Hipp. Aphor. p. 755. T. III. ἴλλος Suid. et vicissim substantiva saepe adjectivorum accentu notantur: ταγγή struma, δολιχός cursus Anth. Pal. VII. n. 726. Plutarch. Praecc. Reip. VI. 150. Phil. de Sept. §. 11, 288. Athen. XIII. 570. D. v. Corais. ad Heliod. p. 82. Jacobs. ad Achill. p. 615. θερμός lupinus Galen. Eup. II. 2, 392. T. XIV. ὠχρός Poll. IV. 187. pro ὦχρος, quod nomen quum Buttmannus Gramm. II. 325. funditus rejiceret solum neutrum τὸ ὦχρος Graecis relinquens, non meminerat ὦχρος λευκός legi Paul. Sil. Epigr. IX. 4. τῷ ὤχρῳ Id. in Amb. v. 55. κακόεργον ὦχρον Andromach. ap. Galen. Eup. p. 35. T. XIV. aliaque hujus declinationis exempla v. Gregor. Carm. LXIII. p. 151. C. Tzetz. Hom. v. 367. quin praefertur neutri et feminino ὤχρα a Moeride ὦχρος ἀρσενικῶς καὶ βαρυτόνως ἀττικῶς, qui sine dubio de colore loquitur, non de legumine, sicut Philemo Techn. §. 322. p. 222. ubi ὦχρος properispomenôs scribi ait εἰς ἀποφυγὴν τοῦ ἐπιθέτου. Synonymum χλωρός χλωρίασις Erotian. p. 390. vel, ut Stephanus voluit, χλῶρος scribendum vel χλοιός ut γουνός, φλοιός, φοινός Nicand. Alex. 183. [33]) quanquam hoc Scholiastes adjectivum esse putat. Sed jam veteres in multis titubasse testatum faciunt discordes Grammaticorum sententiae. Velut ἀσφοδελὸς λειμών Trypho eodem accentu scripsit quo substantivum solet v. Eust. p. 1698, 28. Item in homerico versu Il. XXIV. 316. αἰετὸν ἧκε μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι, fuerunt qui μορφνόν scriberent et qui πέρκνον, quorum illud vulgo, hoc ab Aristarcho probatum est, qui εἶδος ἀετοῦ significari credidit, non colorem. Ex hoc autem ipso persaepe controversia nascitur,

---

33) Eustathius p. 93, 47. φλοιός ὀξύνεται, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ι βαρύνεται v. Dissert. III. c. III. §. 8.

quod ex epithetis facta sunt agnomina, discrimine neque nullo neque ita expresso et eminenti, ut proprio quodam accentus flexu notandum videatur. Faciam id quod sentio exemplis clarius. Nomina propria Grammatici ab adjectivis distingui jubent barytonesi: *Βράγχος*, *Ἴλλος*, *Λεῦκος*, *Ῥοῖκος*, *Σῖμος*, *Φᾶνος* [34]), quod contra Arcadii praeceptum *Φανός* scribitur v. Lehrs. de Arist. p. 291. ut *Σμικρός* Conon. Narr. XXXIII. et alia nonnulla regulae contraria; de agnominibus nihil traditum inveni praeter illud Philoponi a Stephano editi, *πύλαιος* nomen proprium esse, *πυλαῖος* Mercurii epitheton, et contrarium Herodiani praeceptum Schol. Il. II. 842. Etym. M. 696, 50. *τοῦ Πύλαιος τὴν πρώτην ὀξυτονητέον πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τοπικοῦ* [35]) *καὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν Πύλαιον*, pro quo Lehrsius l. c. p. 307. *Πυλαῖος* scribendum putat sed Herodianus agnomini eundem accentum tribuere videtur atque proprio. Idem ille Philoponus: *Λήναιος vir*, *Ληναῖος Bacchus*; quorum prius properispomenon est in Theonis Epigr. III. p. 405. T. II. Anall. L. VII. n. 292. Anth. Pal., hoc vulgo retinet accentum adjectivi; neque ulla est distinctio similium; nam *Πετραῖος* et *Ὑλαῖος* Centaurorum nomina sunt, illud Neptuni cognomentum Schol. Apoll. III. 1244. Schol. Pind. P. IV. 246. qui et *κορυφαῖος* appellatur v. Pletho de Legg. in Aretini *Beytraege zur Gesch. und Litt.* T. VIII. 590. *Λιμναῖος* Polyb. XVIII. 17, 5. *Ἀγραῖος* Paus. et *Δαφναῖος* Diod. XIII. 86. andronymica sunt, sed illud etiam Liberi patris epitheton Athen. XI. 465. A. alterum et tertium Apollinis, qui et *Θυμβραῖος* vocatur Steph. s. h. v. sicut homo Trojanus apud Ho-

---

34) Nomen dei marini *Φόρκος*, quod quidam Latinum *Orcus* esse crediderunt v. Aglaoph. p. 864. nihil aliud interpretor nisi *φορκός*, aptum *ἁλὸς πολιᾶς* epitheton.

35) Hoc est ejus, unde Ceres *Πυλαία* cognominatur, non a *πύλη*. Illud Lexicographis nostris proparoxytonum est contra quam praecipit Arcadius p. 43, 13. *τὰ διὰ τοῦ λαιος προπερισπᾶται, ὑλαῖος, βουλαῖος, θηλαῖος* scrib. *ζηλαῖος*. Solemnium nomen *τὰ Πύλαια* scribitur Steph. ut *Λήναια* Athen. IV. 130. D. Adjectivum *πυλαῖος* fortasse non magis reperitur quam *ἀγραῖος, ἀκραῖος, ἀμφίβαιος, δαφναῖος, στροφαῖος*, quae sunt deorum epitheta.

merum, multaque alia deorum epitheta partim cum adjectivis congruunt Νικαῖος, Ἀγοραῖος, Πομπαῖος etc. partim cum topicis, Ὀγκαῖος Ἀπόλλων Eustath. p. 1809, 10. et Ὀγκαῖαι πύλαι Steph. Neque hujus solum terminationis accentus indiscretus est sed et aliarum; Ἑρμῆς φαιδρός et λευκός v. Schol. ad Lyc. 680. Ἀπόλλων πολιός Paus. IX. 12, 1. quae tamen suspecta est scriptura, Boeckhiusque σπόδιος corrigit in Corp. Inscr. Vol. I. p. 785. Ἀθηνᾶ ὀξυδερκής II. 24, 2. sed discrepat ψίθυρος Ἀφροδίτη καὶ ψίθυρος Ἑρμῆς Harpocr. Tum hominum cognomina Σεβαστός, Γερμανικός, Βιθυνικός Appian. Civ. IV. 84. Δημήτριος ὁ χλωρός Schol. Nic. Ther. 585. diversum a proprio χλῶρος Arcad. 69, 10. sed quum saepe epitheta pro propriis usurpentur quumque Aristodemus Cumanus a Diodoro Fragm. L. VII. unde vocetur Μάλακος v. Wesseling. p. 290. T. IV. nemo decernet rectiusne Μαλακός scribatur Athen. VI. 267. an Μαλθάκη XIII. 588. A. Secundo, quod Grammatici in nominibus hominum propriis ratum esse voluerunt, non temere ad topica transferri oportere Lehrsius l. c. p. 303. et exemplis demonstravit plurimis et rationem explicuit, quam ego Herodiani verbis reddam π. Μον. p. 17, 30. τὸ Γυρῆσι μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασσε πέτρῃσι — εἰ καὶ ἰδίως λέγεται, ἀλλ' ὅμως ἔχει τάξιν ἐπιθετικήν, quare etiam absolute vocantur Γυραί, sicut aliorum locorum vocabula Δολιχή, Ἱρή, Λευκή [36]), Αἰπύ. De animantium nominibus difficilis est disceptatio et propter paucitatem exemplorum et quia nullo a Grammaticis instructa sunt praecepto et maxime propterea quod nescitur, utrum qui iis usi sunt, propriorum loco esse voluerint an epithetorum. Aristoteles H. Ann. IX. 1. (609, 21.) et 18. τῶν ἐρωδιῶν, inquit, ἐστὶ τρία γένη, ὅ τε πέλλος καὶ ὁ λευκὸς καὶ ὁ ἀστερίας, quorum primum hoc loco substantivi prae se fert accentum, apud Antoninum vero Lib. c. VII. et Schol. Il. X. 274. πελλός scribitur, hoc impeditiore ad judicandum via, quod ne

36) Idae promontorium Φαλάκρα sive pluraliter Φαλάκραι scribitur Theophr. Hist. Pl. III. 17. (16.) 6. Schol. Lycophr. 24. Schol. Il. M. Φρίξαι plerique codd. Herodo. IV. 148.

adjectivum quidem sibi constat [37]; secundum λευκός eodem modo notatum in Philostr. Heroicc. XIX. 16, 746. Fluctuat accentus adjectivi περκνός v. Jacobs. ad Anth. T. IX. p. 163. de quo praecipere videtur Arcadius p. 62, 5. quum dicit adjectiva in νος, quae ante ν unam antistoecharum habeant, acui; hinc aquilae genus περκνός vocatur Aristot. Mirabb. c. LX. accipitris πέρκος, piscis πέρκη, accentu retracto sicut avis πύῤῥα, pisces γλαῦκος, βλέννος, μύλλος, σκέπανος, σῖμος, de quo nominatim praecipit Eustathius p. 906, 55. σίμος (sic) μὲν ἰχθύς, σιμός δὲ τὸ ἐπίθετον, eodemque modo Philoponus, sed βλακός scribitur apud Erotianum et pro αἴολος Athen. VII. 320. C. Eustathius p. 1644, 12. substituit αἰόλος, neque λεπιδωτός piscis nilotici nomen Herodo. II. 72. Plutarch. de Is. XVIII. 125. Athen. VII. 320. B. ab adjectivo distinguitur. Itaque vocabuli homerici, unde disputatio nostra processit, accentus in lubrico; Grammatici μορφνόν interpretantur σκοτεινόν et ex ὀρφνός ortum esse volunt, idemque μόρφος sive μορφός scribitur in codd. Aristot. H. Ann. IX. 31, 1. et Lycophr. 838. omisso ν ut περκός, furvus et fortasse ὄρφος sive ὀρφώς. Sed adjectivi illius exemplum certum non suppetit; nam quod apud Hesiodum legitur μορφνοῖο φλεγύαο, fieri potest ut duo substantiva juncta sint exemplo homericorum ἴρηξ κίρκος Od. XIII. 87. σῦς κάπρος Il. V. 783. δράκων ὄφις Eur. Bacch. 1027. ὄφιος δεινοῖο δράκοντος Hesiod. Th. 321. ὑπὸ δράκοντος τοῦ ὄφεως Aristot. H. Ann. VIII. 20, 12. p. 602, 25. neque obstat verborum collocatio, de qua Schol. Il. XVII. 389. ἔδει βοὸς ταύρου προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ εἰδικοῦ (ut urbs Roma, flumen Rhe-

37) Πέλη Thessaliae urbs a Stephano memoratur. Pella Macedoniae ita nominata dicitur ὅτι βοῦς αὐτὴν εὗρε πέλλη Etym. M. 659, 38. In Sophoclis Amphiar. Fr. VI. κυνὸς πέλης τε μηκάδος βοὸς ῥίνον, quo trittya significari videtur diis inferis psychagogorum ritu oblata, fortasse scribendum βοῦ τ᾽ ἄῤῥενος sive ἄρσενος, si quidem Sophocles genitivo βοῦ alibi usus esse dicitur. Reiskius ad Constant. p. 460. *penula* pro *pellula* dici existimat, nec dubia est nominum πελλός pullus, et pellis unde πελλοῤῥάφος cognatio, quam confirmant *lorum*, *lura* et *luridus* id est πελλός, πελιός.

num) ὡς Ἰλ. Β. 480. ἔστι δὲ ἀττικὸν οὕτω συντάττειν· ac ne accentus quidem, qui idem est in nomine μερμνός. Philoponus Stephani Ὄκνος *pigritia*, ὀκνός *piger*, nescio unde adjectivum expiscatus, nisi forte ex aviculae nomine, quod paroxytonum est apud Aelianum, eundemque tenorem in Aristot. H. Ann. IX. 17. (18.) 1. nuper ex aliquot codd. recepit; quem qui ad ultimam removerunt syllabam, sine dubio id quod usu appellativum esset, ortu adjectivum esse crediderunt. Ac similiter Ὄκνος ille, quem Polygnotus pinxit, a Plinio *Piger* dicitur non *Pigror*, etsi nihil obstat, quominus homo piger ipso vitii nomine appelletur *pigror*, eo genere metonymiae, quod Thomas M. designat: φλήναφος καὶ ἡ φλυαρία καὶ ὁ φλυαρῶν ὥσπερ λῆρος καὶ ἡ ληρωδία καὶ ὁ ληρῶν, et alio loco λέμφος ἡ κόρυζα καὶ ἀρσενικῶς ὁ κορυζώδης, quibus similia sunt ἰξός, ὄλεθρος, φόνος [38]), λιμός, λοιμός, μῖμος [39]), φθόρος, φλύαρος [40]). Ita quod apud Suidan legitur μῶκος ὁ χλευαστής, in certamen venit utrum accentus sit immutatus sicut Aristot. H. Ann. I. 9. in nonnullis codd. μώκου καὶ εἴρωνος scriptum est, an cavillator aliquando sit appellatus μῶκος cavillatio; nec facile decernas, ubi homo perniciosus proprie φθορός [41]) dicatur ut ἄνθρωποι ἀσελγεῖς καὶ φθοροί Liban. Decl. T. III. 390. an tropice φθόρος, quum praesertim ὄλεθρος, cujus accentus magis cum substantivis βόθρος, λύθρος, quam cum adjectivis βλωθρός, νω-

---

38) Hoc tamen sic accipi potest ut *carcer* pro carcere dignus sive βάραθρος, quod parum apte cum superioribus componitur, quippe a neutro denominatum ut a φάρμακον φαρμακός, sed accentu eodem; qui saepe mutatur cum genere: τὸ βλέννος, ὁ βλεννός, τὸ σκνῖφος, ὁ σκνιφός, τὸ αἶθος, ὁ αἰθός, τὸ μύσος, ὁ μυσός, τὸ κῦφος, ὁ κυφός, τὸ κάρος, ὁ καρός i. e. κωφός, τὸ θάμβος, ὁ θαμβός Eustath. p. 906, 55.

39) Sic φλύαξ scurra dicitur et lusus scurrilis, γρύλλος saltator Anecd. p. 33. (nisi potius γρυλλός scribendum) et saltatio. Num forte Alexandrini grallatores sive γυπῶνας sic vocarunt?

40) Φλυαρὸς λόγος Plutarch. de Superst. VIII. 74. T. VIII. codd. φλύαρος. Pollux VI. 202. θρηνωδὸς ὃν καὶ θρῆνον ἐκάλουν. Philoponus: Κομπός superbus, κόμπος stridor.

41) Verbalia hujusmodi ὁλκός, τορός etc. ab hac quaestione aliena.

θρός, σαθρός, σκυθρός, σχεθρός congruit, eandem habeat significationem. Hoc igitur tropo accentus non magis mutatur, quam si homo ebriosus κώθων, κοτύλη, χώνη, plagosus πίτυλος (Phot.) laboriosus μόχθος, ut Apio, cognominatur. Verum praeter haec vocabula, quorum in tonosi convenientia aut a librariorum profecta videtur incuria aut rationibus excusatur iis, quas modo explicuimus, reperiuntur homotona, quorum causa nulla reddi potest, partim barytona: αἴθαλος, δάπανος, κόλυμβος, κτίλος, λεῖος, ὄγκος, πύρσος, σίαλος, γρώνη, κράμβη, μάργη, partim oxytona, ἀμολγός, γλοιός, ἰξός, καναχός, λοιγός, λαιμός, τινθός, φανός, χαμός, ζωή, λιτή, φανή, ῥαμφή, si hoc cum adjectivo ῥαμφός et neutro ῥάμφος conjunctum est; sunt etiam, quae veteres ipsi nesciverunt quomodo scribenda sint, λίσπη τῷ τόνῳ ὡς κίστη, Ἀπολλόδωρος δὲ ὀξύνει Schol. Arist. Ran. 849. Anecd. p. 50. Ex vocabulis generis neutrius exempli causa apponam ἀναγκαῖον (carcer), ἀρχαῖον (caput), ἑανόν, γλύφανον. Nec Romanis licuit substantiva et adjectiva discernere *aquila*, *arva*, *arbustum*, *calva*, *galbanum*, *galbula*, *gibba*, *gibber* (ὗβος), *sibilus*, *surrus* (?), *truncus* (τρέγχος Hesych.), *uncus*, *uncinus*. Jamjam enumeratis accentus propter significationem mutati exemplis, quibus re accuratius explorata consultisque libris emendate scriptis alia accedent alia decedent, sequitur ut ceteras substantivorum et adjectivorum distinctiones exsequamur. Eae autem sunt numero paucae, specie variae, cognitu faciles; primum contractio ἄγονος ἄγνος v. Niclas. ad Geopp. II. 4, 1. [42]) δίφορος δίφρος, θαμινός θάμνος, πύρνος sive πύρνον, νῆτη pro νεάτη, quod Photius praefert, aut contractionis intermissio διπλόη, μηλέα, τελαμών, aut motio compositorum ἡμίκραιρα, quod Eustathius p. 1127, 35. cum βόες ὀρθόκραιραι componit, pro νόσος ἡμίκραιρος, et huic simile Μελάγκραιρα Aristot. Mirab. c. XCV. postremo ἡ μελίκηρα Arist. H. Ann. V. 15. Athen. III. 88. D. quod minus recte μελικήρα scribitur; aut alia quaedam formae mutatio ἤπειρος,

42) Νεόγονος Pollux II. 8. ionicum esse tradit pro νεογνός.

νειός[43]), *Εὔξεινος, τένων, μαλάχη, πέλτη* (a *πάλλω*). Illa vero cum motione conjuncta quantitatis imminutio, cujus exemplum praebet *ἡμίκραιρα*, simplicibus quoque adhibetur *στειρά στεῖρα, πελεία πέλεια* (quod nomen Gaza scite reddit *livia*), *γραία γραῖα, κραυρά κραῦρα*. Altera distinctionis ratio posita est in declinatione, quo nomina propria distinguuntur a participiis. Itaque unum planetarum *Φαίνωνα*, latine Phaenona, dixerunt, alium *στίλβωνα* Plutarch. de Anim. Procr. XXXII. 327, T. XIII. de Def. Orac. XXXVI. 358. T. IX. sed tertium quendam *Φαέθοντα*. Neque in illis sibi constant; *τοῦ φαίνοντος* legitur per omnes codd. Aristot. de Mund. II. 392. Bekk. et ex Platonis Epinom. p. 987. C., ubi pari consensu *Φαίνωνα* scribitur, Plutarchus de Placitt. II. c. 15. et 16. *Φαίνοντα* affert et *Στίλβοντα*, quo Manetho utitur V. 72. omisso nomine quod ex contextu et continuatione sermonis patescit ut *οὔτ' ἑῷος οὔθ' ἕσπερος οὕτω καλός* Aristot. Nicom. V. 1. p. 1129, 28. *Στίλβονα* mendose Stobaeus Ecl. I. 25, 516. Eademque est in nominibus hominum propriis fluctuatio, de qua pauca dixi in Aglaophamo T. I. 733. [44]) Verum de simplicibus longior sermo restat.

---

43) Nicand. Ther. 570. *χιλοὶ ὅτε χλοάουσι, νέον δ' ἀπεχεύατο ποίην*, quo loco Bernhardy Synt. p. 417. Adn. 65. inauditam comminiscitur numerorum enallagen, *νέον* non est nuper sed novale *νειόν*. Ac fortasse *ἐπεχεύατο* scribendum, *quum novalia sibi herbam induunt*.

44) Usitatissima sunt simplicia *Βρέμοντα* Quint. Cal. XI. 41. *Θέοντα* Aelian. H. Ann. XI. 13. *Μένοντα* Quint. X. 118. *Ἀρήγοντος* Strab. VIII. 343. *Θρασύνοντος* Hippocr. Prorrh. I. 172. T. I. et in Inscriptionibus graecis latinisque *Κρατύνοντος* Boeckh. T. I. N. 199. *Σώζοντι* N. 244. *Spendonti* Murator. N. 1003, 6. *Auxanonti* N. 784, 8. etc. quod genus est homericum *Μέδοντα*, nec pauca cum praepositionibus composita: *Παραβάλλοντι* Paus. V. 6, 2. *Συμφέροντι* Boeckh. N. 266. *Anatellonti* Murat. N. 1583, 12. etc. Sed nominum modo declinantur *Φέρωνα* Quint. II. 238. *Μέλλωνα* Xenoph. Hell. IV. 4, 5. (alii *Μέλωνα*) *Πείθωνος* Arrian. Al. VI. 6, 1. *Μένωνος* multis locis et *Παρμένωνος*, quod et *Παρμένοντος* scribitur v. Schaefer. ad Dem. App. T. IV. 521. quorum difficilis ob paronymorum similitudinem dijudicatio. Theognostus Anecd. Cram. II. 33, 20. *τὰ εἰς σων μὴ ὄντα μετοχικὰ διὰ τοῦ ω γράφεται (κλίνεται) Τελέσσων Τελέσσωνος· τὸ δὲ Ὑψίζων ὄνομα ποταμοῦ ὡς μετοχικὸν διὰ*

§. 4.

Nimirum igitur quaeritur, suasne utrumque genus nominum et proprias radices habeat an unum ex altero procreaverit, substantiva ex adjectivis an contra. Quod ut ordine explicetur, primum de verbalibus exponam, quae in substantivorum similitudinem incurrunt, tum paronymorum flexus et varietates, quoad scitu opus videbitur, pertractabo. Nomen *οἱ χυτοί*, ubi pro *χώματα* dicitur, nemo erit quin adjectivum esse confiteatur pariter ut latinum *fossa*. Item *βλαστός, ἱστός, κεστός, οἰστός* v. Etym. M. p. 620, 8. [45]) *Γακτός κλάσμα* Hesych. *μορτός, κρότος, παστός, ῥάκτος, ξυστός, σειστός* [46]); *στρεπτός, σκηπτός, στατός* [47]), *φρυκτός*, etsi nonnullorum ipsa themata (*βλάω, σκήπω* etc.) evanuerunt, tamen quin e participialibus conversa sint, hoc minus dubitationis est, quod multorum extant neutra, *βλαστόν, στρεπτόν, παλτόν, σκᾶπτον*, xystum. Ac *φόρτος* quoque sola vocalis trope (nam accentus rationem hic nullam duco) distinguitur ab eo, quod est *φερτός*. Sed eadem hac terminatione ea quoque utuntur, quae aut a nullo verbo commode repeti possunt, ut *μότος* sive

---

τοῦ ντ. Illud rectius *Τελέσων* scribitur Anth. Pal. VI. n. 35. in *ωνος* declinatum ut *Λύσων* Paus. I. 3, 4. *Ἀλέξων* Polyb. I. 43, 4. *Κτήσων* Athen, I. 16. F. *Βρύσων* Arist. Soph. El. c. XI. *Βλύσων* Diog. VIII. 1. *Κλήσων*, *Παύσων* omniaque his similia; de *Τελέσας*, *Τελέσαντος* Athen. V. 220. B. merito dubitatur. Cum aliis orationis partibus composita participiorum modo declinantur *Πολυτρέπων* Lucian. Conviv. §. 20. *Πολυσπέρχων* etc.

45) Consimilis nominis ellipsin habent *φαλαρικά* Hesych. i. e. falarica, *ὁ λιθοβόλος* Athen. V. 208. C. *ὁ πυρφόρος* (malleolus) *ὀξυβελής*, quod Homerus cum *ὀϊστός* conjungit, Diodorus autem non semel, ut Schneiderus ait ad Vitruv. T. III. 338. sed saepius cum *καταπέλτης* L. XVII. 24. et 85.

46) *Σειστός, κόσμος γυναικεῖος* Moschop. Sched. p. 8. *Ἀνάδετος, κόσμος γυναικεῖος ὃς καὶ ἀναδέσμη λέγεται* Philem. Gramm. §. 33, 245.

47) Pro *στατὸς χιτών*. Hesychii glossa *Στάτος* (*στατός*) *σκάφη* pertinet ad *σκαφηφορίαν* opificum, de quibus est Sophoclis versus, *ὁ χειρῶναξ λεώς, οἳ τὴν Διὸς — Ἐργάνην στατοῖς λίκνοισι προστρέπεσθε.* Idem *Στατή κάρδοπος*, quod nomen Apostolius Albertii ad Hesych. s. *Καρδόπιον* interpretatur *σκάφην*.

μοτός, χόρτος, πρωκτός, γλουτός, ἀγοστός, μάστος, οἶκτος, nisi hoc ab οἴζω, antecedens a μάω, unde μᾶ et μάμμη, repetere placet; aut a verbo quidem originem sed diversam adjectivo significationem habent ut κοῖτος, οἶτος, φοῖτος (utrumque ab ἴω v. ad Aj. v. 896.) νόστος, quod Suidas a νέομαι ducit, ῥυτός, de quo v. Wesseling. ad Diod. XX. 60. p. 468. Postremo *hic suggestus, fluxus, luxus, repulsus, offensus,* etsi a verbis propagata sunt, tamen declinatu distant ab adjectivis; feminini vero generis substantiva, *accessa,* (nisi hoc dicitur adjective ut sol occasus) *defensa, offensa, repulsa* aliaque in Aglaoph. T. II. 1074. allata, si formam intuemur, nihil discrepant a participiis, at significationem longe aliam habent; quare pro substantivis valent perinde ac masculina *repulsus, offensus,* a quibus hoc unum differunt, quod proprie dicuntur, illa per translationem. Sed cum adjectivorum et forma et potestate ad amussim congruunt *strata* v. Muratori ad Paullin. Natal. XII. 375. *inserta, voluta, tonsa, collecta, prosecta, deducta, expensa, fossa* [48]), ac si casus tulisset ut pro ταφρὸς ὀρυκτή, quo Homerus uti solet, neque abstinuit Xenophon, uno verbo diceretur ὀρυκτή, quemadmodum κεστός, ναύλοχος, ῥόθιος, προβλής, πατρίς, τρήρων, quibus ille substantiva adjungit, postea pro substantivis usurpata sunt, num igitur illud, quia appellativi vim obtinuit, adjectivorum numero excludi par videretur? Equidem illud eodem jure esse puto, quo χυτός si pro χῶμα ponitur, idque confirmo exemplo substantivorum δεξαμενή, εἰαμενή (ἥμενος χῶρος Theocr. XIII. 40.), ἀγόμεναι et similium v. ad Phryn. p. 322. de quorum ortu inter omnes fere convenit. Verum id accuratius explanandum est et exemplis pluribus. Nominum λεπαστή (lepista) sive ut alii scribebant λεπάστη Athen. XI. 484. F. παλαιστή, πελλαστή, πελλυντή, origo parum claret, sed κοίτη, ἀορτή, ἑορτή sive ὀρτή (ut ἑόργη, πρασόργη), ἀήτη, δαίτη, μορτή [49]), manifestam habent cum verbis cognationem,

48) Ambigua sunt *caesa, remissa, secta, nota, vindicta.*

49) Hoc non epitheton est vocis μοῖρα ut οἴνου τετάρτη Herodo. IV. 52, 2. δεκάτη, ἡμίσεια, ἡμιολία, τριταία Hesych. sed vicarium.

ipsumque *ἀρετή* Theo in Anecd. p. 1449. participiale esse statuit ex *ἀρεστή* corruptum. Ac videor mihi intelligere unde sit orta opinio. Etenim occurrebant Grammaticis substantiva verbalia *θάνατος, κάματος, ἔμετος, κοπετός, τοκετός, γενετή, τελετή, μελέτη,* insidebat in mente memoria vocabulorum, quae ipsam adeo participii passivi, quod Latini in *tus* finiunt, significationem prae se ferunt *σκελετός* id est *ἐσκελετευμένος* Herodian. Epim. p. 122. *κάπετος οἱ δὲ σκαπετόν* Hesych. id est fossa et personale *γαμετή,* quod cum *ἐλετός, μενετός* speciem atque formam eandem sed relationem ad unum certum subjectum habet ut *θρεπτή, ἑδνωτή, ἐγγυητή, sponsa.* Sed si quid in his residet dubitationis, manifestior est aliorum adjectivorum ad substantiva transitio. Etenim in magno numero epithetorum terrae, quae substantivorum modo usurpantur, *τραφερά, ξηρά, στερεά, ἤπειρος, χέρσος, σταθερά* Anth. Pal. VII. n. 393. *ψαφαρά* XII. n. 145. verbale quoque reperitur *βατή* sive cum accentu substantivi *βάτη* Etym. M. et pro *θάλασσα* simpliciter dicitur *ὑγρά* [50]), *ἀτρυγέτη* Anth. App. N. 234. *ἀμίαντος* Aeschyl. quod Blomfieldius ad Pers. Praef. XXV. minus accurate cum femininis *ἀνθεμουργός* et *οἰστοδέγμων* confert, quorum ambitus longe est circumscriptior, praetereaque *γλαυκή,* quod Goettlingius ad Hes. Theog. 440. dubitat an *Γλαύκη* scribendum sit, et *πλάτη* Hesych. hoc est *πλατεῖα* nisi ille *πλωτή* scripsit, et *πλείστη ἡ θάλαττα* apud eundem, id est navigabilis, ut *Πλεῖστος* Delphorum fluvius Athen. III. 82. A. cujus ultimam acuebant accolae v. Alberti ad Hesych. s. h. v. Lehrs. de Arist. p. 272. et *Ῥεῖτοι* sive

---

50) *Ζύγραν ἡ ἰδιωτικὴ παραφθορὰ ὑγρόν τινα τόπον λέγει* Eustath. p. 295, 28. pro *διύγρα* incertum an pro substantivo *ὕγρα* id est *ὑγρασία* ut *ψύχρα.* Arcadius p. 104, 16. *στήβη (στίβη) ἡ ψύχρα,* id est *ψυχρία* v. Schol. Odyss. V. 476. Pro *θάλασσα* scriptor affectatus ap. Joseph. Syn. IV. 525. T. III. *ὑγρά* dixit: *ἐκ τῆς ὑγρᾶς τὰν ἀγρευτῆρα λίνον ἀνέσπασε νυκτῶν* (fort. *νηκτῶν*) *πλήθοντα καὶ κολπούμενον εἰς εὐρυχανδοῦς,* pro quo fortasse *εἰς εὐρυχανδὲς* scribendum, ut Anonym. *περὶ τελ. λογ.* p. 579. *τὸ εὐρυχανὲς ἀντὶ τοῦ πλατύ.* Masculinum illud *τὸν ἀγρευτῆρα λίνον* apponendum est Aeschyleo Choeph. 507. *τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνον. Λίνος* appellativum Zenodotus legisse videtur Il. *Σ.* 570.

Ῥειτοί s. *Ῥιτοί* Atticae torrentes Anecd. Cram. II. 256. et 293. Siebelis ad Paus. I. 38, 1. Interpp. ad Thucyd. II. 19.[51]) quae qui consideraverit, praecipue res generales his et hujusmodi epithetis vicariis cumulatas esse sentiet. His finitimum est *κομιστή* id est *τροφή* Hesych. et quod Grammatici eodem modo interpretantur, *ἀκτή*, neque *ἀκοστή* in epithetorum numerum referre dubitavit Buttmannus Lexil. T. II. 172. quae intuenti non admodum incredibile videbitur, quod Helladius affirmat p. 871. *ἄρτος* quoque adjectivum esse, si praesertim meminerit affinium *ἄρμα*, *πρόςαρμα*, *ἀρμαλιά*, *πρόςοισμα*, *προςφορά*, cum verbis suis *προςαίρεσθαι* et *προςφέρεσθαι* v. Casaub. ad Athen. III. 81. B. et Plautini *sumtu atque vestitu tuo* Capt. II. 2, 72. (252.) quibuscum *ἄρτος* partim ortu partim significatu congruit. His rerum maxime generalium vocabulis subnectenda sunt discretiva, hoc est ea, quae varias ejusdem rei formas denotant, pleraque verbalia, non ita multa alterius generis. Primum nomina mazarum aliorumque edulium, *ἀλλᾶς*, *ἄζυμος*, *ἔγχυτος*, *μυττωτός*, *ναστός*, *στρεπτός*, *χαρίσιος*, *ψαιστός*, *πλακοῦς*, *σησαμοῦς*, *σησαμῆ*, *ἐρεικτή*, *κοπτή*[52]), *γογγύλη*, *ὅλη*, *πάστη*, *τρυπτή*, *φυστή*[53]), *φώκτη*, *ψάκτα ἡ ψωκτὴ μάζα* Hesych. *ψυκτά ἡ πεφυρμένη μάζα* Id. et aliter inflexa *κεγχρίνη*, *δριθακίνη* nisi haec substantiva sunt, ut *χοιρίνη* aliaque macroparalecta, de quibus alio tempore dicetur, *κριθαία*, pasta, tracta, granea, fabacea, lucanica, pa-

---

51) Apud Arcadium p. 78. l. 25. *στράτος τὸ μὴ ἐπὶ ἀθροίσματος* intelligi debet *Στράτος* urbs v. Tzschuck. ad Strab. X. 47. et in sequentibus p. 79. l. 1. *τὸ δὲ ἐπὶ ἀριθμοῦ* scribendum *τὸ δὲ τρίτος ἐπὶ ἀρ. βαρύνεται*, et in Etym. M. 714, 44. *τὰ εἰς τος — παραληγόμενα τῷ ι ἐκτεινομένῳ βαρύνεται κρῖτος* (scr. *Ῥῖτος*), *μῖτος* (scr. *σῖτος*), *Τρίτος* (*Τρῖτος*) *ποταμός*, idem, puto, qui *Τρίτων* vocatur, unde novitii auctores Tritogeniae nomen repetunt. Tum Arcadio pro *πλατός* p. 79, 13. reddendum *παλτός* et l. 17. *οἰστός* pro *σιστός*, *παστός* pro *πλαστός*.

52) *Κοπτή* edulium, *κόπτη* porrum sectile dici, non temere sumi videtur v. Schweighaeuser. ad Athen. T. VII. 575.

53) *Φυστῆ περισπωμένως* Moeris, alii *φυστή* scribunt et ad *φυρῶ* referunt; *παστά* Photius, nec raro *πάστη* v. Interpp. ad Poll. VI. 56. ut et *φώκτη*. De *καρδάμη* dixi in Aglaoph. p. 1076.

teta, quorum longe maxima pars vere adjectiva, cetera adjectivorum simillima, universa autem unistirpia sunt, hoc est, differentias significant rei, cui commune est nomen *ἄρτος* et *μάζα*, eamque ob causam aut masculine appellantur sicut *ἑψητοί* Phot. et *φρυκτοί* scil. *ἰχθύες*, aut feminine sicut seplasiae vocabula, *στακτή* stacta, *σχιστή*, *φρυκτή*, *κηρωτή*, *πισσηρή*, lixivia, *ἔμμοτος*, *ἔμπλαστος*, pro quo posteriores *ἔμπλαστρος* asciverunt v. Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 10, 407. T. XIII. et *σηπτή*, quod ad *δύναμις* refertur. Hinc sequentur quae singula singulis attributa sunt rebus eodem genere quo substantivum, cujus vicibus funguntur ut *δετή*, *πλεκτή*, et paronyma participialia, id est participiis assimilata *ἀστραγαλωτή*, plumbata, *λεπαστή*, cassita [54]). Ita *πλεκτή* [55]) feminine enuntiatur propter praestructum ei nomen *μήρινθος* vel *σχοῖνος* vel quod Homerus Od. XXII. 175. adjunxit, *σειρά*. *Δετή* facile refertur ad *λαμπάς* vel *δᾴς*, *ἐνετή* ad *πόρπη* vel *περόνη*, *ἐμβάτη* [56]) ad *ἀσάμινθος* vel *πύελος* vel *δροίτη* Arcad. p. 115, 18. denique cur *ἐρικτή* (Phot. s. *Πόλφοι*) sive *ἐρεικτή* (Suid. s. *Ἀθάρα*) et *πυριάτη* [57]) feminine pronuntientur, causa non alia est quam quia *πάλη* et *πιτύα* hoc genere appellata sunt, quarum rerum non differentiam (specificam), sed qualitatem declarant adjectiva illa, sicut ea *πύελος*, in quam lavaturi descendunt, *ἐμβάτη* dicitur et is *σίκυος*, qui non editur nisi maturus, *πέπων*, quod plurimum abest a primo genere neque nihil discrepat a secundo. Sed nulli horum plane simile videtur *πηκτή* tendiculam aucupum significans, quae aliter *πάγη* vocatur et *παγίς*. Namque *ἐνετή* et *ἐμβάτη* notionem nominum, quibus adjunguntur, accuratius circumscribunt sed *πηκτή* nihil amplius ostendit quam *παγίς*,

---

54) Masculina hujus generis sunt *χειριδωτός*, *ἀλυσιδωτός*, *λεπιδωτός*, braccatus, manicatus, galeritus, auritus, ratitus, cinctutus, nasutus etc. v. ad Ajac. Add. p. 486.

55) *Πλεκτήν οἱ Ἀττικοὶ τὴν σειράν* Poll. X. 142. Oxytonum est Aesch. Choeph. 248. Eur. Troad. 958. paroxytonum Plat. Legg. VII. 824. B. Arrian. Peripl. Erythr. p. 14. consentientibus ubique libris.

56) De accentu v. Dissert. VI.

57) Photius *Πυριάτη οὐχὶ πυρίατος οὐδὲ πυριατή ὀξυτόνως*.

quare illud non conferam cum ἐμβάτη, ὑγρά et ceteris, quae sensim locum occuparunt eorum substantivorum, quibus apponi solita erant. Etenim, qui primus tendiculam appellavit, potuit substantive πῆγμα dicere vel adjectivo neutrali πηκτόν, ut ξυστόν, παλτόν, φυτόν, vel, ut substantiae notionem clariorem redderet, reclinato accentu πῆκτον ut ἄλητον[58]), ἅρπαστον, κάρτον v. Niclas. ad Geopp. II. 6, 33. III. 5, 9. τίλτον (si modo a verbo ductum) sive τιλτόν v. Interpp. ad Athen. III. 118. E. sin vero masculini generis notio apud eum praevaleret, πηκτός vel πῆκτος appellari licuit ut παστός, ξυστός (xystum), σκηπτός, quemadmodum idem vasculum *salinus* nominatur et *salinum*, graece autem ἁλιά, nomine romano *salinae* in alium intellectum verso. Sed placuit eodem genere uti, quo πάγη, παγίς et πηκτίς[59]) effertur, sive quod hae voces jam prius receptae post genitam in similitudinem sui traxerunt, sive quod res, quae ita vocitata est, natura sua feminino propior visa est; quod si ponimus, posteriorem formam non ad prioris genus grammaticum accomodatam sed utramque seorsum a stirpe editam dicemus.

§. 5.

Jam ut ad reliquas terminationes veniamus, βοεία boia substantive dicitur ut ταυρεία[60]) taurea, scutica. Nomen ἐγχεία Grammatici proparoxytonôs ut Ἀμάλθεια scribi debuisse

58) Sic semper scribitur apud Hippocratem v. Foes. Oec. et Eustach. ad Erotian. p. 64. quo mirabilius est ἄλιτον in Aretaei libris idemtidem repetitum Cur. Acut. I. 10, 237. II. 2, 250. c. 5, 272. Diut. II. 4, 534. c. 12, 340. ubi semel cod. Harl. ἄλφιτον praebet. Ἀλητόν tamen est oxytonum ap. Hesychium ut ἁρπαστόν Athen. I. 14. F. Artemid. I. 55. In Athen. VII. 297. F. ἢ ἄλφιτα ἢ ἄλητα (codd. ἄλιτα) alterutrum delent Critici, immemores homerici ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα Odyss. XX. 108. ἄλφιτον καὶ ἄλητον Hipp. de Nat. Mul. p. 544. T. II. ἀλήτων κἀλφίτων Athen. XI. 500. F. prius accentu eodem quo ἄητον.

59) V. Schneider. ad Aristot. T. IV. 65. Siebelis ad Paus. T. IV. 126.

60) Photius Μάραγνα μάστιγος εἶδος, οἷον ταυρεία, quo Artemidorus utitur. In Geopp. XIV. 25, 3. ὁ ἐκ τῶν κροτάλων καὶ ἐκ τῆς ταυρείας ψόφος, non tympanum significari videtur sed scutica bubula; ταυρεία

affirmant, sed attice productum esse ut ἱερεία v. Etym. M. 313, 15. quo substantivum esse declarant. Sed est potius adjectivum *hastilis* pro *hasta*, accomodatum illud generi synonymorum λόγχη, αἰχμή, αἰγανέα, κάμαξ, eaque ratione ab ὀξεῖα distinctum, quod huic, si absolute ponitur δι' ὀξείας δραμεῖν, certum quoddam substantivum subtinnit, sive illud est λόγχη ut veteres tradunt v. Suid. s. Ὀξεῖα, sive aliud huic simile, ἐγχείη autem tam definitam habet potestatem ut nullo supplemento opus sit. Sed difficilior est de νευρειή Theocriteo dissertatio, quod Grammatici, quum de trisyllabis oxytonis in εια disserunt παρειά, ἀρειά, φορειά (foria) ὁ βόρβορος Arcad. p. 98, 24. Draco p. 25, 16. Etym. M. 139, 30. Gud. p. 296, 20. pariter ut ὀρμειά, στειλειά, silentio praetermittunt, etsi congruit cum illorum canone, quo nomina in εια si οὐσίαν significant, oxytona sunt παρειά, φορβειά, ζειά, φειά, χειά, sed ἐπὶ πράγματος gravantur, μνεία, χρεία Etym. M. 410, 15.[61]). Quaero igitur, substantivumne sit νευρειή ex νευρά productum an femininum adjectivi νεύρειος. Ac productionis illius exempla reperiuntur aliquam multa, nec solum proparoxytona ut χώνεια et κώδεια, quae alio loco disputata sunt, sed etiam oxytonum φορβειά ἡ φορβή Suid. quod Festus confirmat *Forbeam antiqui omne genus cibi appellabant*, nisi illud quoque φόρβεια scribendum est vel diastolae causa. Adjectivi autem νεύρειος testis nullus, neque causa apparet remoti ad ultimam accentus. Sed videmus tamen id permultis accidisse adjectivis, ut naturam suam prorsus exuerent unique generi adstringerentur vel masculino vel feminino, ut ἐγκέφαλος, δακτύλιος, ὕπερος, ὕπερον *pistillum*,

---

vero apud Graecos posterioris aetatis tubae est genus v. Du Cang. Gloss. T. II. 1536. quam Eustathius βόϊνον appellat ob speciem.

61) Arcadius addit λεία et δεία i. e. ἴνδεια, Schol. Il. XXI. 493. πέλεια ὡς Μάλεια καὶ Θάλεια sive θάλεια, quod nomen Etym. M. a verbo repetit ὡς θέρεια, Ἔμεια, et interdum paroxytonōs scribitur, κῶμοι καὶ θαλεῖαι (id est θαλίαι) Plut. V. Anton. LXXI. θαλεία (ὡς ?) παιδεία Hesych. Μέρεια φυλῆς μέρος Idem. Σκάνδεια εἶδος περικεφαλαίας Schol. Il. X. 268. commenticium esse judicat.

ὑπέρα opifera[62]), quorum usum adjectivum testatur latinum *super* sive *superus*[63]) et superlativus ὑπερώτατος, tum αὐλαία, κεραία, mulleus, trabea, orea etc. Hinc de nominibus morborum scrupulus injicitur et dubitatio: ὕδερος, ἴκτερος, χολέρα, quod hoc accentu notatum est Galen. Comm. IV. in Hipp. de Articc. c. 38, 727. T. XVIII. P. II. Diosc. Mat. III. 41, 382. etc. exemplo masculinorum et ex praescripto Herodiani Epim. p. 218. sed et oxytonôs scribitur ut adjectiva solent Hipp. Aphor. CXXV. 726. T. III. Aret. Cur. Acut. II. 14. Adjectivum λιχανός Hipp. Mul. I. 703. T. II. Lucian. Tim. §. 54. Athen. I. 15. D. ubi substantive dicitur ἡ λίχανος, accentum ad principium rejicit, ut πόλιος Oppian. Cyn. III. 310. nisi vitium est exemplarium, νυμφίος vero et fortasse γομφίος[64]) a prima ad proximam, alia ad postremam ut χαραδριός Schol. Arist. 269. οὐλή scil. σάρξ, de quo miror Buttmanni judicium Lexil. I. 195. ἡ νεά, quod tamen ipsum apud Theophrastum et alios νέα scribitur; ἡ λισπή, si quidem Appollodorum auscultamus, ἡ λαλιά, ἡ σποδιά, ἡ παιγνιά, et periecticum ἡ ἐσχατιά, quod qui cum ὑστάτιος, μεσσάτιος, δευτάτιος, comparaverit, non verebitur adjectivum dicere, in substantivi locum ditionemque transgressum ut ὑστατίη βιότοιο Quint. X. 102. XIV. 315. sed mutato propter significationem topicam accentu. Trigenera vero, quorum prima feminini positio paroxytona est, unum casum ambiguum habent, primum dico numeri pluralis, soloque accentu distinctum: Ἡμεραι

---

62) Ὑπέρα ab ὑπερ repetit Eustathius p. 1534, 8. indidem ὕπερον Etym. M. 779, 8. Ὑπέρα Athen. I. 51. B. Ὑπάτη et τὰ Ὕπατα locorum nomina situm significare videntur.

63) Sicut infer ἔνερος, dexter δεξιτερός, ager ἀγρός, venter γέντερ Hesych. pro ἔντερος, vester σφέτερος, cicer κίκερρος, laser λασερός, vesper ἕσπερος, imber ὄμβρος, acer, acerus, acerbus ut superbus.

64) Fortasse dixi, quia adjectivum γόμφιος non reperi, quod si extaret, γομφίος latinis *molaris, genuinus*, comparari posset; γόμφιοι ὀδόντες Aristot. H. Ann. II. 2. p. 501, 24. (cod. γομφίοι) de Gener. Anim. V. 7. p. 788, 7. Galen. de Ossib. V. 753. T. II. Hesych. s. Κόμβοι et Κόμποι etc. Νυμφίος ὕμνος contra regulam scriptum Nonn. XLVII. 464. v. Goettling. de Acc. p. 172.

τὸ τριγενές, ἐπὶ δὲ τοῦ μονογενοῦς ἡμέραι· οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι προπαροξύνουσιν, αἱ ἥμεραι, αἱ αἴτιαι. Πάλιν αἱ Ροδίαι φαμὲν ἐπὶ τοῦ κυρίου παροξυτόνως, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐθνικοῦ αἱ Ῥόδιαι[65]), καὶ ὑπάται ἐπὶ τῆς χορδῆς, ὕπαται δὲ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ Anecd. p. 1254. Ac postremo vocabulo haec distinctio minus necessaria est, quia femininum nisi de chorda rarissime dicitur, κανονίδ' ὑπάτην Philipp. Epigr. XVII. 216. T. II. Anth. Pal. VI. n. 62. et τὰν ὑπάταν ἀρχάν Ep. Adesp. DCVII. Append. N. 285. quo loco nonnulli ὑπάτων scribunt; sed centies legitur ἡ ὕπατος ἀρχή apud rerum praesertim romanarum scriptores Polyb. III. 40, 9. Diod. XI. 51. Dionys. Antt. X. 33. Appian. Civ. III. 82. Dio Cass. LXII. 23. Onosand. Prooem. p. 2. ὕπατος ἐσθής Appian. Civ. II. 122. τιμή Zosim. V. 18, 435. etc. Multoque minus opus erat composita παρυπάται Gaudent. Introd. Harm. p. 18. et παρανῆται Euclid. Sect. Can. p. 35. et 36. Alyp. Introd. Mus. p. 2. adjectivorum modo accentum retrahere, quorum a similitudine genitivi quoque desciscunt τῶν παρανητῶν καὶ παρυπατῶν Gaudent. p. 18. Aristox. Harm. II. 52. Eadem circa alia observatio, quae usus communis ab adjectivis secrevit et disjunxit: αἱ ὑπέραι Hesych. Suid. Harpocr. Orion. p. 154. Moschop. Sched. p. 138. αἱ εὐδίαι Arist. H. Ann. VIII. 15. p. 590, 15.[66]) Theophr. Caus. III. 23, 5. αἱ περικεφαλαῖαι Hesych. s. Καισάραι, αἱ κεραῖαι Thucyd. VII. 4. Athen. V. 208. B. Nonn. V. 7.[67]) αἱ σκελέαι quod male σκελεαί scribitur Poll. X. 168. et Hesych. αἱ κυνέαι etc. quorum omnium genus masculinum in-

---

65) Sed Μυσίαι vulgatum Apollon. I. 1115. contrâque Atticorum nonnulli substantiva αἰτίαι, ἡμέραι, sic pronunciasse dicuntur ut pro secunda acuerent primam.

66) Εὐδῖαι Bekkerus scripsit tacite; novi quidem poetas εὔδιος et ἔνδιος interdum producere, sed illud mihi praeter opinionem incidit.

67) Id exemplum alienum est si adjectivi obliterati accentus is est quem poscit Etym. M. 539, 19. κεραῖος ὤφειλεν εἶναι ὡς κνεφαῖος, οὐδαῖος (et λεπαῖος puto). Arcadius p. 44, 4. τὰ παρ' οὐδετέρων γενόμενα ὀξύνεται γηραιός, κραταιός, fortasse intelligi voluit quae possessiva non sunt sicut δηναιός acuitur ἵνα μὴ σχῇ τύπον κτητικόν Etym. M. 417, 30.

usitatum est; neque *κράνειαι* recte scriberetur Athen. IV. 131. D. nisi primus casus *κράνεια* accentum substantivi accepisset. Sed impeditior est quaestio de adjectivis trium generum, quorum feminina forma substantivi munere fungitur. Haec enim accentum plerumque in ea syllaba retinere videmus, cui impositum habet nominativus: *αἱ κεφαλαῖαι* Galen. de Simpl. Fac. XI. 25, 303. *αἱ ἑταῖραι* Xenoph. Anab. IV. 3, 14. etc. modo remittere in praecedentem *αἱ ἡμιόλιαι* Arrian. Alex. VI. c. 1, 1. c. 18, 7. eoque convenire cum adjectivis masculinis *κεφαλαῖοι, ἡμιόλιοι*. Sed saepe etiam diverso a masculinis accentu insigniuntur: *αἱ πλαγίαι* Apollon. de Pron. p. 71. *αἱ βοεῖαι* Nonn. XXIII. 110. XXVIII. 32. Paul. Sil. Ecphr. Soph. I. 130. *αἱ τραγεῖαι* Theocr. V. 51. *αἱ τροπαῖαι* Arist. Probl. XXVI. 40. Theophr. de Vent. V. 32. quanquam adjectivi quoque accentus instabilis est, *αἱ λινέαι* (funiculi) Bito de Constr. Mach. p. 112. (in margine bis scriptum *λιναῖαι* ut paullo post *ἡ κωολιναία* p. 113.) *αἱ ὑστέραι* Hipp. de Nat. Mul. p. 550. T. II. Aristot. de Gen. Anim. I. 2. Plato Tim. p. 91. B. Quare vix quisquam pronuntiet, utrum magis ex consuetudine veterum sit *εὐναῖαι* Hesych. an quod in cod. legitur *εὔναιαι*, vel *αἱ Κυανέαι* Arrian. Peripl. Eux. p. 137. ed. Blanc. an *Κυάνειαι* Himer. Or. XVI. 3. quod a forma ordinaria paullo longius discessit, et huic simile *αἱ Χελιδονίαι* Scylax c. C. 299. Steph. s. h. v. an *Χελιδόνιαι* Dionys. v. 128. *Χελιδονίων* cf. Adn. ad Aj. 108. p. 119.[68]) *Ὑπώρεαι* per omnes Herodoti libros vulgatum est I. 110. cui convenit singularis *ὑπώρεα* IV. 23. sed discordat *ὑπωρέη* II. 158. Verum ne disputatio eodem diutius insistat vestigio, finiam si addidero, illos qui Il. IX. 153. *νεάται Πύλου ἠμαθόεντος* scripserunt pro *νέαται*, puerilis inscitiae, cujus insimulantur, absolvi posse, si nomen substantivum *νεάτη* intelligi

---

68) Demosth. Fals. Leg. 429, 1. *ἔντος Χελιδονέων καὶ Κυανέων*, Bekkerus ex optimo Parisiensium *Χελιδονείων* edidit; *τῶν Κυανέων* Scymn. Fragm. v. 77. Diod. XI. 3. XII. 4. In Nonni Epit. CCLXXIV. 336. *τῶν ἀσπίδων τρία γένη, χερσαῖαι, χελιδονίαι, περιπτυάδες*, aut significatur *ἡ χελιδονία καλουμένη* Galen. Ther. ad Pis. VIII. 234. accentu non retracto, aut *ὁ χελιδονίας ὄφις*, quod Passovius perperam *χελιδονιάς* scribit.

voluerunt, sic ut περάτη dicitur ac περαία, ἐσχατιά, ἀντολίη, quod quum plerumque pro ἀνατολή valeat[69]), idem tamen adjective dicitur ἀντολίη ἄρουρα Nonn. XXV. 98. mansitque hoc in novitio nomine Natolia et in proprio Anatolius ut Eutropius.

§. 6.

Hactenus disputavimus de nominibus, quibus res significantur corporeae, quorum si maxima pars ita comparata est, ut ex adjectivis nata esse videatur, nihil tam consentaneum est, quam eandem suspicionem transferre in contrarium genus. Ac jam alio tempore ad Aj. v. 208. magnum contraxi numerum adjectivorum, quibus diei noctisque partes significantur, ἀμφιλύκη v. Voss ad Arat. 746. ἑῴα sive ἠοίη, ἐνδία[70]), ἑωθίνη, ὀρθρία, πρωΐα, μεσημβρία (μεσημερία), δειελίνη, ἑσπέρα, ἑσπερία Oppian. Cyn. I. 138. Maneth. II. 422. ὀψία, ὀρφναία[71]), ζοφία Eryc. Ep. I. 7. Anall. T. III. 12. σκοτία, et tempora anni θερεία, χειμερία, χειμερίνη Herodo. I. 202. ὡραία, *auctumnus*[72]), coelique qualitates αἰθρία, γαληναία, εὐδία, νηνεμία, νοτία[73]), quorum nominum pleraque

69) Differt hoc ab ἀναῤῥοπία et καταῤῥοπία, ἀποτομία, ἐπιτροπία, ἐντροπία, συντονία, ὑπερτονία, συντομία, συστροφία, quod haec parasyntheta sunt nec sine aliquo significationis discrimine; ἀντολίη vero merus est paraschematismus ut ἀποτροπίαι, συνηβολίη, ἐπιδρομίη.

70) Eustath. p. 1505, 9. ἀναλογεῖ τὸ ἔνδιος πρὸς τὸ εὔδιος οὗ θηλυκὸν εὐδία, ὅ ἐστιν εὐαερία. Suidas Εὐδία ἡ ἄνευ ἀνέμων ἡμέρα.

71) Δι' ὀρφναίας Eur. Suppl. 994. φάος-ὀρφναίη Apollon. II. 670. Primitivum ὄρφνη nihil aliud est, quam adjectivum substantivi accentu notatum saepiusque ὀρφνή scribitur ut Stob. Flor. LXXIV. 61. p. 445, 18. in Epigr. ap. Diog. La. IX. 16. pro quo in Anth. P. IX. n. 540. ὄρφνη editum, neutrum male, etsi illud rejicit Schaeferus ad Theogn. 1075. Suidas Ὀρφνή ὀξυτόνως σκοτία νύξ.

72) Verbale videtur ut alumnus, Vertumnus; paronyma pilumnus, Picumnus. Idem *auctumnum* dicitur genere neutro ut *hornum*, *vernum*.

73) Hom. Il. VIII. 307. καρπῷ βριθομένη νοτίῃσί τε εἰαρινῇσι. Eustathius p. 715, 2. supplet πνοαῖς, fortasse ex Odyss. VII. 119. ζεφυρίη πνείουσα, unde Hesychii glossa pendet Ζεφυρίη ἡ πνοή. Sed hoc loco participium adjectum est ejusmodi ut nomen πνοή ne desideretur quidem, illic νοτία substantivi locum obtinet ut Aristot. H. Ann. V. 17. (19.) 2. εὐδία καὶ νοτία.

veteres adjectivorum loco ducunt ipsumque tempus diurnum Eustathius p. 979, 22. proprie ἡμέραν κατάστασιν dictam esse censet, eique confert p. 427, 24. noctis nomen δειδία, quod Suidas et Etym. M. interpretantur ἡ σκοτία. Et ad explicandam ellipsin, si quo supplemento opus est, non inlitior aptissimum esse illud usuique convenientissimum, nam κατάστασις βορεία et νοτία legitur Hippocr. Aphor. III. 14, 723. T. III. Paul. Aeg. I. 53. p. 14. Magis tamen credibile videtur, non en ὥρα aut ipsum antiquitus appositum aut potius notionem ejus animo infixam in causa fuisse, cur synonyma ad idem dirigerentur genus femininum. Ac de ἡμέρα quoque quae ille dicit, confirmantur quodammodo Euripidis exemplo Ion. 87. qui lucem diei τὴν πραεῖαν ἀψῖδα vocavit, ubi libri ἡμέραν et ἡμερίαν exhibent; neque adversatur feminina positio, qua adjectivum ἥμερος vulgo caret[74]); namque hoc saepius usu venit adjectivis substantivorum dignitatem consequutis eodemque genere est Ἡμέρα Dianae epitheton, quae alibi Ἡμερησία dicitur. Huic autem generi nihil adjunctius est, quam vocabula aetatum humanarum, νηπίη, νηπυτίη, νεοίη, παιδεία, ἠνορέη, ἀνδρεία, *senecta*, quibus antiqui Grammatici nomen ἡλικία subjiciunt. Hesychius Νηπιέη ἡ τῶν νηπίων ἡλικία. Suidas Νήπειον φρόνημα, νηπία δὲ ἡλικία. Eustathius p. 1319, 18. νηπιέη φρὴν ἢ ἡλικία. Schol. Ven. XXIII. 604. νεοίη ὡς ὁμοίη· οἱ μεθ' Ὅμηρον ὡς ἐπὶ πλεῖστον νεοείην λέγουσι. Photius Παιδείαν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, sicut Lysias dixit p. Polycr. 674, 1. (159, 2.) ἐκ παιδείας φίλος id est ἐκ παιδείου ἀγωγῆς in Phaniae Epigr. II. eodemque modo Schaeferus Melet. p. 70. interpretatur Epigr. Adesp. DCCXXXII. τῷ πέλον ἀσπασίη βαίης ἄπο scil. ἡλικίας, sed hoc aliter accipi potest pro ἐκπαιδόθεν ut ἠγαπᾶτο ἐξ ἔτι βρέφους Niceph. Gr. VI. 6. 114. B. ἐξ ἔτι παιδός Epigr. Adesp. DCCI. *a puero* v. Phryn. p. 48. παιδεύουσι τοὺς παῖδας ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι Herodo. I. 136. ubi ne ἡλικίας intelligamus obstat quod sequitur πρὶν

74) Femininae formae exempla alio loco afferam.

δὲ πενταέτης γένηται[75]). Verum persequar cetera; Harpocratio Ἀνδρεία ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία· Eustathius p. 826, 58. ἠνορέη ἰσχὺς etc. quod si verum est Graecos *virilis* dixisse pro virilis aetas animusque, frustra est disceptatio meliusne ἀνδρία scribatur an ἀνδρεία, quorum illud Appollonio placuit, hoc Orus probavit propterea, quod (apud Theocritum) ἀνδρεΐα reperitur κατὰ διάστασιν Philem. Techn. §. 51. Cramer. Anecd. II. 174. Etenim dici potest utrumque, unum substantive, alterum adjective; nam quod Philoxenus contendit ap. Etym. M. 461, 57. Eustath. p. 84, 25. masculine ὁ ἀνδρεῖος dici, sed aliter femininum ἡ ἀνδρική, id refellitur exemplis plurimis v. Herodo. VII. 153. Eurip. Chrys. Fr. III. Plat. Lach. 196. E. Polit. 309. D. Aristot. Pol. I. 5, 4. III. 2, 10. Artemid. I. 30, 46. II. 3, 131. Suidas s. Ἀνδρία. Hoc vero, quod modo dixi, concesso atque probato, quid jam relinquitur nisi ut animi quoque qualitates adjective appellatas esse putemus? Quam in opinionem nos maxime ducit nomen πινυτή eadem potestate qua πινυτής et πινυτότης praeditum, specieque congruens cum ἀρετή et ceteris, quae tertiae perfecti passivi personae assimilata sunt. Atque hoc illud est, quod in ingressu hujus dissertationis imprimis controversum et lubricum esse professus sum, utrum πινυτή istud femininum sit adjectivi πινυτός, an ambo vocabula ab una quidem stirpe, sed diverso quasi nixu nulloque inter se commercio edita sint, sicut a πῦρ quae descendunt πυρά, πυῤῥός, πυρός et πυρσός. Ac de nominibus, quae substantiam significant, dubitatio fere nulla est, nec fidem derogamus veteribus, qui lupinos θέρμους vocatos esse narrant, quia ut Hippocrates ait Diaet. II. 678. T. I. τὴν φύσιν θερμοί εἰσι. Sed illud fortasse plerisque incredibile et paene portentosum videbitur, Graecos pro calor (θερμότης) dixisse calida (θέρμη) pro virilitas (ἀνδρία) virilis (ἀνδρεία). Verum tamen si huic ingens multitudo nominum ante oculos posita fuerit, quae ex adjectivis facta sunt substantiva mutatione formae aut nulla

---

75) Ἐξ ἔτι νηπυτίης ἔτρεφον Apollon. IV. 791. ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων Lucian. Amorr. §. 47. illud ambigue.

aut pusilla, si idem nostrae vernaculae linguae vocabula, *die Spitze*, *die Enge*, *die Platte*, *die Ebene*, *die Fruehe*, *die Heitre*, *die Weite*, *die Feste*, *die Wueste*, contenderit cum graecis ἡ ἄκρα, ἡ στενή[76]), ἡ πλατεῖα, ἡ ἑῴα, ἡ γαλήνη, ἡ στερεά, ἡ τραφερά, ἡ ἔρημος; haud longe aberit, quin se ad veterum rationes adjungat. Sed quum hujus generis exempla paulo superius allata sint plurima, hoc loco congeremus nomina in ια terminata, quorum causa maxime anceps et disputabilis. Familiam ducunt tria affinia θεσπεσία, δαιμονία, θευμορία, quae genus sequuntur ejusdem nominis, cui ἡ πεπρωμένη et ἡ εἱμαρμένη adhaerent. Primum legitur Hom. Il. II. 386. γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, de quo Hesychius Θεσπεσίῃ· τῇ θεότητι λέγει, εἰ μὴ κατὰ συνεκδοχὴν ἀκούοιμεν τῇ ἐκ θεῶν βουλήσει· secundum Pind. Ol. IX. 169. τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν εὔχειρα[77]) a Boeckhio restitutum est auctore Scholiasta homerico, qui hoc cum θεσπεσίῃ conjungit; tertium Callimachus Epigr. XXXII. 4. tanquam germanum substantivum adjectivo adjunxit χαλεπῇ δ' ἤντετο θευμορίῃ, ac vulgo ita dicta est portio carnis quae sacerdotibus cedit (*Gottestheil*). Appollonius autem bis pro adjectivo posuit νοῦσος θευμορίη et ἄτη θευμορίη III. 676. 974. Ac si formam attendimus, tam substantivum videri potest, quam adjectivum, illud ex comparatione nominum ἀμμορίη, γεωμορία, hoc a θεόμορος propagatum ut κακομοίριος, ἀτρόπιος Dioscor. de Venen. XVII. p. 73. aliaque infra retractanda. Rationum autem momenta in utraque parte fere sunt paria. Namque abundat sermo graecus nominibus in ια exeuntibus αἰσχρία, γλισχρία, μιαρία, πικρία, ποικιλία, ψυχρία etc. quae nemini in mentem venit dubitare quin substantiva sint, quum et significationem hujus generis habeant neque extent adjectiva in ιος, quorum feminina dici possint. Quanquam haec ratio Galenum non abster-

---

76) Thucyd. II. 99. στενήν τινα ἐκτήσατο.

77) In Simonidis Ep. Append. N. 73. de hetaeris Corinthiis ἕσταθεν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ nescio an scribendum sit δαμοσίᾳ. Nam deos δαιμονίους dici non puto.

ruit, quominus in Andromachi versu Antid. I. p. 40. T. XIV. *καὶ λίβανον μίσγοιο καὶ ἀγλαΐην στήσαιο*, hoc adjectivum esse statueret, *ἴσως τὴν ἀγλαΐην ἐπίθετον τοῦ λιβανωτοῦ τῷ συντιθέντι τὴν ἐλεγείαν ἔδοξε προςθεῖναι*, idem fortasse Gratiae nomen *Ἀγλαΐη* adjectivum esse opinatus[78]). Quod ut parum fundatum videatur, tamen dubitatio subsistit in aliis jam antiquitus mota. Schol. Il. IX. 240. *ἐν δοιῇ, ἐν δισταγμῷ· περισπαστέον δέ· δοτικὴ γὰρ ἀκόλουθος εὐθείᾳ τῷ δοιός, οὐ τὸ θηλυκὸν δοιή*, quo concesso eodem adspirabit *διπλόη*, quod etsi contractionis aeque expers est ac *μηλέα*, tamen Eustathius p. 427, 24. et 934, 36. cum *κεστός, ἑανός, ἡμέρα, σταδίη, αὐτοσταδίη* comparat, non solum ubi *διπλόη χλαῖνα* sive *διπλοΐς* denotatur, sed etiam in significatione qualitatis. Aliud exemplum Hesychius praebet: *Σπανίαν τὴν σπανιότητα, ὡς ὁσίαν τὴν ὁσιότητα*, quo declarare videtur utrumque esse adjectivum, prius, ut reor, a *σπανός* ductum; neque dubitem *ὁσία, ὀλβία, μακαρία, ἀξία, ἀπαξία, ἀναξία* (v. Heyn. ad. Epict. Ench. c. 36.) in hunc admittere numerum. Verum huc deductis vereor ne difficile sit gradum sustinere via lubrica et praecipiti. Nam praeter illa, quae jam percursa sunt, undique redundant vocabulorum formae ancipites: *ἁρμονία, ἀνακτορία, ἐλευθερία, ἐπικουρία, ἡσυχία, ἱκεσία, ἰσημερία, κερτομία, μειλιχία, ξενία, οἰκουρία, παρθενία, σωτηρία, ὑπερτερία* (superbia), *φιλία* etc. quae si actiones et qualitates significant, non pro substantivis sed substantiva esse, communis est doctorum sententia. Neque ego illa vetere possessione deturbare conabor. Sed si quis tamen huc audaciae procedat, non video quibus argumentis refutari possit. Nam si, ut plerique consentiunt, *δαιμονίᾳ* et *θεσπεσίᾳ* non aliter se habent ac *δημοσίᾳ, ἰδίᾳ, κοινῇ, ἐτεῇ*, quid rationis dici potest, cur *μειλιχία, ἁρμονία,*

78) *Φαέννη* et *Κλῆτα* Gratiarum nomina sunt adjectiva; *Ἀγλαΐα* si substantivum est, cum aliis dearum cognominibus *Ὑγίεια, Χλόη*, componi debet. Deae nomen, quae Pisthetaero nubit Arist. Avv. 1536. hoc loco et tribus sequentibus *Βασιλεία* scribitur, semel, quod metrum poscit, *Βασίλεια*.

φιλία, non sint adjectiva? Num Graecis plurali generis neutrius uti licuit: τέως μέν σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους, τοῖς Κορινθίοις φίλα ἦν πρὸς τοὺς Κερκυραίους Herodo. III. 49. feminino vero singularis numeri minus [79])? Nimirum dicet aliquis genus neutrum adminiculo egere nullo, femininum vero sine substantivo, cui latenter adhaerescat, intelligi non posse, velut ἀπ' ἴσης, ἀπὸ πρώτης, ἀπὸ μιᾶς, ἐκ ταχείας, ἐκ παλαιᾶς, ἐξ ὑστέρας, διὰ κενῆς, ἐπ' ἴσης, κατὰ μόνας, ξυνῇ, κενῇ, τὴν πρώτην, τηνάλλως, ἀλληνάλλως etc. referri ad substantivum aliquod cogitatione comprehensum, qualia multa sarcinatores ellipsium comminisci solent. Sed permultis locis horum supplementorum nullum convenit. Quis enim, si legerit ἀπ' εὐθείας φιλοσοφεῖν Plut. Symp. I. 4, 8. τὴν εὐθεῖαν συνειπεῖν τινι V. Cic. VII. ἐξ ὀρθῆς ἀνακρίνειν Polyb. XV. 27. τηνάλλως ἀδολεσχεῖν v. Bergler. ad Alciphr. I. Ep. 19. his igitur et similibus locis quis aut μοῖρα aut τύχη aut πρᾶξις aut ὁδός aptum esse credat? Quare sic potius existimandum videtur, Graecos a notionibus simplicissimis progressos maximeque obviis, quae sunt situs, viae et directionis, hinc similitudinem traduxisse ad actionum humanarum varias directiones et modos. Ergo quod consuetum esset dicere τὴν εὐθεῖαν πορεύεσθαι, τὴν μέσην ὁδεύειν, μακρὰν πεμφθῆναι, ἐξ ἐναντίας προσιέναι Plut. V. Rom. XXVIII. ἐξ ἐναντίας-ἐκ πλαγίου καθεστήκεσαν Thuc. IV. 33. εὐθείᾳ φέρεσθαι Stob. Ecl. I. 606. omisso vocabulo, cujus notio in verbo continetur, hinc consequutum esse, ut idem nomen tacite comprehenderetur cum verbis, quae non simplicem actionem sed actionem in motu positam significant, εἰς εὐθεῖαν καταστῆσαι, ἐξ ἐναντίας μάχεσθαι Aelian. H. Ann. V. 19. τὴν εὐθεῖαν ἀποκτείνειν Eur. Med. 384. ὀρθὴν ἐντυγχάνει ἀντὶ τοῦ εὐθύς Ὑπερίδης Phot. et ut postremo hoc exemplum transferretur ad eas actiones, quae omnino non corporis sed animi motu et intentione conficiuntur, ἐξ ἐναν-

---

79) In Hippocr. Morb. Mul. II. 485. T. I. ἐν τῇσιν ἐγγύῃσι πέλια γίγνεται, si vel unus melioris notae liber πελίῃ offerret, nemo amplius de hoc dubitaret substantivo.

τίας δοξάζειν Aristot. Pol. VII. 2, 5. οὐκ ἐξ εὐθείας νοεῖν ἀλλὰ καθ' ὑπερβατόν Strab. XIII. 585. τὴν ἀπόδειξιν ἐξ εὐθείας ποιεῖσθαι Galen. de Semin. II. 1, 609. T. IV. ἐξ ἴσης θαυμαστή Julian. Or. I. 19. A. etc. quae quia a proprio et nativo intellectu desciverunt, non amplius quaeri debet, quod quoque loco nomen omissum sit, sed his complementis tum locus fuit, quum homines proprie loquerentur. Jam, ut ad propositum redeam, eodem modo dicitur προφθαδίην ἀγορεύειν, ἀντιβίην (et ἀντίβιον sive ἐναντίβιον[80]) ἐρίζειν, ἀμφαδίῃ τι ῥέζειν, πασσυδίῃ προχέοντο[81]), αὐτοσχεδίην βάλλειν et αὐτοσχεδίην ᾄδειν, postremo κρυπταδίῃ λανθάνειν Maxim. v. 339. quibus respondent accusativi latini *perperam, promiscam, bifariam, alias*, et qui supra relati sunt dativi δαιμονίᾳ, θεσπεσίῃ, ἀναγκαίῃ. Neque secus statuam de ἐτεῇ aliisque dativis, qui adverbiorum locum obtinuerunt, ut ὁμαλῇ id est ὁμοῦ Hesych. quod si ab ὁμαλής provenit, cum ὁμαρτῇ aequiparandum est, ἡσυχῇ, λάθρῃ etc. quae omnia tacite subsequuntur nomen quoddam feminini generis sive χρεία sive τύχη sive δρᾶσις sive διάθεσις sive aliud hujus indefinitae significationis vocabulum, cujus adumbrata notio in animis obscure haesit, forma autem amissa est, quo evenit ut iisdem adjectivis non semper idem substantivum et aliquibus nullum accurate conveniat. Sed jam eo perventum est, quo ultra verebar ne provehi non liceat. Doederlinius quidem in Syn. T. I. 120. sine ulla haesitatione affirmat *industria* (ἐντρέχεια) femininum esse adjectivi *industrius*, quo dato *incuria, injuria, indoloria* et similiter figurata eodem adrepent; denique *victoria* quoque et huic similia graeca ἀκεστορία, ἀλαστορία, ἀνακτορία, ἰατορία, ἱστορία, terminationem adjectivorum habent, ἀνακτόριος, πρακτήριος, ἱκετήριος etc.

---

80) His neutris niti videtur mirabilis Musgravii conjectura a Schaefero olim probata ad Bos. p. 45. et 578. δι' ὀρθῆς et similia dici per enallagen generis pro δι' ὀρθοῦ etc.

81) Accusativos ἀμφαδίην, quod Eustathius p. 611, 40. cum σχεδίην componit, et πασσυδίην impugnat Wellauerus ad Apollon. II. 1019. III. 195. v. Voss. ad Arat. 713.

Atque horum feminina non raro substantivorum partes subeunt, comprehensa modo artis et officinae modo instrumenti notione, oratoria, barbatoria, versoria, lusoria (id est batellaria) ἀφετηρία, ἀρτηρία, βατηρία, ζευκτηρία, ἱκετηρία, μελαντηρία, πευστηρία, στυπτηρία, σχαστηρία (casteria), quorum nonnulla neutrum quoque habent et masculinum. *Victoria* autem si quis adjectivis inserere obstinet, ex synonymi *adorea* usu probabiliter argumentari poterit, quorsum, qui illud introduxerunt, animum intenderint. Sed consideremus alia. Πασσυδίῃ ἀνελίσσεται Arat. 714. si quis cum aliis ejusdem poetae dictionibus conferat ὁμηλυσίῃ ἀνελθών v. 178. ἀνωνυμίῃ φορέονται v. 714. nihil cunctabitur substantivum dicere, sed idem concedet dativum esse posse adjectivi πασσύδιος adverbii πασσυδί significatione praeditum, neque aliter de πανοικίᾳ (πανοικί), similibusque, quae ad Phryn. p. 518. protuli, sentiet. Τετραορία haud dubie substantivum est ut τετραστοιχία, διφαλαγγία, τριλοφία, τριοδία, τριοδοντία, τρισκαιδεκαμορία Dial. Hermipp. de Astrol. II. 12, 49. sed παρηορία non solum si τὴν ἔξω τοῦ ζυγοῦ ἡνίαν sive lora equi funalis significat, sed etiam si νόημα παρηόριον, adjectivi similius videtur ut ἀπηόριος. Αὐτοχειρία δρᾶσις Apollonius dixit, at αὐτοποδία ut adjectivis adscribatur, haud facile quis impetraverit. Ἡμικρανία et ἑτεροκρανία si cum πόνος ἡμικράνιος Galen. Eupor. L. III. 516. T. XIV. componuntur, nihil credibilius est, quam nomen νόσος omissum esse, sed moram injicit περιπνευμονία, cui nullum cum adjectivis consortium. Ita quasi reciprocis auris in diversa impellimur. Αἰθρία supra cum χειμερία et similibus consociavimus, sed si quis in contrarium tendens ab αἶθρος vel αἴθρα productum ut a μάτη ματία, a μάνη μανία, a σπάνη σπανία etc.[82]) ejusdemque ordinis esse statuit, non deteriore jure erit. Neque ex eo, quod arferia aqua dicitur ut inferium vinum, argu-

82) Pro νευρία Judicc. XVI. v. 7. Holmesius e codd. νευρά edidit; sed latinum *nervia* obstat tentantibus. Προθεσμία vulgo inter ellipses referunt intellecto nomine ἡμέρα, quod equidem nondum reperi illi adjunctum, ac potest substantivum esse ut προνομία.

mentum ducam, *inferiae* adjectivum esse, ante oculos positis nominibus *exequiae, induciae, suppetiae*. Verum hujus ambiguitatis quamvis multa exempla protulerim, tamen haud pauca restant et maxime nomina in *ινος* et *υνος* exeuntia, quae alio loco de industria tractabo.

§. 7.

Sequitur de compositis disputatio priore haud paullo perplexior. Exemplo sit nomen *χαυλιόδους*, cujus et forma adjectivi similis est ut *καρχαρόδους, ἀργιόδους* etc. et constructio, *κάπρος χαυλιόδους*. Sed si dentes, quos nonnulla animalia habent peculiariter exsertos et falcatos, absolute dicuntur *χαυλιόδοντες*[83]) itemque dentes canini *κυνόδοντες*, molares *μυλόδοντες*, ad substantivi naturam accedere videtur. Quaeritur ergo duone sint diversi generis nomina an cum adjectivo *χαυλιόδους*, ubi de dentibus dicitur, occulte gliscat notio substantivi, quod *ῥητῶς* addidit Herodotus II. 68. *ὀδόντες χαυλιόδοντες*. Estque consuetum Graecis substantivo adjungere epitheton ab eodem nomine compositum *γῆ λεπτόγεως* Geopp. III. 1, 19. *γῆ βαθύγεως* Herodo. IV. 23. *εὔγειος* Anecd. Cram. I. 152, 7. *λύκος μονόλυκος* Arat. 1124. *ἵππος μόνιππος, κύων ἔκκυνος* aliaque in Dissert. de Fig. Etym. collecta. Horum autem nonnulla usus popularis aura eo evexit, ut spreto, quo olim nitebantur, sustentaculo ipsa per se consisterent, *ἡ μεσόγεως, ἡ πανσέληνος, ὁ μόνιππος* (et *τρύσιππος* Anecd. Bekk. Ind.) *ἡ παράθυρος* v. Wyttenbach. ad Eunap. p. 195. Ad hoc igitur exemplum adjectivum *χαυλιόδους* usurpari potuit pro substantivo. Sed hinc non cogitur, substantivum esse non posse; quod ut consequamur, redordienda est quaestio, quam ad Phryn. p. 600. tractavimus brevius angustiusque, quam quod ad praesentem causam satis sit. Examinabuntur ergo substantiva non solum quae ab adjectivo et substantivo, sed etiam quae a duobus composita sunt substantivis.

§. 8.

Horum duo constituam genera ac primum eorum, quae

83) Arist. H. A. IV. 11, 7. *ὀδόντες καὶ χαυλιόδοντες*. Ac *brochus* modo dens dicitur eminulus modo homo.

notionibus, ut dicam quomodo possum, coordinatis constant, *πλουθυγίεια, ἁρμάμαξα, κυνόμυια, ἀνδροθέα, λιμνοθάλαττα, Κελτογαλάται*, Indoscythae; ex altera declinatione *λυκάνθρωπος, ῥινόβατος, θεόταυρος, θερμοκύαμος, κροτοθόρυβος, εὐρύνοτος*, (euroaquilo, austroafricus) *ἀριστόδειπνον, δορυδρέπανον*, Gallograeci; ex tertia *ἀνδρόπαις, ἰατρόμαντις, κυναλώπηξ, ἀνθρωποδαίμων, καμηλοπάρδαλις, θυρέασπις, Κελτολίγυες*, Syrophoenices; quorum ea, quae in principio cujusque ordinis collocavi, auctores antiquos et classicos habent, cetera minus. Tum hominum nomina propria a Comicis ficta: *Εὐβουλοθεόμβροτος* Sopatri fabula Athen. III. 86. A. *Ὀρεσταυτοκλείδης* Timoclis XIII. 567. E. *Διονυσαλέξανδρος* Cratini, et ex iisdem fontibus derivatum *Ἐξηκεστιδαλκίδαι* Hesych. *Ἰκαρομένιππος* Luciani; *Ἡρακλειοξανθίας* Arist. Rann. 499. quod numerorum causa epenthesi poetica auctum videtur[84]), unde non procul distat Tzetzianum *Ἰαμβλιχοπορφύριος* Chil. VII. 495. et 540. et triplicatum Aeschyli vel alius poetae *Ἑρμοκαϊκόξανθος* Aristot. Poet. c. XXII. postremo deorum nomina *Τιτανόπαν* v. Dissert. II. C. I. §. 1. *Ζηνοποσειδῶν* Athen. II. 42. A. VIII. 337. C. quo significantur Jovis et Neptuni numina in unum conflata ut Hermeracles, *Βησαντίνοος*, si quidem idem nomen fuit herois quod urbis[85]). Nos cogimur appositione uti, *Tasso-goethe*, quod H. Vossius finxit, similiterque Sophocles Phil. 417. *Σίσυφος Λαέρτιος*, quod Hermannus recte interpretari videtur *Σισυφολαέρτιος*, sed adjectivum dici nolim. Sic etiam Graecia Gallia dicitur et Gallograecia v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 84. *Καισάρεια Αὐγοῦστα* et *Καισαραυγοῦστα*, ut *Τιβεριοκλαυδία* v. Friedemann. ad Strab. L. III. 647. Spanheim. de Us. Numism. T. I. 526. Libyes Aegyptii et Libyae-

---

84) Stephanus *Κυχρεῖος πάγος, τὸ ἐθνικὸν Κυχρεοπολίτης*, fortasse a primitivo *Κυχρεὺς* ut *Βασιλεόδωρος* Inscr. Att. N. 276. lin. 19. *βασιλεοπάτωρ* v. Du Cang. Hinc discrepat *Βασιλοκλῆς* Plutarch. de Pyth. Orac. init.

85) Is esse solet andronymorum Aegyptiorum typus, Horapollo, Phoebammon, Panapollo v. Steph. s. *Ἀρταῖα*.

gyptii v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 186. et Plautinum tragicocomoedia; neque tamen dicitur lex Aeliosentia vel Liciniomucia ut hodie inscribere solent dissertationes *historicophilologicas*, sed Aelia Sentia etc. Pindarusque Nem. III. 38. coactus est dicere *ἥρως θεός* extra synthesin, quam admittunt *ἀνθρωποδαίμων* et *βροτοδαίμων*. *Ἀφροδίτη Ἥρα* Paus. III. 13, 6. Siebelisio esse videtur *Venus cognomine Iuno* id est conjugalis, quo pacto *Ζεὺς Ἀσκληπιός* Galen. de Adm. Anat. I. 2, 28. T. IV.[86]) *Ἡρακλῆς Θεμίσων* Athen. VII. 390. A. *Κύπρις Ἀρσινόη, Ἀφροδίτη Λαμία* etc. pleniusque *Μενεκράτης ὁ Ζεὺς ἐπικαλούμενος* Athen. VII. 289. A. Sed de compositis non raro dubitatio incessit, quaenam sit partium, quibus constant, inter se ratio, nec de propriis solum sed etiam appellativis. Nam *μυρμηκάνθρωπος* significare potest *τὸν αὐτὸν μύρμηκα ὄντα καὶ ἄνθρωπον*, neque minus *τὸν ἐκ μυρμήκων ἢ κατὰ μύρμηκας γεγονότα*. Eademque ambiguitas adjectivorum. Namque *ἀρτιοπέρισσος, γλυκύπικρος, λειαύστηρος, λευκόπυῤῥος* Aristot. de Color. VI. 792, 16. *λευκομέλας, μελανόφαιος, ὠχρόξανθος*, *albogilvus, dulcamarus*, sine dubio ex paribus juncta sunt ut *sacer-sanctus* sive *sacrosanctus*. Nec minus certum *ἀνθηροποίκιλος* Philo de Somn. p. 719. E. *ποικιλέρυθρος* et *ἐρυθροποίκιλος*, ex obliquo et recto constare casu perinde ut germanicum *buntgefleckt* et graecum a substantivo compositum *χρυσοποίκιλος*. Sed de *μωρόσοφος* vix dici poterit, utrum denotet *τὸν τὰ μωρὰ σοφόν* ut *ὁ τὰ μικρὰ ἄδικος* Liban. Decl. T. I. 248. quem Horatius insanientis sapientiae consultum dixerit, an sic, ut alia disparata *δικαιάδικος* Phil. de Judic. p. 719. E. *ὑψηλοτάπεινος καὶ μεγαλόμικρος* de Joseph. p. 546. C. quibus nequaquam aequiparanda sunt *μεγαλάδικος, μικροπόνηρος* etc.

§. 9.

Prioris igitur generis, quod ex disparatis conflatum est,

---

86) *Ζεὺς Ἀμφιάραος* Dicaearch. V. Graec. p. 122. T. II. ed. Gail. *Ζεὺς Τροφώνιος, Ζεὺς Ἀγαμέμνων, Ποσειδῶν Ἐρεχθεύς, Ἄρτεμις Ἰφιγένεια, Ἀθηνᾶ Γοργώ*, quorum tamen nominum nonnulla fortasse epitheta sunt vel localia vel attributiva *ἐρεχθεύς ὁ ἐρέχθων, ἥρα* hera, *γοργώ γοργή, ἰφιγένεια*.

exempla utique extant apud veteres probatosque auctores, sed neque multa neque multorum usu celebrata, ferculisque similia, quae in divitum tabulis apponuntur magis ad degustandum quam ad percipiendum. Secundo genere continentur substantiva, quorum partes non pares inter se, sed una ab altera definita est: *θηριόδηγμα*, *κροκόμαγμα*, *κυνόκαυμα*, *χρυσόνημα*, *ἀερόμελι*, *οἰνόγαλα*, et feminina *αἰγίβοσις*, *βούβοσις*, *βελόστασις*, *ἱππάφεσις*, *ξενόστασις*, *καλαμάγρωστις*, *πυργόβαρις*, *μονάλυσις*, masculina *μηλοπέπων*, *νειλοκροκόδειλος* Paul. Aeg. VII. 242. *φοινικοβάλανος* Plut. Quaest. Nat. V. 6. in lemmate, et in Inscr. Att. N. 123. lin. 20. *κνιδόκοκκος*, *οὐρανοκλίμαξ* Philo de Somn. p. 565. D. quorum terminatio quidem ambigua, sed significatio ea est ut substantivis adnumerari debeant. Neque dubitatio ulla de protoclitis *αὐλοθήκη*, *βουκάπη*, *γαστροκνήμη* Theophyl. Hist. III. 1, 63. *ἐντεροκήλη*, *ζυγοτρυτάνη*, *ἱππαγέλη*, *κεντρομυρσίνη*, *κυνοκράμβη*, *λαιμοπέδη*, *λινοκαλάμη*, *ναυσιπέδη*, *νεφρομήτρα*, *οἰκοσκεύη*, *πυξάκανθα*, *ῥινοπύλη*, *σικιννοτύρβη*, *σκελοτύρβη*, *χειράμαξα* (chiramaxium), *χρυσοκόλλα*[87]), *ὠμοπλάτη*. Quibus nunc addam nomina, ab adjectivis vel adverbiis inducta, *κολίκυμα*, monochroma, monogramma, *μεσόζευγμα*, *μεσόφθεγμα*, *ψευδόπτωμα*, *ψευδόστομα*, *δίγαμμα*, *ὀπισθοκάλυμμα*, *ἀλυκτοπέδη*, *γλυκύῤῥιζα*, *θηλύπρινος*, *θηλυκράνεια*, *Καλλικολώνη*, *κολοβομάχη*, *κολοιτέα*, *ὀξυμυρσίνη*, *χλωροσαύρα* Schol. Theocr. II. 58. VII. 22. *χαμεύνη*, *Ἐλευθερολάκων*, *Ἐλευθεροκίλιξ*, *Ἐτεόκρης*, *ὀρθοπρίων*, *μονοκέλης*, *χωλίαμβος*, *βόαγρος* conversis partibus ut latinum equiferus. Verum hoc tanto exemplorum numero nequaquam efficitur, hanc in componendo rationem graeco sermoni nativam et legitimam esse. Nam neutra illa in *μα* exeuntia novitia sunt ad unum omnia; caetera certis continentur finibus, vasorum, instrumentorum, thecarum, corporumque naturalium vocabula,

---

87) *Χρυσοκόλλα* Athen. III. 111. A. *χρυσοκόλλη* Hippocr. Mul. I. 689. T. II. *σαρκοκόλλα* Galen. de Comp. Med. p. Locc. IV. 5, 719. T. XII. *ταυροκόλλα* V. 3, 837. *ξυλοκόλλα* Paul. Aeg. VII. 22, 258. sed *ἰχθυόκολλα* III. 3. VIII. 3, 239.

pars antiquo usu sancita, pleraque deflorescente Graecia a medicis, rhizotomis aliarumque artium antistitibus recepta, quorum rationem nullam ducunt sermonis graeci exactores. Alia significantiae causa usurpantur ut *κυνάμυια*, *πειθανάγκη*, *δυςελένη*, *κορωνεκάβη*, aut aliam quandam notam abnormis fictionis prae se ferunt. Nec pauca Grammaticorum judiciis damnata jacent, quae hoc loco strictim percurram.

§. 10.

Κυνυλαγμός, quod Critici nonnulli Homero tribuerunt Il. XXI. 575. Scholiastae Simonidem in exemplum traxisse narrant sed factum improbant; *στομαλίμνη* Aristarcho auctore poetae exemtum, neque acceptum est *κεραΐπες ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς κέρασιν ἴπες* Od. XXI. 395. Pro *ἀφρόνιτρον* et *σύαγρος* quid Attici probaverint Phrynichus docet eademque opera ingentem catervam nominum similiter compositorum proculcat et jugulat. Eustathius p. 1944, 7. *ἡ ἀγρία ἔλαιος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον* (adde *κότινος*) *καὶ οὐκ ἀγριέλαιος*. Moeris *Μελίκρατον ἀττικῶς, οἰνόμελι καὶ ὑδρόμελι ἑλληνικῶς*, quo edicto *ἐλαιόμελι*, *ὀμφακόμελι* et cetera rejiciuntur. Galenus de Succ. prob. IV. 779. T. VI. *τινὲς τῶν νεωτέρων ἰατρῶν ἐν συνθέτῳ προςηγορίᾳ φοινικοβαλάνους ὀνομάζουσιν αὐτούς· οἱ δὲ παλαιοὶ Ἕλληνες φοινίκων βαλάνους*. Anonymus de Barbarism. in Anecd. Boisson. T. III. 239. *περὶ τὰ σχήματα σολοικίζουσιν οἱ λέγοντες ὄναγρον. Τὰ γὰρ σύνθετα ἐκ διαιρέσεως προφέρονται Ἀττικοί.* Lucianus Lexiph. §. 4. *ὀρθοπάλη* reprehendit, quod, ut *ἀνακλινοπάλη*, excusationem habet tanquam vocabulum artis, antiquis tamen neutrum usitatum ac pro illo *ὀρθὴ πάλη* dictum est. Suidas *Ἄμη ὃ ἡμεῖς πυράμην οὐκ ὀρθῶς*. Pollux I. 103. *εἴρηται καὶ ἱστιοκώπη πλεῖν ἀλλὰ βέλτιον εἰρεσίᾳ*, de quo idem valet; nec similia *οἰνοχόη*, *γυιοπέδη*, a veteribus declinata, qui haec instrumentorum nomina immutare non potuerunt, nam *ὑδρορρόϊα*, *γυιοπεδία* alium haberent intellectum vel actionis ut *αἱμοῤῥοία*, vel loci ut *μιλτωρυχία*, *λεωπετρία*, quod et *λεωπέτρα* scribitur v. Wesseling. ad Diod. III. 15, 490. *ῥιζωνυχία*. Sed quae hanc excusationem non habent, aegre

concedentur veteribus. Ἀβρόπους et ἐλαφρόπους pro ἁβρός et ἐλαφρὸς πούς jam alii sustulerunt; pro ξεναπάτη apud Pollucem recte emendatum est ξεναπάτης ut φρεναπάτης. Ὁμηραπάτη et ξενοκυσταπάτη joculariter ficta; λεσχομάχη Lexicographi asciverunt e Timonis versu, ubi λεσχομάχων legitur; nec fidei satis habet φρενολύπη, quod Aeschylo tribuit Hermannus. Zoega de Obelisc. p. 36. „Latini, inquit, ex ἀγαθὸς δαίμων finxerunt Agathodaemonis vocabulum, quod graecum ut sit dubito.“ Certe a Graecis usurpatum est; Simplicius in Categ. B. η. b. ὅταν μὲν γὰρ ἓν ᾖ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ νόημα ἕν, ἁπλοῦν ἔσται τὸ λεγόμενον κἂν ἄνευ συμπλοκῆς κἂν πλείονες αἱ λέξεις δοκῶσιν ὡς ἐπὶ τοῦ Νεάπολις ἢ ἀγαθοδαίμων, sed adjective ut εὐδαίμων, κακοδαίμων, quae si de daemonibus dicuntur, substantivorum speciem induunt, qua falluntur incauti. Sic Clemens Cohort. p. 42, 19. (p. 31. B.) Sarapidem simpliciter vocat τὸν μεγαλοδαίμονα, diabolum Eusebius Dem. IV. 158. C. et in Plat. Civ. VII. 527. C. ad sententiam nihil interest, utrum ἐν τῇ καλῇ πόλει scribatur an ἐν τῇ καλλιπόλει, nec tamen ideo si quis pulcram conspexerit urbem, dicere poterit εἶδον καλλίπολιν. In Eur. Troad. 536. χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου, si dea significatur postremum epitheton sic intelligi debet, ut κλυτόπωλος v. Mehlhorn. ad Anacr. p. 132. si vero equus Durius, deest nomen ἵππος, sed compensatur duobus epithetis ἄζυξ et ἀμβροτόπωλος, quorum illud animo cogitationem jumenti objicit, ut *bijugus*, *quadrijugus* et μονάμπυξ, quae pariter absolute dicuntur; alterius autem pars posterior id ipsum significat quod ἵππος. Plenius vero dici potuit ἵππος ἀμβροτόπωλος, sicut saepe nominibus adduntur epitheta a nomine synonymo vel homoeosemo composita, κόρος μονόπαις Eur. Alc. 905. εὔπαις υἱός Nonn. XXIV. 86. ἀρσενόπαις γόνος Anth. Plan. N. 131. p. 666. ἀνθρώπων ἀνάνδρων Plut. V. Marc. c. XIII. εὔορνιθες οἰωνοί Dionys. Antt. II. 73, 398. τηλέχθων γαῖα Oppian. Hal. IV. 336. βαθύχθων αἶα Aesch. Sept. 306. σελήνη πάμμηνος Plutarch. de Fac. Lun. XXII. 71. T. XIII. χαίτη εὔθριξ et κυανόθριξ Poll. I. 189. Anth. Pal. VI. n. 250. φόβαι ὀρθότριχες Dionys. Antt. VII.

72, 1491.[88]) ὄμματα εὐόφθαλμα Aristot. H. Ann. IV. 2, 6. ὀφθαλμοὶ εὐωποί Aelian. H. Ann. V. 47. δύςζωος βίοτος Epigr. Adesp. DCLVIII. quae epitheta omnia praedicati loco adjungi possunt τὰ ὄμματα τῆς κόρης εὐόφθαλμά ἐστιν, ut εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος Eur. Iph. T. 1234. ac sive synonymis adjunguntur sive heteronymis, modo τὸ ἔχειν significant modo τὸ εἶναι. Itaque quod supra dicebam ἀμβροτόπωλον et deam dici et equum, eadem est Scholiastae dubitatio Eur. Or. 964. Περσέφασσα καλλίπαις θεὰ ἡ ἔχουσα καλὸν παῖδα τὸν Ἴακχον (ut mater ejus dicitur Δηὼ ἀγλαόπαις Nonn. XIII. 190. et attice Καλλιγένεια) ἢ ἡ οὖσα καλὴ παῖς, sicuti δελφὶς μεγακήτης Il. XXI. 22. explicatur ὁ μέγα κῆτος ὤν, quod imitatus Gregorius Naz. Carm. III. p. 67. A. μεγακήτεα θῆρα dixit; γλυκυπάρθενοι Ὧραι Meleag. Ep. LIV. φιλοπάρθενος Αὔρη Nonn. XLIV. 431. pro quo εὐπάρθενος dici potest, ut φιλότιμος Aesch. Eum. 1032. idem fere valet quod πολύτιμος, eademque δυςπάρθενος dicitur Nonn. XLVIII. 421. et Diana εὐπάρθενος Anth. VI. n. 287. item Dirce nympha Bacch. 520. et lymphae Niliacae καλλιπάρθενοι ῥοαί Hel. v. 1. nisi ita dicuntur ob inhabitantes Nymphas, ut et Τιλφῶσσα καλλίκρηνος Pind. Fr. CCXI.[89]) incertum est utrum aqua fontana dicatur καλὴ κρήνη οὖσα an dea καλὴν κρήνην ἔχουσα. Nobis licentia minor; nam si forte liceat *unser grossherzoglicher Herr* ut *unser koeniglicher Herr*, tamen non licebit *die grossmuetterliche Frau*, ut Graeci dicunt μεγαλομήτωρ πόρις. In his autem omnibus nihil est, quod substantivis asseri debeat, sed persaepe species substantivorum existit fallax et ludificabilis, velut si quis de Horis Musisve loquutus deinde eas absolute appellet τὰς εὐπαρθένους vel καλλιπαρθένους. Graecique posteriores haud raro epitheta solemnia et fixa nominibus agglutinarunt; ὁ ἀρεόπαγος vel ἀρειόπαγος, quod ad Phryn. p. 599. apud antiquos scriptores reperiri

---

88) Euplocamus capillus Lucilii respondet graeco εὐπλόκαμος κίκιννος Anth. Pal. V. n. 197.

89) Eustathius, unde hoc affertur, ab Athenaeo accepit II. 42. E.

negavi, legitur in Inscriptionibus atticis aevi, quod dicitur, romani v. Taylor. ad Lys. 766. Inscr. Att. N. 181. *Καλάκτη* Calacta vocata est urbs, quam veteres *Καλὴ ἀκτή* dixerunt v. Casaub. ad Athen. p. 273. E. *καλαμίνθης* nomen jam apud Theophrastum legitur, neque abhorrent ab hac compositione tituli dignitatum et officiorum *ὁ πρωτόμαρτυρ*, *ἡ καλλίμαρτυς*, *ὁ μεγαλοσοφιστής*, *μεγαλοκήρυξ*, *μεγαλοδαίμων*, quod germanice dicendum *der Grossdaemon*, ut Palaeopolis *die Altstadt*; *ἀριστοπολείτης* Inscr. Megar. N. 1226. pro quo in seqq. saepius legitur parasyntheton *ἀριστοπολιτευτής*. Neque tamen haec libertas infinita est. Platonem regem Persarum *μεγαβασιλέα* dixisse, quod codd. praebent Civ. VIII. 553. C. non concesserim, nedum quemlibet alium regem magnum, etsi Graeci interregem dicere coacti sunt *μεσοβασιλέα*. Ac si quid in hoc genere tentatum est, apparet ex uno exemplo fluxisse compluria. *Αἰνόπαρις*, *αἰνολέων*, *αἰνόλυκος*, *αἰνογίγας*, *αἰνοτύραννος*, *μονόλυκος*, *μονογέρων*, *μόνιππος*, *μονοκέλης*, *μονολέων*, *Κακοΐλιον*, *κακογείτων*, *κακόδουλος*. Sed *οἰοβουκόλος* Aesch. Suppl. 304. sic ut *ἱπποβουκόλος* compositum est, non ab adjectivo, quod si licuisset, Herodotus IV. 149. nomen *Οἰόλυκος* ut *μονόλυκος* interpretatus esset potius, quam quia pater illum *ὡς ὄϊν ἐν λύκοις καταλείψειν ἔφη*. Sed jam satis patere arbitror, quibus hoc genus regatur finibus, neque erit qui ad exemplum Herodoteum *ὁ ἱπποπόταμος χαυλιόδοντας φαίνει* dici posse putet *ἡ κόρη καλλιόδοντας φαίνει*, aut quia vasa et loca vocantur *αἰγίβοσις*, *βελόστασις*, *βούστασις*, *ἱππάφεσις*, *ἐτνήρυσις*, *ζωμήρυσις*, *οἰνήρυσις*, quorum nonnulla satis antiqua sunt, his utatur ad defendenda inferioris Graecitatis figmenta *βαρβαρόλεξις*, *ὁμοιοκατάληξις* Schol. Od. *Η.* 116. *ὀπισθοδίωξις*, *πρωτόπλασις*, *ὀρθόστασις*, quaeque alia ad Phryn. p. 601. contuli. Nec magis probandum *βούλυσις*, quod Cicero in quadam ad Atticum epistola abjecit. Sed *βούβοσις* et *βούβρωστις* proprio quodam continentur genere per omnes declinationes sparso, *βούλιμος*, *βούσυκον*, *βούπεινα*. Et *αὐξομείωσις* habet excusationem disparatorum ut *φαγησιπόσια*. *Μεθυσοχάρυβδις* ioci causa fictum est ut *ποντοχάρυβδις*,

motionis licentiam concedere vereatur, hunc scrupulum eximunt τράπεζα, τρίπεζα, aliaque adjectiva, quae cum significatione substantivorum terminationem eam acceperunt, qua sunt substantiva simplicia v. Dissert. de Mot. Adject. Et ex hoc ipso genere est ὑδροδόκη καὶ ὑδροχόη φιάλη Theodori Hyrt. p. 61. in Anecd. Boisson. T. III. Hinc latus aperitur suspicionum campus. Ab antiquo verbo ἀγρέω (αἱρέω) non solum σύαγρος ducitur et μυίαγρος, neutrumque πάναγρον, sed etiam feminina βαλανάγρα, πυράγρα, μυάγρα et γαλεάγρα, quo non solum instrumentum capturae sed et cavea significatur pariterque Theocritus I. 52. caveam asservandis locustis ἀκριδοθήραν vocavit, pro quo codd. nonnulli ἀκριδοθήκην praebent Meinekio probatum. Verum si similiter terminata attendimus, ἀρτοθήκη, βιβλιοθήκη, οἰνοθήκη et quae paullo ante produxi, eo adducimur, his nominibus significari thecas sive apothecas, armaria et repositoria rerum inanimatarum, ἀκριδοθήκη autem non magis dici posse quam βουθήκη vel ὀρνιθοθήκη pro βουσταθμός et ὀρνιθών sive ὀρνιθοκομεῖον. Locustarum autem venationem non ἀκριδοθήραν dici arbitror, sed ἀκριδοθηρίαν, ut εὐθηρία, δυςθηρία, φιλοθηρία, ac si Gaza, ut Stephanus ait, ὀρνιθοθήρα dixit pro aucupio, certe a patrii sermonis consuetudine defecit. Neque *panthera* in Ulpiani loco: *quum futurum jactum retis a piscatore emimus aut indaginem plagis positam a venatore vel pantheram ab aucupe*, per se significat πᾶσαν τὴν θήραν sive, ut Lexicographi nostri, *den ganzen Fang*, quod πανθηρία dicendum fuisset, sed proprie quidem *rete*, estque femininum adjectivi a verbo compositi πάνθηρος, quod Romani feminine extulerunt *panthera*, ut *crocota*, *diota*, *amphora*, animum ad substantivum quoddam referentes jam diu oblivione obrutum. Quemadmodum autem persaepe continens ponitur pro contento, ita illo quoque loco πανθήρα significat universam avium copiam quae intento rete capta est. De quo quum recte admonuisset Salmasius de M. Us. p. 353. temere obloquutus est Duckerus de Latin. Juriscons. p. 367. (400.) [90]) Haec

90) Herbae, quae a Dioscoride ὀνάγρα et ὀνοθήρα, a Theophrasto

igitur causa est cur ἀκριδοθήρα Theocrito eximi nolim, etsi aliud hujus significationis exemplum afferre nequeam praeter neutrum σκιόθηρον. Si vero haec duo, quae modo perstrinxi, adjectiva sunt, si κυνάγχη quoque morbi nomen, quod et κύναγχος dicitur, quid illa videntur quae a nominibus composita sunt? Vinea non solum οἰνόπεδον dicitur ut οἰκόπεδον, γήπεδον, λακκόπεδον, ὀρχίπεδον, sed etiam οἰνοπέδη, quod adjectivum esse hoc facilius adducimur, quod Oppianus scripsit Cyn. IV. 331. οἰνοπέδῃσι φυτηκομίῃσιν, a Schneidero immutatum sed injuria. Si substantivum esse credimus, mirum est cur compositum alius sit generis et terminationis ac simplex, neque hoc solum in οἰνοπέδη eveniat sed in pluribus, κιναχύρα, λιμόψωρος, βόαυλος, μέσαυλος, quod et neutro genere dicitur τὸ μέσαυλον ut γεώλοφος et γεώλοφον. Sed quae simplicium substantivorum formam retinent immutatam, ὑδρομύλη, καλλιελαία, μυάκανθα, ὀξυάκανθα, λευκάκανθα, ἑρπάκανθα, ὁλόσχοινος, ὀξύσχοινος, τρίοδος etc. paribus utrinque distant intervallis. Nam ut ἀγριέλαιος non modo substantive significat oleastrum sed etiam adjective dicitur, σκυτάλη ἀγριέλαιος, idem in καλλιελαία quadrat; θυμελαία vero et χαμελαία haud dubie substantiva sunt composita. Nec quidquam obstat, quominus femininum adjectivi πολυάκανθος absolute ponatur substantivi instar retenta forma simplicis; et ad hanc formulam reliqua. In oraculo Paus. VIII. 9, 2. οὗ τρίοδος καὶ τετράοδος καὶ πεντακέλευθος, quis non concedat tria adjectiva conjuncta videri substantivorum vicaria? Hisque omnibus, si masculina sunt, subjici potest nomen generale τόπος, si feminina, illud ipsum, in quod desinunt, ὁδός, sicut ἡ δεκάπληγος, ἡ ἑτεόκριθος, ἡ πανσέληνος, ἡ τετράβιβλος. Ac ne opus quidem est supplemento, si sumamus eos, qui primi rebus vocabula imposuere, nonnunquam substantias appellasse adjective a specie, quam prae se ferrent, eminentissima et ad animadvertendum maxime insigni, atque exempli causa editam montis partem τὴν ἄκραν appellasse non quod

---

autem ὁ οἰνοθήρας vocatur, natura ignotior est quam ut genus agnosci possit.

animum ad notionem τῆς κορυφῆς referrent sed per se ipsam, genere autem feminino usos esse ob eandem causam, qua κορυφή feminine appellaretur, et similiter ἡ τρίοδος, ἡ ἁμαξιτός, quia ὁδός, κέλευθος, οἶμος, τρίβος, ἀγυιά, agea, via, feminina sunt. Ac si simplicium genus qua ratione nitatur plerumque incompertum est, quis sollicite quaerat cur ἡ ξύλοχος dicatur et ὁ δρύοχος? Fortuitum est, quod nomina viae individua in usu retenta sunt, quae si in prima linguae fabrica intercidissent, nemo dicere posset cur ἡ πλατεῖα, ἡ στενωπος, ἡ λεωφόρος, ἡ ἁμαξήλατος, strata, semita, enuntientur genere feminino. Ac profecto fieri potest, ut quae nobis substantiva videntur primitiva, reapse adjectiva sint via, ἀγυιά[91]). Sed ut haec omittam, quae longe ab intelligentia nostra disjuncta sunt, illa de compositis quaestio, quam adumbrare conati sumus, in meas partes successuris studiosius pertractanda erit, si qua ad exitum perduci possit. Equidem hoc loco nihil ultra addam praeterquam de accentu, ne quis hinc auxilium petat. Primum nomina verbalia in μος exeuntia, sive parasyntheta sunt sive composita, modo accentum simplicium servant; ἀκροχειρισμός, ζυγοσταθμός Plutarch. de Fac. Lun. XV. 50. T. XIII. κολοσταθμός Hesych. ἱμαντελιγμός, κροκυλεγμός, κυνυλαγμός, μηλιανθμός, ὁπλοκαθαρμός, modo retrahunt, βούσταθμος, γονατόδεσμος, ζυγόδεσμος, κοιλιόδεσμος, κυνόδεσμος, στρωματόδεσμος (quod nonnunquam acuitur v. ad Phryn. p. 401.), σκελόδεσμος, ὡρέδεσμος, similiter adjectivis λινόδεσμος, λυγόδεσμος etc. Tum aliter figurata sine ullo coordinatorum et subordinatorum discrimine: ἱπποποταμός Damasc. Phot. Cod. MXLVIII. 557. latinum hippopotamus ut Areopagus, quod elegantius dirimitur ἵππος ποτάμιος Herodo. II. 71. Plutarch. de Is. c. 32. et 50. Strab. XV. 707. Arrian. Ind. VI. 38. v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III.

---

91) Stephanus Ἀγυιά (παρὰ τὸ ἄγω) ὡς παρὰ τὸ ἅρπη (ἅρπω Herodian. ap. Orion p. 28.) ἅρπυια, ὀρέγω ὄργυια. Ἅρπυια certe adjectivi simile ut αἴθυια i. q. αἰθή, θυῖα i. q. θῦσα (ut φθῖσα ἡ λεπτὴ ἀπὸ φθίσεως Hesych.) apud Lycophronem, Ὠρείθυια, Καλλίθυια, illa a furendo nominata ut θύελλα, haec a sacrificando.

P. I. 269. μελάμπυρος et διόσπυρος Theophr. Ἀκρόλισσος Strab. VII. 316. χαμαίδρυς Alex. Trall. VIII. 2, 400. ἀρκόμυς Cyrill. in Adn. ad Hesych. s. χοιρογρύλλιον, et his contraria χρυσαττικόν Alex. Trall. II. 2, 135. V. 4, 249. συραττικός Athen. IX. 368. C. βυρσοπαφλαγών (cujus aliam rationem affert Goettlingius de Acc. p. 60.) et ἱππαλεκτρυών Aristoph. λευκομαινίδες Athen. VII. 313. E. Nec raro ejusdem nominis accentus variatur; Μαιδοβιθυνοί Strab. VII. 295. apud Stephanum proparoxytonum est, ut ῥοδόκισσος Theocr. χαμαίκισσος Paul. Aeg. VII. 22, 258. Diosc. Mat. IV. 124. (126.) 610. sed acuta ultima Galen. de Simpl. Med. Fac. VIII. 22, 153. ὀρειπέλαργος Aristot. H. Ann. IX. 32. p. 618, 34. in codd. nonnullis acuitur, ut et λευκερώδιος VIII. 3. p. 593, 2. pro μελαναιετός et ὑπαιετός [92]) Bekkerus proparoxytona substituit, ut ἁλιαίετος scribitur Eur. Polyid. I. Arist. l. c. VIII. 3. p. 593, 23. Mirab. LX. etsi in hoc quoque libri variant, et ὑψιαίετος Anton. Lib. c. XX. βυρσαίετος et γρυπαίετος apud Aristophanem sine ullo discrepantis scripturae indicio, sed pro λευκερώδιος Aristot. H. Ann. VIII. 3. p. 593, 2. plerique codd. oxytonum praebent, quo accentu sunt λευκερινεός, μητραδελφεός, πατραδελφεός, et nonnunquam πατραδελφός. Ex prima declinatione μυογάλη Diosc. Mat. I. 87, 195. μυγάλη Geopp. II. 47, 12. XII. 17, 3. Galen. Eup. II. 28, 491. T. XIV. Lucian. Philops. §. 7, 256. T. VII. sed paullo post apud hunc §. 8. et in Ther. ad Pison. X. 246. τὰς μυγαλᾶς et τῆς μυγαλῆς, variantque non libri solum ejusdem scriptoris, ut Herodo. II. 67. ubi μυγάλας, μυγαλάς et μυγαλᾶς ut γαλαῖ IV. 186. sed etiam editiones Aristot. H. Ann. VIII. 24. (23.) 3. p. 604, 29. Aelian. H. Ann. II. 37. et VI. 2. et in eodem commate Diosc. Eup. II. 123. p. 322. Herodianus vero π. Μον. p. 6, 23. [93]) inter perispomena refert probantque Bast. Epist. p. 169. Dindorf. ad Athen. p. 584. D. Similiter

92) Sic et ὑποτριόρχης dicitur et ὑπολᾶϊς sive ὑπολαΐς, in quo libri maxime fluctuant; Ἀντιλαΐς Athen. XIII. 570. B. et 605. D.

93) In Eupolidis versu ἀλλ' ἐξομιλεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν, fortasse jam alii dixerunt ἐξολεῖς scribendum esse.

nunc τευτλοφάκη scribitur et πολφοφάκη, βολβοφάκη, nunc acuta vel inflexa ultima in Athenaei et Pollucis libris, sed χαμεύνη, χαμαισύκη Gal. de Simpl. Med. VIII. 7. 155. T. XII. et Gloss. s. Πέπλος; Paul. Aeg. VII. 22, 258. χαμαιάκτη Diosc. Mat. IV. 174, 276. Paul. VII. 3, 229. ac saepius. Quae si omnia propter inconstantiam scripturae in neutram partem momentum habent, certissimum retractionis documentum praebet κυνόςουρα, cujus ultima corripitur lege simplicium, ἄρουρα, Ἄργουρα, Κύνουρα, Κόλουρα, Ῥινοκούρουρα [94]) v. Arcad. p. 97, 10. Herodian. π. Μον. p. 13, 21. Steph. s. Αἴβουρα, et quia proprii instar est; quo modo Λευκόπετρα scribitur Appian. Civ. V. c. 109. Strab. V. 211. Ἱεράπυτνα X. 475. et in cod. Stephani. Tertiae declinationis exempla haec sunt: σαγόχλαμυς Suid. s. χλαμύς, ὑποχίτων, ὀπισθοχειμών Hippocr. de Hum. p. 131. T. I. Epidem. I. 387. et III. 481. T. III. ὀπισθοκρηπίς Poll. πτωχαλαζών diversum a syntheto μισαλάζων, πελαγολιμήν, ἱππολειχήν Eutecn. et Schol. ad Nic. Ther. 945. quod Schneiderus in Lex. tacite gravat, ἀγριοσταφίς, χαμευνίς aliaque in Dissert. VI. suo quoque loco disputata. Ac ne verbalium quidem tonosin apud omnes eandem fuisse docemur a Schol. Il. Ξ. 372. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ἐν τῇ συνθέσει μὴ γινόμενα κύρια τότε μὲν φυλάσσει τὸν τόνον, ὅταν μετὰ προθέσεως συντίθηται ὡς τὸ ἀνατολή· εἰ δὲ μετὰ ἄλλου τινός, ἀναβιβάζει, ἱστοδόκη, καπνοδόκη· ὥςτε καὶ τὸ ὑδροροή παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις Ἀττικοῖς ἀναλόγως βαρύνεται, τὸ δὲ ἀναῤῥοή παρ' αὐτοῖς σημειωτέον [95]). Sic ὑδρορόα bis legitur apud Aristophanem et κυματώγη Herodo. IV. 196.

---

94) Graeci haec ex vocabulis graecis composita putarunt; Βοόςουρα Strabonis Ptolemaeus diremit οὐρὰ βοός. Κυνόςουρα et Λυκόςουρα, Κύνουρα, Κυνουρία, Λυκώρεια, fortasse Canimontium, Lupimontium, significant, nonnulla e pluralibus facta singularia.

95) Arcadius p. 102, 21. τὸ ὑδωρῶν (scr. ὑδροροή) οἱ παλαιοὶ ἐβάρυναν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ὀξύνουσιν οὐχ ὑγιῶς. Idem ἀναροή gravari dicit sed acui οἰκοσκευή (nisi ὑποσκευή scripsit). Προχόη guttus Alciphr. III. Ep. 47. Hedyl. Epigr. VI. Apollon. I. 456. ut Brunckius e duobus codd. scripsit pro προχοή, quod ostium fluminis significat.

IX. 100. in Edd. vett. et cod. Schellersh. de quo tacet Gaisfordus; nuperi autem editores κυματωγή scripserunt, quomodo legitur Long. Past. III. 28. Agath. Hist. III. 21, 97. A. quasi sit femininum adjectivi κυματωγός (ut ναυαγός). Sed hoc quamvis conveniat nominibus substantiarum καπνοδόκη, ὑδρορόη, ὑδροχόη, quae et masculine appellantur ὑδροῤῥόος, ὑδροχόος, tamen vocabulum actuale, quo κύματος ἀγή significatur, ab adjectivorum natura longius discedit. Ceterum utrisque commune ut locum denotent.

§. 12.

Verum ille Grammaticorum canon nos commonet, ut ea quoque breviter attingamus, quae cum praeverbiis composita sive potius a verbis compositis derivata sunt. Horum pleraque adjectiva sunt ἀνάστροφος, ἀπότομος, ἀμφίπολος, ἀντίλογος, ἀντίξοος, διάβροχος, ἔκβολος, ἔντονος, ἐπίτροχος, ἐπίκλοπος, κατάφορος, κατάῤῥοπος, παράμονος, περίτροπος, πρόςφορος, σύμπνους, ὑπόστροφος, a quibus secerni oportet, quae cum substantivis connexa sunt ἐπίψογος, ἔννομος, ὑπόλογος, ἀνάλογος, παράλογος etc. paucis in medio relictis, quae modo synthetorum significationem habent modo parasynthetorum ut ὕπαρχος et ἐπίσκοπος v. ad Aj. 976. et 1105. Alterum genus est ex adjectivis et substantivis confusum; namque non solum dicitur περίδρομοι κύνες et passive γαῖα περίδρομος Nonn. XXV. 388. sed etiam ὁ τοῦ ἡλίου περίδρομος Stob. Ecl. I. 440. Maneth. IV. 5. περίδρομοι ἐτῶν Phryn. App. 60, 29. αἱ περίοδοι τῶν περιδρόμων Dio Cass. XLIX. 43. (fere ut ἐτῶν ἐνιαυτοί Arist. Rann. 347.) eodemque modo ἀντίῤῥους, περίῤῥους, διάπλους, παράπλους, περίπλους, utrique generi communia. Sed substantiva tamen magis ad femininam inclinant positionem: ἀνασκοπή, ἀντικοπή, ἀντονή, ἀποτροπή, διαδοχή, ἐκδρομή, ἐπιτολή, παρατροπή, περιπλοκή, προδοκή, συντομή etc. quae decomposita esse arguit defectus simplicium λογή, δρομή, πολή, τολή. Neque mihi exploratum, quo auctore Lexicographi affirment πρόδρομος idem significare quod προδρομή, sed diversas currentium directiones, excursus, praecursus, occursus,

concursus, Graeci feminine solent appellare ἀποδρομή, ἐπιδρομή, παραδρομή, προδρομή etc. Ὑπόδρομος vero et διάδρομος, si substantiva sunt, proprie non actionem declarant sed locum ut ὕφορμος et διολκός v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 285. ἀπότροχος, παράπλους, ipsumque δρόμος duplicem latini nominis *curriculum* significationem complectitur. Huic vero simillimum δόμος nunquam dicitur pro δομή sive δόμησις sed solum aedificium denotat, neque πρόδομος a προδέμω derivatum, quod nusquam legitur, sed syntheton est πρό - δόμος, ἡ πρὸ οἴκου παστάς Poll. Atque hic jam recrudescit illa generum contrariorum pugna. Nam quum eadem sit adjectivi forma, Ἑκάτη τῶν βασιλείων πρόδομος μελάθρων Aesch. Fr. CCCC. hoc est προθυραία, et ἀγοραὶ ἀμφίδομοι Oppian. II. 351. quae circum se aedificia habent, quaestio existit, utrum πρόδομος eidem sit adscribendum generi, intellecto vel substantivo οἶκος, quod occulte haeret in τρίκλινος, ἐννεάκλινος v. Athen. II. 47. F. vel eo quicum compositum est ut χαυλιόδους, πανσέληνος. Parque ambiguitas eorum, quae ex praepositione et nomine constant ut πρόναος [96]), quod ubi templi partem significat incertum est, substantivumne sit ὁ ἔμπροσθεν (ναοῦ) ναός [97]), an idem valeat quod προνήϊος ut βῶμοι πρόναοι, Ἑρμῆς πρόναος, Ποσειδῶν πρόνεως Hesych. et Ἀθηνᾶ προναΐα. Neque certum indicium facit accentus. Apollonius de Synt. IV. 3, 306. οὐδὲ τὸ γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν παράκειται τῇ εὐθείᾳ κατὰ λόγον τὸν τῆς προθέσεως, ἐπιῤῥηματικῶς δὲ τοῦ πέριξ ἢ καθ' ὑπερβατὸν περιεγέλασε. Τὴν γὰρ σύνθετον σχέσιν ἀπείργει καὶ ἡ τάσις ὅτι μηδὲ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς τὸ αὐτόχθων καὶ ἐνοσίχθων καὶ ἡ τοῦ σημαι-

96) Pausan. VIII. 32, 1. Lucian. de dea Syr. §. 30. Obliqui autem casus, qui apud Romanos leguntur soli, incertum est utrum ad masculinum an ad neutrum pertineant.

97) Id maxime convenit in ναοὺς διπλοῦς v. Schneider. ad Vitruv. III. 2, 178. alibi vero οἶκος πρόναος intelligi potest, quod Herodotus τὸ προνήϊον vocat. In Eur. Ion. 79. ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῇ πυλώματα, Wakefieldius scripsit προνάον, nomen poesi inconveniens.

νομένου ἔννοια· μένει γὰρ ἔτι τὸ θηλυκὸν ὄνομα τῆς συνθέσεως μεταβατικὴν ἐχούσης τὸν τόνον. Quo declarat syntheta esse adjectiva, quae sive τὸ ἔχειν sive τὸ εἶναι significant, cum casu objecti composita sunt; ὕπαρνοι ὄϊες, ὑπόπορτις ἔριθος, ὑπόπωλος ἵππος, ὑπόπτερος πελειάς, et ex altera ratione ὑπόπτερος νεοσσός, ὕπανδροι γυναῖκες, inauris, intercus, eademque vicissitudine ὕπαντρος οἴκησις dicitur, quae subest antro et ὕπαντρος πέτρα, cui subest specus (Aelian.) enhydrus ὁ ἐντὸς ὕδωρ ἔχων ut ἔμπαις ἡ ἐγκύμων Hesych. et ὁ ἐν ὕδατι ὤν, ut ἄμπαιδες qui pueris praesunt. Itaque lacus, quem terra ambit, vocari potest περίχθων, contraque Oceanus terram ambiens περιχθών dicitur Anth. Pal. IX. n. 778. sive potius, ut Brunckius scripsit περίχθων, neque necessariam duco Jacobsii emendationem περισχών. Suspectius vero est, quod legitur in Orphei carmine π. Σεισμ. v. 57. εἰ δὲ — ἐλελιχθῇ γαῖα περιχθών (hoc accentu) nisi haec duo nomina valent ἡ περιχθόνιος γῆ sive περίχωρος, quemadmodum locus mediterraneus μεσόχθων vocatur Dionys. Antt. I. 49. quae brevior forma proprie attributa est substantivis ἡ ἀντίχθων id est ἡ ἐναντία ταύτῃ γῇ Aristot. de Coel. II. 13. Sic ἀμφίπολις, ἀπόπτολις, ἔμπολις, περίπολις, adjectiva sunt, sed eandem speciem substantiva habent πρόπολις, ἀμφίπολις ἡ ἰσθμῷ ἢ πορθμῷ προςοικοῦσα πόλις Poll. IX. 27. [98]) Quumque res sint permultae, quibus circumjecta urbs ἀμφίπολις dici possit, tum proprie ita vocari convenit τὴν πόλει ἀμφικειμένην πόλιν, sicut ἀντίπολιν urbem urbi oppositam ut Diod. XI. 81, 289. ὡς Θήβας ἔσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥςπερ ἀντίπολιν [99]).

98) Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν ὅτι ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ ἤπειρον ᾤκισε Thucyd. IV. 102. brevius διὰ τὴν περίῤῥοιαν τοῦ Στρυμόνος Steph. quasi *Interamna*, quanquam hoc adjectivum est ut Sublaqueum. Ἀντίπολις nominata est ab opposito Nicaeae situ v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 466. ut Ἀντίπαρος, Ἀντίῤῥιον, Ἀντίκιῤῥα, de quo idem ad Strab. IX. 496.

99) Ex composito saepe repetendum simplex ut Hippocr. Epid. II. 668. T. III. γαλακτοποσία βοείου, Aret. de Sign. Diut. II. 4, 73. δυςόνειροι πολλοῖσι ἀκρήτοισι, Synes. de Regn. p. 25. τὴν ἐφ' ἡμᾶς ὁδοποίησας,

Itaque in omnibus hujusmodi substantivis, si separatim et ex se spectentur incertum est, quo referenda sit praepositio, sicut ambigi solet Ὑποθῆβαι αἱ ἐλάττους Θῆβαι ἢ αἱ ὑποκείμεναι ταῖς ἑπταπύλοις Schol. Il. II. 505. posterius ut Ὑποχαλκίς διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι ὄρει λεγομένῳ Χαλκίδι Steph. et ut ὑπογραμματεύς, ὑποδιδάσκαλος, subcortex, succenturio, subcustos dicitur scriba vel doctor inferior ex comparatione aliorum scribarum etc. sic ut ex subjecto intelligatur objectum. Sed ὑφηνίοχος non, ut illa, accipitur, *subauriga*, sed ὁ ὑφ' ἑτέρῳ τινι δήποτ' οὖν ἡνιοχεύων, praecipue ὁ ὑπὸ τῷ παραιβάτῃ v. Lehrs. de Arist. p. 115. Similiter πρόκυνες appellantur οἱ πρὸ τοῦ δεῖνα κύνες, qui quis sit tantummodo ex complexu verborum intelligi potest, et πρόποδες οἱ ἐμπρόσθιοι, quorum nominum utrique adjectiva quoque significatio convenit ἀστὴρ προκύων, ὀπισθόπους *subsequus*, ut antepedes vocantur anteambulones [100]), ἀντίχειρ ὁ δάκτυλος ὁ ἀντὶ τῆς ὅλης χειρὸς ὤν Galen. de Us. Part. I. 22, 79. T. III. quod adjectivum esse arguit generis mutatio; sed in ambiguo relinquitur πάριππος extra σύμφρασιν, utrumne significet τὸν παριππεύοντα ἢ παρὰ τὸν ἵππον τρέχοντα, an substantive parhippum sive paraveredum v. Reisk. ad Constant. p. 565. ut περίκηπος hortus qui domum urbemve cingit Diod. Fr. L. XXXIV. p. 106. ὁ περὶ τὴν οἰκίαν κῆπος Plut. V. Dion. XIX. et παρήλιος, quum per se ancipitem habeat intellectum, ab iis, qui *paraselene* dixerunt, pro substantivo acceptum est. Ac si nomen ἀντίθεος hodie primum ex sepultis antiquitatis monimentis proferretur nullo notatum accentu, nemo suspicari posset, utrum substantivum sit an adjectivum, nec, si prius, utrum sit ὁ ἐναντιούμενός τινι θεός an Arimanius aliquis

---

Anth. Pal. V. n. 252. τοίην ὀπωροφόρει. Sic et hoc loco τῇ τῶν Ἀθ. πόλει. Sed et adjective dici potest πόλιν ἀντίπολιν, ut νεόπτολις.

100) Ἀντίποδες dicuntur qui adversis vestigiis stant contra nostra vestigia; παλίμπους vero *retrogradus* ut et ὀπισθόπους accipi potest ὁ ὄπισθεν πορευόμενος. Πούς pro πορεία dicitur, δαρὸν χρόνον πόδα Eur. Bacch. 889. παρθένου δέχου πόδα Or. 1217. οἱ ἀφ' ἡσύχου ποδὸς Med. 217. id est modeste incedentes, *Menschen von stillem Wandel.* Lucret. VI. 638. *qua via — liquido pede detulit undas.*

θεὸς θεῷ ἀντιτεταγμένος. Cujus rei et gravitas et difficultas nulla re magis intelligitur, quam locis ambigue scriptis: *χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα θῆκε* Il. XVIII. 375. ubi Scholiasta *τινὲς ὑφ' ἓν ὡς ὑποπόδια*, quo aptius est exemplum *περίκυκλος*, *epicyclus*; *οἱ δ' ὑπομαζοὶ — φοινίσσοντο* Bion. I. 26. ubi diastole opus videtur, ut et in Gregorii Naz. Carm. XLIX. 114. D. *καὶ μίμων σκιεροῖσι* (fort. *σκιῤῥοῖσι* s. *σκληροῖσι*) *ῥαπίσμασιν, οἷς ὑποκόρσῃ γυμνοῦται*. In Il. XI. 635. *δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν* fuerunt, qui *ὑποπυθμένες* scriberent epitheton esse rati pro *ὑποπυθμένιοι*, sed id Eustathius p. 869, 8. dubitat an proparoxytonos scribendum sit; de substantivo *ὑποπυθμήν* nemo illorum cogitasse videtur, neque *περιχθών* in illo altero loco sic interpretati sunt; quorum neutrum ab analogia abhorrere arbitror. Verum his angustiis implicatos subit alia cura de verbalibus. Etenim si dicitur *ἐδόκει αὐτοῖς πολὺς ὁ παράλογος εἶναι* vel *μέγαν τὸν παράλογον παρέσχε*, id substantivum esse apparet manifesto, sed utrum syntheton sit an parasyntheton, conjectura quaerimus ancipiti. Nam et prioris generis exempla extant *παράψογος* (vituperatio obliqua), *παρέπαινος, ἐπέλεγχος* et, ne longius abeamus, *πρόλογος, ἐπίλογος*. Nec rara parasyntheta ex hac ipsa familia *σύλλογος, διάλογος, κατάλογος*, et *ἔκλογος* quoque, quo Aeschylus usus est pro *διήγησις*, atque *ἀπόλογος* [101]) huc referenda videntur. Quibus *παράλογος* adnumerare licebit, si verbo, unde derivatum est, tribuamus significationem quam vulgo *παραλογίζεσθαι* habet. Neque aliter habendum de *ἐπίλογος* et *ὑπόλογος*, si ita dicitur *ἐπίλογον ποιοῦνται πάντες τὸν αὐτόν*, et *οὐδεὶς ὑπόλογος τῇ βουλῇ γέγονεν ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη* Phot. [102]) Cetera, quae

---

101) *Ἀλκίνου ἀπόλογος* Lexicographi nostri miro errore interpretantur narrationem de Alcinoo.

102) *Ἐν ὑπολόγῳ εἶναι* sive *ποιεῖσθαι* v. Heindorf. ad Protag. p. 349. vix discerni potest ab adjectivo *ὑπόλογος*, ut Lysias dixit *οὐχ ὑπόλογον ὄντα* pro *οὐκ ἐν λόγῳ*, et Appian. Civ. II. 146. *ἐν παραλόγῳ ποιούμενος absurdum judicans*. Adjectiva quoque sunt numerorum nomina *πρόλογος* et *ὑπόλογος*.

his similem speciem gerunt, re differunt, nam aut locum significant ut *ἀπότροχος, περίδρομος, ὑπόδρομος, ἔφορμος, ὕφορμος*, aut substantiam ut si funiculus, qui alicunde dependet aut quo decurritur, *κατάδρομος*, catadromus dicitur, alius epidromus etc. Omninoque substantiva in *ος* exeuntia, quae a verbis primitivis ducta actionem significent, perrara sunt, *μετάμελος, ἀνακέλαδος, ἀνάπαλος*, quanquam hoc ipsum addubitat Boeckhius ad Pind. Ol. VII. 110. nec magis graecum putat *quam a λόγος ἀνάλογος, a sors resors;* defendit vero Tafelius Diluec. Pind. T. I. p. 208. exempla afferens hujusmodi *ἄνοδος, ἀνάπαυλα, ἀνάπαυμα*, Boeckhio scilicet ignota et incogitata. Equidem sane *ἀναπαλή* vel *ἀνάπαλσις* vel *ἀνάπαλμα* analogiae convenientiora puto, etsi nullum horum usitatum est hoc quidem intellectu ac ne verbum quidem *ἀναπάλλειν* repetitam significat sortitionem; nec tamen Graecis nomen *ἀνάπαλος* ereptum eam, quod vetus interpres sine dubitatione *ἀναμερισμόν* reddit et attestatur Suidae adnotator in Edd. vett. s. *Ἀνηβητηρίαν — τὸ ἀνηβῶν κατὰ πρόςθεσιν τῆς ἀνά δηλούσης τὸ πάλιν, ὡς καὶ τὸ ἀναδασμός*[103]) *ὁ ἐκ δευτέρου δασμός καὶ ποιητικώτερον ἄμπαλος ὁ ἐκ δευτέρου κλῆρος*, sive ut Eustathius p. 64, 43. *ἄμπαλον Πίνδαρος ἔφη τὸν δεύτερον πάλον. Ἐπίπαγος, παράπαγος* et si qua alia substantiam significant, ab hac causa aliena sunt pariter ut *ἐπίπαππος, ἐπιτήθη*. Sed oraculi verba *ἔνθ' ἄνεμοι πνείουσι δύο — καὶ τύπος ἀντίτυπος καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται* Herodotus I. 68. ita interpretatur *τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον τὸν ἄκμονα καὶ τὴν σφῦραν*, quasi aut oratio asyndeta aut *τύπος (ἐπ') ἀντιτύπῳ* scriptum sit: *ubi percussionem repercussio sequitur*. Neque *ἐπίμηνις* dici posse negem praepositione eam vim obtinente, quam obtinet in *ἐπιμηνίειν, ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα* Nic. Ther. 181. *ἔγκοτος ἰσοδυναμεῖ τῷ κότος* Hesych. eandemque non prorsus redundare

---

103) Male *ἀπόδασμος* scribitur Eustath. p. 1366, 52. ut in codd. nonnullis Platonis Civ. VIII. 366. A. Hesychius *Ἀναδαιμονίζειν τὸ ἐκ δευτέρου κληροῦσθαι*, quod a feminino *ἡ δαίμων* declinatum est v. ad Aj. p. 171.

arbitror in ἐπιμείλια, quod quum Schol. Il. IX. 41. cum ἐπίφερνα compararet, non ignoravit, puto, in hoc praepositionem idem valere quod in ἀνάθρεμμα et in ceteris parasynthetis (ἔμβρωμα, ἀπόδερμα, ἐκβοήθεια, ἀναρπαγή, μεταπαυσωλή, ἔκγελως, κατάγελως etc.) sed hoc potius significare videtur comprehendi notionem τῆς ἐπιδόσεως [104]). Ceterum in illo quoque numero verbalium in ος exeuntium multa insunt pseudosubstantiva, praecipue feminina: ἡ τοῦ ἡλίου περίφορος Lucian. Astrol. §. 5. p. 217. T. V. cui simile videtur περίπολος ἡ κατὰ κύκλον πορεία Moschopul. Sched. p. 136. ἡ ἀντίστροφος, ἡ ἀπόστολος, ἡ σύγγραφος syngrapha, ἡ παράγραφος et, puto, ἡ ἀπόγραφος Diog. La. VI. 84. ubi generis nota deest, ἡ ἐπῳδός [105]). Et quaeri potest, num ἡ πρόχους substantivum sit sicut πρόχυσις, κατάχυσις et ἐπίχυσις, ab actione ad instrumentum translatum, an adjectivum ut λουτροχόος, cui Homerus substantivum addidit, posteriores detraxerunt. Eaque suspicio masculina quoque attingit. Quid enim causae est, quin περίδρομος, si porticum significat v. Corais ad Hel. p. 150. mancum esse putemus, integrum autem περίδρομος αὐλή, quo Homerus utitur ut περίδρομος αὐλῶν Carcinus Athen. V. 189. D. et similiter cum ἔφορμος et ὕφορμος, ubi statio navium intelligitur, notionem loci comprehendamus, id quod Stephanus suggerit: λιμὴν ὁ

104) Omnino pleonasmi, qui dicitur, praepositionum, plures sunt species. Ἀποπαύειν, ὑπερνικᾶν, supervincere, reiterare, subservire, ὑποδμώς, παραληρεῖν, intermedius, ἐπικοίρανος, administer, si ad manum intuemur, non plus significant quam simplicia, sed ἐπισκαφεὺς ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων, ἐπίσκοπος, ἐπίουρος, ἐπιφύλαξ subjecta sunt generi, cui nomen σκοπός, φύλαξ, et differentiae multae κατάσκοπος, προφύλαξ, παραφύλαξ. Si demiurgi vocantur ἐπιδημιουργοί v. Interpp. ad Thuc. I. 56. praepositione nihil aliud quam ἐπιστασία indicari videtur ut in ἐπιβουκόλος v. Lehrs. de Arist. p. 115. cujus hic vestigia lego. Schol. Il. XIV. 279. ὑποταρταρίους τοὺς ἐν τῷ Ταρτάρῳ ὄντας· οὐδὲν γάρ ἐστιν ὑπὸ Τάρταρον. Significantur ergo οἱ κάτω ταρτάριοι.

105) Lexicographi apponunt ὁ περίτροπος vertigo; sed ex Hesychii verbis Περιτρόπου ἴλιγγος minime intelligitur id esse substantivum masculini generis. Neque σύντομος ἱστορικός vocatur Herennii Dexippi liber, sed genere neutro σύντομον.

ἔφορμος νῆσος, et Strabo XIV. 645. ὕφορμος αἰγιαλός. Πρόβολος, ἔμβολος, ἔκβολος, κατάβολος, σύμβολος sine dubio adjectiva sunt utut diversa ab illis, πρόφορος, πρότροπος, πρόδρομος, differentia autem in eo posita, quod haec ad unum certum referuntur nomen οἶνος, ἰχώρ, priorum autem significatio minus finita est, quare etiam neutra possunt substitui τὸ ἔμβολον, τὸ σύμβολον, projectum. Neque incredibile videtur ὁ ὑπόνομος (cuniculus) natura adjectivum esse ideoque dici ὑπόνομοι τάφροι Appian. Civ. IV. 13. Dionys. Hal. Antt. III. 67, 581. item funium et nervorum nomina ἐπίτονος et πρότονος, sed ἐμπροσθότονος et ὀπισθότονος, utrum adjective dicantur, ut ἀκρότονος, intellecto σπασμὸς ὀπισθοτονώδης, an substantive, vix discerni licet; illud credibile redderent Hippocratis verba de dieb. jud. p. 152. T. I. ὁ ὀπισθότονος τὰ μὲν ἄλλα πάσχει τὰ αὐτά, nisi ille nomina passionum et patientium in promiscuo haberet v. ad Aj. p. 75. Atque horum nominum accentus in Hippocratis, Aretaei, Galeni aliorumque libris unus idemque est, eorum autem quae antea tractavi scriptura variat, ἀμφιδρόμος ὀρφνή Nonn. XXXVI. 391. quod refellitur contrariis adjectivorum activorum exemplis περίδρομος, ἀπόδρομος, ἔκδρομος, ὑπόδρομος [106]), etsi id quoque in Schneideri Lexico paroxytonon est; sed cum aliis orationis partibus composita penultimam acutam habent pleraque: λαιψηροδρόμος Eur. Iph. A. 207. βοηδρόμος Phoenn. 1431. ταχυδρόμος Aesop. Fab. CXL. 1. κελαδοδρόμος Orph. Arg. 905. ἀελλοδρόμος Bacchyl. Fr. V. 15. ἑλικοδρόμος Maneth. IV. 146. ἡμεροδρόμος Herodo. IV. 105. Poetam de Herb. 140. σειρίου ἀντέλλοντος ὅτε σκυλακόδρομος ὥρη, paroxytonon posuisse arbitror convenienter illis, quae ad Aj. p. 229. allata sunt; τὸν ἁλάδρομον Arist. Avv. 1395. non magis intelligo, quam quod olim legebatur ἁλαδρόμον [107]), quo τὸν καθ' ἅλα δρόμον significari

---

106) In Achill. Tat. III. 2, 95. πρὸς δὲ τὸ παράδρομον τοῦ κύματος, scribendum est παραδραμόν.

107) Pro ἀλιτρεχής Nonn. XXIV. 114. recte emendari videtur ἀλιτρεφής. Nam a τρέχω adjectiva non componuntur praeter ἐντρεχής et

volunt substantive ut ἀμμόδρομος Anecd. Bekk. p. 208, 29. ἱππόδρομος, quod librarii modo pro ἵππου δρόμος Poll. I. 219. modo pro ἱπποδρομία Aeschin. c. Tim. 307, 176. substituerunt, sed apud veteres locum denotat, τὸ ἱπποδρόμιον. Ἱεροδρόμος Dorvillius ad Charit. p. 464. sacrum stadium significare ait in Anth. Pal. IX. n. 319. sed ibi ἱεροδρόμοις de cursoribus dicitur. Verum jam ipsi cursum nostrum peregimus longamque illam de substantivorum et adjectivorum confiniis disputationem, quo propositum erat, deduximus; quae si cuipiam operae plus quam utilitatis habere videatur, equidem haud scio an nulla cum ipsis grammaticae principiis conjunctior, ad accentus et universae prosodiae explorationem magis necessaria reperiri possit.

κακεντρεχής, quorum significatio alia. Illi ἀλίδρομος familiare proparoxytonôs scriptum.

DISSERTATIO SEXTA.

DE

NOMINUM IN ΜΑ EXEUNTIUM FORMATIONE.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXIV.)

DISSERTATIO SEXTA.

DE

NOMINUM IN ΜΑ EXEUNTIUM FORMATIONE.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXIV.)

DISSERTATIO SEXTA.

DE NOMINUM IN *MA* EXEUNTIUM FORMATIONE.

§. 1.

Schaeferus ad Plutarch. Vol. V. 11, vitiosae scripturae ἀνάθεμα patrocinans, *magistri*, inquit, *sane docent ἀττικῶς dici ἀνάθημα, ἑλληνικῶς ἀνάθεμα, sed gravissimus scriptor, si haec legeret, suaviter rideret quidquid est Atticistarum*. Non faceret, opinor; neque gravitatem suam temere in aleam daret non necessariam. Etenim praeceptum illud confirmatur non tribus quatuorve exemplis, sed prope dixerim innumerabilibus, neque exemplis solum sed rationibus iis, quae ex ipsa conformatione nominum verbalium in *μα*, *μη*, *μος* exeuntium ductae itaque alte fundatae sunt ut nunquam labefactari possint. Primum ponam exempla homerica, quotquot a me reperiri potuerunt, quoniam his hujus universi generis species et forma adumbratur, neque omittam si quae sunt aut dubiae aut ignotae originis, *ἄγαλμα, ἄθυρμα, αἷμα, ἄκημα, ἅλμα, ἄργμα*[1]), *ἅρμα, ἄσθμα, δεῖμα, δέρμα, δέσμα, δήλημα, δράγμα, δῶμα, εἴλυμα, εἷμα, ἔρισμα, ἕρμα, ἔρυμα, εὖγμα, ἔχμα, ἧμα, θαῦμα, ἴθμα, κάλυμμα, κατάπαυμα, καῦμα, κτῆμα, κῦμα, κύρμα, κῶμα, λαῖτμα, λῦμα, μείλιγμα, μελέδημα, μνῆμα, νῆμα, νόημα, οἶδμα, οἶμα, οἴμημα, ὄνομα, ὄμμα, ὅρμημα, πεῖσμα, πῆμα, πῶμα* (operculum), *πτύγμα, σέλμα, σῆμα, σπέρμα*,

---

1) Vocabula, quae scriptura distinxi, apud Homerum pluralia tantum sunt.

στέμμα, στόμα, σῶμα, τέρμα, ὕφασμα, φλέγμα, χάρμα, χεῖμα, χεῦμα, χρῆμα. In hoc igitur tanto numero exceptis tribus, quorum rationem paullo post reddam, nullum invenitur quin longam habeat penultimam, idque tam certa et inviolabili lege sanctum est ut, quae a thematis brachyparalectis originem trahunt, brevem vocalem aut in monophthongum mutent ut ἧμα, aut in diphthongum ut εἶμα, aut consonis auxiliaribus fulciant quasi et addensent, modo una ut ἴθνα, modo duabus ut ἄσθμα. Atque his quatuor productionis modis Graecia adulta uti non destitit, non solum in nominibus generis neutrius sed etiam in masculinis et femininis ac nonnunquam in eodem vocabulo pluribus usa est viis. Sed post occasum illius florentissimae aetatis, ad quam Atticistarum judicia omnia diriguntur tanquam ad septentrionem, grassari coepit illa labes, quam defendant licet οἷς τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

§. 2.

In ipso hujus disputationis vestibulo collocata sunt verba primitiva, quorum terminationem praecedit vocalis, νάω, λάω, κλάω, δέω, ῥέω, τίω, λόω, δύω etc. unde quae proveniunt nomina pleraque in penultima monophthongum recipiunt, βῆμα, βλῆμα, δῆμα, (ἀνάδημα, διάδημα) ἧμα, λῆμα, μνῆμα, νῆμα, τμῆμα, πλῆμα, πτῆμα, ῥῆμα, σμῆμα, στῆμα, σχῆμα, χρῆμα, ψῆμα (ἀπόψημα), βρῶμα, γνῶμα, στρῶμα, τρῶμα, quibus congruunt feminina μνήμη, τρήμη, φήμη, χήμη, χρήμη, γνώμη, ῥώμη, τρώμη, et masculina, βρῶμος, quod Vossio suspectum ad Arat. 1020. pro θημὸς autem receptum est θημὼν vel θωμός Eustath. p. 1539, 12. ut ab aliis verbis in εω vel αω desinentibus βωμός, ζωμός, βλωμός, ψωμός, ut et neutra nonnulla pro eta susceperunt ω, δῶμα, κῶμα, πτῶμα, χῶμα, πῶμα, quod cum πόω cognatum est ut χρῶμα cum χρόω, ψωμὸς cum ψίω. Literas ancipites quae retinent, eas longas habent, νᾶμα, πᾶμα, τῖμή, τῖμος, ζύμη, ῥύμη, τρύμη, θυμός, χυμός, ὑμός, κῦμα, ῥῦμα, στῦμα, τρῦμα, φῦμα. Diphthongi ubi apparent, non nativae sunt, sed ex verbi inclinamentis transmissae,

vel a perfecto εἶμα (ἱμάτιον) vel a futuro δεῖμα[2]), πνεῦμα, ῥεῦμα, γεῦμα, θαῦμα (a θάω, θαύσω, unde θαυσίκριον). Diphthongum οι Herodianus π. Μον. p. 37. affirmat in uno reperiri bisyllaborum οἶμα, quod Schol. Lips. Il. Π. 752. ex οἴμημα concisum putat, ut κῦμα e κύημα, sed videtur potius cum οἴμη et οἶμος commùnem habere originem a verbo οἴω, sicut Varro antiquos vea sive veha dixisse testatur pro via. Quae vero vocalem stirpis brevem retinent, eam stabiliunt apposita una dentalium, rarissime delta ut κέδμα, quod pro duplici etymi κέω significatione modo pro κέασμα dicitur, modo pro κεῖμα (cubile), non multo saepius τ, ἀτμός, ἀϋτμή, ἐφετμή quorum primum vulgo invaluit; pluribus theta insertum est ἴθμα, βαθμός, ναθμός, σταθμός, ἐθμός pro ἐσμός sive ἑσμός Hesych. τεθμός, ῥυθμός, εἰςίθμη, δυθμή· et nonnullis duae consonae ἄσθμα, ἰσθμός, εἰςίσθμη ut Aristophanes scribebat Odyss. VI. 264. δυσθμή Anecd. Cram. II. 111. Schol. Villois. XI. 62. sed hoc valde suspectum utroque loco; plurimis sigma simplex δάσμα, θλάσμα, μάσμα, Cratini vox Phot. nuper Platoni reddita Crat. p. 421. A. σπάσμα, χάσμα, ἕσμα, ἀμφίεσμα, βδέσμα, ζέσμα, ξέσμα, βύσμα, πτύσμα, βασμός, δασμός, νασμός, ἑσμός, ἀφεσμός, (ut examen ab exigo) θεσμός[3]), ῥυσμός, βρυσμός Arcad. p. 58. 24. χάσμη, δέσμη, δυσμή. Verbia puris confinia sunt ea, quae consonanti stirpis extremae vocalem brevem subjunctam habent, unde quae procedunt substantiva partim producunt vocalem, partim non productam assumto sigma corroborant, ἄκημα, ἄλημα, ἄρωμα, γέλασμα, ἔλασμα, κέρασμα, πέτασμα, χάλασμα, ἄρκεσμα, ἔμεσμα, τέλεσμα, ἱλασμός, διάνυσμα, μέθυσμα, ἀλυσμός, τανυσμός Eustath.

2) Pro hoc δῆμα olim vulgatum Apoll. II. 535. improbante Scholiasta, δῆμα γὰρ ὁ δεσμός. Sed hoc non magis noscitur quam δέμος νόμος ἢ δεσμός Suid. (post Δεξιοί) Δῆμος Schol. Il. Θ. 240. interpretatur τὸ συνδεδεμένον πλῆθος, ut ex δέεμος contractum; sed hujus quoque probatio nulla.

3) Θεμός apud unum Hesychium legitur neque momenti quidquam adjiciunt conjugata θέμις, θεμῶσαι, θεμίλιος.

p. 937, 16. quorum verba stirpem habent non puram ἄκω, ἄρκω, γέλω etc. sed asciverunt vocalem declinationis causa; nam ἄξομαι, ἄρξομαι, a futuro verborum ἄγω, ἄρχω, non distingui, ceterorum consonae characteristicae cum sigma futuri conciliari non possunt. Quum autem Graecis data esset libertas et producendae vocalis et asciscendae consonae, nonnunquam iisdem vocabulis duplicem reddiderunt terminationem, partim distinguendae significationis causa ut κλῆμα et κλάσμα, χήμη et χάσμη, ζέσμα et ζύμη, δυσμή et δύμη v. Aglaoph. p. 1085. ῥυσμός et ῥυμός, ῥύμη, ὑποδήματα et ὑποδέσματα (pignora), partim nullo nisi dialecti discrimine; velut ἄκημα Homerus dixit, ἄκεσμα vero, quod et illi tribuit Aristarchus, praetulerunt Pindarus, Aeschylus, et posteriores, eademque forma evicit in homozygis ἀκεσμός, ἀκέσμιος (ut δέσμιος, πλήσμιος, ἐπιρρόσμιος, ἐράσμιος, γεράσμιος, ἀποδάσμιος, quorum nonnulla substantivis destituta sunt) ἀκεστής, ἀκεστώρ etc. κρᾶμα atticum est, κέρασμα vulgare; pro ἄημα quosdam ἄεσμα dixisse Etymologi testimonio constat; δῆμα, δημός et δήμη inaudita sunt, sed vigent composita ἀνάδημα, διάδημα, et apud unum Dioscoridem modo κατάδημα legitur Eupor. II. 5. p. 266. modo ἔνδεμα II. 132. p. 324. modo ἔνδεσμα Mat. II. 140. p. 259. Nec minus alternarunt consonas auxiliares; pro θεσμός, quum literae consonantis geminatio huic generi denegata sit[4]), poetae diversi receperunt τεθμός, pro attico βασμός multi inferioris ordinis scriptores ionico βαθμός usi sunt v. ad Phryn. p. 324. atque ἐπαναβαθμός ipsi adhaesit Platoni Symp. p. 211. C. quin pro ῥυσμός quod Iones retinuerunt, in communem usum venit ῥυθμός (tractus); σταθμός vero et στάθμη ab omnibus recepta sunt fugiendae inconcinnitatis studio, neque in ullo alio vocabulo literae στ syllabam ordiuntur sequentibus in proxima σμ, τμ, θμ. Callimachus in Schol. Il. XI. 62. pro δυσμή usur-

4) Hujus locum obtinet theta in neutris aeolicis ὄθμα, στέθμα, γρόθμα, si mendo vacat, Anecd. Gram. I. 102, 20. Ψάμμος a verbo quidem originem sed significationem et accentum verbalibus diversum habet.

pavit *θυφμή*, ubi Bekkerus *θύθμη* scripsit, fortasse ex Arcadii praecepto p. 109, 24. *τὰ εἰς μη ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν σύμφωνον μὴ δασὺ ὀξύνεται, δεσμή, δυσμή, πυγμή· τὸ χάσμη βαρύνεται δασὺ ἔχον*, quod perineptum nisi ille scripsit *δασὺ ἔχον ἐν τῇ ἀρχῇ* ut *χάρμη, θέρμη, χήμη, χρήμη, φήμη*. Sed et de epiploce quod dicitur, refellunt *αἰχμή, δραχμή, δοχμή*, ut Aristarchus scripsit, Tryphο autem *δόχμη ὡς λόχμη, καὶ στάθμη* Eustath. p. 1292, 46. ex quo intelligere mihi videor, Herodianum nomina in *μη*, quae aspiratam haberent vel in principio ut *χάσμη* [5]), vel *κατ' ἐπιπλοκήν* ut *στάθμη*, gravari voluisse, exceptis tamen iis, quae aspiratam non asciticiam ut *στάθμη*, sed in ipsa verbi stirpe vel clare expressam vel adumbratam habent ut *ὀχμή, ῥωχμή* [6]), *αἰχμή, δραχμή*. Itaque *δόχμη*, si a *δέχομαι* derivatum est, acui debet; sin aliunde, gravari ut *λόχμη*, et pariter *ἴθμη*, non ut apud Hesychium *ἰθμή*, nam dentalis huic non nativa est ut in *ἰδμή*, quod apud eundem *ἴσμη* scribitur [7]), sed ex-

---

5) *Χάσμη* ut *Χραίσμη* non propter aspiratam gravatur sed quia simile est illis, quae Grammatici ad apocopen referunt *ἄνθη, βλάστη*.

6) Saepius *ῥωγμή, διαῤῥωγμή*, sed et *ῥωχμός, βαθυῤῥώχμος*, et a verbis similibus *δραγμός, δραγμή* a Thoma repudiatum et *δραχμή* v. Goettling. ad Anon. Oecon. p. 107. *ἄμυγμα* et *ἀμυχμός, νύχμα* Hesych. in Nic. Ther. quinquies praebent codd. Med. et Goett. *βηχμός γυσταγμός* (?) Etym. M. Ab his, quorum character est chi, *λαγμός*, quod addubitatur, Schol. Harl. Od. IX. 335. *λαχμός* et *ληχμός, ὄμιχμα, ψυχμός* Maneth. II. 443. *ψυγμός* III. 276. *ἔχμα, συνεοχμός* hisque contrarium *Ἔγμεν ἔχειν* Hesych. et *ἔγμα*, quod nescio quo modo Goettlingius ad Theod. p. 214. scribi voluerit *ἔγμα* an *ἔχμα*. A verbis in *κω διωχμός, ἰωχμός* et *ἐρεχμός*, quae Etym. M. 371, 20. Aeolibus tribuit, *βρυγμός* et *βρυχμός, πλοχμός, ἴχματα ἴχνια* Hesych. quod Matthiae Gramm. §. 15. p. 79. falso doricum esse dicit pro *ἴθματα*, cujus significatio longe est alia. A *μύζω μυγμός* et *μυχμός* ut *ἰυχμός*. Nec desunt verba quae adspiratam recipiant, *λελειχμότες, ἀκαχμένος, δεδειχμένος* Il. VIII. 296. *μεμορυχμένος*, quod Eustathius p. 1743, 33. cum *βρεχμός* componit etsi hoc verbale non est; neque *αὐχμός* et *σαυχμός* huc pertinent; de *δαυχμὸν ξύλον ἔγκαυστον* Hesych. parum liquet sed cum *δεδαυμένος* cohaerere videtur.

7) *Ἴσμη φρόνησις* Hes. sed *ἰσθμή* Theognostus in Anecd. Crameri T. II. p. 14, 23. cujus exempla pleraque ex Hesychiano Lexico partim

trinsocus venit; Schol. Odyss. VI. 264. τὸ εἰςίθμη βαρύνεται ὡς στάθμη. De non adspiratis quid ille decreverit, minus apertum; δυσμή sic, ut Arcadius praecipit, vulgo scribitur, sed δέσμη multo saepius paroxytonum est Hippocr. π. Ἀφορ. p. 25. T. III. Diod. XIX. 99. Dionys. Antt. X. 59. Strab. XIV. 733. Plutarch. Apophth. Regg. p. 88. T. VIII. Discor. Mat. I. 7. p. 17. etc. quam δεσμή, quod vulgo legitur in Dem. c. Lacr. p. 934, 26. Geopp. IX. 25, 1, et bis in cod. Urb. Theophrasti H. Pl. IX. 71, 1. compositumque ἀναδέσμη accentum inde ab Homero fixum retinuit. Necquidquam in subsidium vocamus alios; Etym. M. p. 214, 11. τὰ εἰς μη λήγοντα ἑνὶ φωνήεντι παραληγόμενα βαρύνεται, φήμη· τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ μ ἕτερον σύμφωνον ὀξύνεται, quae sumta sunt a Schol. Apoll. IV. 1677. ubi κρήνη subrepsit pro λήμη vel alio simili; in postremis scribendum videtur πρὸ τοῦ μ ἕτερον μ, neque repugnat ψάμμη, quia hic est paraschematismus nominis ψάμμος[8]. Sed et priora fatiscunt; sic enim dicendum erat ἑνὶ φωνήεντι φύσει μακρᾷ, ut μνήμη, βλίμη, τρύμη, τρώμη, a quibus unum discrepat τιμή v. Arcad. 110, 15. Ἅλμη, ut paronymon, saepius meliusque sic scribitur quam ἁλμή Lucian. Gall. §. 23. ἄρμη sive ἅρμη, quod attigi Aglaoph. p. 847. aeolicum videtur v. Foes. Oecon. Verum de accentu satis. Vicissitudinis autem literarum auxiliarium luculentissimum specimen praebent, quae a verbo ἕννυμι germinant, εἷμα, ἕμμα, γέμμα, γῆμα, ἀμφίεσμα, tanquam a perfecto ἕσμαι, unde declinatum est ἕσσο Od. Π. 199.

§. 3.

Hactenus de iis, quorum themata vocalem brevem habent. Postquam autem Graeci semel hoc brevitatis absonae remedio

---

vitiose transscripta sunt, servato plerumque literarum ordine, servatisque, quae illinc exciderunt, nominibus ab ισπ ἰσπίλαι ἀκολουθοί, [ἴσπληνος ὁ ἐρώμενος Anecd. Bekk. p. 1384, b. i. q. εἴσπνιλος] ἰσπνιᾶται σειραί v. Aglaoph. p. 1258.

8) Σκεμμός, θλιμμός, ἐγκαλυμμός et cetera oxytona v. Arcad. 59, 8. neque generis communis sunt ut ψάμμος, neque substantiam significant sed actionem.

uti instituerunt, mox etiam eaedem literae auxiliares, ubi nihil opus erat, inseri coeptae sunt, nunc post diphthongum παλαισμα, ἔναυσμα, θραῦσμα, ψαῦσμα, σεῖσμα, ἔρεισμα, ψεῦσμα, πρόςοισμα, κροῦσμα, ἄκουσμα, λευσμός, ἰανθμός Lycophr. γευθμός Nicand. καυθμός Theophr. κλαυθμός Quint. III. 521. et κλαυθμονή, quod Astius Platoni Legg. VII. 792. A. pro κλαυμονή restituit; nunc post vocalem longam, δρασμός, χρησμός, θρωσμός, ξύσμα (sic), ὕσμα, χρῖσμα, κεῦθμα, et a derivatis δαηθμός, ἑλκηθμός, ἰνηθμός, κηληθμός, κινηθμός, ἴλυθμια, εἰλυθμός, aliaque ad Phryn. p. 511. allata, quo ex genere quae soni significationem habent, vulgo et ab Atticis quoque per θ scribuntur: βρυχηθμός, ὠρυθμός, κνυζηθμός, μυκηθμός, ὀγκηθμός, a Polluce comprobata et paronymum λυκηθμός. Ceteris sigma adhibitum esse vel ex Herodiani catalogo apparet Epim. p. 180. ναυαγησμός, λοιδορησμός, ξυρησμός, μαχησμός, ὀρχησμός, αὐλησμός, quibus non solum ὀδαξησμός, πατησμός aliaque similia addi possunt v. Moschopul. Sched. p. 134. Valcken. Epist. ad Roev. p. 43. sed etiam vocabula dialecti vulgaris, quae theta non ferunt, μειδιασμός, φυσιασμός, κορυβαντιασμός. Neutra hoc supervacaneum fulcrum repudiant, nec admittunt feminina, quae pauca sunt. Theognostus in Anecd. Crameri T. II. 112. τὰ εἰς μη ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ η παραλήγεται, οἷον νοσήμη, θελήμη, φιλήμη ἡ φιλία. Etym. M. 216, 3. et Orion. p. 35, 23. ἀπὸ τοῦ βρώσω βρώμη ὡς κωλύσω κωλύμη καὶ φιλήσω φιλήμη, ex quibus unum κωλύμη notum est, sed id quoque a veteribus inter Thucydidis idiomata refertur v. Interpp. ad L. I. 92. Masculinum in υμος unum reperio sed paronymum βοτρυμός τρυγητός Hesych. nisi βοτρυσμός scripsit ab ignoto verbo βοτρύζω, item unum verbale certo auctore testatum βλάστημος, quod bis apud Aeschylum legitur, sed aut βλαστημός scribendum aut ignotum fuit Herodiano p. 33, 4. οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενον τῷ η παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἔρημος. Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξυτονοῦσι (recte Blochius προπερισπῶσι) ac praetermittitur ab Arcadio p. 61. τὰ εἰς μος ἁπλᾶ τῷ η παραληγόμενα σπάνια ὄντα προπαρο-

ξύνεσις, ἔρημος, ἴημος, qui hoc unum nos exemplo locupletiores reddit sed parum utibili, quia et auctor latet et significatio; ἰημός pro ἴαμα et ἰημός pro ἦμα (ut ἰήτης τοξότης Hesych.) alicubi dicta esse non constat neque convenit accentus, potiusque nomen proprium est, illud fortasse quod Theognostus affert Anecd. Cram. II. 65. Τὰ διὰ τοῦ ημος ἁπλᾶ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν εἰ μὴ τὸ ἔρημος καὶ τὸ Κέημος ὄνομα νήσου· cujus auctorem non praesto. Nec certiora sunt quae Hesychius suppetit Λέημος Ψάμαθος, Δαιημός διαίρεσις et contrario accentu Δέημος νόμος ἢ δεσμός, quae Valckenarius in Auctar. in δαιθμός et δεθμός mutari jubet. Tum Θήημος ἔθιμος et Θηήμων ἐθίμων, vitiosa puto pro Ἔθημος, quo aliquos pro ἐθήμων usos esse inducimur alio hujus paraschematismi exemplo θελημός et ἐθελημός, cui tertium adjungit Etym. M. 444, 54. ἐκ τοῦ θελήσω γίνεται θελησμός ὡς μελησμός καὶ μελημός, quod, nisi imparia comparavit, pro μελήμων accepit[9]). Et ne res hoc tenui filo pendeat, apud Hippocratem legitur ἐπίστημος ἐοῦσα τῶν ἐπιγενομένων, quod Galenus in Gloss. interpretatur ἐπιστατική, ἐφεκτική, vulgatissimum ἐπιστήμων, si illo loco legisset, vix observatione dignatus. De accentu autem hujus devii et monadici generis malo nihil dicere quam parum.

§. 4.

Adhuc praetermisimus verba liquida, unde quae progenerantur substantiva, ut penultimam positione longam habeant, res ipsa cogit, ἄγαλμα, ἄγγελμα, ὄφελμα, ποίκιλμα, ὄδυρμα. Sed moram afferunt ancipites, quae accentum habent. Nam quum per multa saecula κύρμα, πτύρμα, σύρμα, scribi solitum esset, nuper et alii et sollers prosodiae graecae indagator Passovius, properispomena invexerunt, neque haec solum sed etiam quae a verbis in mutam desinentibus originem habent velut πνῖγμα. Quibus dissentanea et repugnantia, θλίμμα, μίγμα, τρίμμα, φύρμα, etiamsi idem sine nota prae-

9) Etym. M. Ἀλδήμιος ὁ Ζεὺς ἐν Γάζῃ — παρὰ τὸ ἀλδαίνω, interposito fortasse nomine ἄλδημος, quod cum βλέστημος conciliat.

termisit, tamen dubitari non potest quin parum probaverit, quum ita statuisset, vocales, quales essent in praesenti, tales permanere in temporibus et nominibus hinc profectis. Ac de temporum conformatione adstipulantur veteres in Regg. Prosod. N. 96, 441. *τὸ ᾱ ἔχον ἐν τῇ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ ξ ἢ τὸ ψ μὴ ἐν ῥηματικῇ κλίσει συστέλλεσθαι φιλεῖ, ἄξων, ἀξίνη, ἀψίς· τὸ δὲ κρᾶξον ἐκτεταμένον ἔχει*, ut videlicet a *κράζω* declinatum, cujus alpha est longum. Nec dissentiunt de verbalibus Schol. Il. *Σ*. 521. *ἐκτατέον τὴν πρώτην συλλαβὴν τοῦ ἀρδμός, ἐπεὶ καὶ τὸ ἄρδω ἔχει ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ*·[10]) *οὐχ ὅσα μέντοι ἐν ῥήμασιν ἔκτασιν ἔχει, καὶ ἐν ὀνόμασι· παρὰ γὰρ τὸ ἄσσω καὶ προστακτικὸν τὸ ἆξον ἡ ἀξίνη συστέλλει τὸ ᾱ.* Ex hoc enim apparet illorum hanc fuisse sententiam, ut nomina, quae proprie verbalia dicuntur, verbi sui regulam sequi existimarent ideoque *ἀρδμός, ἀγμός, ἀγμή, ἀκτός*, pronunciarent producta priore *διὰ τὴν κλιτικὴν ἀκολουθίαν*, ut vocat Theognostus Cram. II. p. 77, 24. Nec dubito, quin Apollonius de Adv. p. 577. et Herodianus *π. Μον.* p. 26. quum ita statuerent, *πάλλω, σφάλλω, ἅλλομαι, ἀγάλλομαι* et quaecunque alpha ante *λλ* habent, id breve habere excepto *μᾶλλον*, hoc idem affirmaverint de *ἅλσις, πάλσις, παλμός, παλτός, ἅλμα, σφάλμα, βάλμα, ἐπίβαλμα, σύμβαλμα*, pro quo veteres *βλῆμα* dixerunt. Verum controversia est de nominibus, quae verbo quidem annexa nec tamen ita propinqua sunt, ut verbalibus adnumerentur. Etenim si is, quem modo ad testimonium vocavi, nomen *ἀξίνη*, ut Eustathius p. 1310, 59. ab *ἄγνυμι* derivavit, neutiquam ex verbi similitudine omnia, quae ei quoquo modo adjuncta sunt, judicari voluit. At contrariam sententiam profitentur Schol.

10) Regg. Pros. N. 112, 446. et Drac. p. 22, 22. *ἡ ᾱρ συλλαβὴ ἄρχουσα καὶ ἀσυνάλειπτος οὖσα ἐπιφερομένου συμφώνου συστέλλεται πλὴν τοῦ δ· ἐπεὶ τὸ μὲν ἄρδις συστέλλεται, τὸ δὲ ἄρδω ἐκτείνεται.* Aut vitium est in nomine *ἄρδις*, aut excidit aliquid. Illud tamen, quod ab *ἄρω* (*ἁρμόζω*) repetunt, paroxytonum est ut et *ἄρδα*, cujus ultima corripitur, neque puto Grammaticum de *σάρδα* aliove vocabulo, in quo syllabam *ᾱρ* sequitur consonans, loquutum esse.

Il. *A*. 317. et Etym. M. 522, 33. τὸ κνίσα τὸ ῑ βραχὺ ἔχει, ἐπειδὴ καὶ τὰ διὰ τοῦ ιζω τὸ ι βραχὺ ἔχει. Etsi enim nullum est huic nomini cum verbo κνίζω commercium, rectiusque Draco p. 21, 1. ex analogia nominum πᾶσα, πτᾶσα, δῦσα, φῦσα, argumentatur scribendum esse κνῖσα, tamen illud indicio est, Grammaticorum nonnullos illa quoque nomina, quae a perfecti passivi inclinamentis repeti nequeunt, ex verbis ipsis conjectasse. Sed jam intelligi puto, quantum nodorum et captionum haec habitura sit quaestio. Etenim non solum ἄξος, id est ἀγμός, scribitur quasi correpta penultima, sed etiam verbi ipsius mensura in dubio posita. Ex verbi forma Artemidoro frequentata κατεάσσω, cui respondet κατεάγοιντο Polyb. VIII. 7. ἐαγῇ Hesych. etc. ipsiusque nominis ἀγή macroparalexia, neque minus ex ionica scriptura κάτηγμα et κάτηξις apud Hippocratem, ὀσφυήξ apud Grammaticos, sequitur alpha et in verbo ipso et in verbi inclinamentis longum esse, eoque accentu etiam ᾆξαι scribitur Apollon. III. 96. Sed, ne rem ad liquidum perductam putemus, ecce ἆξε legitur I. 1168. κατάξαι Aret. Sign. Acut. I. 6, 10. Aelian. H. Ann. XV. 13. Eur. Suppl. 508. in edd. Barnes. Marcl. et Basill. quas solas consulere potui; Matthiae autem tacite κατᾶξαι edidit, quem sequutus est G. Dindorfius. Denique apud Homerum pro ἆξον, quod veteres legerunt, substitutum est ἄξαν. Atque ille quoque, qui in Etym. M. p. 15, 23. ἆξον inflecti dicit ad evitandam synemptosin, aut nescivit alpha natura longum esse, aut non credidit. Gravissimum vero illud videtur, quod verbo κατᾶξαι non alia mensura convenit quam praesenti κατάσσω, huic autem brevis assignanda est vocalis, nisi quis demonstrat, Grammaticorum praeceptionem aut falsam aut mancam esse. Sic enim ajunt, πᾶν δίχρονον ἔχον διπλοῦν ἐπιφερόμενον συστέλλεσθαι Regg. Pros. N. 93, 441. ac nominatim huic legi subjiciunt sigma: τὰ διὰ δύο σσ παράγωγα ῥήματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα, ὅτ' ἔχει δίχρονον πρὸ τέλους, συστελλόμενον αὐτὸ ἔχει, ἀράσσω, πατάσσω, χαράσσω, ἑλίσσω, ἀφύσσω· δῆλον οὖν ὅτι καὶ τὸ θάσσω ὀφείλει τὸ ᾰ συστελλόμενον ἔχειν. Regg. Pros. l. l. Etym. M. 746, 38. Drac. p. 21, 9. apud quem non ὀφείλει legitur sed

ὀφεῖλον, pro ὀφείλει incertum an (quod praestat) pro ὤφειλεν. *Debebat,* inquit, *corripi, sed non corripitur,* et cur non corripiatur, ex affinibus θᾶκος, θακέω et, si Buttmanni sententia de dialysi vincit, ex θαάσσω quoque intelligi potest. Ex postrema autem canonis parte apparet Grammaticos hyperdisyllabis adjunxisse bisyllaba, et utrique generi, praeter θάσσω, eandem tribuisse mensuram, quam in libris quoque servari videmus: σάξαι Hippocr. de Steril. p. 25. T. III. Anecd. p. 92, 23. σάξις Aristot. Probl. XXV. 8. νάξαι Nicand. Ther. 952.[11]), μάξαι Xenoph. Oec. X. 11. Athen. XIV. 648. A. omniumque frequentissimum τάξαι, idque convenit etiam cum regulis, quae sunt de nominibus in σσα, ἄνασσα, πίσσα, νύσσα Drac. p. 21, 1. et de comparativis in άσσων Herodian. π. Μον. p. 37. quae omnia brevem vocalem habere dicunt praeter θᾶσσον et quod Regg. Pros. N. 86, 439. et Draco p. 195, 1. adjungunt, γλύσσων. Eaque fortasse omnia a primis canonis auctoribus conjuncte tradita postea vero divulsa itaque mutilata sunt, ut de verbis bisyllabis, quae regulam brevitatis servant, nihil, de his, quae excedunt, illud unum, quod ad θάσσω pertinet, nobis relictum sit. Si nihil aliud, certe verbi πράσσω[12]) mentio ab illis omitti non potuit, ne de ἄσσω dicam, quod multi omisso iota scripserunt; sed suspicor etiam κατάσσω, de quo paullo ante loquutus sum, lege exemtum fuisse. Neque de φράσσω, βράσσω, μάσσω, res expedita est. Φράξαι legitur locis plurimis Odyss. V. 266. Aesch. Sept. 63. Pind. Isthm. I. 94. Thucyd. IV. 8, 5. et 13, 4. Strab. VIII. 389. Plutarch. V. Demetr. XVI. Apollon.

11) Insula, quam Euphorio ab hoc verbo denominatam esse tradidit v. Steph. (quod nescio cur Meinekius Fragm. CXVII. illi detraxerit) Νάξος dicitur, non Νᾶξος ut Schweighaeuserus edidit Appian. Civ. V. 7.

12) Hoc veteres recte a περάω extitisse dicunt producta post syncopen vocali, ut et πρᾶσις scribitur, ionice πρῆσις, et imperativus πρᾶσον. Schol. in Hermog. T. VII. P. II. 773. (ἔπρασεν ἐπραγματεύσατο Hesych.) et ionicum πιπρήσκω ut ἀποδιδρήσκω. Hoc praetermisit Draco p. 22, 11. τὸ α ἐπιφερομένου τοῦ σ, ᾧ ὑποτέτακται ἄφωνον, συστέλλεται, ἄσθμα, ἀσπίς, ἀσκῶ etc. Sed antiquiores magistri sine dubio adjecerunt εἰ μή τις τροπὴ εἴη παρὰ διαλέκτῳ. Vis illa syncopes non pertinet ad πρίασθαι et διαπρᾶσιός.

I, 990. Nonn. XLIV. 19. Sopat. Diaer. p. 378. T. VIII. Poll. I. 174. ἀποφράττον Plat. Tim. p. 91. C. πεφράχθαι Epict. Diss. I. 27, 20. Aristid. Or. XLVI. 186. T. II. et huic consentaneum nomen φράγμα Aristot. de An. II. 9. p. 421, 14. Paus. V. 14, 8. Athen. IV. 152. D. Poll. VI. 183. Bekkerus vero in Aristot. Probl. II. 28. et XVI. 8. ἀποφρᾶξαι scripsit et πεφρᾶχθαι, cui opitulantur Herodoti Edd. veteres L. VIII. 52. τοῦ φρήγματος exhibentes. Sed et hoc rursus infirmatur contrariis Herodoti, Hippocratis et Aretaei exemplis, apud quos φραγμός, διάφραγμα, ἔμφραγμα, φραχθῆναι, ἐμφραχθῆναι saepissime ac sine ulla codicum dissensione leguntur, πεφραγμένος Arrian. Ind. XIII. 75. atque adeo σφραγίς Aret. Cur. Acut. II. 2, 253. (98.) quod nonnulli cum φράσσω cognatum putant auctumque sibilo ut scirpus [13]), scrofa, strido, scruta, sculpo, scribo. Pro ῥήσσει *dejicit humique prosternit* in Evang. Marc. IX. 18. in uno cod. ῥάσσει scriptum eaque verba inter se et cum ἀράσσω saepe confusa et ad dignoscendum difficillima sunt v. Adn. ad Aj. p. 192. Jacobs. ad Achill. p. 821. τὸ ἐπιῤῥήσσειν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον καταῤῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν Eustath. p. 1358, 36. Βρήσσειν et ἐκβρήσσειν Glossographi ex Hippocrate afferunt v. Interpr. ad Hesych. s. Βρῆγμα, et Anecd. p. 223, 22. sed apud hunc et Herodotum ἐκβράσσειν legitur, βρασμός Aret. de Sign. Diut. II. 3, 137. utraque significatione tussiendi et protundendi (unde tussis). Neque ignotum Iones interdum pro η substituere alpha breve; λελαμμένος, ἄλαστος, ἄπλαστος v. Gregor. p. 444. et 654. λάξις herodoteum; Asclepiades in Schol. Theocr. I. 4. ἐκτείνεται τὰ λαψῇ διὰ τὸ εἶναι δωρικόν, ἐπεὶ καὶ βραχύ ἐστιν ut ionica λελαμμένος, ἐπίλαμπτος, et quod Helladius affert ap. Phot. p. 869. οἱ Ἴωνες ἀπὸ τοῦ δάκνω τὸ δάξω ἐκφέρουσιν, et Schol. Nic. Th. 119. δάχμα (sic) πανταχοῦ φησι Νίκανδρος καὶ οὐ διὰ τοῦ η, cujus admonitu Schneiderus quinquies δάγμα scripsit pro δῆγμα, eamque tropen subeunt etiam communia δαγμός Eust. Or. XXI. 176. quod apud Hip-

13) In hoc et in *sculpo* metathesis accessit. Hesychius Γριφόμενα γραφόμενα — et Γρομφεῖς οἱ ζωγράφοι, ut γρομφάς scrofa.

poetatem δηγμός scribitur, κρυφοδάκτης Moschop. Sched. p. 73. λαθροδάκτης Hesych. s. Σιγέρπης, ἀδαγμός et ὀδαγμός, ut ῥακτός, πακτός v. Adn. ad Aj. v. 579. πακτή etc. Sed jam manifestum est, in dialectorum contentione quam fere nihil sit praesidii. Ac ne ulla quidem esse potest contentio verborum, quae aut in omnibus dialectis eandem formam habeant ut μάσσειν et δράσσεσθαι, unde ductum nomen δράγμα paroxytonum est Nic. Th. 663. etc. et δραχμή a Comicis nonnunquam corripitur, aut unius dialecti finibus continentur ut θράσσειν. Buttmannus Lexil. I. 211. id alpha longum habere contendit ut ex ταράσσω contractum, et pro θράξαι Aesch. Prom. 628. θρᾶξαι, pro θράττον Plat. Phaed. 86. E. θρᾶττον corrigi jubet, hic uno adjutus Augustano, illic nullo. Eamque sententiam duobus defendit argumentis, quantulum ego judicare possum, infirmissimis. Primum enim, ut evincat ταράσσω a τάρ propagari non posse, negat terminationem ασσω verbis applicari nisi antecessione gutturalis quasi praeformatam, φύλαξ, φυλάσσω, φάρμακον, φαρμάσσω, θάακος θαάσσω T. II. p. 111. et 198. eoque procedit ut ἀλλάσσω ab ἄλλαχ tanquam a stirpe repetat, quam in ἀλλαχοῦ apparere, parum reputans ἐνιαχοῦ, πανταχοῦ, ὀλιγάκις, πλειστάκις, terminationem asciticiam habere. Neque ἀλλάσσω solum proxime ab ἄλλος proficiscitur, sed et ἀφάσσω ab ἀφάω et a similibus principiis κλαδάσσω, κλυδάσσω, παλάσσω, σπαράσσω etc. sine ullo gutturalis interventu, ac profecto, cur hoc minus licuerit quam ἀλθέσσω, ἐδρήσσω, λαφύσσω, λιμώσσω producere, intelligi nequit. Deinde quod cum contractione productionem necessario conjunctam esse ait, βλάξ, πτήσσω, στρώννυμι, id non adeo stabile et immutabile esse demonstrant πέτομαι πτερόν, πέλεθρον πλέθρον, στελεγγίς στλεγγίς, καλέω κλέω etc. sed afferri potest ad declarandam verbi κράζω, cui alpha longum tribuitur, mensuram, si quidem Paphii, ut Hesychius ait, pro κράξον dixerunt κάρραξον. Equidem τρήχω, θράσσω et ταράσσω, Τάρχη τάραξις, Ταργαίνειν ταράσσειν Hesych. cognata esse concesserim sed ita, ut sunt rerum similium vocabula consona, neque excludo Θρᾴκη, Τραχεῖα, Τραχεῶτις, Τραχίς, Τραχίνη sive, ut postea ap-

pellata est, *Ταῤῥακίνα* Strab. V. 233. quin si quis ulterius grassetur et usque ad *θραύω*, *θρύπτω*, *ῥαχία*, *ῥήσσω*, *frio*, *frendo*, *frango* ascendat, a me haud retinebitur; sed ad argumentandum haec adeo parum firmitudinis habent, ut, si quis Herodiano assensus ap. Schol. Il. *M*. 46. dixerit *ταράσσω* indidem ortum, unde *τάρβος*, *ταρμύσσω*, *terreo*, ne id quidem refelli possit. Sed deludamus. Verborum in *σσω* duo supersunt *φρίσσω* et *φρύσσω*, quorum vocales longas esse ex inclinamentis et paraschematistis colligitur *πέφρικα*, *φρίκη*, *φρύγω*, *frigo*. Nihilo secius *φρίξαι* scribitur Pind. Isthm. I. 16. Soph. El. 1407. ubi Hermannus properispomenon praetulit, Apollon. III. 1355. aliisque locis et propria *Φρίξος*, quod Dindorfius intactum reliquit Athen. VI. 242. F. *Φρύξα* nympha Paus. VIII. 47, 2. *Φρίξος* fluvii nomen fortasse torrentis Il. 36, 6. *Φρίξα* sive *Φρίξαι* urbis, quod in *Φρύξα* corruptum est Polyb. IV. 77, 9. sicut diu *Phryxus* scribebatur scilicet ob tostas a noverca fruges [14]). Sed veniamus ad aliud genus. Regula est

---

14) V. Apostol. Prov. XIII. 46. De accentu quae Arcadius tradit p. 66. *τὰ εἰς ξος θηλυκὰ βαρύνονται, Λίπαξος, Ἄραξος, Πύξος ἡ πόλις καὶ τὸ φυτόν· τὸ μέντοι ἰξὸς ὡς προσηγορικὸν ὀξύνεται, καὶ τὰ ἐπίθετα κοξὸς, φοξὸς, καὶ τὸ κοραξὸς ὡς ἐθνικόν*, fortasse sic scribenda: *καὶ τὸ κοραξὸς ὡς ἐπίθετον ὀξύνεται, βαρύνεται δὲ ὡς ἐθνικόν*, etsi gentis nomen saepius oxytonum est Scylac. §. 76. p. 31. quam proparoxytonum, adjectivum autem non legi nisi Plutarch. Flum. XVIII. 8. ubi Maussacus *κόρακος* correxit sicut Corais Xenocr. I. 19, 5. piscis nomen scripsit pro *κόραξος* (non *κοραξός*). Salmasius vero ad Tertull. de Pall. p. 215. non solum illic retinet *κοραξός*, quod parum apte cum *φοιξός* confert, sed et aliis locis restituere conatur v. Friedemann. ad Strab. T. VII. 612. Theognostus Cram. T. II. 14, 7. in transitu affert *ῥόξος* (sic) et *Ὦξος*, explicatius p. 69, 8. *τὰ εἰς ξος διὰ τοῦ ο γράφεται κοξός, λοξός, φοξός, κροξός, βοξός, Δαοξός ὁ ποταμός — Τὰ εἰς ξος ἔχει πρὸ τοῦ ξ τὸ ι ἢ τὸ υ, Σιξός, Φριξός, Λιξός, Βύξος ὄνομα κύριον.* Pro *κοξός* fortasse *Λύκοξος* scribendum; *κροξός* fluvii nomen videtur, quod Stephanus *Κρῶξος* scribit, aut *Ῥοῖξος* ejusdem, utrumque minus recte, si quidem, ut ille ait, haec nomina diphthongos aversantur; *βόξος* nominativus videtur proprii *Βόξου* Strab. XVI. 779. (cod. Mosc. *Βώξου*) nec multum distat *Μόξος ὁ Λυδός* Nicol. Dam. I. 37. Ceterum propria rectius gravari puto *Ἄξος* (*Ἀξός* Herodo. IV. 154.) *Νάξος*, *Ὄαξος* (*Ὀαξός* Scylax §. 48, 19.) *Χάραξος* Herodo. II. 135. *Σίξος*, *Λίξος*, *Φρίξα* sive *Φρίξαι* v. Wesseling.

πᾶν δίχρονον ἐπιφερομένου διπλοῦ συστέλλεται καὶ μάλιστα τοῦ ξ Philem. Techn. §. 78, 282. Drac. p. 26, 20. nihilque excipitur praeter *μᾶζα, κράζω* et aeolica *πτάζω, πλάζω* Anecd. Cram. I. p. 47. et 149. Drac. p. 21. 58. et 108. Gramm. Herm. N. 94, 441. Itaque *στάγμα* Aesch. Pers. 604. et similiter figurata paroxytona sunt. Verbum *μάσσω*, nisi lege exemtum fuit, alpha breve habet ut est in *μέμαχα* [15]) et *μαγίς*, quo confirmatur recepta tonosis nominis *μάγμα*, infirmatur *προςμεμᾶχθαι* Philostr. V. Apoll. III. 42, 131. Ac *μάζα* quoque multo saepius invenitur quam *μᾶζα* inde ab Herodoto usque ad novissimos, doricumque *μάδδα*, quumque Guil. Dindorfius in Arist. Eqq. 55, tacite substituisset *μᾶζα*, id adeo non probavit Ludovicus frater ut ad Hesiod. Opp. 588. sese nescire profiteatur, unde Grammatici illi resciverint literam *ᾱ* in hoc vocabulo produci *nisi forte ex sua ipsorum corrupta pronunciatione.* Hanc vero suspicionem amolitur Herodianus *π. Μον.* p. 31, 19. qui omnia feminina in *ζα* exeuntia, quarum penultima ancipitem contineat, eam brevem habere ait praeter unum *μᾶζα*, et Moeris p. 258. qui hoc Atticis assignat, *μάζα* extraneis, neque multum abest quin Arcadii praecepto p. 96, 9. *τὰ εἰς ᾰ βραχὺ ἀπαρασχηματιστα διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενα, εἰ μὲν δισύλλαβα εἴη καὶ μακρᾷ παραλήγοι, παροξύνεται, ῥίζα, πέζα, φύζα, δίψα*, inserendum putem quod ad macroparalecta pertinet: *εἰ μὲν μακρᾷ παραλήγει προπερισπᾶται, μᾶζα, κνῦζα, ψῶζα, εἰ δὲ*

ad Diod. XIV. 17. (sed acuitur adjectivum *φριξός* ut ionica *διξός, τριξός*). *Ἔλιξος* Demosth. p. 324, 15. Xenoph. Hell. I. 3, 10. *Ὀλόφυξος* (adjectivum *γλάμυξος* accentu minus legitimo). Sed *Πάξοι* tamen Polyb. II. 10, 1. *τῶν Παξῶν* Plut. de Def. Oracc. c. XVII. 327. T. IX. Appellativa sunt *τάξος, κρίξος* Poll. IV. 196. pro quo *κριξός* receptum est e codd., *μύοξος* quod saepius *μυοξός* scribitur, *μόρυξος* lapis Galen. de Simpl. IX. 2, 198. T. XII. Paul. Aeg. VII. 11, 245. quem Dioscurides *μόροχθον* vocat, *ἀραξός* herba Etym. M. 134, 40. acuta ultima, ut et proprium *Ἀραξοί* ap. Stephanum scribitur, *κοριαξός* Alex. Trall. VI. 6, 232. et 11, 349. *Θόραξος* Apollinis cognomen Hesych.

15) Agathias Propem. Anth. P. IV. n. 3. v. 30. *ἀρτίως ἐμοῦ μεμαχότος μουσικήν τε καὶ νέαν* etc. Aristophanis locum Eqq. 55. expressit.

βραχεία παροξύνεται. Herodianus in Etym. M. p. 523, 5: *κνύζα, εἰ μὲν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, κατὰ συγκοπήν ἐστιν, εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ παρεφθαρμένου καὶ ἐῤῥυσσωμένου ἀπὸ τοῦ κνύω,* quod quum $\bar{υ}$ longum habeat, idem ad substantivum transferre licet sive scabiem significat sive plantam quae vulgo *κνύζα* et *κνύθα,* attice etiam *σκόνυζα* dicitur [16]). Sin res aliter se habet, id quoque documentum erit, vocabulorum cognatorum diversas esse prosodias. Sed videamus de verbis. Apud Homerum Wolfius, apud Platonem Men. 95. D. (in Theognidis versu) Bekkerus e Bodl. imperativum *ἵζε* reposuit, ut vulgo legitur apud Theogn. v. 34. et in H. H. in Merc. 457. et participium *προςίζον* Plat. Civ. VIII. 564. E. properispomeni loco; quibus convenit nomen *ἵσμα,* veterumque auctoritas qui *ἵζω* breve $\bar{ι}$ habere tradunt v. Joann. p. 3, 13. [17]) Idemque Wolfius pro *δῖζε* Il. XVI. 713. *δίζε* scripsit, pro *νῖζε* Od. XIX. 392. *νίζε,* ut tribus aliis locis scriptum est in Edd. Ern. et Heyn. et apud Suidan Kuesterus pro *Νῖζε νίπτε* clanculum substituit paroxytona; hic per negligentiam, ut opinor; Wolfium credibilius est Grammaticis inserviisse, etsi Od. XII. 435. *ῥῖζαι* edidit (sed IX. 390. *ῥίζαι,* eodemque loco v. 434. *στηρίξαι*). Nomen *στίγμα* paroxytonon est Aristot. de Gen. Ann. I. 17. p. 721, 32. Aelian. V. H. II. 9. convenienter verbo, quod Grammatici brachyparaleotum esse narrant; sed hoc ipsum dubium reddit diversitas latini *instigo* v. Aglaoph. p. 657. *Κνίζον* imperfectum Pind. Nem. V. 59. *κνίσμα* Anth. P. XII. n. 82. et accusativus *κνίδα* sequuntur legem verbo praescri-

16) Apud Sprengelium Hist. Herb. et Sibthorpium Flor. Graec. nihil reperio, quod illi conveniat etymo. Sed confirmatur eo, quod conyza a Polluce I. 131. plantis aculeatis adnumeratur ut *Κνύθος ἄκανθα μικρά* Hesych. eademque pariter ut cneoron sive cnestron cubilibus substernebatur v. Wellauer. de Thesmoph. p. 31. quas omnes ex etymo *scabiosas* appellare licet. Plinius cunilae associat, quae fortasse ob foetorem nominata est a parte corporis obscoena, ut herba vulvaria.

17) Schol. Il. *B.* 52. *Ἀρίσταρχος τὸ ἵζεν ἐκτείνει, ἡ δὲ κοινὴ συστέλλει.* Haec igitur iota natura breve fecit. Num ille augmentum, quod plerumque abjicit, hoc loco addendum putavit? Conf. Schol. IV. 426. Anecd. Cram. I. 395.

ptam, sed egreditur, κνίσῃ. Nomen semiliquidae plerumque σίγμα scribitur, nec raro σῖγμα [18]), quam litem verbo dirimit Elmslejus ad Med. 463. *σῖγμα scribendum; σίζω enim priorem syllabam natura longam habet ut ὀλολύζω, λύζω et cetera omnia hujus formae verba.* Esto; concedamus in praesens, quod de verbis dicitur. Sed quum literarum omnium vocabula peregrina sint, quis nobis de sigma satis dabit, ut id a graeco verbo derivatum credamus potius quam ex semitico *Samech* et *Simcha* conversum? Sed et de verbi prosodia certari potest. Verba ὀλολύζω et λύζω macroparalecta esse Elmslejus, nisi fallor, colligit ex nominibus ὀλολυγή, λυγή. Sed hoc injuria ad *omnia hujus formae verba* transferri, documento sunt κοκκύζω, ποππύζω, γογγύζω, τονθορύζω, quae in flexu et declinatu corripiuntur, perinde ut ψιθυρίζω, βορβορύζω, cujus futurum quidem in ῡξω terminatur, nomen vero βορβορυγή sine dubio eandem habet mensuram quam κορκορυγή et τονθολυγοῦντες. Si quis autem haec ab λύζω hactenus differre dicat, quod hoc primitivum sit, illa paragoga, Elmslejum quidem, qui ipse paragogo ὀλολύζω usus est, nihil juverit sed fortasse gradum quendam et aditum ad cetera fecerit. Etenim summa controversiae causaque tota consistit in primitivis et ante cetera in verbo σίζω. Hinc propagata in libris nostris pleraque paroxytona sunt: σίζον Arist. Eqq. 930. σίζε Odyss. IX. 394. Athen. VI. 324. C. et in codice Paul. Sil. Ecphr. Soph. v. 76. ubi σῖξε vulgatum; ἐπισίξαι Poll. V. 6. Etym. M. Hesych. σίξις Aristot. Met. II. 9. p. 369, 17. etc. idque consentaneum est Grammaticorum praecepto, quod supra proposui, de dichronis, quae literam zeta praecedant tam in verbis quam in nominibus. Verumtamen nonnihil causae est, cur eos huic regulae terminos quosdam circumscripsisse putemus, ab excerptoribus improbe revulsos. Draco p. 88, 21. τρυγών, inquit, ἐκτείνει τὸ ῡ ὡς ἀπὸ τρύζω, ex quo conjectura existit, verba ex similitudine sonorum naturalium ficta

18) Hoc praebent codd. Athen. X. 455. D. Platonisque Theaet. p. 203. A. Cratyl. 407. B. a Bekkero receptum, Oribas. de Luxat. V. 141.

eademque primitiva, velut κρίζω [19]), τρίζω, γρύζω, μύζω, ῥύζω, λύζω, aliter pronuncianda esse atque τίζω, σφύζω etc. Nec praetereundum est, latina verba *strido*, *ringo*, *grunnio*, *mutio*, *glutio*, indicium praebere, quae sit in graecis τρίζω, ῥύζω, γρύζω, μύζω, λύζω, ancipitis natura, eodemque vergere interjectiones γρῦ, μῦ, βῦ, ἆ et ἆ, unde quae derivata sunt verba ἄζω, βύζω etc. vocalem longam habere conveniet. Nihilo secius non solum βύζα paroxytonum est Anton. Lib. c. X. et σπίζαι Aristot. H. Ann. IX. 7. p. 613, 3. Diog. IV. 42. sed Herodianus etiam π. Μον. p. 31, 21. σπίζα eodem accentu esse docet quo ῥίζα, hoc est, quo σπίνος, unde sequitur ut idem statuamus de verbo σπίζω, etsi hoc non minus ex natura expressum videtur quam πιππώ, πιπίζω, pipio, quorum vocalis principalis per se longa est neque geminatione eget, quam librarii addere solent, a consimili τιτίζειν remotam. Alterum, quod nominatim lege excipiunt, est κράζω. Herodianus π. Μον. p. 23, 5. σημειῶδες ἀσύνηθες πᾶσι (fort. τοῖς παλαιοῖς) τὸ κράζω ἔχον ἐκτεινόμενον τὸ ᾱ, εἰ μὴ ἄρα τὸ κράζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν αὐτό, ubi pro altero τὸ κράζω quid scribendum sit parum liquet nisi forte affine κρώζω vel κλάζω, quod cum macroparalectis κράζω et πλάζω magnam in declinando similitudinem habet, κλάγξω κέκληγα ut κράζω (κραγγών) κέκρηγα Hesych. πλάγξω πέπληγα v. Etym. M. 516, 30. Adn. ad Aj. v. 598. nisi igitur κλάζω ut a sono naturali κλάξ ductum v. Schol. Arat. 234. illi pro exemplo esse voluerunt. Sicut autem perfecti λέλακα similitudo apparet in λακεδών et λακέτας Aelian. X. 44. quorum illud alpha longum habere versus docet, hoc ratio, eadem mensura est κραγέτας apud Pindarum, et κεκράκτης, si quidem recte Hermannus vocativum κεκρᾶκτα scripsit Arist. Eqq. 304. Et ut a πράσσω πρᾶξαι ducitur, ab ἄγνυμι, si Grammaticis credimus, ἆξαι, sic Regg. Pros. κρᾶξαι praescribunt. Sed jam ad praecipitia artis perventum est. Etenim quod He-

---

19) Apud Hesychium tamen scribitur κρίξαι paroxytonos. Homericum κρίκε ζυγόν cum κρίκω conjunctius esse videtur quam cum κρίζω, neque hujus aoristus dici potest.

rodianus dicit *π. Μον.* p. 86, 12. alpha ante duas easdem liquidas breve esse, *χωρὶς εἰ μὴ τροπή τις εἴη τοῦ η εἰς α παρὰ διαλέκτῳ*, eorum utrumque convenit in iota et ypsilon non solum ubi liquidas praecedunt sed etiam, quod rarum est[20]), ubi mutas, *πίσσα, νύσσα, ἴλλὸς, σίλλος, κίκκος, ἵππος, μύλλος, φύλλον*, nisi trope accedit *Θρᾶττα, μικκός*. Quod genus si a macroparalecto *ἄσσω* dorice formatur aoristus primus, is sive addito augmento sive detracto, properispomenos est *ᾆξα* et augmenti causa et propter naturam, sed ab *ἅπτω, ἵπτω, ἵζω*, quae brachyparalecta sunt, adjecto augmento, *ἧψα, ἷψα, ἷξα*, omisso *ἅψα, ἵψα, ἵξα*. Ex his, quae prosodiae auctores clare perspicueque tradunt, necessaria conclusione efficitur, *θώραξ, οἴαξ, κάναξ, νέαξ, βλεφαροπάξ, ὀσφυάξ*, alpha longum habere; de quibus illi nihil praecipiunt, quia in re positum est atque natura ut longum sit alpha, quod in dialectis cum eta commutari possit. Sed studiose nos edocent de $\bar{\iota}$ et $\bar{\upsilon}$, quae in omnibus dialectis eodem modo scribuntur, easque in declinatu corripi affirmant, *τρύξοντα ἀπὸ τοῦ τρύξαι, βραχὺ τὸ $\bar{\upsilon}$ ὡς ἐρύξω, σμύξω, ψύξω* Schol. Od. *P.* 387. et Macrob. de Diff. Verb. p. 717. *πνίγω πνίξω, ἐρύκω ἐρύξω*, *mutata est et finalis in litera et quae antecedit in tempore*. Ita manifestum fit de immutabilibus $\bar{\iota}$ et $\bar{\upsilon}$ diversum edici atque de alpha, quod cum dialectis mutatur, atque eosdem, qui *μίξαι, σμύξαι* scriberent, nunquam detrectasse *πρᾶξαι, ᾆξαι, κρᾶξαι* scribere, quae cum doricis *κλᾶξαι, πᾶξαι, τμᾶξαι*, tam apertam habent similitudinem ut errari non possit. Quum vero pro certo constaret, haec verba alpha longum, sicut est in principio, ita *ἐν τῇ ῥηματικῇ κλίσει* servare, quid tandem causae fuit cur aliter statuerent de reliquis? Num quia quae

20) Omnium saepissime duplicatur kappa, sed rarius in Atthide quam extra: *κάκκη, κακκάβη* (cacabus), *ποδακάκκη, λάκκος* (lacus), cui Atticistae *βάθρος* praeferunt, *ἀκκίζομαι, σάκκος* v. ad Phryn. 257. *βακκαρις, Σῶκκον τὸν Ἑρμῆν οἱ Δωριεῖς διὰ δύο κκ, Ἀττικοὶ δὲ δι' ἑνός* Thom. M. Alia in Aglaoph. p. 845. attuli. *Κάδδος* (cadus ut lacus) doricum est; *πίνειν ἄδδην* Themist. Or. XX. 238. B. ad usurpationem antiquitatis assumtum.

has literas continent verba, in libris suis eo inscripta repererunt accentu, quem syllaba longa brevem antecedens non fert, μίξαι, σμύξαι? Licet hoc affirmare exemplis plurimis; τὸ στῦφον et στύψις Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 4, 386. T. XIII. de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 427. T. XII. quo accentu hoc nomen est de Simpl. Med. Fac. IX. 2, 211. Athen. III. 80. F. τὸ καταψῦχον Aristot. de Gen. Animm. IV. 3. p. 768, 22. de Part. Animm. VII. 653, 12. τὸ ψῦχος Meteor. I. 10. pag. 347, 20. sed ψύξις ib. c. 11. pag. 347, 13. I. 4. p. 341, 36. I. 9. p. 347, 9. II. 2. p. 354, 31. ut σφύξις Resp. XX. p. 479, 27. et 480, 14. ψύξαι Thucyd. VII. 12. 4. ubi Poppo ψῦξαι intulit, *quia* ῡ *hujus verbi producitur*, eandemque correctionem Athenaeo III. 124. D. XI. 503. C. adhibuit Dindorfius, Diogeni IX. 82. Huebnerus ψῦξιν scribens pro ψύξιν. A μίγνυμι sive μίσγω, quod iota longum habere constat Draconis testimonio, apud Homerum et posteriores plus centies legitur μίξαι, μίξις, nec raro μῖξις et in codd. μεῖξις v. Goettling. ad Philodem. p. 191. σύμμεικτος Inscr. Att. 150. B. lin. 12. μῖξαι Hippocr. de Affect. Int. p. 510. 515. et 525. T. II. de Morb. II. 257. T. II. de Mul. I. 710. de Superfoet. p. 470. 471. et 478. T. I. Diog. La. III. 18. etc. idemque et codices nonnunquam exhibent ut in Julian. Epp. XXX. p. 51. ed. Heyl. et Critici substituerunt, Schaeferus ad Plut. V. 182. VI. 354. Goeller. ad Thuc. VII. 22. Ellendt. ad Arrian. VIII. 9, 3. Buttmanni praeceptum sequentes. A τρίβω τρῖψαι Hipp. de Diaet. II. p. 705. T. I. de Affect. Int. p. 507. 510. et 515. Muliebr. I. 711. II. 837. T. II. Athen. XIII. 610. C. nisi haec Dindorfii correctio est, qui in Arist. Avv. 96. ἐπιτρῖψαι scripsit; Schweigh. Ed. paroxytonon praebet. Et ab aliis macroparalectis θλῖψαι Galen. de Comp. Med. p. Gen. I. 4, 386. T. XIII. de Sanit. II. 2, 90. T. VI. ῥῖψαι IV. 8, 289. de Sympt. Caus. III. 10, 256. T. VII. φρῖξαι Nonn. XLIII. 243. ψῦξαι Hipp. de Morb. Sacr. p. 603. T. I. quae pauca sunt ex magno numero excerpta[21]),

---

21) In uno Hippocratis libro, qui περὶ ἀφόρων inscriptus est, μῖξαι et τρῖψαι plus decies leguntur.

tantummodo ut appareat, nos ad haec in legendo attendisse; ceterum omnium verborum, quae in praesenti iota aut ypsilon longum habent, nullum est, cujus penultima brevi praemissa non aliquando circumflexo sit notata. Sed infinitis tamen partibus superant exempla paroxytonesis; apud Homerum *ἐπαΐξαι* quinquies et nomen *πολυάϊξ* Il. V. 811. *μίξαι* Il. XV. 510. ubi Stephanus cum Eustathio *μῖξαι* scripsit, *τρίψαι* Od. IX. 333. *στηρίξαι* XII. 434. *σμύξαι* Il. IX. 653. et sic deinceps apud ceteros innumerabiliter. Quae res mihi aliquando opinionem attulit, Grammaticos classicos de syllepsi esse loquutos, ideoque in *κῆρυξ* et *φοῖνιξ* corripuisse vocales, quae in *κηρῦξαι* et *φοινῖξαι* producerent, inferiores autem sublato syllepsis et epiphorae discrimine has ancipites, ubicunque antecederent duplicibus, correpte pronunciasse, eamque causam fuisse cur librarii inter veterem et novam consuetudinem perpetuo fluctuarent incerti. Neque tamen dissimulabo hanc quoque rationem aliquantulum difficultatis habere. Primum enim quod Lascaris dicit *τοὺς παλαιοτέρους τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ Ἡρωδιανοῦ μιμητάς* nominibus in *ιξ* macroparalectis tribuisse mensuram trochaicam v. Goettling. de Acc. p. 254. Ellendt. Lex. Soph. I. 956.[22]) neque testis est certissimus neque testimonium satis definitum. Deinde e Schol. A. ad Il. *K*. 258. *καταῖτυξ προπερισπᾶται· πάντα τὰ εἰς ῡξ συστέλλει τὸ υ· τὰ μέντοι διὰ τοῦ κ κλινόμενα ἐνίοτε ἐκτείνει· τὸ γὰρ κήρυκι ἠπυτίδῃ συνέσταλται διὰ τὸ μέτρον*, intelligitur fuisse haud infimae dignationis auctores, qui vocalem, quae in obliquis non corripitur nisi metri causa ut in Antimachi versu Athen. XI. 475. D. in prima quoque positione longam esse putarent, idque usus ita comprobavit ut perraro inveniatur *κῆρυξ* Demosth. p. 285, 10. et 653, 6. Liban. Decl. p. 355. T. II. Julian. Epp. VIII. 151. C. *σμῶδιξ* Il. II. 267. *φοῖνιξ* Arrian. M. Erythr. p. 162. Athen. XII. 530. E. etc. Si tamen Herodianus verus atque germanus hoc pronunciavit, quod ei tribuitur, *κατῆλιψ*, *φοῖνιξ*, *κῆ-*

22) Herodianus Anecd. Bekk. p. 1148. *δεῖ προσθεῖναι, εἰ μὴ ἔχοι τὴν τελευταίαν ὁ τροχαῖος μακράν, ὡς ἔχει τὸ φοῖνιξ ἐστί, κῆρυξ ἐστί· διὰ γὰρ τὴν τοῦ ξ ἐπιφορὰν οὐ γίνεται ἔγκλισις.*

ϱυξ, trochaeos esse, difficile videtur ei minus credere quam Ciceroni, quum *infelix* priorem longam habere dicit, *indoctus* brevem[23]); sed illa remanet prorsus insolubilis dubitatio ne forte jam tum antiqua pronunciandi ratio obliterata fuerit. Vulgaris autem consuetudo quantopere ancipites corruperit exemplo sunt, quae apud poetas incultiores leguntur correpta penultima: ὑφάναι v. Addend. ad Aglaoph. p. 379. τϱύχος, μάστιγες, σφϱηγίδες, Βιθυνός etc. de quibus Jacobsius ad Anth. Pal. idemtidem adnotavit; et vulgati per nostros libros accentus, qui non solum Grammaticorum praeceptis repugnant ut μίσγον, μίκτο, μίμνε (v. Regg. Pros. N. 76.) apud Homerum, Nonnum XVIII. 208. XXI. 176. et utriusque medios; δίψος in codd. Plat. Civ. IV. 438. E. ῥίζα Galen. de Locc. Affect. II. 8, 101. T. VIII. L. III. c. 5, 156. c. 8, 170. c. 11, 197. L. IV. 3, 219. et 7, 259. aliaque similia, quae librariis invitis excidisse crederemus, nisi Moeris et Draco traderent nonnullos βαδίζω et ἀγοϱάζω dicere penultima producta; sed persaepe etiam a certis exploratisque regulis aberratur, πνίγον, στύφον Artemid. I. 72. v. ad Phryn. p. 107. κϱίναι v. Heyler. ad Julian. Epp. p. 228. etc. Quae si sine ulla dubitatione rejicimus, de syllabis positione longis haud secus quam in tenebris erramus neque libris confisi neque Grammaticis, qui interrogantibus saepe diversa respondent, saepius nihil, pari fere impedimento sive tacent sive loquuntur. Quapropter non miror neque improbo Bekkeri inconstantiam, qui nuper in Aristotelis libris edidit, quod quoque loco in codd. scriptum invenit: ῥίψαι Nicom. III. 7. p. 1114, 18. ῥίψις Mechan. c. 34. p. 858, 27. Phys. Ausc. VIII. 2. p. 243, 20. τϱίψις Probl. IV. 14. θλίψις IX. 4. μίξις IV. 15. μίγμα de Coel. II. 3. fin. de Gener. Animm. II. p. 747, 35. μεμίχθαι Ausc. I. 4. V. 4. p. 327, 1. ψῦξαι Meteor. I. 12. p. 348, 33. etc. et rursus ψύξις I. 4. p. 341, 36. II. 2. p. 354, 31 μίξις Phys. Ausc. V. 4. p. 229,

23) De Graecis si quid simile suspicari liceret, eos ejusdem vocabuli vocalem pro natura sequentis consonae modo correpte pronunciasse modo producte, omnis haec disputatio ad irritum revolveretur.

2. de Gener. Animm. II. 8. p. 748, 33. de Color. II. p. 792, 34. VI. p. 799, 14. μίγμα Ausc. III. 4. p. 203, 23. φρίσσον de Plant. II. p. 817, 8. φοινῖξαι Mirab. c. 132. p. 843, 14. et item alia. Hinc plurimum distat Hermanni sententia, qui τρῖμμα scribens Nubb. 260. κῦρσαι Soph. El. 852. Ion. 485. ut vulgo legitur in Lucian. Philops. §. 15. p. 253. T. IX. ῥῖψον Oed. T. 1436. totam causam a codicum arbitrio et a Grammaticorum auctoritate separat atque sejungit. Ac veteres quoque nonnullam primae positionis rationem habuisse apparet ex hujusmodi regulis: κνίσσα τὸ κνι βραχύ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιζω ῥήματα τὸ ι βραχὺ ἔχει Drac. p. 58, 14. ἑτοιμάζω, ἁρπάζω οὐκ ἔχει τὸ ᾱ μακρόν, ὡς δῆλον ἐκ τῆς κλίσεως Etym. M. 737, 26. et ex illis, quae de ἆξαι et κρᾶξαι supra retulimus. Eandemque rationem alii sequuntur, sed parum constanter. Velut Schaeferus, qui apud Plutarchum μῖξαι scripsit, in V. Cim. c. XVIII. inoffensus transmisit paroxytonum μίγμα, et in V. Sull. c. XXIX. ἀναψύξαι. Jacobsius πνίγμα compluribus locis in πνῖγμα mutavit v. ad Philostr. p. 243. Aelian. I. 32. IX. 25. X. 48. κύρμα autem Anth. Pal. V. n. 13. VII. n. 273. XII. n. 190. reliquit. Boeckhius in Pind. Ol. VI. 173. ex uno Pal. ἐσκῖμφθαι recepit ob σκήπτω et σκίπων, nihil causatus ῥίψον Ol. IX. 55. quibus alios addere possum multos. Sed illa ipsa ratio vereor ut multum ponderis habeat, nisi quis demonstraverit, thematicae vocalis quantitas quomodo cognosci possit et qua lege ea deinceps in formatione et declinatione immutetur. Persaepe quidem, quae principio brevis fuerat, in progressu producitur θλάω θλίβω, τέρω (tero) τρίβω, ῥέπω ῥίπτω etc. Unde quum patescat longitudinem illam non nativam sed verbi formae pleniori et expressiori adjunctam esse, quumque nomina congenita eam persaepe non recipiant, ut ῥιφή, τριβή, παραψυχή, primum nego ex praesenti θλίβω cognosci posse, quo modo pronunciandum sit θλιμμός, tum dubito an aoristi ἐῤῥίφην, ἐθλίβην, ἐψύγην, ἐτύφην, referant sonum praesentis primitivi vel primitivo proximi, eumque retineant etiam tempora positione producta: θλίψω, ψύξω, θύψω, sicut κτενῶ proxime a κτένω proficiscitur, ac si aoristus κτεῖναι priorem

syllabam habet natura longam, ea lege non necesse est adstringi ῥίψαι et θύψαι, quibus positio accessit. Sed agam pressius. Si certum est futurum φύρσω ad praesens φύρω eandem relationem habere quam ad φθείρω habet φθέρσω, ad κείρω κέρσω, ad αἴρω ἄρσω unde ἄρσις, quis animum inducet hinc derivata φύρσαι[24]), φύρσις, φύρμα alio, quam vulgo fit, insignire accentu? Ergo etiam κύρμα scribi oportet, non κῦρμα. In Themist. Or. II. 30. C. Dindorfius παρακῦψαι edidit propterea, puto, quod κῦφος et κυφός communem habent cum perfecto κέκυφα mensuram; at praesens κύπτω, si Grammaticorum regula constat, priorem brevem habet, paroxytonumque est adverbium κύβδα ut ῥίμφα et μίσγα, cujus forma principalior μίγα documentum praebet vocalem, quae in Σμιγόλας producitur[25]), a principio fuisse brevem productionemque primum extitisse in progressu formationis μίσγω, μίγνυμι, si quidem Grammaticis credimus his iota longum tribuentibus, sed eandem propagari ad derivata rectiusque scribi μῖγμα Galen. de Locc. Aff. II. 2, 72. T. VIII. et μεμῖχθαι de Tumor. IX. 723. T. VII. quam μίγμα de Locc. Aff. II. 8, 105. et μεμίχθαι de Comp. Med. p. Locc. I. 2, 426. T. XII. etc. necessaria consecutio non est. Praeterea nescio, quorsum ea dirigi oporteat nomina, quibus quae antecedunt verba vocalem ancipitem habent. Velut πίστρον, si cum πίνω confertur, πῖστρον scribendum erit; sed brevis est vocalis in thematico πίω, anceps in πίομαι. Quumque a πρίω oriatur πρῖσαι Moschop. Sched. p. 161. sed a πρίζω πρίσαι, ipsumque praesens verborum ἵκω, ξύω, φύω, diversam habeat pro aetate scribentium prosodiam, undenam sciri potest, quo loco ἴξις, ξύσμα, ξύστρον, scribendum sit, quo ἶξις, ξῦσμα etc.? Φῦλλον scribere ne Passovius quidem su-

---

24) Schneiderus in Nicandr. Ther. 693. φύρσον, ut in Fr. I. pro quo apud Athenaeum, unde sumtum est, φῦρσον legitur.

25) Sic pro Μισγόλας scriptum in codd. Athen. VIII. 339. A. consuetudine eorum, qui σμίγω dicebant pro μίσγω v. Schaefer. ad Gregor. p. 679. Draco p. 65, 10. Anecd. Cram. I. 273, 15. μίσγω τὸ μι ἐκτεί-
[illegible]

stinuisset, etsi manifesta est cum *φυλή* et *φῦλον* cognatio; nec permittunt Grammatici, qui quum ancipites ante duplices corripi docent, neque *ἰλλός* et *ἴλλω* excipiunt, quae cum *εἴλλω* et *ἴλη* cohaerent, neque *σίλλος*, quod cum *σιμός* (*σιμὰ γελᾶν*) neque *σκύλλω* cum *σκῦλον*, *γρύλλος* cum *γρύζω* discordare adnotant[26]). Sed multae sunt aliae difficultates, quas, qui rationes ex etymo suspensas habent, nunquam, vereor, expedient. Photius: *Νίψαι μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβή, ὁπότε ἐπὶ τοῦ νιφετοῦ τάττεται*, id quod et diphthongographia *νείφω* declarat[27]), exile autem est iota in accusativo *νίφα* et, si accentum attendimus, in inclinamentis verbi, pro quo *νίζω* in usum venit, *νίπτε* Nonn. Par. IX. 35. et homericis *νίψε*, (ut *χρίμψε* Apollon. III. 1286.) *νίψαι*, *νίψον*, neque aliud sancit Grammaticorum regula, qui ancipites ante duplicem breves esse jubent, idemque verbis in *πτω* exeuntibus praescribunt *σκάπτω*, *βάπτω*, *λίπτω*, *χρίμπτω* etc. Drac. p. 52, 15. 73, 20. et 79, 71. Horum postremum discrepat a primitivo *χρίω*, cujus duplicem significatum Phrynichus scriptura distinguit: *κεχρεῖσθαι τὸ ὑπὸ ἐλαίου διὰ διφθόγγου, τὸ δὲ πεπλῆχθαι διὰ τοῦ ῑ πανταχοῦ.* Nam quod Buttmannus opinatur in Ind. Anomm. verbis illis *διὰ διφθόγγου* et *διὰ τοῦ ῑ* nihil aliud declarari nisi productionem et correptionem vocalis, id congruit quidem cum Photii distinctione verborum *νῖψαι ninguere* et *νίψαι humefacere*, sed infirmatur eo quod *χρίσαι* brachyparalectum nusquam apud poetas legitur, neque non probabile videtur nonnullos *χρῖσαι* scripsisse ubi ungere significat, *χρεῖσαι* ubi pungere, sicut *νῖκος* et *νεῖκος* sensibus discernuntur. Haec sunt quae praefanda duxi, priusquam de nominibus in *μα* exeuntibus, quae a verbis liquidis existunt, disserere pergerem.

---

26) *Γρῦλλος* proprium Orellius scripsit in Epist. Socr. XIV. 19. XV. 22. saepissime *Γρύλλος* legitur paroxytonum. *Γρῦξαι* Bekkerus retinuit in Isaei Or. VIII. 102, 27.

27) Schol. Il. *Α*. 420. *νείφω τὸ βρέχω, ἐξ οὗ νίφος· νίφω τὸ χιονίζω, ἐξ οὗ τὸ ἀγάννιφον.* At unum est verbum *νίφω* macroparalectum, unde nubes, *νεφέλη*, nimbus, etc.

§. 5.

Litera ε̄ si praecedit characterem, retinetur in στέλμα, φέρμα, δέρμα, ἀπόδερμα, ἄγγελμα, mutatur saepe ante duplicem, ἐπίσταλμα, ἔνταλμα, producitur in δῶμα adhibita trope vocalis, quam subiit δομή et δόμος aliaque masculina, quae cum specie perfecti secundi conjunctam habent terminationem μος et της ex perfecto passivo tractam φορμός, στολμός, ὅρμος, κορμός, αὐτοφόντης, nec solum in hoc genere sed etiam a mutis ὄγμος, φλογμός, et puris primitivi ordinis βωμός, ζωμός, ψωμός, θημών. Altera brevium retinetur sine mutatione δρμή, et fortasse ὅρμος, ὅρμα. Diphthongi corripiuntur non uno modo: πταρμός, καθαρμός, δίαρμα, κάθαρμα, σάρμα, χάρμα, ξάσμα, ῥάσμα, ac derivata ἔχθρασμα, γλίσχρασμα, λίπασμα, μίασμα, μέλασμα, ὕγρασμα, χλίασμα[28]) et ab alio principio ἀπόκαρμα, φθάρμα, ἀγερμός, sui quidque perfecti formam subsequens, sed κέρμα et σπέρμα ab hac similitudine depulsa sunt ut θρέμμα, ἀπόστρεμμα, quasi lenocinante forma praesentis aeolica κέῤῥω, σπέῤῥω, diverso adjectivorum flexu δαρτός, σπαρτός, καρτός, εἱμαρτός, ἐγερτός, ἱμερτός, θρεπτός, στρεπτός, et substantivorum σκάρτης, ἐναροκτάντης, βροτοκέρτης, κάρσις, ἄφθαρτος, πάμφθερσις. Unicum est, quod diphthongi vocalem priorem abjiciat, οἰκτιρμός ab aeolico οἰκτίῤῥω ut traditur Anecd. p. 1404. b.[29]). Restant ancipites. A verbis in λω quae derivantur, omnia paroxytona sunt: ἄλμα, (ἐφιάλτης) πάλμα, (πάλμη parma) σφάλμα, ψάλμα, τίλμα, σκύλμα. His proxima literam ν necessario abjiciunt κλῖμα, κλισμός, ἔκτισμα, ἔκταμα, aut deflectuntur aliorsum φθίνασμα. Quae in ανω et υνω terminantur, subolem non propagant. Liqui-

28) Platonicum δυσχέρασμα Phileb. p. 44. D. improbat Pollux III. 133. haud immerito, quandoquidem a verbis parasynthetis ut ἀμαθαίνω, ἀνοηταίνω, δυσθυμαίνω, etc. substantiva non ducuntur; ἀκολάσταμα sive ἀκολάσταμμα Epicuro dignius quam Aristophane v. Dissert. I. §. 4.

29) Οἰκτειρμός Theophylact. Hist. III. 8, 73. B. IV. 7, 99. D. et 13, 107. D. et huic contrarium οἰκτίρεις Anth. Pal. VII 267.

darum ultima servat vocalem praesentis ἄρμα, ἁρμός, ἅρμη, σύρμα, φύρμα, πτύρμα, sed quaeritur num incorruptam. Qui κύρσαι scribere instituerant, facere non possunt quia κῦρμα scribant, quod nuper tentatum est. Sed mirum videtur, hujus scripturae in hoc et tot similibus vocabulis vestigium extare nullum. Neque satis intelligo, cur diphthongi corripiantur, κέρσω, σπέρμα, ἀγερμός, οἰκτιρμός, vocales autem longas manere necesse sit in φύρσω, πέφυρμαι, φῦρμα, et similiter in reliquis τρίψω, τέτριμμαι, τρῖμμα, quod qui praeceptaverunt, ex praesenti, quis sit succedentium temporum et nominum sonus, conjectandum putant, sed rationem sententiae suae non reddunt. Literarum epentheticarum, quae penultimae positione longae ex supervacaneo addi solent, usus in hoc genere verborum perexiguus est σκαρθμός, ἀρθμός, πορθμός. Verum de incrementis nominum hujus familiae, quantum opus erat, tantum mihi dixisse videor; sequitur ut de decrementis dicamus.

§. 6.

Quanti referat quosnam duces sequaris, Phrynichum exempli causa an legulegum aliquem ex subselliis Auditorii, hoc quoque loco animadverti licet. Etenim illi veteres et incorrupti atticae consuetudinis speculatores εὕρεμα, ἀνάθεμα[30]), ὑπόδεμα et quidquid horum simile est, uno ore condemnant v. Adn. ad Phryn. p. 249. et 445. Draco et Canonum prosodiacorum conditor contraria approbando recti pravique discrimen tollunt. Ille p. 57, 4. et Anecd. Cram. I. 225. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτό, πλύμα, χύμα, ῥύμα, φύμα, θύμα, λύμα· διὸ σημειούμεθα τὸ κῦμα μόνον ἐκτεινόμενον. Ἱστοροῦσι μέντοι τοὺς Ἀττικοὺς τὸ λῦμα ἐκτείνειν καὶ τὸ φῦμα. Regg. pros. N. 34. p. 426. βῆμα, μνῆμα, δῶμα καὶ τὰ ὅμοια προπερισπῶνται· τὸ δὲ κλίμα, κρίμα, παροξύνονται. Et N. 110, 442. τὰ εἰς μα δισύλλαβα τῷ υ παραληγόμενα συστέλλει αὐτὸ, πλύμα,

---

30) Πάντες πεζολόγοι ἐπίθημα καὶ ἀνάθημα λέγουσιν Anecd. Cram. I. 165.

scriptores minus religiosos properispomenon est Agatharch. M. Rubr. p. 26. Arrian. M. Erythr. p. 148. ed. Blanc. Alciphr. I. Ep. 23. Theophil. de Urin. p. 20. (p. 56.) Nicomach. Arithm. c. I. Niceph. Greg. Hist. VI. 2, 104. A. rarius χύμα Schol. Phoenn. v. 90. Eustath. Op. XV. p. 130, 91. (sed χῦμα XIV. p. 101, 17.) Aristot. H. Ann. V. 19. p. 550, 27. (Urb. et Vat. χῦμα, alii ἔγχυμα) Diodor. XVII. 75. Aret. Sign. Diut. II. 10, 160. ubi duo codd. χῦμα, neque constat sibi accentus in versione, quae dicitur, V. T. Alexandrina. Nomen hoc, quod in Inscriptionibus quoque legitur N. 1570. b. lin. 50. a Grammaticis procusum esse Bernhardy pronunciavit confidentius ad Dion. p. 856. Sed apud Atticos certe neque simplex extat neque composita ἔγχυμα Hipp. de Morb. II. 259. T. II. ἀνάχυμα Nicom. Harm. I. p. 6. ἀπόχυμα Dioscor. Mat. I. 98, 100. περίχυμα Geopp. I. 116, 113. Marin. V. Procl. c. 26. Stob. Ecl. I. 52, 952. ὑπόχυμα et παρέγχυμα medicis familiaria; quodque Ammonius dicit καταχύματα τὰ καταχεόμενα ὕδατα, κατάχυσματα δὲ τὰ τραγήματα etc. prioris significationis exempla apud istos non reperio; κατάχυσμα vocant et jus et missilia[31]), placentam non ἔγχυμα sed ἔγχυτον, labrum eluacrum non πρόχυμα sed ψυκτῆρα v. Moeris s. h. v. sicut Herodotus guttum χεῦμα II. 51. alii προχοήν et πρόχυσιν vocant[32]). Postremo Thomas M. χύσις σοφίας ἐρεῖς, οὐ χύμα. Ceterà bisyllaba aut vocalem longam habent κνῦμα, ῥῦμα, στῦμα, τρῦμα, aut sigma insertum βύσμα, πτύσμα, aut utrumque ξύσμα, ὕσμα, quae ξῦσμα, ὗσμα, scribenda essent, si τρῖμμα et κῦρμα rata haberemus[33]). Hinc procedimus ad trisyllaba; διάνυσμα

---

31) Antiquos κατάχυσμα, κροῦσμα, dixisse, recentiores sigma omisisse, Blomfieldius pronunciat ad Pers. 403] promtius quam deliberatius.

32) Homerus Od. II. 75. χύσιν ἐπεχεύατο φύλλων dixit, quod posteriores χῦμα, ut ὑπόδεσις pro ὑπόδημα, ἔνθεσις ut latinum bucca pro eo quod in os ingeritur, ut Lucian. Dial. Meretr. VI. 222. τὰς ἐνθέσεις ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους! Activa significatione idem poeta πρόβασιν posuit.

33) Erotianus p. 310. ὕσματα ἀντὶ τοῦ ὕματα ὃ ἔστι βρέγματα. Illud legitur Hippocr. de Hum. p. 133. T. I. et saepius.

quod ab ἀνύτω repeti potest, γάνυσμα, μέθυσμα, ἄλυσμός, ἕλυμα, εἴλυμα, κώκυμα, κώλυμα, quorum illa penultimam habent positione longam, haec natura. Sed auctoritas Grammaticorum, quos impugnamus, cum alios prosodiae auctores tum Passovium induxit non solum ut πλῦμα, ῥῦμα etc. eodem quo illi accentu scribenda censerent, sed etiam κάσσυμα et *pleraque eorum, quae a verbis in* $\overline{\upsilon\nu\omega}$ *declinantur, penultima brevi insignirent* v. Passov. Tabb. Pros. VI. Verum enim vero κάττυμα Aristophanes Vesp. 1160. Eqq. 869. νεοκάττυτον Strattis Athen. XIV. 622. A. in ea versus parte collocarunt, ut appareat penultimam, si Aristophanis uteremur signis prosodiacis, apice circumducendam esse. *Πλάτυμα* et similia, si forte de his cogitavit Passovius, in vitio sunt. In nostris quidem libris perfrequens est ista perfectorum scriptura: βεβάθυτο Strab. XIII. 629. (βεβάθυστο Nonn. XXXIX. 305.) βεβαρυμένος Hippocr. Epist. p. 811. T. III. Simplic. in Enchir. I. 1. 45. Nonn. XXXVII. 534. ubi Graefius recte βεβαρημένος scripsit, nec activum βεβάρυγκα probatur Thomae M. ἤμβλυτο in exitu scazontis Stob. Tit. CXIII. 591, 10. et ἠμβλύθη Plutarch. V. Cic. c. V. quae nunc emendata sunt v. Schaefer. ad Schol. Apoll. p. 208. ἐκτεθήλυται Dio Cass. L. 50, 27. p. 814. ἐπησχυμένη Theodor. Hyrt. in Anecd. Boisson. p. 21. T. III. κατεσκληρυκός Galen. in Hipp. Prorrh. I. Comm. III. c. 140. p. 800. T. XVI. ὑπεσκληρυμένον Theophr. de Od. 58, 780. et Dioscor. Mat. I. 53, 58. τετραχυμένον Plutarch. V. Num. c. VIII. 157. et τραχυθέντα Plat. Tim. p. 66. C. nuper e codd. correctum; ἐῤῥαμένον Xenocrat. Aquat. c. 27. Athen. IV. 140. F. quod Dindorfium pertulisse mireris; ἐξηραμένον in codd. Herod. VII. 109. et saepius in Theophrasti libris Hist. Pl. VIII. 11, 3. IX. 17, 1. Caus. Pl. V. 8, 3. de Od. 63, 754. quibus locis Urb. et Med. aut ἐξηραμμένον exhibent aut ἐξηρασμένον, et ξηραθέντα Caus. IV. 13, 3. τεθερμαμένη Irenaeus adv. Haer. L. I. 9, 59. πεπλάτυται Erotian. p. 360. s. *Τετάρσωται* (sed Galenus p. 578. πεπλάτυνται), πεπλατυμένη Ruf. Ephes. de Part. Hom. III. 53. (sed paullo ante c. 52. τετραχυσμένος) aliaque multa ad Phryn. p. 34. allata, his-

suetudine abhorrent ἕμα τὸ ἄφεμα, ἡ πέμψις Lex. de Spir. p. 217. ex quo corrigi oportet Moschopul. Epit. p. 35. ed. Dietz. δέμα, ἔνδεμα, θέμα Zenonium Diog. La. VII. 78. ex quo fonte etiam σύμβαμα fluxit, ἀνάθεμα [35]), πρόςθεμα, ἔνεμα vox medicinalis, κάθεμα familiare interpretibus V. T. Alexandrinis, pro quo Attici κάθημα et καθετήρ dixerunt, postremo ζέμα, ἀπόζεμα, ἔκζεμα, quae omnia in medicorum et philosophorum scholis trita temporis progressu ita invaluerunt ut Grammaticis surreperent ipsis, sicut Herodianus π. Μον. p. 30, 4. in transitu utitur exemplis δόμα, θέμα, στάμα, χύμα, λύμα, δῶμα, πτῶμα. Grammaticus Ammonio praemissus p. XLIII. ἀνάθημα τὸ ἀνιερούμενον, ἀνάθεμα δὲ τὸ ὕβρεως ἐχόμενον καὶ ἀναθεματισμοῦ, nimirum in libris sacris et ecclesiasticis. Postremo Philo ap. Etym. M. 255, 28. ita disputat, pro ζέμα dici oportuisse aut ζεῦμα ut πνεῦμα, ῥεῦμα, aut potius ζέσμα convenienter perfecto ἔζεσμαι, sed sigma repudiatum esse exemplo nominis δέμα a δέδεμαι profecti [36]). Verum Attici neque ζέμα asciverunt neque δέμα, sed δέσμα, δέσμη, δεσμός, ἀνάδημα, διάδημα, ὑπόδημα, quorum nominum tam frequens est tamque necessarius usus, ut nemini fortuitum videri possit, quod δέμα, ὑπόδεμα etc. nusquam leguntur. Apud eos vero, qui germani Attici non sunt, hanc corruptelam jam Hippocratis et Theophrasti aetate gliscere ipse in Adn. ad Phryn. p. 249. ostendi, ac si quis eos a librariis in vitiosam seculi sui consuetudinem corruptos dicat, id equidem neque negabo pervicacius neque rursus affirmate contendam; σχέμα Hesychius Achaeorum dialecto adscribit; neque haec contagio, nisi mature coepisset, tam longe potuisset serpere; quo usque progressa fuerit, documento est consimilis circumflexorum depravatio, ἀφαίρεμα, ἀναίρεμα,

35) Λέβητα ἀνθεμόεντα Schol. A. ad Il. XXIII. 885. interpretatur ἀναθεματικαῖον, ut ab ἅρμα ducitur ἁρματόεις, sed a compositis nullum existit adjectivum in οεις.

36) Ζέμμα legitur in Galen. Eupor. III. 469. T. XIV. ζεμμάτιον p. 513. saepius ζέμα et ζέσμα, quorum crebra in codd. confusio v. Bernard. ad Nonn. I. p. 18.

συναίρεμα Damasc. de Princ. IV. p. 9. (ubi ἐν ὁμοταγεῖσι vitiose editum pro ὁμοταγέσι) et VII. 22. διαίρεμα Simplic. in Auscult. L. III. 114. b. φόρεμα, ἄρομα, εὕρεμα, v. ad Phryn. l. c. quae omnia cum certis verborum inclinamentis congruunt, ἡρέθην, εὑρέθην, φορέσω. Superest ut de litera o dicam. Nomen πόμα quum Porsonus ab Atticis relegandum censuisset, id Tragicorum et Platonis editoribus persuasit plerisque omnibus. Sed quia altera scriptura nonnunquam etiam bonos invasit codices, eam tueri connititur Schneiderus ad Civ. T. I. 284. *neque a Grammaticis*, inquit, *quod sciam, πόμα quin atticum sit, in dubitationem vocatur — ἔκπωμα autem quod Stallbaumius urget ad Philebum, nihil efficit quia nimium efficit.* Vellem clarius dixisset. Nam si ita argumentatur vir doctissimus, e compositorum scriptura non posse judicari quomodo simplicia scribi debeant, quia πρόπομα dicatur media correpta, multum vereor ne hoc nomen, quo Phylarchus usus esse dicitur primus Athen. II. 58. B. apud nullum Atticorum oratorum repererit; et Choeroboscus Anecd. p. 1414. b. πρόπομα ὅπερ καὶ πρόπωμα λέγεται ἀττικῶς, non hoc solum sed et πῶμα Atticis tribuere videtur; neque ἔκπομα Plut. de Audit. VI. 141. T. VII. Ammon. p. 118. Hesych. (ex ordine) et codd. Pollucis I. 28. auctorem habet locupletem. Si vero haec sententia est, πόμα damnari non posse quia πότης atticum sit, id multo etiam minus admitti poterit. Denique neminem fore arbitror, qui προσπεπωμένον, quod Schweighaeuserus Appian. Civ. II. 143. ex August. arripuit, non nauci ducat. Ceterum non diffiteor πόμα plus auctoritatis habere quam ἀνάδεμα, ἔκθεμα vel quodlibet aliud hujus generis; nam legitur illud non solum apud Pindarum Nem. III. 137. metri religione tutum, Herodotum II. 108. III. 23. ubi nullus cod. discrepat, Hippocratem de Vict. Acut. p. 89. T. II. de Nat. Mul. p. 575. T. II. de antiq. med. p. 29. T. I. Aristotelem Probl. XXXIV. 6. etc. sed apud Xenophontem quoque et Platonem aliquoties in editis, saepius in codd. et non paucis et sat luculentis, neque negem fieri potuisse ut aliqui hoc modo potum et operculum distingui voluerint. Verumtamen quod ad Atticos attinet, nequaquam res explorata est, quum

librarius nullus tam sit ad omnia attentus, cui non aliquando aliquid ex vulgari lectione et auditione obhaerescat et hoc ipsum *πόμα* non solum in Platonis libris ubique fere ex aliquo angulo emergat sed etiam Tragicorum inculcatum sit versibus iis, quorum metro adversatur. Multo autem deteriore loco sunt *δόμα* interpretibus Alexandrinis frequentatum, *πρόδομα*, quod Herodianus p. 29. cum *πρόποιμα* consociat, *ἐπίδομα* vocabulum, ut Athenaeus ait, alexandrinum, *διάδομα* Inscr. Boeot. P. V. Cl. V. n. 1625. nec meliore jure *ἄρομα*, de quo Jacobsius dixit ad Aelian. p. 539, 24. Ellendtius in Lex. Soph. T. I. 240. ego ad Phryn. p. 227. His autem segregatis duo restant verbalia in *μα* brachyparalecta, quae antiquitas recepit *πόμα* et *ἔρυμα*. Nam *στόμα* quam originem habeat, omnino incompertum; *ὄνομα* quod Herodianus l. c. propter iteratum ō catalogo suo adscribit, si a verbo *νόω*, *γνόω*, propagatum est ut nomen a nosco, certe ascitu vocalis praepositivae a communi ratione depulsum. est peraeque ut *ἔρυμα*, cujus affines *ῥῦμα* et *ἐρυσμός* ordinem servant. Eodemque tramite decurrunt cetera, quae a verbali origine aut longius distant ut *τέρμα*, quod cum *τέλλω* conjunctum videtur, *θαῦμα* a futuro *θαύσω* [37]) ductum, *πρῆθμα*, *ἕρμα*, *σῆμα*, quod ex *θῆμα* conversum esse certum Wyttenbachio, mihi non admodum improbabile videtur v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 801. aut prorsus secreta et disclusa sunt ut *σέλμα* et *σελμός*, *πέλμα* (*μονόπελμος*) *χέρμα*, *λαῖτμα*, quibus nonnulla cum nominibus *σελίς* v. Schol. Il. II. 170. *πέλλη* (pellis), *χέραδος*, *λαιμός*, cognatio, postremo quorum fons, sicut Nili, in abdito latet: *αἷμα*, *λῶμα*, *πῶμα*, *σφέλμα*, *βρέγμα* sive *βρεχμός* [38]), *σφέλμα*. Si igitur in tanto nominum in *μα*

---

37) Sicut a *φάω*, *φαίσω*, *φαύσω*, *φαῦσις*, procedunt, similiter a *θάω* (*θάπω*, *τάφω*) *θαυσίκριον τὸ θεωρεῖον*.

38) Verbalibus accedunt *ὄρδημα* (ordium) *ἐλελίχθημα*, quorum verba non extant, et quae verbalium similitudinem gerunt paronyma, *ἄσκωμα*, *θύλημα*, *κήτημα*, *πέπλωμα*, *πλεύρωμα*, *πύλωμα*, *σκύφωμα*, *ὕλημα* v. Wyttenbach. ad Plut. de Discr. Adul. p. 435. *χαίτωμα*, *τρίχωμα*, *χέλυσμα* etc. quae cum adjectivis supra allatis, *χειριδωτός*, *manicatus* etc. componi oportet. *Ὄνοσμα* et *πάσμα* docti cum *ὄνωνις* et *πεῖσμα* confe-

exeuntium numero praeter tria illa enormia nullum est brevi penultima, quod demonstrari queat ab Atticis receptum esse, si hac eadem regula omnia comprehenduntur quae in *μη* et *μος* cadunt, si apparet quot modis Graeci quam studiose huic absonae brevitati mederi annisi sint, Plutarchus ille, si praeclarum Atticistarum praeceptum rideret, alienis malis ridere videretur.

§. 8.

Quoniam supra negavimus, ex eo quod *πότης* dicatur, necessaria consequutione effici, ut eodem modo scribatur *πόμα*, faciendum videtur ut de quantitate syllabae, quae praecedit positiones *της, τις, τυς, τω, τος*, pauca adjiciamus. Ac primi quidem generis substantiva simplicia a verbis puris iisdemque primitivis ducta tam pauca sunt, ut pateat hanc fingendorum nominum rationem aut sero tentatam aut cito derelictam esse. Nam ut ea tantum exempli causa commemorem, quae in *αω* exeunt, partim thematica partim omnium usu celebrata, *ἄω, βάω, γάω, δάω, δράω, ζάω (πνέω), θάω, θλάω, κνάω, μάω, νάω, ξάω, πάω, σάω, σμάω, σπάω, τάω, φάω, χράω, ψάω*, ab his quamvis foecundissimis stirpibus nullum ducitur substantivum in *της* praeter *βάτης*, quo Hesychius utitur equum admissarium significans; nam *Βάτας ὁ καταφερής* et *Φάτης ψεύστης* fortasse alpha doricum habent ut latinum *vates*; pro *θλάτης* Etym. M. et Anecd. T. I. 22. *θλάστης* scribendum esse ut *ἐμβρυοθλάστης* colligi licet ex

runt. *Πρῆθμα* Schneiderus ad Aristot. T. III. 176. a *πρήθω* derivat; *ἠθμός* ab obsoleto *ἤθω* (*σήθω*). Ignota est origo nominis *κρῆθμος*, de quo Philemo Techn. §. 198. *ὀξύνεται τὰ εἰς θμος, μηνιθμός, πορθμός, σκαρθμός — τὸ κρηθμός δὲ βαρύνεται, παρὰ δὲ Λυκόφρονι σταθμοὶ αἱ καταγωγαί* scrib. *παρὰ δὲ Λυκόφρονι ὀξύνεται. Σταθμοὶ αἱ κ. τ. λ.* v. Bachmann. ad Lyc. v. 238. In Schol. Lips. Il. *Ε*. 575. excidit haec admonitio quam Eustathius in commentariis integrioribus invenit. Hic quod dicit *κρῆθμος εἰς ἰδιότητα βαρύνεσθαι*, idem Schol. XX. 485. de proprio *Ῥίγμος*, sed satius erat hoc ut proprium v. Goettling. de Acc. p. 192. illud ut *ἀνετυμολόγητον* a regula secernere. *Βυθμός* (*πυθμήν*) et *γναθμός* eandem literam extrinsecus acceperunt.

cod. scriptura *θλάττης* in Philem. Techn. §. 12. A ceteris verbis tantummodo haec: *ἔτης* a verbo substantivo, ut videtur, ductum cum compositis, quae Hesychius producit, *Ἐνέται· οἱ ἐνοικοῦντες, Ξυνέται* (sub *Ξυνερέται*) *οἱ συμπολῖται, θέτης* apud Platonem atque Isaeum, *ἴτης* apud alios complures v. Jacobs. Lectt. Stob. p. 12. *κτίτης*, quod Eustathius p. 283, 7. ex Euripide affert sigma omissum putans, *τίτης* Aeschyleum, *πότης* Lysiae et Aristoph. *δύτης* Herod. improbatum Polluci VII. 137. et a simili stirpe *θύτης, λύτης, χύτης*, quae non admodum luculentos auctores habent. Sed quae maxime putes frequentata esse *στάτης, δέτης, ἔτης, βότης, δότης*, ea nusquam leguntur nisi ad aliam declinationem traducta *βατήρ, ματήρ, στατήρ, βοτήρ, δοτήρ*, quam terminationem Attici in macroparalectis praeoptarunt, *πρατήρ οὐχὶ πρατὴς ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται* Phot. neque *βρώτης, πλώτης, κλήτης, κτήτης, κράτης, λύτης, μάστης* recepta sunt sed *πλωτήρ, κλητήρ, κτεάτειρα, μαστήρ* sive *μάστωρ, πατήρ*[39] etc. Verum composita in *ης* ab hoc genere verborum plurima sunt et auctoritate optima: *ἀναβάτης, ἐπιβάτης, ἱπποβάτης, ἐπιστάτης, δεξιοστάτης, συνθέτης, ὑμνοθέτης, ἀφέτης, ἐφέτης, σαλαμιναφέτης*[40]), *ἰοδέτης, ἱπποδέτης, κηροδέτης, περικτίτης, ἀτίτης*[41]), *συμβότης, βουβότης, ἀγροβότης, προδότης, βιοδότης, ὀλβοδότης, κληροδότης, ἐνδύτης, λωποδύτης, βουθύτης, μηλοθύτης, φιλοθύτης, διαλύτης, προχύτης, παραχύτης* etc. Ita manifestum fit, huic generi vocabulorum proprium esse ut penultimam brevem habeant. Sed eadem tamen haud secus quam nomina in *μος, μη, μα* exeuntia, duplici modo produci solent, aut trope vocalis aut

39) Hesychius *Πατέρες πλούσιοι, πρόγονοι*, quorum prius ad *πατῆρες* pertinet a verbo *πάω* ductum, unde *πᾶσις*, quod alpha longum retinet ut *κνῆσις, κτῆσις, μνῆσις* etc. sed *σχῆσις* Hesychianum et *Σχητηρία ἄγκυρα* etiamnunc ab analogia abhorrere puto v. ad Phryn. 447. Patris nomen fortasse pastorem id est nutritorem significat a brachyparalecto *πάω*.

40) Bernhardy Synt. p. 114. *Σαλαμῖν' ἀφέτης* scribendum putat, quia *σαλαμιναφέτης* ridiculum quiddam sonet. Sed hanc conjecturam evertunt *ἰαφέτης, γαστραφέτης, πελταφέτης*.

41) Passivo intellectu ut *ἀφέτης* pro *ἄφετος* v. Adn. Aj. v. 241.

interposito sigma. Sed illud non admittitur in simplicibus; nam quod in Hesiodi versu scriptum est *δώτῃ μέν τις ἔδωκεν* etc. recte admonet Etym. M. 293, 57. *ἐπλάσατο τὸ ὄνομα καὶ οὐ κλίνεται*, neque suppetit aliud nisi *βρώτης*, vocabulum novitium; nam *οἱ θῦται* Appian. Civ. I. 71. mendosum accentum habet. Ceterorum mutata est declinatio: *βώτωρ, δώτωρ, πλώτωρ, κτήτωρ, ῥητήρ, λυτήρ* penultima longa Eur. El. 136. nisi in stropha *ζόας* scribitur, *ῥυτήρ* et *ῥύτωρ*, quibus adnumerandum *φύτορες* apud Hesychium. De nominibus secundi ordinis valet quod de primi, *στατός, θετός, χυτός*, nisi *στήτη*, quod *γυνή* interpretantur, proprie significat *τὴν στατήν*, hoc est vel domisedam, ut *στατὸς ἵππος*, vel *προστάδα* prosedam sive prostibulum, ut apud Hesychium *στατή* et *στρατή πόρνη* exponitur. Haec de simplicibus valent. Composita autem quae sunt, saepissime vocales breves producunt, utramcunque sequuntur declinationem: *ἐπιβήτης, διαβήτης, ἐμπυριβήτης, ποικιλομήτης, ὑποφήτης, οὐρεσιβώτης, ἐπιδώτης, μεθυδώτης*[42]), et ex tertia *ὑποφήτωρ, ἀφήτωρ, ἐπιβήτωρ, ἐπιβώτωρ, βιοδώτωρ*, quae productio nominibus a *τίθημι* et *ἵστημι* propagatis concessa non est, sed

42) V. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 585. Hermann. Opusc. T. II. 241. a quo hactenus dissentio, quod *χαριδώτης* Liberi Patris epitheton poeticum in sermone soluto non alia forma usurpatum esse arbitror, quam quae ab auctoribus hujus vocabuli, Epicis, anticipata est. *Δωτῆρες* Aristides XLV. p. 106. ab Homero vel Hesiodo transtulit, quos imitatus Lucianus Diss. c. Hes. §. 3. p. 149. *δωτῆρες ἑάων* scripsisse videtur non *δοτῆρες*, quo uti solent scriptores illius poetici exempli recordatione intacti v. Joseph. Antt. I. 18, 59. Dio Cass. LVII. 10. LXVI. 25. Theophyl. Exec. Legg. p. 186. A. Agapet. Exp. Adm. XXXVII. 164. In Pamphi versu Paus. VII. 21, 3. *ἵππων τε δοτῆρα νεῶν τ' ἰθυκρηδέμνων* scribendum *ἰθυντῆρα*. *Συβότης* et *ὑφορβέτης* an *συβώτης* praestet in oratione soluta, dijudicare perdifficile variantibus plerumque libris v. Jacobs. ad Aeliani. p. 293. Proprium *Συβότης* scribitur Paus. IV. 4, 1. et *Δαφβότης*, sed saepius *Δαμβώτης* et semidoricum *Δαβώτης, Πολυβώτης, Εὐρυβώτης*, quanquam haec aliunde duci possunt a *βοήτης* et *βούτης*. *Δηβώτης* in Inscript. Deliaca N. 2268. Vol. II. recentioris est ladis, cui *λησός* adscribitur v. Anecd. Cram. T. I. 265. servatum in codd. plurimis Herodo. V. 42.

necessario consequitur synaeresin, *πράτης, πλήτης, δμητήρ, κλητήρ, βρωτήρ, πλᾶτις, τειχεσιβλήτης, χθαμαλοπτήτης, δειπνοκλήτωρ.* Hinc cognoscitur, alpha pariter ut ε̄ et ō, ubi productione opus est, in η mutari, recteque in exitu versus heroi Athen. VII. 287. C. pro *καρκινοβάτης* repositum esse *καρκινοβήτης.* Idem vero efficitur interpositione literae sigma *θλάστης, κλάστης, νάστης, μαστήρ, σβέστης, κανδηλοσβέστης* Schol. Nic. Ther. 763. *τρέστης, ὀδοντοξέστης, ἔστωρ* [43]), cui Etym. M. *θέστωρ* comparat a. verbo *θέω* ductum, neque incredibile videtur et hoc appellativum in usu fuisse et *θέστης* latinum *testis*, ut dicitur *μάρτυρα θέσθαι*, quibuscum conferendum *Θετίδειον* et *Θεστίδειον*, quod Stephanus prodidit. Tum ab *ἕω* originem trahunt nomina, quae Hesychius asservavit *Ἕστα ἐνδύματα, Ἔστη στολή, Βέστον τὸ ἱμάτιον* Etym. M. [44]) quae substantivorum significationem et accentum acceperunt, *Ἀφεστός ἀφειμένος* Hesych. A *βάω* derivata affert idem Glossographus *Βαστά ὑποδήματα*, quae vulgo *ἐμβάται* dicuntur, et *Ἄβαστον ἀκίνητον* [45]), *ἄβατον*, neque dubitandum quin *βαστάζω*, basterna, *βάκτρον, βακτηρία, βατήρ, βατηρία* v. Schol. Nic. 377. latinum *batuo* et francogallicum *bâton* ab uno fonte verbi *βαίνω, βάω*, dimanaverint. A similibus verbis *σβεστός* Nonn. XXVIII. 189. *ζεστός, ξεστός, ἀπόδαστος, ἐπίμαστος* etc. et substantiva *μετανάστης, ἀφέστης, ἀφεστήρ, ὑποέστης χιτών* Hesych. Nonnulla vero utrinque fulciuntur, vocali et consona, *νῆστις* id est *Fluona* apud Empedoclem, *δρήστης* sive *δράστης, μνηστήρ, μήστωρ, μεθησταί ἀμεληταί* Hesych. (ante *Μεθελκτόν*) nisi potius

43) Hujus nominis originem, quae Ellendtio ad Arrian. II. 3, 13. dubia visa, Grammatici recte ab eodem repetunt verbo, unde *ἧλος* profectum v. Anecd. Gram. T. I. 145. ubi mendose *ἧχος* editum.

44) Eodem pertinent *Γεστία* et *Ὕεσις*, quae Hesychius *στολήν* interpretatur, nec minus *vestis*, id est inducula, *ἐσθής*. *Ἑστία*, quod germanicis *Stelle, Staette*, respondere videtur, sive illud substantive dicitur quasi *statio*, sive adjective ut *ἑστία ἐσχάρα, ἔστιοι θεοί* v. Corais ad Heliod. p. 165. ab *ἱστάναι* arcessendum videtur ut et *vestigium* atque *vestibulum*.

45) Inutilis est Toupii correctio *ἀνίκητον*.

μεθέσται scribendum est. Hinc illa exoritur de ancipitibus quaestio, quatenus hoc fulcro indigeant. Nam vocabulis quidem hujusmodi *μεθυστής*, *ἀμέθυστος* [46]); *μακροπτύστης* Anecd. Bachmann. p. 346. T. II. *ἀνυστός*, *ἀρυστήρ* [47]), *τανυστύς* etc. sigma ad producendam penultimam tam necessarium est quam in *δυνάστης*, *ἐλαστός*, *ὀνοστός*, *τελεστής*, haud recte omissum in *μικροτελετής* Eustath. Opusc. XXV. p. 281, 58. Verum ubi verbum ipsum vocalem istam variat, laboratur vel maxime. Exempli causa *θαυματοβρύτης* Theodor. Met. Miscell. XVII. 125. *μυροβλύτης* Eustath. Opusc. XXV. 290, 90. num eo modo pronuncianda sunt quo *ἀναλύτης*, *ἀκρολυτεῖν* [48]) an ut *σισυρνοδύτης*, *γηραμοδύτης*, *πτεροφύτωρ*, *ἀμπελοφύτωρ*, quae penultimam longam habere ex poetarum metris cognoscitur. Idem quaeram de *παλίῤῥυτος* (*εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενος*) et *νεόῤῥυτον ξίφος*, si recens strictum significat, eamne mensuram habeat quam *ῥυτίς* an sequatur exemplum nominum *ῥῦμα* et *ῥυτήρ*, quorum vocalis prior a poetis extenditur. Si quis eam, quia Sophocles *ἐρυστὸν ξίφος* dixit, arte productam, natura brevem esse contendat, erret ut opinor; namque sigma nonnunquam adjicitur ubi nihil opus est: *ὦ θεὲ ῥῦστα* Eustath. Orat. XVIII. 157, 88. *ῥυστήρ* Niceph.

---

46) *Ἀμέθυσος*, de quo Wyttenbachius disseruit ad Plut. de Aud. Poet. p. 174. cum *μέθυσος* compositum est.

47) *Ὁ δεσμολύτης* producta penultima usurpavit Gregorius Christ. Pat. p. 261. C.

48) Conf. *ἀρυτήρ*, *ἀρύταινα*, *εὐήρυτος*, *ἀνυτός*, *ἀνήνυτος*, quod prosae propius quam *ἀνήνυστος* v. Lennep. ad Phalar. p. 278. sed dubium mihi *ἀνυτός* Sext. c. Gramm. III. 234. et *ἀνυτικός* Aret. Cur. Acut. I. 1, 193. M. Anton. IV. 50. quod saepius *ἀνυστικός* scribitur Aristot. Phys. VI. p. 813, 14. Dionys. Cens. Vett. V. 432. Galen. de Locc. aff. III. 154. T. VIII. Illam usitatissimam correptionem Boeckhius in Nott. Crit. ad Pind. p. 378. parum accurate aequiparat desuetae *θαυματός*, cui sigma licenter detractum est ut *μεγαλήριτος* v. Muetzell. de Theog. p. 111. *πολύλλιτος*, *εὐκέατος* et *κλυτός*, si Hesychius *Λιμένα κλυτόν* recte interpretatur *κλυστόν*. Nec prorsus paria sunt *ἐληλάμενος*, *δεσπότης*, *ἐργάτης*, quae Apollonius componit de Conj. p. 500. nam *δεσποστής* inusitatum est, *ἐργαστής* dicitur quidem sed alio intellectu. *Ἀθέμιτος*, *ἀχάριτος*, *φιλόκτιτος*, extra causam sunt.

Bryenn. Hist. II. 41. D. quod Photius non minus probat quam ῥυτήρ v. Wernick. ad Tryph. v. 266. καταδύστης Hesych. s. Καταύστης [49]), nec raro omittitur ubi necessarium videtur ut in Simonidis versu Fr. CCXXX, 56. (Fr. VIII. Welck.) ἄθυτα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει, quo loco Spitznerus de Pros. p. 65. Stobaei scripturam ἄθυστα praefert, eoque exemplo Dindorfius Praef. Corp. Scen. p. XXIV. Euripidi πολύθυστος tribuit; Hesychius Θύσταρ ὁ ἱερεύς, Harpocratio et Suidas: Θύστιον πόλις — ἡμεῖς μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς διὰ τοῦ τ Θύτιον εὕρομεν, quod nomen ap. Aeschin. p. 70. Θυτεῖον sive Θύτειον scribitur, in Anecd. Bekk. p. 265. Θυσεῖον πόλις Αἰτωλίας· Θύσιον τόπος ὅπου ἔθυον, tum ἀποθυστάνιον Athen. XIII. 479. F. pro quo codd. ἀποθυσάνιον praebent; Θυστήριον [50]) Hesychius θυμιατήριον interpretatur, Suidas ὁρμητήριον. Θύστηρι Lycophr. 106. quod in cod. Par. legitur pro θύαρι, Scholiasta accepit pro θυσίαις, idque Bachmannus confert cum Hesychii glossa Θύστα θυσία, ac nisi θυστός in usu fuit, vix dici potest, unde ortum sit θυστάς, cui assimilatum videtur μεθυστάς in Glossis Du Cangii. Ita perspicuum fit θύτης ab iis, qui υ breve putarent, productum esse inserto sigma, alios autem vocalem ipsam produxisse ut σισυρνοδύτης, a quo Τρωγλοδύτης Batrachom. tantum distat quantum διαβάτης a διαβήτης. Quum vero longo quoque ῡ interdum sigma adjungatur, vix audeam pronunciare verbum βλυστάνω, nisi ex themate βαλ judicetur quod breve est, quomodo efferendum sit, siccine ut ληθάνω an potius ut λανθάνω. Quae eadem est de παράβυστος et aliis dubitatio. De litera iota controversiae minus; nam τιμή et τῖμος ut priorem longam habeant, regula exigit; sed pro ἐν φθιτοῖς Orph. Arg. 175. jam dudum correctum est ἐν φθιμένοις, quoniam illud, quotiescunque legitur, toties cor-

49) Utrumque h. l. vulgo oxytonōs scribitur ut πευστής et similia in Lexicis nostris, parique vitio διαλυτής ex Thuc. III. 82, 5. recte vero ἀναλύτης, καταλύτης, προλύτης.

50) Pro νοτίου θυστηρίου Arati 690. Vossius recte edidit νοτίοιο, Nam ille saepius primam corripuit, nunquam produxit.

ripitur ut ἔξιτος, πολύκιτος, ἰτός, quod nonnulli Homero tribuerunt, ἄντιτος, παλίντιτος. Natura tamen anceps est iota; producitur in νήτιτος et πολύτιτος, variat in ἄτιτος ut ἄθυτος, neque scio quo auctore τίτης in Lexicis spondaei notam acceperit; ἐκτίστης (non ἐκτιστής), ἔκτισμα, ἀποτιστέος Aristid. Or. III. 17. similitudinem verbi τίνω servant. Κύλισμα sigma a perfecto accepisse videtur ut ἄκουσμα. Sed μήνισμα rejeci ad Aj. p. 319. cum μειδίασμα Poll. VI. 199. αὔλησμα et similibus neque probo μήρυσμα[51]) Hesych. etsi ἀμήρυτος Apollon. II. 221. ea est mensura qua ἀνήνυτος, quod ipsum Valckenarius h. l. reponendum censet.

§. 9.

Jam, licet sermo bene longus fluxerit, non verebor aliqua adhuc adjicere de epenthesi syllabica. Etenim a νάω sive ναίω non solum νατήρ ducitur et νάστης, μετανάστης[52]) atque duplici incremento ναυστήρ ut ναυός sive ναῦος pro ναός, ναύκληρος ὁ κύριος τῆς οἰκίας[53]), sed etiam ναέτης et ναιέτης, ut ἀδαίετος, ἀτίετος, locumque nativi μητίτης, cui similia sunt μηνίτης et Δηρείτης[54]) occupavit μητιέτης. Ab ἄω non dubito arcessere ἄευμα φλόξ, (ut flamma a flando) ἀευμός πνεῦμα Hesych. quod nihil differt ab ἀτμός, sicut Callimachus ἄεμμα dixit pro ἅμμα, neque aliunde αἰετός, αἰητός, id est ales, avis, eademque vocalis longae suppositio in ἄημα et ἀήτης, quod cur in accentu discrepet a τιμητής, causa manifesta est[55]). Hoc ἄημα vero ad πνεῦμα eandem

---

51) Non minus suspectum μήρυγμα Hesych. et Nicand. Th. 163. et 265. etsi gutturalis apparet in μήρυξ, ut ὠρύομαι, ὠρυγή.

52) Μεταναστεῖν, quod Aristarchus Il. Π. 59. ex Chia recepisse dicitur, nihil aliud esse potest quam μετανάστην.

53) Quod ναός aedes deorum significat, ad exochen pertinet.

54) Paus. VII. 18, 4. Martis epitheton Θηρείτας III. 19, 9. numne pugnatorem, δηρίτην, significat, natrixque ejus Θηρώ idem quod Δηρώ?

55) Schol. Il. Ε. 158. μάχεται τὸ κυβερνήτης· τὸ γὰρ ἀήτης ἄλλως γέγονε. et ad Ν. 382. περὶ τῶν ἀήτης καὶ κυβερνήτης λόγον δίδομεν, sed quid illi attulerint, ignoramus, nisi hoc fuit, quod a nobis positum est, ἀήτης valere pro ἄετης.

relationem habet, quam κύημα ad κῦμα, φύημα Hippocr. Epid. VI. 627. T. III. ad φῦμα, separanda illa a θύημα, quoniam κυήσω quidem dicitur et φυῆναι, sed θύω, quod equidem reperiam, inflexibile est; θυητής in Phoenicis versu Athen. XII. 530. E. [56]) paronymon esse videtur ut ὀφιήτης, ἀλιήτωρ, et πρλιήτης, quod Apollonius de Conj. p. 524. cum eo componit; de quo genere tractatum est ad Phryn. p. 700. sin aliter se habet, cum ἁμμοδυώτης et πτώτης conferri oportet. Nominibus vero, quae a verbis non puris originem trahunt, frequentissime interponitur una brevium vocalium, partim quo gratius fluant et numerosius, partim ad conjungendas consonantes natura insociabiles, et nonnunquam etiam fugiendae ambiguitatis causa. Quod primo loco posui, patescet hisce exemplis: κραγέτης, ἱκέτης, εὐεργέτης, πανδερκέτης, ἀπεύχετος, πολυεύχετος, ἀριδείκετος, ἐνδιαεριαυερινήχετος, quibus non deteriora sed pro re et loco minus apta sunt ἴητης, κράκτης, εὐέρκτης, μοναδέρκτης, ἄπευκτος etc. nihiloque majus discrimen verbalium inclinamentorum διώκετον et εἴκτην. Neque operae est quaerere cur haec pro tempore varientur, alia autem unam prae se ferant formam vel nativam δέκτης, κλέπτης, ῥαπτός, vel vocaliorem, ἀρχέτης, δραπέτης, ἐπέτης, εὐχέτης, ὁμωχέτης, πλατωχέτης, simplexque ἐχέτης, quae qui contulerit cum usitatis πλεονέκτης, εὐέκτης, facile quorsum communis propendeat consuetudo, animadvertet. Sed ambiguitas in causa fuisse videtur, cur λακέτας, ἀμάχετος, dicerentur aliter atque λέκτης, ἄδεκτος. Potissima autem interpositionis ratio in asymplocia consonantium posita est, quae sunt in corpore verbi extremae, terminationis primae. Nam quia syllabae finales, quae a sigma vel tau ordiuntur, dentalibus liquidisque aut aegre subjungi patiuntur aut nullo modo, vocalem inseri oportuit, quae ex ipsa verbi formatione assumta

---

56) In codd. οὐ μὴ θυητὴς et οὐ μυθηητὴς scriptum, ex quo οὐ μυθήτης elici potest, id est orator sive populi ductor; pro στασιώτης posuit Anacreo sed prima, ut videtur, correpta, quare Buttmannus ad Schol. Od. Φ. 71. et Bergkius ad Anacr. p. 166. ab aeolico μύθος repetunt, quod quomodo pro στάσις dici possit, non demonstrant.

est; neque enim *δάμασις*, *αἴδεσις*, *ἀλέτης*, *συνωμότης*, aliam ob causam in usum venisse existimo, quam qua *δαμάσω*, *αἰδέσομαι*, *ἀλέσω*, *ὀμόσω* recepta sunt. Quumque sermo priscus abundaret verbis ad declinandum parum habilibus *ἄδω*, *μάθω*, *πέτω*, *βάλω*, *ἕλω*, *ὄλω*, *μόλω*, *γάμω*, *δάμω*, *δέμω*, *γένω*, *ἄρω*, *ἔρω*[57]), duplex patebat exitus, ut aut intus augerentur *βάλλω*, *τέλλω*, *κτέννω*, *φθέῤῥω*, *γείνω*, *κτείνω*, *κάμνω*, *τέμνω*, aut extrorsum crescerent paragogis variis *ἀλέω*, *τελέω*, *δαμάω*, *κορέω*, *πετάω*, *πετάννυμι*, *κορέννυμι*, *ὄλλυμι*, *ὀλέκω*, *ἀρέσκω*, *τελίσκω*[58]), *ἀραρίσκω*, *εὑρίσκω*, *βλώσκω*, *ἁνδάνω*, *μανθάνω*, *ἐρέσσω*, *ἀλθέσσω*, *κελεύω*, *ἐλαύνω* etc. quorum futura instaurant praesentis formam thematicae proximam, *ἀλέσω*, *δαμάσω*, *κορέσω*, producta interdum vocali ut fit in primitivis *ἥσω*, *δήσω* etc. nec rara est ejusdem verbi variatio *γαμέσω* *γαμήσω*, *μαχέσομαι* *μαχήσομαι*, *ἐπήνεκα* *ἐπήνηκα* Suid. ut *θέθηκα*. Hinc illa nominum fluctuatio: *αἰνητός*, *ἀγητός*, *ἀκόρητος* v. Muetzell. de Theogon. p. 192. *ἀκόρεστος*, *ἀκόρετος*, *ἐλατός*, *ἐλαστός*, *ἐρατός*, *ἐραστός*, *εὐίλατος*, *δυςεξίλαστος*, *ἀνίλαστος*, *ἀλεστής*, *ἀλέτης* (*ἀλήλεμαι* codd. Thucyd. IV. 26, 5.) *πασπαλέτης*, *κεγχραλέτης*, *ὑδραλέτης*, *ὀνοτός*, *ὀνοστός*, *ἀροστός*, quorum cur alia brevem vocalem retineant, alia cum longa commutent, alia sigma addito compensent, quave causa nonnullis duplex reddita sit forma, plerisque una vel asigmos

---

57) Si *λεγέσω*, *ῥεπέσω*, *λειβέσω* vel simile quid legeretur, tum probari posset eorum opinio, qui verborum omnium futura antiquitus in *εσω* terminata esse statuunt; sed quod dentalia et liquida hanc formam habent, quae aliter fingi non possunt, ad probationem nihil confert. Et quis credat ullum tempus fuisse, quo Graeci *οἰκτιζέσω* dicerent, quod Matthiae proponit? Praeterea ex *φιλεέσω* contractione diphthongus nata esset ea, quae ex *φιλεέτω*, non *φιλήσω* ut aeolicum *φιλήτω*. *Μαχέσομαι* dixisse videntur ob *μάζομαι*.

58) *Τελέσκω* in Nicandr. Fr. II. 10. (Athen. XV. 683. B.) quod Schneiderus saepius apud hunc legi affirmat ad h. l., nusquam legitur sed *τελίσκω*. *Ὀλίσκω* Suidas affert, sed falsus fortasse scriptura codicum Il. *T.* 135. *ὤλεσκε*. Vulgo hic et Quint. Cal. II. 414. *ὀλέεσκε* legitur, quod injuria impugnat Buttmannus in Ind. Anomm.

ut ἑλετός, μενετός, ἀρκετός, vel sigmatica ut τελεστός, ἀρεστός, αἰδεστός etc. id nulla conjectura inveniri potest, neque magis quaeret quispiam, quare αἰδέομαι et αἰσθάνομαι receptа sint, ὄζω autem et κήδω in futuro demum susceperint vocalem connexivam. Verum illud promtum propositumque est, aliam esse necessitatis rationem, aliam vocalitatis. Nam quae ab ἵκτης, κράκτης, non genere differunt sed gradu, γένσις, γέντης, ἔρτης, ὄλτης, repudiata esse magis inconcinnitatis causa, quam quia pronunciari non possent, apparet ex similibus φάνσις, ξάντης, βουκέντης, φερτός, παλτός. Sed αἰνέτης, εὑρέτης, νεμέτωρ, αἴδεσις, δάμασις, ἐπαύρεσις, εὕρημα, πέτασμα, αἱρετός, ἀδάματος, sine interventu vocalis consistere nequeunt. Nec minus manifestum hoc in aliis terminationibus; a φθίνω φθίνασμα, quod vulgo a φθινάζω repetunt verbo commenticio, a τείνω τεινεσμός, ab ἔδω ἔδεσμα, a quo nihil differt ἔμεσμα, nisi quod verbum ἐμέω jam in praesenti anticipavit vocalem, quae alteri verbo demum in futuro additur. Nominibus δέλετρον, τέρετρον, ῥάχετρον, φρύγετρον, φέρετρον, φαρέτρα, vocalem non magis esse necessariam quam prioribus κραγέτης, ἱκέτης, indicium praebent φέρτρον, ὄφελτρον, μάκτρα [59]) neque eam ascitam habent ὕθλος, ὑσθλός Hesych. quod Hemsterhusius sine idonea ratione in ὑσλός mutat, φύτλη, δύσθλον, νάυσθλον, ἄρθρον, sed ut ἱμάσθλη, ἔδεθλον, θέμεθλον, ὄλεθρος, diceretur necessitas coegit eadem, quae εὑρέτης et συνωμότης expressit. Vocalium autem auxiliarium ε et ο delectum liberum fuisse existimo linguae formatoribus, qui quum ab ἔλω, unde ἔλσαι ducitur, futurum ἐλάσω produxissent ab ἄλω (molo) ἀλέσω, ab ἄρω, ἀρόσω, easdem literas in succedentibus temporibus et nominibus hinc propagatis re-

59) Similis vicissitudo nominum *mulctra*, *tonitru*, *culcitra*, quanquam de hoc dubitatur. Paronyma sunt δέπαστρον, ζύγαστρον, λέπαστρον, κάναστρον, λίστρον, ἄγκιστρον, κάναθρον, κύβεθρον, sive κύβετρον, φρύγεθρον, talitrum, porcetra, cujus de prosodia non constat, sed fulgetra verbale cum aratrum, μίσηθρον sive μίσητρον, φόβητρον, στέργηθρον, congruit:

tinuerunt, sed ab ὄλω, cui proximum est ὀλός, non solum ὀλέσω, ὀλέεσκον, ὠλέσθην[60]), sed etiam ὀλοθρεύω et ὀλοός, et ab ὄνω οὔνεσθε, ὀνόσω, ὀνητός id est μεμπτός Hesych. ab ὄμω ὀμοῦμαι et ὀμεῖται, quod doricum perhibent Anecd. Cramer. T. I. 451, 12. Verum de hoc alias. Quod autem paullo ante memoravi ἀμάχετος idque cum ἀχύνετος, ἀλάμπετος, composui, erit fortasse cui illud ex ἀμάχητος concisum videatur pariterque ἀγάμετος, cui simile est γαμετή. Buttmannus quidem Gramm. §. 19. Adn. 7. correptionis hujus exempla fert ὁμιλέτης, κυνηγέτης, ἀρχηγέτης, eamque solis concedit polysyllabis. Sed ὁμιλέτης, quod non magis tolerari potest quam τιμέτης, mendose scriptum diuque abolitum est v. Runkel. ad Cratin. Fr. LVIII. nec solum κυνηγέτης dicitur sed etiam paucioribus syllabis ἡγέτης Synes. H. III. 326. B. et ἡγέτις, atque ἡχέτης, quae ne quis ex ἡγητής, ἠχητής orta putet ut ἀκήδεσεν[61]), ipse accentus prohibet et multo magis usus scriptorum; nam κυνηγέτης, στρατηγετεῖν, δρομαγετεῖν etc. non poetarum propria sunt sed communi omnium usu trita, a quo correptio ista longissime abhorret. Itaque illa nativam futuri ἡγέσω formam retinent, quam in substantivis ἡγεμών, εὐηγεσία, Ἀγεσίλαος agnoscit Eustathius p. 624, 49. Verbalia quoque sunt ἠχητής et εὐνητήρ sed paronyma ἠχέτης, εὐνέτης, paragoga λαμπραυγέτις, πολυωπέτις, ἐπωπέτης, ἐρισθενέτης, εὐγενέτης, εὐμενέτης, εὐεργέτης, συνεργέτης, quod ipsum non legitur, sed hinc Appollonides Anth. Pal. VII. 693. produxisse videtur, quod Brunckius ei tribuit, ὅσσος λαὸς ἦν συνεργήτης, aptius ad sententiam, puto, quam συνεργαστής, quia significantur ejusdem artis opifices, hi autem ἐργάται dicuntur non ἐργασταί[62]). Et ob hoc ipsum supra Adn. 48. §. 8. Apollonium

60) Ὀλεθείς editum in Schol. Il. VI. 284. per se non deterius est quam ὠμόθην, ἠλάθην.

61) Hoc nollem Spitznerum cum κηδεστής et κηδεμών contulisse ad Il. XIV. 427. ἀκηδέσω, si vera est haec scriptura, poetica est systole; κηδέσω legitime a κήδω formatur ut ὀζέσω.

62) Cf. Lennep. ad Phal. V. p. 22. Persaepe utrumque periude

dixi imparia comparasse; nam ἐληλάμενος et ἐληλασμένος ab uno eodemque verbo fluxerunt, sed ἐργαστής a pleno, ἐργάτης ab imperfecto, sicut γεννητής et γενέτης, ἀνούτητος et ἀνούτατος, quorum nulla est aut correptio aut productio. Buttmannus vero non solum in hoc reprehendendus quod κυνηγέτης ex κυνηγητής ortum putat, sed labitur longius a κυνηγέτης κυνηγέττειν, quomodo ab ἐρέτης ἐρέσσειν, derivatum esse affirmans, testemque citat Phrynichum App. p. 48. κυνηγεττεῖν διὰ δυοῖν ττ λέγουσι, pro quo κυνηγέττειν scribi vult. Ac legitur hoc ap. Theognostum Cram. T. II. 143, 20. τὰ διὰ τοῦ εσσω ῥήματα, πυρέσσω, ἐρέσσω, ἀηθέσσω, κυνηγέσσω. Exemplum vero aut hujus scripturae aut illius extat omnino nullum, nisi quod Boissonadius ad Theophyl. Sim. Epp. p. 309. in Sophoclis Aj. v. 5. κυνηγεττοῦντα ponendum putat ratione ludicra *ut viletur pedis citi nimietas et tardior paullo incedat versus*. Cur igitur non κυνηγεσσοῦντα scribit servata Tragicorum consuetudine? Phrynichus sine dubio neutrum Atticis tribuit sed potius κυνηγετεῖν διὰ δ sive τεττάρων (συλλαβῶν) ut in Eclog. p. 428. κυνηγέτης οἱ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως προφέρουσι. Etenim nominum in ατης, ετης et ετος, numerus haud exiguus superest sed a nullo eorum verbum in αττω, εττω, progignitur, neque πυρέσσω a πυρετός, ut Buttmanno placet, sed a πῦρ, vel ἐρέσσω ab ἐρέτης sed a primitivo ἔρω, ἐρέω (ὑπερέοντες μετακινοῦντες Erotian.) ἐρέθω, quae propriam ciendi significationem habuisse videntur, eodem fortasse tempore sed flexu diverso ἐρέσσω propagatum est et ἐρέτης, ad ultimum ἔρεσμα (Hesych. Ἐρίσμασι) ἐρετμή, ἐρετμός, quod quia non actionem remigandi significat sed instrumentum, ab ἀτμός et similibus longe remotum habui. Si vero Graecis collibuisset ab ἐρέτης verbum producere, id foret ἐρετεῖν ut ὑπηρετεῖν, vel ἐρετᾶν ut λαμ-

---

aptum ut Plat. Men. 81. C. ἐργατικοὺς καὶ ζητητικούς Bekkerus e codd. posuit pro ἐργαστικούς. Quod Buttmannus adnotat illam esse antiquiorem formam, nihil ad rem pertinet; ἐργάτης sane antiquiores auctores habet quam ἐργαστής, Archilochum, Pindarum, Aeschylum, sed forma ipsa magis est poetica.

πετᾶν, ναιετᾶν, εὐχετᾶσθαι. Sed hoc genus verborum insolens est atque poeticum, raroque a nominibus integris et non amplificatis existunt verba, βατεῖν, βοτεῖν, ματεῖν, χατεῖν, δατεῖσθαι, πατεῖσθαι, nam βωτεῖν id est ἀροῦν Suid. paronymum est; δοτεῖν vero, στατεῖν, ποτεῖν non reperiuntur nisi parasyntheta ἀντιστατεῖν, ἀνδροβατεῖν, πολυποτεῖν, φιλοποτεῖν. Ἐρετμός autem, ut de hoc quoque in transitu dicam, ad latinum *remus*[63]) eam rationem habet quam ἐρυσμός ad ῥυμός, quorum etsi significatio discrepat, tamen origo eadem est; litera autem tau remansit in nomine *ratis*, quo proprie usi sunt Attius in Neoptolemo Fr. XIII. 224. ed. Both. *repercutio ratibus mare*, et Plautus Mostell. III. 2, 52. *venit navis nostrae navis quae frangat ratem*, id est, remos detergat.

§. 10.

His transactis de nominibus in $\overline{\tau\omega}$ et $\overline{\tau\upsilon\varsigma}$ exeuntibus restat disputatio brevis; nam pauca sunt et unius fere coloris, unum in $\overline{\tau\omega}$ et quae hinc composita sunt ἀειεστώ, ἀπεστώ, εὐεστώ, κακεστώ. Multo plura in $\overline{\tau\upsilon\varsigma}$, sex deducta fontibus; primum a verbis puris nec derivatis: μαστύς, ἀπαστύς, ἀποδαστύς, γελαστύς, θατύς, δαιτύς, δωτύς, βρωτύς, μνηστύς, secundo a verbis puris iisdemque derivatis ἀλητύς, ἀβολητύς, ἀγορητύς, ἀντιμαχηστύς, ἐλεητύς, ποθητύς, βοητύς, δωμητύς, πωρητύς, ἀλαωτύς, ὀϊστευτύς. Tertio a verbis non puris, quae unam dentalium vel semiliquidam pro charactere habent, ἐδητύς (ut ἔδεσμα), κτιστύς, ἀκοντιστύς, ἀφραστύς, ἁρπακτύς, ἀσπαστύς, κιθαριστύς, κρεμβαλιαστύς, ληϊστύς, ξιφιστύς, ὀαριστύς, ῥυστακτύς, σωφρονιστύς, φραστύς, πρακτύς, καταπλαστύς. Quarto a liquidis ἀρτύς, βαλλητύς, ὀτρυντύς, κλιτύς. Quinto a gutturalibus διωκτύς, ἐπεικτύς Hesychio restitutum pro ἐπεικτάς, ἰκτύς εἰκών Anecd.

63) Lexicographi nostri afferunt ῥῆμος pro pala, qua panis in furnum immittitur, ex Athen. III. (113. C.) sed pro hoc jam dudum κέραμος repositum est e codd. Cum ἐρετμός et *remus* congruunt αἴρη et ῥῆτρα, ἄρνες et ῥῆνες, ἑσμός et σμῆνος.

Cramer. T. II. 16, 2. Sexto a labialibus γραπτύς et χαλεπτύς. Sciens praetereo ἀλαλητύς, quod Brunckius in Epigr. quodam sine justa ratione scripsit pro ἀλαλητός, et ἐπητύς, cujus origo non minus obscura quam masculini ἐπήτης[64]). Haec igitur omnia, si formam spectamus, paucis exceptis simplicia sunt; si fontes, partim a Lexicographis afferuntur demto auctore, partim apud Herodotum reperiuntur et poetas epicos usque ad Oppianum, quare Eustathius p. 1180, 7. hunc ionicum vocat schematismum, Didymus ad Il. *B*. 600. aeolicum, neque dubium quin Schol. Il. *T*. 234. ὀτρυντύς — ἔστιν ἀττικὴ λέξις scripserit, quod in Vict. legitur, Ἀντιμάχειος, etsi σωφρονιστύς semel usurpavit Plato, κλιτύς saepius Tragici. Verum hoc a ceteris et intellectu discrepat locum significans non actionem, et prosodia. Nam quod in Apollon. I. 515. secundum Brunckium editum est, τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς, Wellauerus ipse addubitat maxime ob correptionem ultimae, in quo sequitur Wernickii judicium brachycatalecta πληθύς, ἰχθύς et si quid simile legitur, per fas et nefas exterminare certantis. Dictu tutius erat, productae postremae in hoc ipso genere verbalium extare exempla certa, βρωτύς, ἀκοντιστύς, πωρητύς, correptae nullum praeter κλιτύς, quod alio pertinet. Θελκτύν vero nullus tot codicum suppeditat, sed Regg. aliqui θέλκτυν, ceteri θέλκτον et θέλκτην, paroxytona omnia, ut vel θέλκταρ indicari videatur, quod cum genere epitheti τοῖον convenit, vel θέλκτιν, quod in margine Vind. scriptum est; quo recepto τοίην recipiendum erit ut veteres Edd. et pars codd. exhibent. Praeterea neutrum reperitur, sed prius Hesychio reddendum videtur pro Θέρκταρ θέλγμα et pro Θέρκαλ θέλγμα, quae glossa inter Θελητής et Θέλγητρον media interjecta est, sic ut ex ordine literarum nihil colligi possit; Hemsterhusius θέλκαρ corrigit fortasse

---

64) Hariolari si libeat, cum ὦ τᾶν i. e. ὦ ἀγαθέ, cognatum dixerim et utrumque cum ἔτης, ἑταῖρος, quod si τὸν φύσει φίλον significat oppositumque τῷ πηῷ id est ἐπικτήτῳ, non multum aberit quin οὐκ ἐτός *haud gratuito* valere putemus confusis grati et gratuiti notionibus. Ἐΰς quoque, ἐνηής et ἐσθλός huc referri posse videntur.

quia ab εἴργω ἕρκος, ab ἀμέλγω μέλκα et *mulceo* ducuntur. Propius tamen ad librorum scripturam accedit θέλκτιν, quod et metro aptius quam θελκτύς et, si analogiam quaerimus, certe non minus praesidii habet. Etenim nominum hujusmodi idem ortus esse solet atque eorum quae in μα et της exeunt. Primum a verbis puris primitivi generis, φάτις et χάτις Hesych. quae ex ipso themate expressa sunt, sicut δόμα et δότης. Plerisque autem productio adhibetur, quam veteres Graeci nominibus in μα exeuntibus necessariam esse judicarunt, neque inconvenientem iis, quae ultimam longam habent. Ea autem in omnibus eadem est; nam aut brevis vocalis mutatur in longam aut interponitur sigma aut fit utrumque. Itaque ut a βάω, βῆμα, διαβήτης, sic a similibus principiis ἦτις ἡ βολή Hesych. μῆτις, χῆτις, ὑπόφητις, unde doricum ὑποφάτιες Pind. Pyth. II. 140. quod Boeckhius, quia commune φάτις priorem brevem habet, in ὑποφαύτιες mutavit, ἄμπωτις, δῶτις in Inscr. Delphica N. 1688. v. 26. ex apographo Claraci, ἔπουτις ἡ οὐσία παρὰ Ῥοδίοις, quod pro dorico haberi potest ut γελοδυτία cf. Koen. ad Greg. p. 231. Ad alterum productionis modum refero Hippocrateum ἔξεστις id est ἐξοχή, ab eodem, ut arbitror, verbo unde συνεστέον ducitur Plat. Protag. p. 392. B. et περιεστικὸν σημεῖον Hippocr. Progn. p. 103. et p. 109. T. I. ubi vett. Edd. et Galen. in Comm. III. 284. et 297. T. XVIII. P. II. inepte περιεστηκός praebent. Prius apud Erotianum p. 154. ἔξαστις scribitur, quod Schneiderus praefert et a verbo ἐξάζω repetit, sed hoc ipsum nec legitur usquam neque apte comparatur cum διάζομαι, quod a praepositione διά ductum ut ἀμφιάζω, ἀντιάζω, proprie significat perserere, tum subtexere telae tramam atque adeo licia jugo adnectere; sed quamnam tandem operis textorii partem ἐξάζειν significare poterit? Neque demonstrari potest a verbis in αζω cadentibus, quae ut paragoga, secundariae sunt, ut ita dicam, formationis, duci nomina in στις, quibus nihil fere in lingua graeca obsoletius. Nihilo magis probo quod pro περιεστικόν idem περιοιστικόν scribendum putat; nam Hippocrates in hoc commentario persaepe memorat τὰ σημεῖα τῶν περιεσομένων, nunquam τὰ τῶν πε-

ϱιοισόντων. Si quis vero ἔξεστις non satis exploratum putat, ad manum sunt alia productionis exempla minime dubia; ab ἕννυμι Γεστία ἔνδυσις Hesych. et latinum *vestis*, pro quo cur Graeci ἐσθής dixerint ut ἔσθω et ἐφθός, nemo extricabit; plura a verbis in υω desinentibus, φύστις, ἄμυστις, ἄρυστις vasis vocabulum, quod non a masculino ἀρυστής derivatum esse, sed proprie τὴν ἄρυσιν significare videtur, vulgo autem pro ἀρυστρίς sive ἀρύταινα valet, sicut alia actionum nomina transferuntur modo ad locum ubi agitur, ut ἄροσις pro ἄρουρα, ἄφεσις pro ἀφετήριον sive carceres, ἔμβασις pro ἐμβάτη labrum, ἐξαίρεσις τόπος ἔνθα ἐξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο Anecd. p. 252. κατάδυσις pro φωλεός, κατάλυσις pro καταγώγιον, κάταρσις pro loco, ubi escenditur, πρόθυσις pro crepidine arae similiterque in sermone latino, *ambulatio, coenatio, gestatio, lavatio, statio* cf. Adn. Aj. v. 1090. modo ad instrumenta agendi, sicut βάσις et ἔμβασις saepe pedes significat, ὄψεις et ὁράσεις oculos, ἐπίχυσις et πρόχυσις guttum, κατάποσις fauces etc. Tertio sigma vocali jam productae superadditur, μνῆστις, quod legitimo μνῆσις ita praevaluit ut perpauca hujus reperiantur exempla, κνῆστις pro κνησμός v. Eust. p. 871, 64. homericum κατ' ἄντηστιν, quod antiquitus hyphen scribitur v. Etym. et Hesych. et pro κατὰ πρότμησιν Il. Λ. 424. Schol. Vict. indicat in nonnullis libris πρότμηστιν legi ut ap. Hesychium legitur; neque suspicio abest quin γράστις sive κράτις et μάστις proprie actionem, ut priora illa, significaverint (κράστις ἡ χλωροφαγία ὡς πίστις Anecd. Cram. II. 232, 12.) postremo βούβρωστις et ἀμφίκαυστις id est ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν πυρῶν, quod et ἀμφίκαυτις scribitur. His igitur sigma ex abundanti insertum est ut in priori genere ἀντιμαχηστύς[65])

65) Blomfieldius ad Callim. H. in Dian. 94. Antimachum πόλις ἀντιμαχιστὺς scripsisse putat, quasi hujusmodi adjectiva legisset. In homerico loco ὀαριστὺς πάρφασις veteres non prius nomen sed posterius adjectivi locum obtinere statuerunt; in Apollon. IV. 279. γραπτῦς (codd. γραπτύς v. Schol. Il. Π. 390.) πατέρων ἔθεν εἰρύονται κύρβιας, nunc γραπτοὺς editum; illud mihi, ut exquisitius, retinendum, κύρβιας per appositionem adjectum videtur.

et ante ceteras terminationes, quas tractavimus, χρῆσμη, κνῆσμα, δρῆστης, γνῶσμα etc. Ad ultimum a verbis non puris πίθω πίστις, πύθω, πύστις, λήθω, λῆστις, quibus θέλκτις adnumerandum videtur; nam ut θέλκτρον, vocabulum minime insuetum, a librariis tot modis corruptum esse censeam, haud facile permovebor. Κύστις vero, quod Eustathius p. 947, 54. cum πύστις confert ut a κεύθω ductum, praetermisi cum aliis aeque incertis κνῆστις, ἄκνηστις, βούπρηστις, quod et βουπρῆστις scribitur, ut τυροκνῆστις, usitatior autem utriusque tonosis et declinatio pura magis actioni convenit quam actrici et instrumento. Arcadius p. 35, 17. τὰ εἰς στις δισύλλαβα ὀξύνεται, πίστις, μνῆστις — τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται βούβρωστις, ἄγρωστις, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη ὡς τὸ κεραστίς, λογιστίς, λιβυστίς. Τὰ τὸ ν πρὸ τοῦ τ ἔχοντα, μὴ παρακείμενα τοῖς εἰς της ὀξύνεται, προποντίς, ἑλλησποντίς, αὐθεντίς, quod quum masculino αὐθέντης appositum sit, ab hoc loco alienum est, ubi de nominibus tractatur hujusmodi Ἀβαντίς, Αἰαντίς, etc. quorum alterutrum fortasse substituendum. Pro λογιστίς, quod epitheticum non est, λιγυστίς scribendum, pro κεραστίς Κεραστίς Cypri nomen; nam a paronymo κεράστης, pro quo in Nonn. I. 194. XLV. 43. et alibi κεραστής surrepsit, ducitur femininum κεράστις, ut τευχοπλάστις, a verbali oporteret κέραστις ut ὕβριστις, sed vereor ne hoc nomen a Lexicographis nostris fictum sit, nec Minerva ληϊστίς, ut in Cornut. de N. D. c. XX. 186. vulgatum est, vocatur sed ληῗτις. Proparoxytonum ἄγρωστις paronymon est ut κέδρωστις, denominatum ab ἀγρός, unde Stephanus s. h. v. primum ἀγρότης proficisci ait, tum ἀγρώτης διὰ τοῦ ω ὡς Μαλλώτης καὶ ἠπειρώτης, καὶ ἀγρώστης πλεονασμῷ τοῦ σ, cujus feminina positio est ἀγρῶστις. Alterius terminationis exemplum suppeditat idem: Κύῤῥος· ὁ πολίτης Κυῤῥέστης, Κυῤῥέστις ἡ Ἀθηνᾶ· Δημήτριος δὲ τὸ Κυῤῥήστης διὰ τοῦ η φησί, quae nomina in cod. Rehd. Stephani et in codd. Strabonis XVI. 751. saepius uno ρ scribuntur ut Κύρος ap. Thucyd. II. 100. et vulgo Appian. Parth. p. 73. T. III. Schweigh. Polyaen. III. 4. plerumque litera η, nec raro accentu in ultimam rejecto τοῖς Κυῤ-

ῥησταῖς Polyb. V. 57, 4. τῆς Κυῤῥηστίδος Strab. l. c. ut a Λύγκος Λυγκησταί v. Ducker. ad Thuc. II. 99. IV. 124. Tzschuck. ad Strab. T. II. 465. quomodo deuteroclita notari solent Τυμφρηστός sive Τυφρηστός v. Tzschuck. ad Strab. T. III. 596. Ὀγχηστός, Τεργηστόν Appian. Illyr. 18, 854. nisi potius Τέργεστρον scribendum erat, δορπηστός, δειπνηστός, pro quo quod in Edd. vett. Nicandri Ther. 761. legebatur δειπνηστύς, metro adversatur; quod apud Hesychium Δειπνηστύν τὴν τοῦ δείπνου ὥραν, significationi. Sed hoc ipso revocor ad nomina in τυς exeuntia, quibus hoc cum neutris in μα commune est, quod penultimam longam habent seu natura ut ἀλητύς, seu positione ut ταννστύς, quodque sigma assumunt etiam ubi nihil opus erat, ὀρχηστύς, ἀντιμαχηστύς. In Arat. 1090. ὄφρα τις εὐετύϊ χαίρῃ ποτιδεγμένος ἀνήρ, Hermannus de Aetat. Arg. p. 703. metri causa εὐεστοῖ reponi jussit, quod Buttmannus codicum auctoritate recepit; Vossius εὐετόϊ scripsit, quod ferri nequit; Scholiastae εὐετίῃ vel εὐεστώ in quarto casu legisse videntur. Ac merito repudiatur Brunckii conjectura in Anth. Pal. VII. n. 337. ἐρατύν scribentis, quod nomen Jacobsius veretur ne nusquam reperiatur.

§. 11.

Paulo ante quum de πότης et πόμα dissererem, praetermisi quae Grammatici tradiderunt, ideo quia ita abrupta sunt, ut in neutram partem magnum momentum habeant. Levissimum est illud Tzetzae adnotamentum ad Lyc. 48. δωμήσατο ἀττικῇ ἐκτάσει γράφεται μέγα ὡς τὸ δώτης, πώτης καὶ τὰ ὅμοια. Sed haec tantum abest ut attica sint, ut δώτης apud solum inveniatur Hesiodum, πώτης nusquam. Ammonii vero haec sunt p. 115. πόμα καὶ πῶμα διχῶς λέγουσι· τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο, ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ω, γαλακτοπωτεῖν, ὑδροπωτεῖν. Quid vero hoc ad differentias significationum? Ille, opinor, dixerat πῶμα operculum significare, πόμα potum; sic enim plerique aequalium scribebant; cetera aliunde assuta videntur hac sententia, πότης (πότις, συμπότης) hoc uno modo scribi, in compositis vero γαλακτοπώτης, ὑδροπώτης et in verbis hinc derivatis vocalem pro-

duci, utique non semper, nam centena extant apud veteres correptae syllabae exempla ἀκρητοπότης Herod. βραχυπότης et ὀῤῥοποτεῖν Hippocr. γαλακτοπότης Herod. et Eurip. μετριοπότης Xenoph. quod Pollux εὐτελές esse judicat, ὑδατοπότης Phrynichus Comicus ap. Athen. II. 44. D. φιλοπότης Arist. Vesp. 79. quae produci sine metri damno nequeunt, et a Polluce VI. 20. cum similibus in censum relata sunt; ac similiter in Anthologia et apud Timonem, Manethonem aliosque poetas leguntur ἀῤῥυθμοπότης, ἡδυπότης, ζωροπότης, θερμοπότης, μαριλοπότης etc. Ex quibus intelligitur hanc formam Atticos cum aliis communem habere; sed iisdem nonnunquam placuisse penultimam producere plures sunt qui testantur. Moeris p. 380. ὑδροπωτεῖν διὰ τοῦ ω ἀττικῶς, sicut ὑδατοπωτεῖν Cratinus dixit Fragm. 78. Aelius Dionysius Eustath. p. 1716, 36. ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν ἡ ἄμπωτις ὡς καὶ ὁ αἱματοπότης καὶ ὑδροπότης (sic) idemque significare videtur Athenaeus XI. 460. B. ποτήρια ὠνομάσθη ἀπὸ τῆς πόσεως, ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοί· ἐπεὶ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν (cod. Marc. bis —.πωτεῖν) λέγουσι· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ αὐτῷ δράματι αἱματοπώτης καὶ ποτήριον, quorum haec sine dubio est sententia, ποτήριον, servare vocalem primitivi πότης ut simplex, composita vero attico quodam more produci ἔκπωμα, αἱματοπώτης, quodque his adjungit, Anacreontem οἰνοπότης, Homerum οἰνοποτάζειν dixisse, eo pertinet ut intelligamus, quid proprie atticum sit, quid omnes in promiscuo habuerint. Neque tamen haec ita accipi debent, tanquam existimen Lycophronem (ut hoc utar) quum αἱμοπώτης scriberet, magis atticae consuetudinis regula quam concessa omnibus libertate usum esse. Nam productio ad hoc universum genus pertinet, μεθυδώτης, συβώτης, διαβήτης etc. nulliusque aut dialecti finibus terminatur aut significationis ratione regitur. Namque commenticium videtur, quod Herodianus tradit discrimen in Etym. M. φιλοπότης ὁ φιλῶν πότους, φιλοπώτης δὲ ὁ φιλῶν πολλὰ πίνειν, quibus quae subjuncta sunt verba, in Herodianeis Piersoni p. 457. et Hermanni p. 310. praetermissa πῶμα γὰρ τὸ ποτὸν καὶ οὐ πόμα, ea ad probationem nihil conferunt, nisi

interpositis, ut in Ammonii loco, terminis mediis, quos Dialectici vocant. Equidem Herodianum illum sic argumentatum esse arbitror, φιλοπότης a πότος compositum significare τὸν φιλόποτον ut βραχυπότης dicitur ac βραχύποτος, sed φιλοπώτην nominari eum ὅς φιλεῖ πώτης εἶναι, ac nescio an pro hoc πώτης quum testem citare non posset, analogiam attulerit speciosam magis quam veram nominis attici πῶμα. Neque negaverim, distinctionem illam aliquando peropportunam esse, nam non omnes qui πότοις oblectantur, potatores sunt, ac φιλοπότης apud Aristophanem prorsus eam significationem habet, quam huic formae assignat Grammaticus, sed ut φιλοπώτης eodem intellectu dici non possit, nequaquam veri simile totumque discrimen non significationis sed formae esse, superiora exempla manifestum faciunt.

§. 12.

De terminationibus, quas in hac dissertatione tractavi, subinde ita sum loquutus ac si a prima et tertia perfecti passivi persona derivatas atque expressas putarem. Idque feci exemplo veterum doctorum, qui quum nomina verbalia ordinis et dispositionis causa secundum verbi ipsius flexus distribuere instituissent, nihil tam consentaneum erat, quam ut unumquodque nomen ei subjicerent tempori, cujus ad similitudinem accederet proxime [66]). Neque tamen huic regulae superstitiose inhaerent sed libero et expedito gressu, quocunque res et ratio vocat, devertunt. Schol. Il. Λ. 104. ὥςπερ ἀπὸ τοῦ

66) Qui εὑρετής et similia aoristo subnectunt potius quam perfecto, hi et disciplinae tenorem perturbant et parum prosunt tironibus, qui quum θέτης cum ἐτέθην comparaverint, praeter vocalem omnia mutata reperient. Ab illo tempore nihil commode repeti potest nisi ἀσταθής, εὐσταθής, quae terminatio consonam theta communem habet cum imperativo στῆθι, κλῦθι, cum personis passivis τυπτόμεθα, τύπτεσθε, cum substantivis πλῆθος, γῆθος, et cum praesentibus ipsis πλήθω, νήθω, πρήθω etc. Neque persuasit mihi Boeckhius Corp. Inscr. I. 881. ex ἀμείβω primum factum esse ἤμειβται et ἠμείβθην, sed antiquis assentior Grammaticis, ut ab ἔτυψα ἐτυψάμην, sic ab ἤμειφας, quod in arte ponitur, ἤμειψαι et cetera processisse. Unde enim δραχμή et similia nisi ex anticipatione perfecti activi?

εὔχω εὐχέτης, βάλλω βαλέτης[67]), οὕτω λάμπω λαμπέτης καὶ ἐξ αὐτοῦ λαμπετῶ, quibus ἐπέτης, ἀρχέτης, aliaque superius allata adjungi possunt. Eustathius p. 1859, 36. πέσημα, φάγημα (adde δράμημα, μάθημα, πάθημα, τράγημα, ἴδημα) a praesentibus thematicis repetit[68]). Neque eos praeteriit, verbalia plurima fingi a verbis, quorum perfectum passivum ne cogitari quidem potest, πτῶμα, ἀλτήρ, ἐπηλύτης, θνητός, θνῆσις Eustrath. in Nicom. p. 22. b. atque adeo nominalia haud pauca eodem fluere, γαμέτης, quod Etym. M. 794, 5. cum οἰκέτης conjungit, τοξαλκέτης, εὐμενέτης, ὑπερφερέτης, πάχετος, περιμήκετος v. Adn. ad Phryn. p. 571. quibus perspectis dubitare non potuerunt quin elementa clitica, quae verbi syllabas finales ordiuntur σ, τ et μ, eadem formandis nominum terminationibus sine ullo verbi respectu adhibita sint.

§. 13.

Masculinorum, de quibus modo nobis sermo erat, accentus unus idemque est, sive a verbis oriunda sunt[69]), sive a nominibus, sive simplicia sive composita, sive ε in penultima habent sive quam aliam brevium: δυνάτης ἀντὶ τοῦ δυνάστης Schol. Aesch. Pers. 612. ἀρότης, ἠπύτης, isque servatur etiam in femininis δραπέτις, ἡγέτις, πτηνολέτις, ταυροδέτις[70]). Constat ergo regula: τὰ διὰ μόνου τοῦ της ἐκφερόμενα μετὰ βραχείας τῆς ἐφεδρευούσης βαρύνεται Apollon. de Adv. p. 545, 23. quem accentum ad ἐργάτης et δεσπότης[71]) translatum dicit, postquam illis per hyphesin literae σ

---

67) Βελέτης rectius Anecd. Cram. I. 262. a βέλλω (ζέλλω) βλέω, unde βλεῖς v. ad Aj. 1281. βελτός ὁ βλητός Hesych. ut δρετά pro δαρτά Schol. Il. XXIII. 169. Ὀξυβελής Schol. IV. 128. interpretatur ὀξέως βάλλων ἢ βληθείς. Indidem pendent βόλος et βολή.

68) Addit τὸ στρατιωτικὸν ἄγημα, sed hoc dicitur ut ἀγήτωρ, pro ἥγημα.

69) Pro νεμετής Synes. de Regn. p. 30. C. recte nunc e codd. Monac. editum νεμητής.

70) Λαμπραύγετις Maneth. I. 301. regulae adversatur.

71) Undenam hoc natum sit, ignoro; a δεσπόζω non puto, mirorque cur veteres non maluerint causam accentus a charactere, ut assolent, repetere, συμπότης, προδότης etc.

similia facta sunt cf. de Conjunct. p. 500, 21. Synt. IV. 2, 336. Sed quaeritur accentus verbalium eorum, quae sigma adjunctum habent non e declinatione sed extrinsecus; nam illa, quorum praesens in σω vel ζω terminatur, extra aleam posita sunt, πλάστης, κτίστης, μεσσηγυδορποχέστης, χρυσοχέστης v. Reisk. ad Constant. p. 743. ἑτοιμαστής, ἐριστής, ἁρμοστής, γογγυστής, quo in genere rara est librariorum vacillatio[72]) nec refert simplicia sint an composita ἀρχιδικαστής, μετεωροσοφιστής, φιληλιαστής[73]), χαλκοκορυστής. Apollonius quidem de Adv. l. c. etsi unius tantum generis exemplis utitur, tamen de verbalibus universe edicit: τὰ εἰς στης ῥηματικά, ὅτε ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνεται, εἰλαπιναστής, λιθαστής, θεριστής. Atque hanc regulam sequuntur γελαστής, ἐραστής, δημεραστής, δαμαστής, ἱπποδαμαστής, quae nemo ad δαμάζω referet, ἐλαστής, ἀλεστής Gloss. Gr. Lat. τελεστής, ἐδεστής, ἀκεστής, κηδεστής, παρελκυστής, quorum copia sine dubio esset major, nisi praevaluissent nomina tertiae declinationis, νεικεστήρ, ἀρεστήρ, ἀρυστήρ etc. Sed refragantur ἀκέστης in codd. Lycophr. 1053. et δυνάστης Aesch. Ag. 6. Plat. Gorg. p. 524. Aristot. Nicom. VIII. 16. p. 1163, 35. totque aliis locis ut vix evelli posse videatur, idque hoc mirabilius, quod Grammatici non, unde oportebat, hoc est a δύναμαι, arcessunt, sed a δυνάζω v. Etym. M. s. h. v. Eust. p. 1538, 59. Sed θυέστης ὁ δοίδυξ par-

---

72) Perperam aliquoties μεταφραστής scribitur ut παραφραστής, quod Bastius ad Gregor. p. 81. temere cum δικαστής componit, nec recte διασωστής, nisi forte iota subscripto ut λῃστής, θυμοραϊστής, quod quum Glaucus in quatuor contraheret syllabas, quia ῥαῖσαι dicitur non ῥαΐσαι, recte βαρυτόνως scripsit v. Schol. Il. Π. 414. sicut Bekkerus Aristot. H. Ann. V. 31. p. 557, 18. κυνοραϊσταί mutavit in κυνοῤῥαῖσται, et vulgo ἀλιῤῥαίστης, βοοῤῥαίστης. Contrario vitio affectum est εὐάστης Procl. Hymn. V. 1.

73) Cum hoc et similibus, quorum accentus fixus est, Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. 23. minus recte componit φιλαναλωτής, quod acuendum est, si praesentis vocalis penultima ad terminationem pertinet ut χρυσωτής, gravandum vero si stirpe verbi continetur ut πώτης. Sed praefero prius, ἀναλόω et ἀναλίσκω ex αλ procrevisse. Ὁλκαδοπιττώτης id est καλφάτης (ital. calfataro) in carmine Anecd. p. 1089. acuto finiendum est tenore.

oxytonum est paronymorum lege, Τελέστης et Ἀκέστης propriorum v. Lehrs. de Arist. p. 300. Verbalia, quae sigma vocali longae additum habent, Grammatici perinde ut asigma, oxytona esse tradunt; Schol. Il. V. 158. XIII. 382. Eust. p. 533, 36. τὰ εἰς της ῥηματικὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ὀξύνεται, τορευτής, ἀθλητής, ὀρχηστής, χρυσωτής· οὕτως οὖν καὶ τὸ χρωστής, ὅπερ πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ. Τὸ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ στείχοντ' ἀγρώστην ὄχλον παρώνυμον. Priori regulae accommodata sunt ἀλφηστής et ἑρπηστής, quod plerumque cum ἑρπυστής certat v. Wernick. ad Tryph. p. 68. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 470. a circumflexis ἀφρηστής, ὀρχηστής, βρωμηστής ὁ χορτοφάγος ἢ ὁ ὀγκώμενος Etym. M. ὀγκηστής, quod aeque ut δειπνηστός et ἀντιμαχηστύς addubitari potest propter scripturae ambiguitatem et quia ὀγκητής saepius legitur v. Galen. Protr. XIII. p. 15. sed prorsus graecum non esse Schaefero citius quam par erat, credidit Jacobsius ad Anth. Pal. p. 525. καυχηστής vero, quod poetis concedi poterat, recte denegatur Etymologo M. p. 121, 6. Postremum a verbo in ιω macroparalecto πετροκυλιστής (αὐτοκύλιστος). Alteram regulae partem confirmant ἀλκήστης Suid. s. Ἀμύντης, quo ex loco apparet Aeschylum haec nomina pro appellativis usurpasse ut λυσανίας et παυσανίας v. Aglaoph. p. 857. femininum ἀλκῆστις scribi deberet ut λιμνῆστις [74]), sed proprium Ἄλκηστις scribitur, ut Τελέστης, pro quo Τελεστής editum Anth. Pal. Append. N. 226. Atque adjectivum ἀργηστής Aesch. Eum. 181. Theocr. XXV. 131. a quo proprium Ἀργήστης Pers. 308. distingui non poterat. Repugnant vero τευχηστής Sept. 644. Callim. H. in Jov. 77. Apollon. III. 415. ubi nulla est codicum dissensio, ῥαμφηστής ap. Xenocratem et Hesychium, κινωπηστής [75]) quod cod. Goetting. in

74) Herbae λιμνίστιδος meminit Aretaeus de Cur. Acut. I. 2, 206. et 4, 213. (utroque loco codd. rectius λιμνήστιδος) 6, 220. II. 1, 246. 3, 265. 4, 270. 7, 279. de Cur. Diut. I. 2, 299. λίμνηστις II. 11, 338. τῆς λιμνηστρίδος Galen. de Comp. Med. p. Gen. VII. 13, 1036. T. XIII. ἡ λιμνῆτις Comp. p. Locc. I. 2, 391. τὸ λιμνῆστρον ib. 394.

75) Hoc unum fuerit quod cum καρανιστήρ Aesch. Eum. 186. aliquam similitudinem habeat.

Nic. Ther. 141. pro κνωπιστής praebet. Ὠμήστης Tyrannio gravari jussit ut compositum, Aristarchus acuit v. Lehrs. p. 311. Ellendt. Lex. Soph. II. 994. vel ut paragogum vel propter characterem quia τὰ εἰς ηστης ὀξύνεται, ἑρπηστής, ὀρχηστής Eustath. p. 855, 40. Attamen haec duo nomina, quae ne paronyma quidem sunt, vix efficiunt characterem; si vero cum ἀργηστής comparavit, id ab ἀργός non longius distat, quam albidus ab albo, vel crudelis a crudo; ὠμηστής vero prorsus diversum ab ὠμός significat τὸν ὠμοφάγον. Quare compositum esse arbitror ut νήστης et δερμήστης, quanquam hoc illi ipsi Grammatici, qui ab ἔδω compositum esse tradunt, consensu δερμηστής scripserunt saltem ut nunc legitur, Aristarchus autem serpentis genus esse ratus δερμιστής maluit, ut syntheton χαλκοδερμιστής[76]). Sed illud, quod de nominum in στης exeuntium oxytonesi praecepit Apollonius, non solum a primitivis alienum, ῥαίστης, καύστης, πυραύστης, πρίστης, γνώστης, ζώστης[77]), κλώστης, ἐξώστης, sed ne paragogis quidem aptum est, velut ἀγρώστης, de quo Schol. Apoll. IV. 175. Anecd. p. 213. ἀγρῶσται οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ τοῦ ῥήματος τοῦ ἀγρώσσω, et καταγεώστης, quod H. Stephanus nescio unde depromsit, atque ἐπαλώστης, quod ex ἐπαλοηστής licenter contractum videtur, quemadmodum βωστρεῖν, vel ut Etym. M. tradit ex βοαστής vel, quod equidem praeferam, ex βοήστης sive βώστης, ut βῶσαι dicitur pro βοῆσαι, similiterque βωθεῖν, quod cum βωστρεῖν confert Eustathius p. 812, 59. Neque convenit praeceptum illud paronymis χρεώστης[78]) et ἀγρώστης ὁ ἀγρότης. Unde cognoscitur,

---

76) Δερβιστήρ sive δερρίστης proprie non τὸ δέρμα significare videtur sed τὴν δερματίνην πήραν.

77) Ab hoc quae composita sunt feminina, accentum instabilem habent; λινοζῶστις Hippocr. Mul. I. p. 663. et 735. II. 808. T. II. de Nat. Mul. p. 531. 538. et 547. T. II. [quibus locis est accusativus τὴν λινοζῶστιν, sed τὴν λιναζώστιδα p. 537.] proparoxytona vero ἀρχίζωστις Dioscor. Mat. IV. 184. p. 673. et ἀλίζωστις Suid. eodemque modo etiam λινόζωστις scribitur Diosc. Mat. IV. 188. p. 682. etc.

78) Et hujus ratio parum aperta est et aliorum nonnullorum, quae in hoc sermone praetermissa sunt, ἀλάστωρ, quo nomine daemonem planum significari suspicor, πολύπλαγκτον ἀλάστορα Orph. H. LXXIII. 2. μιάστωρ

Apollonium non universe loquutum esse sed de nominibus, qua a verbis in ζω orta sunt.

§. 14.

Verum ut nihil praetermissum videatur, quod ad sigma verbalium pleonasticum pertineat, pauca adhuc adjungamus de nominibus in τρα, τρις, τρον exeuntibus. Etenim his quoque sigma inseritur, primum legitime post breves vocales κρεμάστρα, ἐπίσπαστρον, μαστρός, (ut δαιτρός, ἰατρός) δαμάστρια codd. Suid. s. Δαμάστρεια et Hesych. s. Δμήτρα, ἐράστρια, μετανάστρια, ἐφέστρα rete jaculum, Γέστρα στολή, quod et γεῖθρον dicitur Hesych. ἀμφιεστρίς, ἐφεστρίς, ἀκεστρίς, πίστρα, ἔλυστρον i. q. ἔλυτρον Hesych. ἀρυστρίς, ζωμάρυστρον, quibus comparari possunt latina flustrum, lustrum id est λύτρον, a luo ut rutrum a ruo. Nec minus post longas; ab ὀρχηστής ὀρχηστρίς, ὀρχήστρια, ὀρχήστρα, κνῆστρον, ποδόψηστρον, νίκαστρον Phot. doricum, puto, quod apud Hesychium minus recte νίκεστρον scribitur, μνῆστρον, sed νῆτρον et ἐπίνητρον, et ab eodem verbo βλήσω βλῆτρον καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἀμφίβληστρον Schol. Lyc. 1101. quorum posterius convenit cum Βλήστας ὁ σκορπίος Hesych. et verbo βληστρίζειν, prius cum βλητήρ et βλητός. Arcadius p. 35, 22. τὰ εἰς ρις ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ ἕν τι τῶν ψιλῶν ὀξύνεται, παλαιστρίς, αὐληστρίς, cui proximum αὐλήστρια bis legitur ap. Draconem p. 20, 14. et 19. neque suspectum mihi, etsi in Regula Prosod. quam Bastius edidit ad Greg. p. 260. vulgatior forma αὐλήτρια obtinet. His accedunt ἐξαλίστρα, κυλίστρα, ζῶστρον, περιζώστρα, χωστρίς, βῶστρον τὸ θρεπτήριον, καιρωστρίς v. ad Phryn. p. 257. Tertio post diphthongos: ἀναπαιστρίς, ἀναπαύστρα, καύστρα, εὖστρα, σεῖστρον, κλεῖστρον, (claustrum) ἱππολούστρα. In hoc numero fortasse insunt nonnulla minus firmata, de quibus aliquis

---

et γενούστης, quorum significatio claret sed analogia deficit; μακεστήρ sive μακιστήρ, quod utrinque laborat; νεικεογεννέστῃσι Emped. 135. fortasse pro νεικεογεννήτοισι. Ἀνθεστήρια et ἀλθεστήρια a verbis in εσσω orta videntur.

paullo suspicacior idem causari possit, quod de ὀγκηστής Schaeferus, nec facile explicatu, cur Aristarchus apud Homerum παλαιμοσύνη scribere muluerit quam παλαισμοσύνη v. Eustath. p. 1587, 40. et quid causae sit, cur πάλαισμα dicatur ut πταῖσμα, παλαίμων vero et παλαιμονέω ut δαίμων. Ac si manifestum est, penultimam nominum in μων eadem mensura esse, qua quae in μα exeunt, nisi si ab epenthesi profecta est ut ἡγέμων et κηδέμων, tamen quamobrem aliis alia adhibeantur adminicula, parum clare perspectum habemus. Nam fulciendae vocali brevi modo sigma adjiciunt, μεγαλοχάσμων, modo productionem adhibent ἥμων, στήμων, ὑποθήμων, modo non mutatam producte pronunciant, ἱπποβάμων, v. ad Phryn. p. 431. Ellendt. Lex. Soph. T. II. Praef. p. XXI. etsi καρκινοβήτης dicitur non καρκινοβάτης v. §. 8. nec minus distat πολυπάμων Homeri ab ionico θεήμων, scilicet ad effugiendam similitudinem nominis πῆμα[79]). Ab adjectivis in ημων desinentibus quae propagantur nomina in συνη, id inter se differunt, quod quum pleraque sigma excludant, ἐφημοσύμη, τλημοσύνη, γνωμοσύνη etc. nonnulla ex cognato genere substantivorum in μος et μα ad se recipiunt, παλαισμοσύνη, δρησμοσύνη, χρησμοσύνη v. Adnot. ad Aj. p. 319. quo loco quae inchoata est disquisitio, eam mihi jam absolvisse videor, si quid in his literis, quae quotidie paene crescunt, absolutum dici potest.

---

79) Αὐτοπάμων, ἐπιπάμων etc. dorica sunt, sed βουπάμων legitur in Leonidae Tarent. epigrammate ionice scripto, πάων Nicand. Ther. v. 3. Liquidam geminare ratio nulla est nisi post brevem vocalem, Ἐχέμμων Il. V. 160. pro quo Ἐχήμων (ut δειδήμων) dici posse, nescio cur Spitznerus neget.

DISSERTATIO SEPTIMA.

DE

MOTIONE ADIECTIVORUM MINUS MOBILIUM.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXV.)

DISSERTATIO SEPTIMA.

DE MOTIONE ADIECTIVORUM MINUS MOBILIUM.

§. 1.

Adjectivorum, quae ex minus mobilibus facta sunt mobi-
ià, species plurimae sunt, quarum alias ad Aj. v. 172. ed.
ov. et ad Phryn. p. 105. tractavimus, alias nunc producemus
iitio sumto ab iis, quorum pars prior substantivum est, altera
djectivum verbale. Cujus generis apud Tragicos duo repe-
iuntur exempla ἀρκυστάτη μηχανή Eur. Or. 1422. quod ma-
culine extulit Aeschylus ἀρκύστατος πημονή Agam. 1376.
t οὐριθρέπταν μόσχον Hec. 204. [1]) utrumque canticis illi-

---

1) Porsonus οὐρειθρέπταν corrigit, neque desunt hujus formae exem-
la: ὀρείπλαγκτος Arist. Th. 333. ὀρείδρομος Iph. A. 1593. (Hermannus
ϱιδρόμος) ὀρειδρομίη Anth. Pal. VII. n. 413. (Planud. ὀριδρ.) ὀρειτρεφής
Tryph. 193. ὀρειπλανής 223. ὀρειπτελέα Theophr. et pindaricum ἐγχει-
ρόμος. Contra haec Grammatici docent nomina ab ὄρος et ἔγχος com-
osita ante positionem simplex recipere iota, ὀρίτροφος, ὀρίδρομος (hoc
ccentu), ὀριβρεμέτης, ἐγχικτύπος, neque diphthongum admitti nisi in
yllaba naturaliter longa, ὀρείαυλος, ὀρειφοίτης etc. v. Theognost. Cram.
C. II. 96, 14. Choerobosc. p. 243, 13. Herodian. Epimm. p. 186. Philem.
. 127. Eust. p. 460, 23. Cujus regulae partem priorem confirmant Apol-
onii, Nonni, aliorumque exempla plurima v. Wernick. ad Tryph. 193.
ec dubium quin illa scribendi ratio inter librarios perdiu viguerit; alteri
uae adversantur perpauca sunt nec satis firmata: ὄρνις ὀριβάτης Arist.
vv. 278. in exitu senarii parum expediti, ὀριμαλίδες Theocr. et ὀριπέ-
ιον Strab. VI. 272. quae rectius per ŏ scribuntur, et Liberi Patris epi-
heton Oppian. Cyn. I. 24. οὐκ ἐθέλω τριετῆ σε τὰ νῦν Ὀρίβακχον ἀεί-
δειν, quem versum sane quam suspectum habeo, non quia accusativus pro

gatum nullaque metri necessitate expressum. Totidem sunt homerica; δουρικτήτη Il. IX. 343. quod Wolfius et Spitznerus acuunt contra Arcadii praeceptum p. 102, 11. et Scholiastae sententiam, qui illud cum ἀριγνώτη, ἀμφιρύτη et περιξέστη contendit, neque aliter scribitur apud posteriores epicos, qui ut Homerus ipse feminina positione utuntur, etiamsi nulla urget necessitas Apollon. I. 806. Nonn. XXI. 19. (δορυκτήτη) XXX. 286. XXXIV. 31. et 207. XXXVII. 616. 778. XL. 28. Tryphiod. 630. Alterum est αἱ οὐλόχυται, (non ut Lexicographi nostri οὐλοχύται) quod congruit cum proprio Προχύτη [2]), sed quia in uno accusativo legitur sine ulla designatione generis, nonnulli masculinum esse putarunt vasis nomen οἱ οὐλοχύται ut προχύται, cujus ceteri qui leguntur casus pariter ambiguntur. Pro ναυσικλείτη τ' Εὔβοια H. H. in Ap. 31. et τηλεκλείτη τ' Ἀριάδνη Apollon. III. 1097. Spitznerus ad Il. Exc. XI. p. XXIV. oxytona reponit hic ex Edd. antiquio-

---

vocativo positus est omisso articulo, quod Matthiae ad Iph. T. 811. fieri posse negat, nam idem deest in Anth. Pal. IX. n. 739. ἤπαφε καὶ σὲ μύωπα Μύρων — sed propter ceteram insolentiam. His igitur, quae parum firmitudinis habent remotis pro certo sumimus nominis compositi syllabam secundam semper longam esse vel natura ὀρειάρχης vel positione ὀρίπλαγκτος, atque hoc iota, quod nunquam corripi videtur, scriptura magis quam sono a diphthongo distinctum fuisse. Ac nescio an veteres semper sint diphthongo usi, cujus ratio reddi potest, vocalis simplicis non item. Nam a genitivo τοῦ ὄρεος legitime componitur ὀρεονόμος et interposito iota ὀρειονόμος ut ἔλεος ἐλεόθρεπτος et ἐλειονόμος, ἐλειογενής, et ex alio genere nominum θειοφανής, Θειογένης, Κρειόφιλος. Ex ὀρεονόμος autem ortum est ὀρεινόμος antiquo illo contractionis genere quod veteres in ζείδωρος, κεῖμαι, πλεῖν, Κλειγένης agnoscunt neque jure impugnat Buttmannus; similiterque θερείβοτος, θερειλεχής, ἐγχειφόρος in cod. Goett. Pind. Nem. III. 117. Ἑλίχρυσος, quod Passovius ab ἕλιξ compositum putat, veteres autem rectius ἐλειόχρυσος interpretantur, eodem loco habendum est quo ὀρίδρομος, ἐγχικτύπος, quae antiqui, ut suspicor, ita pronunciabant ut diphthongus audiretur, id quod nonnulli de comparativis στενότερος et κενότερος suspicantur. Neque his conferenda καλλίπυργος, καλλίῤῥοος, ὑψιφανής etc. quorum diversa origo.

2) Προχυτή olim legebatur Dionys. Antt. I. 53, 135. similiterque alia locorum vocabula verbalium similia Ἐμβατόν Thuc. III. 29. Λεκτόν VIII. 100. accentu vago et instabili.

ribus, illic e v. 219. ναυσικλειτῆς Εὐβοίης, veterum decretis obsequutus [3]), quae vereor ut Boeckhius jure ab Epicis transtulerit ad Pindarum Nem. V. 7. ναυσικλυτά scribens, etsi hic ναυσί dicit non νηυσί. Sed hoc sane accentu signanda forent περικλυτή, ἀγακλυτή, ἀγακλειτή, si qua legerentur, contrario autem τοξοκλύτη, προκλύτη, quorum simile nomen profert Schol. Vict. ad Il. XXII. 51. τὸ ὀνομάκλυτον κατὰ σύνθεσιν· ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι, hoc est ab ὀνομάκλυτος declinatum ut ab ἀρίγνωτος ἀριγνώτη, quod idem paronymon vocant; neque perspicio cur vir doctissimus Pindarum Fr. 279. Ὀνομακλύτα vel Ὀνομάκλυτά scripsisse putet, quorum postremum non magis probari potest quam Ὀνομακριτός, utrumque autem ab eo, quod Scholiastae propositum erat, perinde alienum; nam nomina propria syntheta esse inter omnes constat. Apud eundem poetam Ol. VI. 101. et Fragm. 38. θεοδμήτη Deli epitheton est augustius; alibi autem θεοδμάτῳ ἐλευθερίᾳ et θεοδμάτους ἀρετάς dixit; Alcaeus Fr. LXVII. 54. χρυσοδέτη metri rationibus obstrictus et ignotus poeta ap. Aristot. Poet. c. XXI. σπείρων θεοκτίσταν φλόγα, cujus ratio non magis apparet, quam ejus qui ἱπποκλύτης χάρμης usurpavit Epigr. Adesp. CCCLX. Anth. Plan. N. 44. ubi ἱππελάτης correximus, quia certamina τῶν ἱππελατῶν sive factionum circensium significantur epitheto ab ipsis agitatoribus translato ut γηγενὴς μάχη et τετρασκελὴς πόλεμος apud Euripidem. Incertius est ἀλιτρύτησι Nonn. Paraphr. XXI. 16, pro quo Passovius dubitat an masculinum scribendum sit. Ab adjectivo inducta succurrunt tria, πολυμνήστη Homero familiare, τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν Pind. Nem. I. 3. et nescio cujus Μορ-

3) Praescriptum excedit περίκλυτος Dicaearch. Descr. Graec. v. 111. Eustath. Opusc. XVI. 141, 10. Cum κλητός quae sunt composita, constanter gravari soleant ἀνάκλητος, ἐπίκλητος, ἔκκλητος, μετάκλητος etc. praeter ἐγκλητός, ἐγκλητή Plut. de Stoic. repugn. XXXVII. 387. T. XIII. quod quia vituperabilem significat, recte ultimam acutam habet, ὁμόκλητος vero ut compositum primam. Id quoque argumentum est veteres apud Homerum non τηλεκλητός legisse, sed τηλέκλειτος vel τῆλε κλητός, ut τηλόθ' ἀκουστή Hom. H. in Merc. 512.

τοβάτην τὴν ἀνθρωποβάτιν ναῦν Hesych. nisi μορτοβάτιν scripsit.

§. 2.

Eorum autem, quae a partibus orationis indeclinabilibus composita sunt, copia ingens; primum ab alpha privativo: ἀδμήτη, quo Homerus non semel sed saepius utitur nihil expavescens ejusdem literae assiduitatem ἀδμήτην ἣν — masculino nunquam. Hinc acceptum Tragici a brutis traduxerunt ad homines Aesch. Suppl. 156. Soph. El. 1239. et in diverbiis Oed. C. 1321. masculino abstinentes. Ἄσβεστος δὲ βοή et βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει iterum atque iterum apud Homerum legitur et Il. XVII. 88. φλογὶ ἀσβέστῳ· οὐδ' — semel κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλὸξ XVI. 123. quo et Nicander utitur Ther. 821. φλὸξ σίνεται ἀσβέστη φαγόεν δέρος. Ter item βοῦς ἠκέστας ἱερεύσειν. Neque non ἀπριάτη (ut ἀρκυστάτη) huc referendum, non quo in hymno homerico adverbii significatio minus conveniat quam adjectivi, sed quia pro ἀπριάδην, ut Rhianus scribebat, ἀπριάτην dici posse nullo exemplo comprobatur, quamvis abundante adverbiorum in δην exeuntium copia. De Aristophane, quum Il. VI. 266. χερσὶ δ' ἀνίπτῃσι praeoptaret, cujus primam positionem ἀνίπτη dici negant, difficilis est quaestio: librosne an aures consuluerit; de ἀβρότη, etsi μορτός verbale est, infra dicetur. Pindari tria sunt: ἀβάταν ἅλα Nem. III. 36. ἀμετρήτας ἁλός Isthm. I. 53. et ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον Ol. IX. 51. quae versui data videri possunt, sed pro ἀδιάνταισι παρειαῖς Simonid. Fr. VII. 3. Brunckius masculinum posuit, contra quem nihil valent quae Schneidewinus opponit p. 70. exempla Porsoniana. Verum dubitatio nulla est de [ἀδμήτην καὶ] ἀπειρήτην φιλότητος Hom. H. in Ven. 133. quo Nonnus, sive opus est sive non est, utitur frequentissime XV. 172. XXXIII. 220. XL. 114. XLVIII. 220. etc. Tragicorum in carminibus melicis praeter ἀδμήτη haec leguntur: πόλιν εὐφιλήταν ἔθου Sept. 103. ubi libri variant; Αὖλιν ἀκλύσταν Iph. A. 121. λώβαν ἐχθίσταν ἀῤῥήταν τε Hec. 102. et Med. 825. codd. nonnulli praebent ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτας τ' — quod soni causa praeferendum videtur; sed in Theodectis iambis Strab. XV. 695. κόμας

μορφαῖς (fort. φοραῖς) ἀναυξήτῃσι συντήξας πυρός, nihil causae est quin terminatio substituatur legitima. Sciens praetereo ἀμαιμακετᾶν κορᾶν Oed. C. 128. et ἀμαιμακέτῃσι Nonn. I. 296. Quint. Cal. XI. 155. quod compositum quidem est nomen sed priscum et exoletum. Ex his nonnulla ad epicos posterioris aetatis transfluxerunt, ἀῤῥήτην ἱερός Oppian. Cyn. IV. 255. ἀκινήτης ἑλελίζετο Nonn. XXV. 423. sed praeter necessitatem ἀκινήτην καὶ ἄσυλον Herod. Att. 14. T. II. Anall. p. 300. cui masculinum succedit v. 21. ἀκίνητοί τε θέαιναι. Alia ab ipsis novata aut ex ignotis exemplis expressa sunt ut ἀτρυγέτη Anth. Pal. Append. N. 234. quanquam hujus quoque origo in obscuro, et ἀφθίτη Mesomed. I. 16. p. 292. T. II. Nullum autem est vocabulum ea figura qua δυσοίστη, quod Aeschylo Eum. 757. affinxit O. Muellerus. Cum aliis adverbiis composita si anquirimus, Homerus offert ἀγακλειτὴ Γαλάτεια et dissentanea ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται Od. VI. 108. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς — ἀλκή Il. XV. 490. εὐποιητῇσι et εὐποιητάων, quae rectius dirimuntur, et ἡ εὐποίητος, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης et in eodem libro εὐξέστου ἀπ' ἀπήνης etc. v. Thiersch. Gramm. §. 201, 16. p. 319. [4]) et a simplici τῆλυ, quo ipse non utitur, τηλυγέτη ut Τηϋγέτη, atque κασιγνήτη quod ut significationem substantivi accepit, ita et motionis particeps factum est. Homerum insequuti poetae his superstruxerunt ἀειγνήτη Orph. Arg. 15. ὁμογνήτη v. 1215. δειμνήστη Anth. Pal. Append. N. 197. πολυκλαύτη Anth. VII. n. 712. VI. n. 698. πολυτλήτη Quint. XI. 25. πολυγνάμπτῃσι I. 286. εὐγνάμπτῃσι Dionys. 1115, quod suspectum reddit et codd. dissensio et Homeri ipsius ἡ εὔγναμπτος dicentis, nec sincerum videtur Wernickio ad

4) Apud Homerum non εὐῤῥείτη, ut ille ait, sed ὁ εὐῤῥείτης legitur, ipsumque εὐῤῥείτος Graecis abjudicat Ruhnkenius Ep. Cr. p. 120. Probabilis tamen correctio videtur in oraculo Paus. V. 7, 2. εὐῤῥείτης Ἀρεθούσης. Masculinum superest in proprio torrentis attici nomine Ῥεῖτος, de quo alibi dixi; vulgo ῥευστός dicitur ut νευστός, πλευστός, et ῥυτός ut χυτός, πνυτός. Illi simillimum est κλειτός, proximum similitudine πλείστη id est θάλασσα et Πλεῖστος rivi nomen fluentem significans, quae substantivorum modo gravantur.

Tryph. p. 419. sed defenditur a Spohnio ad Niceph. p. 37. n. 294. propter πολυγνάμπτης ἑλίνοιο v. 1157. ubi Bernhardy Graeciam novo donat vocabulo ὁ σέλινος; nec Graefius Nonn. XIII. 200. εὐπλέκτῃσι κόμαις suspectum habet etsi Homerus σειρὰς εὐπλέκτους dixit. Haec igitur enucleari posse despero; librorum quidem in hoc genere auctoritatem perexiguam esse manifestum facit aberrationis facilitas, qua positio feminina ad solutum quoque sermonem transfusa est ab hac licentia longissime abhorrentem, βύρσαις νεοδάρταις Apollod. III. 1, 2. ὁδοῖς ἱππηλάταις Strab. XVI. 793. αἱ δορύκτηται Arrian. Alex. VII. 4, 2. quod nuper demum correxit Ellendtius; τὰς τυραννικὰς ἐξουσίας χειμερίῳ προσεικάζει καταστήματι θαλάσσης ἀσυνέτην καὶ τῶν ἀνέμων στάσιν Heracl. Alleg. V. 13. quae Matthiae in Alcaei Fr. II. 11. sine ulla significatione corruptelae transscripsit sed vitium arguit constructio; nec, unde coeperit, latet; nam ex Cocondrio de Fig. IX. p. 787. T. VIII. ed. Walz. Anecd. Boisson. p. 295. T. III. ὡς παρ' Ἀλκαίῳ Συνίημι τῶν ἀνέμων τὴν στάσιν· τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται κ. τ. ἑ. intelligitur ἀνέμων στάσιν in exitu versus posita fuisse praecedente quodam verbi συνίημι inclinamento. Pariterque vitiata sunt ἀργυρωνήτη Charit. VIII. 7, 189. et θεοφιλητή Phintys Stob. Serm. LXXIV. 61. p. 444, 42. quae nullum periculum est ne quis excusata putet exemplo parasynthetorum χειροτονητή Aeschin. c. Tim. p. 131. (3, 35.) Aristot. Rhet. ad Alex. c. II. 36. οἰκοδομητή Strab. VI. 155. λατομητή XIV. 670. XVI. 763. Orig. c. Cels. II. 439. D. εὐδοκητή Diog. La. II. 87. Falso Passovius adjectivis ἀπίεστος et ἀπίλητος tria adscribit genera; nam feminina positio neque apud Aristotelem legitur, quem testem facit Meteor. IV. c. 13. (scrib. c. 9. p. 459. G. 460. C.) neque usquam alibi. Sed Aristophani in deae invocatione Pac. 978. Εἰρήνη ὦ πολυτιμήτη, licuit alio genere efferre, quam quo v. 1016. metri causa usus est ὦ πολυτίμητ' — ceterum illo quoque loco πολυτιμοτάτη dici potuisse contra quam Ammonius praecipit, apparet ex Menandreo πολύτιμοι θεοί p. 42. cf. Schweighaeuser. ad Athen. T. II. 63. Winckelmann. ad Euthyd. p. 105. Neque in juris formula

tragice exaggerata Lys. 217. offensionem habet ἀταυρώτη, pro quo quod olim ad Aj. p. 242. Ed. 1. proposui ἀταυρωτεί, Matthiae Gramm. §. 116. probat tanquam ab Elmslejo profectum. Postremo idem Aristophanes in carminum genere sublimiore ἀθανάτη recepit Nubb. 388. Thesm. 1061. quo et Tragici sine ullo metri vel euphoniae emolumento utuntur Choeph. 614. Phoenn. 235. et Homerus constanter, promiscue Hesiodus v. Muetzell. de Theog. p. 195. et inferiores Theocr. XV. 106. Sibylla Paus. X. 12, 1. Apollon. IV. 795. (ubi codd. fluctuant) Nonn. Paraphr. III. 150. V. 114. XI. 19. Dion. IX. 191. XXV. 336. etc. cui simillimum ἀκαμάτη apud Hesiodum, Apollonium et Anth. Pal. VI. n. 269. sed in uno Sophoclis loco sic positum est, ut cum masculino commutari non possit. Haec autem verbalibus attexui, quia θάνατος et κάματος ipsa a verbis progressa sunt eadem via qua ἄροτος, ὑετός etc. Γλῶσσα μαιψυλάκτη Sapph. XCIII. 89. nihil sui simile habet ac ne exploratum quidem est accusativum illum μαιψυλάκταν feminini potius generis esse quam masculini, promtaque suspicio poetriam μαιψύλακτον scripsisse vel μαιψυλάκτιν.

§. 3.

His adjunctum est genus eorum, quae a perfecto secundo composita sunt, primum illa epitheta fixa et solemnia πολυφόρβη[5]), ἀρχικτόνη, ὑδροφόρβη, quorum rationem in Adn. ad Aj. reddidimus, deinde communia quaedam et ob hoc ipsum suspicioni affinia: μητροφόνας δύας Eum. 268, cui nihil auxiliantur θηροφόνη et γοργοφόνη Dianae epitheta, et ἐκηβόλοισι χέρσιν in cantico Eur. Ion. 213., pro quo Hermannus et Elmslejus ἐκηβόλοισι scribunt hoc probabiliore ratione, quod librarii Phoen. 1149. femininam adjectivi hujus formam ipsis adeo diverbiis inseruerunt neque veriti sunt Soph. El. 181. βουνόμαν ἀκτάν contra metrum scribere; λαιμοτόμη Seidleri erat conjectura Eur. El. 459. Sed hujusmodi exemplis niti videtur Priscianus *De XII. vers. Aen.* c. VI. 96, 313.

5) Πολύφορβος et πολυφέρβη non magis probari possunt quam πολύμεμφος.

ὁ ὁπλοφόρος, ἡ ὁπλοφόρη, τὸ ὁπλοφόρον, *armiger, armigera, armigerum*. Euripidis locus Suppl. 993. ubi ὠκυθόαι νύμφαι legitur, tam multis modis depravatus est, ut ne sententia quidem satis clareat, nedum verba ad libellam exigi possint; accentum si sequimur, a verbo compositum est ut βοηθόος et ὠκυδρόμος, sed herbae nomen ὠκύθοον proparoxytonon est quasi ex duobus synonymis junctum illorum modo, quae Grammatici afferunt, ἐναροκτάντης, στρεφεδινεῖν, ψηλαφᾶν etc. v. ad Aj. p. 193. accentus tamen ne in proprio quidem sibi constat; Ὠκυθόος editum in Nonn. XIII. 144. Ὠκύθοος XXXVII. 625. etc. Apud Epicos plura sine dubio hujus motionis inveniremus exempla, nisi illis collibuisset vocalioribus uti formis ἀμαλλοτόκεια, ἀριστοτόκεια, καρποτόκεια, ποντοπόρεια, ἀριστολόχεια, ὠκυλόχεια, εὐρυόδεια, quod veteres pro εὐρυέδεια accipiunt assertore Simonide qui εὐρυεδῆ χθόνα dixit. Nostrae autem aetatis Grammatici his alia praefigunt masculina εὐρυόδειος, ὠκυλοχής etc. v. Diss. III. c. II. §. 3. quorum neque auctorem proferre neque analogiam explicare possunt. Ac si ita esset, feminina ista ultimam longam haberent ut τελεία, βροτεία, quo de genere si quae alpha corripiunt, aut a propriis ducta aut ipsa propria sunt ut ἀριστολόχεια herbae nomen, quae vulgo ἀριστολοχία dicitur, ab Aristolocha quadam derivatum Schol. Nic. Th. 509.[6]) Ἀστυόχεια, Ἀγελόχεια, Κυμοπόλεια quod et Κυμοπόλη dici poterat ut ἠριπόλη, et ab alio genere nominum Ἀλεξάνδρεια, Δικαιάρχεια, feminarum vocabula, a tritoclitis primum adjectiva poetarum e fabrica ἀρτιέπεια, ἡδυμέλεια, ἠριγένεια, ἰσοτέλεια, κουροθάλεια, (id est κουροτρόφος), σχοινοτένεια, hisque assimilatum ἀριστονόσεια v. ad Phryn. p. 538. et propria Πανάκεια[7]); Λα-

6) Fortasse nihil aliud est quam poetica ectasis ut Αἰθιόπεια pro Αἰθιοπία Quint. II. 32.

7) Hoc deae herbaeque nomen incertum est substantivumne sit, ut παναύγεια, παντέλεια, an adjectivum. Substantive dixit Longinus c. 38, 4. λύσις καὶ πανάκεια. Suidas Πανάκεια θεραπεία καὶ ὄνομα θεᾶς. Ἀρτιέπεια utroque munere fungitur.

σθένεια, Καλλικράτεια, Ξενοπείθεια, Ἀγαθόκλεια, quibus diversum accentum habent possessiva ἡρακλεία ἄκανθα, ἀλεξανδρεία δάφνη, βερενικεία θυγάτηρ, neque ullum certum et inexpugnabile proparoxytonesis exemplum praeter διομήδεια ἀνάγκη, quod et in Platonis libris melioribus sic scribitur Civ. V. 493. D.[8]) longe diversum ab ἡδυέπεια, quod Schneiderus h. l. apponit, ceterisque compositis; quorum ea est legitima tonosis[9]). His subdam, quae cum praesentibus thematicis copulata sunt, ἀνδροδάμη, θειοδάμη, χαλκοδάμη, quorum auctores alio loco nominavimus; ποδορρώην Ἀταλάντην Callim. H. in Dian. 215. ὀρεσκώῃσι κολώναις Tzetz. Posth. 320. quod si eum ortum habet, quem Grammatici tradunt, antecedentibus adnumerari poterit. Eustathius p. 1822, 14. ἡ κωμῳδία κύνειραν ἤγουν τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόςουρα[10]), Comici nescio cujus inventum; quod genus scribendi ex illo quoque redolet μυριοχαύνη ἡ ἐπὶ μυρίοις χαυνουμένη, quod Galenus in Gloss. s. Μόσχάνη alicubi scriptum reperit; ποδοκτύπη a Luciano reprehensum et χαμαιτύπη in substantivorum naturam versa eoque sermoni vulgari propiora, quo et παντάρβη pertinet nomen gemmae Heliod. VIII. 11, 333. cui Lexicographi perperam tres adjectivi terminationis adscribunt; βουδάκη ἡ βούπρηστις Hesych. quod substantivi vices subiit sicut δίκελ-

8) Etym. M. 451, 50. exempli causa affert βασίλειος οἶκος, βασίλεια χείρ, βασίλειον οἴκημα. Feminini accentum Sylburgius corrigere non audet, quia idem alio loco Πολυδεύκεια χεὶρ καὶ Ἀγαμεμνόνεια proparoxytona esse dicit. Haec fortasse ficta sunt ad exemplum Euripidei ἑκτόρεια χείρ, cujus non certissima fides; illud ex Aesch. Pers. 581. ἰσχὺς βασίλεια, quod nunc sublatum est. Πίστιν ἔχειν βασίλειαν ἐμῶν μενέων συνίριθον Append. Epigr. CCXCVIII. utrum substantivum sit an adjectivum nescio. Πολυδεύκεια κρήνη Paus. III. 20, 1. scribitur propriorum modo ut νῆσος Ἀχίλλεια Steph. et Διομήδεια Scymn. v. 432.

9) Plutarch. V. Anton. LXXI. τὴν ἔναλον δίαιταν, ἣν Τιμώνειαν ὠνόμαζεν, ἐξέλιπε, Strabo. XVII. 794. ἣν Τιμώνιον προσηγόρευσε. Praestat Τιμώνειον genere neutro.

10) Si nihil amplius approbare voluit nisi correptionem ultimae, addere poterat ἰοχέαιρα (bisyllaba paragoge auctum ut Νέαιρα, νείαιρα) κυανοπρώειρα (ut κυδιάνειρα) de quo alibi diximus.

λα, ἀνάβαλλα ἡ σφαῖρα[11]) et ἀμφιδέα. Schol. Il. XXI. 528. Ἡσίοδος ἄφυζαν τὸν λέοντά φησι, fortasse ἄφυζον scripsit ut ἄβαζος ὁ μὴ βάζων Suid. Si tamen feminino usus est, retinuit formam simplicis φύζα, id quod multis usu venisse videmus aliis, ἀνειλείθυια, εὐρυάγυια, κυανόπεζα, λυσιέθειρα, πηξιθάλαττα, δίκραιρα, χειμάμυννα, μεσόγαια[12]), quae substantivorum, unde composita sunt, formam repraesentant integram.

§. 4.

Enumeratis adjectivis, quorum pars posterior a verbo ducta est, succedunt alia genera. Ac primum illud quod ex verbo et substantivo constat; cujus generis quatuor reperimus feminine terminata: ἀστραπταίγλαν ὁρμάν dithyrambicum illud Arist. Nubb. 335. χειρὶ μεναίχμᾳ Paul. Sil. in Anth. VI. p. 81. quod nisi nominibus propriis Φιλαίχμη Parthen. XIV. 36. Κλεαίχμη Jamblich. V. P. 36, 534. accommodatum videretur, substantivum dicerem masculini generis cum feminino conjunctum ut μήτηρ πατροφόντης. Tertium ἀναρπάξανδρα Sphingis epitheton et ἐψάνδρα Medeae, quae Aeschylus et Dosiades finxerunt ad similitudinem propriorum Ἡγησάνδρα Ἀλεξάνδρα. Quartum ἀλεξιάρη apud Hesiodum et Nicandrum Ther. 861. postremo prostibulorum cognomenta ἀνεξικώμη[13]), γεγωνοκώμη, et σποδησιλαύρα[14]). Ac si Lexicographis no-

---

11) Cram. Anecd. I. 60, 30. ubi παύταλλα editum. Ut δίκελλα, sic μάκελλα quoque et μακέλη ἡ μονόθεν κέλλουσα Eust. ut ὄρυξ μουνοφόρος Anth. Proinde syllaba prima cum ἁμάκις, ἅπαξ (semel) cognationem habere videtur sicut haec cum ἅμα (simul) et ἁμός (aliquis et unus) connexa sunt. Brevissimam vocabuli formam ostentant ἁπλοῦς et ἄβολος, quibus opposita sunt διπλοῦς et δίβολος.

12) Ἡ μεσόγαια τῆς ὁδοῦ Herodo. IX. 99. ut ἡ ἡμίσεια τῆς ὁδοῦ.

13) Hesychius Ἀνεξικώμη ἧς οὐκ ἀνάσχοιτο ὅλη κώμη. Vereor ne contrarium significetur πόρνη ἡ ὅλην κώμην ἀνέχουσα.

14) Σποδησιλαῦρα scribitur Eust. p. 1033, 64. retento accentu quamvis vitioso simplicis λαῦρα, et saepius μεσσγαῖα. Pro Προθυραία Orph. H. I. quod bis versum finit, quaeritur quid scribendum sit, num quod in Proculi H. in Hec. 2. et 14. legitur χαῖρ' Ἑκάτη Προθυραίη μεγασθενές — et ἱστοκεραία Orph. Arg. 609. an proparoxytonum ut ἀντιπέραια.

stris ratio constaret ἀλφεσιβοία scribentibus, id quoque in numerum procederet; sed apud veteres appellativum hocce non minus quam proprium proparoxytonum est vel a ficticio ἀλφεσίβους propagatum ut εὔβους Εὔβοια, πολύβους Πολύβοια Cereris cognomen Hesych. vel ab ἀλφεσίβοιος, non ut ab αἰδοῖος αἰδοία, sed liberiore illo et desueto motionis genere, quod apparet in πουλυβόεια, quo Quintus usus est, brachycatalecto; sed genitivus γῆς Εὐβοιείας Soph. Thyest. VI. recte a paroxytono εὐβοεία repeti videtur. — Secundum ea dicam de adjectivis, quae ab adverbio orsa in nomen desinunt substantivum: ἀγχιάλη Πεπάρηθος Hom. H. in Ap. 32. pro quo duo Pariss. ἀγχίαλος substituunt, idemque genus Falckenburgius Nonno XXXIX. 219. reddidit pro ἀγχιάλῃσι ut paullo post XL. 342. ἀγχιάλοισιν ἀρούραις, sed renititur ἀγχιάλη Ἐπίδαυρος in versibus Andromachi ap. Galen. Ther. I. 6, 42. T. XIV. quam formam Zenodotus Homero tribuit Il. II. 697. topicumque Ἀγχιάλη, quod idem Ἀγχίαλος dicitur. Neque in dubium vocantur εὐπλείη πήρη Od. XVII. 467. νηὸς ἐϋστείρης οἰήϊα Apollon. I. 401. βουσὶν ἐϋκραίρῃσι Hom. H. in Merc. 209. cui appositum est navium boumque epitheton homericum ὀρθοκραιράων. Sed quod Oppian. Cyn. IV. 158. cod. Paris. εὐκελάδεσσι praebet v. Jacobs ad Anth. Pal. p. 31. id mihi non satis videtur cur εὐκελάδῃσι scribatur. Nec multum confido Etym. M. Φίλυδρα (Cyrill. φίλυδρος) φιλοῦσα τὸ ὕδωρ, nisi illud Nymphae cujusdam fuit nomen proprium. Sed κοίτη χαμεύνη in Nicaeneti Ep. III. Append. N. 34. a suspicione remotum, neque sollicitandum δαὶς πανθοίνη Babriae ap. Suid. s. h. v. et Πολυμήλη πολυθρέμματος γῆ apud eundem. Παλιμποίνῃσι δίκῃσι Maxim. v. 17. et ὑψικόμῃσιν εἰδομένη ἐλάτῃσι Quint. V. 119. si mendum abest, fortasse homoeoteleuti gratia ascita sunt; sed Oppianum Hal. I. 771. sine ulla probabili ratione δίνῃσι παλιμπνοίῃσι scripsisse, quod Schneiderus intulit Sylburgii conjecturam sequens, minime veri simile. Nec

quod quia saepius legitur, pro norma esse potest. His exemplis veri simile fit, poetas deorum epithetis Προμυλαία θεός Poll. VII. 180. Phot. et Παλλὰς προναία brevem, si ex usu esset, ultimam reddere potuisse.

minus suspiciosum ἀγλεύκη θάλασσα Nicand. Al. 171. pro ἀγλευκής. Satis vero obvallata sunt ἀβρότη νύξ Il. XIV. 78. quae alibi ἄβροτος dicitur, σταγὼν ἀμβρότη Timothei Athen. XI. 465. C. ἀμβρότη χέρσος Pind. Dith. Fr. III. 20. N. 46, 576. et ab aliis praepositionibus loquelaribus ἀβληχρή Il. V. 337. Diod. III. 50. (cod. βλήχρη) ἀριζήλη Hom. quod idem ἀρίζηλος dicit, ut χαμαιζήλη Hippocr. de Articc. p. 156. T. III. repetitum a Galeno T. XVIII. P. I. 398. δαφοινή Oppian. Cyn. III. 440. ζαθέα, quo Euripides quinquies more homerico usus est; ἠγαθέη item homericum, quod Grammatici quidem ἄγαν θεία interpretantur. Ad ultimum referam ea, quae ex duobus constant nominibus vel ejusdem generis vel diversi. In hoc rarum est ut substantivum praecedat, adjectivum sequatur: ποδάργη ut nonnulli scribebant Il. XVI. 150. πατροφίλη Anth. Pal. II. n. 221. Ἀριάδνης παιδὸς πατροφίλης Theophil. ad Autol. II. 7, 352. frequentior contrarius ordo, quem testantur homerica πρωθήβη et ὀρθοκραίρη, λεοντοχόρταν βούβαλιν Aesch. Fr. CCCXV. N. 304. Dind.[15]) in quo Hermannus non offendit Opusc. T. III. 63. πολυκρότη Anacr. Fr. VII. quod cum οἰνομάχλη similibusque personarum contemtarum epithetis conferendum videtur, μεσόδμη adjectivorum ordinem egressum, cujus nativa forma μεσόδομος utitur Schol. Arist. Rann. 573. Alterum genus aut ex duobus substantivis constat, βορβορόπη scorti convicium Hipponacteum, χρυσομίτρη Dianae epitheton Oppian. Cyn. II. 2. χρυσοκόμη herbae nomen substantivum Aristot. de Plant. II. 7. Diosc. Eup. I. 2, 95. ἀνδρολήμη ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα Hesych.[16]). Sed θευμέρᾳ ὀπί Pind. Nem. VII. 122. ex

---

15) Si quis hoc ex duobus substantivis, πατροφίλη cum verbo compositum dicere mavult, nihil me interpono, sed hic significationem sequor.

16) Excepto hoc, quod addubitari potest, nullum succurrit a nomine tertiae declinationis compositum praeter proprium Βούρινα v. Interpp. ad Theocr. VII. 6. Hanc enim scripturam praefero vulgatae Βούριννα, probata Eustathii etymologia Βώκαρος ποταμὸς ὡς ἂν εἴποι τις βουκέφαλος, καθὰ καὶ πηγή τις παρὰ Θεοκρίτῳ Βούρινα, βοὸς ῥινὶ παρονομαζομένη. Galenus Gloss. p. 436. ἀντίῤῥινα πόα τις, ἣν καὶ βουκράνιον καλοῦσι. Dioscorides: ἀντίῤῥινον — καρπὸν φέρει μόσχου ῥισὶν ὅμοιον. Simile

confesso mendosum est, medicina, quam adhibent (*ἁμέρα*) anceps[17]), neque *καλλικοίτη*, quod Lexicographi dubitanter afferunt, adjectivum est sed proprium. Aut ex totidem adjectivis, *λιγυροκωτίλη* Corinnae Hephaest. XVI. 106. *πολυξένη* bis a Pindaro Nem. III. 3. Fragm. 87. semel metri causa usurpatum. Apud Tragicos ut mea memoria est, hujusmodi nihil legitur ideoque improbanda Porsoni correctio Aesch. Choeph. 656. *φιλοξένη*. Ad ultimum rejeci solitarium illud *εἰναλίδιναι* Arat. 918. cui quae Buttmannus apponit, dissimilia sunt aut vitiosa.

§. 5.

Sed jam poetarum ditionem egressi sermo solutus ex hoc genere quid delibaverit cognoscamus. In universum igitur ita statuendum est, adjectiva, quae in *ιος* terminantur, ab alpha privativo composita, utro genere ponantur, liberum esse; sed alia tamen ad femininam positionem proniora videmus, alia minus; nec raro dissentire libros manuscriptos. Velut in Aeschinis loco p. 49, 17. (368, 157) quo usus sum ad Phryn., pro *ἀνοσίαν* Bekkerus ex uno non admodum luculento codice *ἀνόσιον* edidit, quo probato nullum apud Atticos scriptores femininae formae exemplum relinquitur, ne apud poetas quidem praeter unum *ἀνοσίαις* in cantico Euripidis Troad. 1315. ter quaterque masculino usi, sed plurima apud exteros Dio Cass. LII. 15, 671. Heliod. I. 11, 17. Artemid. V. 58, 419. Procop. Arc. VII. 23. C. Agath. IV. 23, 133. B. omniumque certissimum epitheton *Ἀφροδίτης ἀνοσίας* Athen. XIII. 589.

---

nomen fontis *Βουκεραῒς ἀπὸ τοῦ κέρατος τοῦ βοός* Etym. M. In Philetae versu Fr. VII. 55. *δάσατο δ' ἐν προχοῇσι σελαμπέτροιο Βυρίννης*, certa est Heinsii correctio *μελαμπέτροιο*, (*σελασπέτροιο* a Bachio receptum a norma loquendi abhorret) sed incertum utrum *νάσσατο* scribendum sit an *δύσατο*. Cum Theocriti verbis *Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν* conferre juvat Schol. Lyc. 835. *Ἑρμῆς ἐλάκτισε γῆν καὶ ἀνέδωκεν ὕδωρ ὅθεν ὁ τόπος Ἑρμοῦ πτέρνα καλεῖται.*

17) Apud Hesychium *Λευκαὶ φρένες, ἥμεραι*, non opus erat *ἥμεροι* corrigi, siquidem *ἡμέρα συκῆ* s. *Ἀνηρίναστος* (Phot. s. *Ἐρινάζειν*) et *μαλάχη ἡμέρα* s. *Πλακοῦς* legitur.

B. Hellad. Phot. p. 872. C. Neque ἀναιτία apud Atticos reperi praeter Aesch. Choeph. 873. Ἀναξία vero non solum Sophocles et Euripides Oed. C. 1446. El. 189. Heracl. 526. sed etiam Plato Euthyd. 304. E. Menex. 242. C. Legg. XII. 943. E. ubi nullus tot codicum discrepat, Aeschin. Fals. 36, 15. (335, 63.) Demosth. Fals. 388, 2. Aristot. Rhet. II. 9, p. 1386, 2. Appian. Civ. IV. 32. Dionys. Antt. III, 21. Dio Chr. XII. 402. Xenoph. Eph. V. 10, 106. Jambl. de Myst. V. 4, 120. J. Lyd. de Mens. III. 39. p. 50. Gregor. Naz. Ep. ad Nicob. CLV. 871. Ἀναρσία, δυςαμερία (Σφίγξ) et δυςαθλία Tragicorum sunt propria.

Ab adjectivis in ειος composita indagavimus ἀνεπιτήδεια Geopp. V. 26, 3. XVIII. 19, 2. ἀνοικεία Artemid. III. 66, 301. Epiphan. c. Haer. L. I. T. II. p. 216. Accusativum ἀχρείαν in Eur. Heracl. 58. Matthiae cum duobus Florr. in masculinum vertit, quo ducit veterum Edd. accentus ἀχρεῖαν, idemque Urbinas praebet in Theophr. H. Pl. IV. 8. (9.) 3. ceterum legitur illud in Insc. Boeot. N. 1570. a. Synes. de Regn. p. 8. B. Galen. de Hipp. et Plat. IX. 8, 269. T. V. Paul. Aeg. VII. 3, 239. nec refert a substantivo repetatur an ab adjectivo. Suspiciosum Εὐέρεια· ἡ καλὸν ἔριον ἔχουσα Anecd. Cram. II. 304. quo loco de substantivis in εια proparoxytonis agitur, illaque interpretatio ad primitivum εὔερος pertinere videtur. Omnium vero frequentissimum est ἀνομοία Hipp. de Flat. p. 585. T. I. Aristoph. Ach. 1144. Isocr. Panath. 279, 255. idemque praebent codd. aliquot Plat. Phileb. p. 13. E. praetereaque Aristot. de Part. Anim. II. 1. p. 646, 17. H. Ann. II. 12, 4. Plutarch. V. Cim. II. 479. Philostr. V. Soph. II. 13, 563. Liban. Decl. T. IV. 132. etc. Rejectanea vero sunt ταῖς πυοποιαῖς Oribas. L. XLIV. 3, 84. ed. Bussem. et μονόχροιαι Xenocr. de Aquat. XXVIII. p. 15. pro quo vel μονόχροοι, ut Coraes, scribendum vel μονόχροιοι, cui simile εὔχροιος apud Hippocratem legitur v. Dissert. III. c. III. §. 10. et femininum ἀχροίῃ τουτέοισι ἡ χροίη γίγνεται Diaet. III. 717. T. I. nisi id potius substantivum est. Ἀθῴα Phil. de Legg. Specc. II. 786. B. — Puris proximum ἀνελευθέρα in Anonymi loco, quem Suidas profert s. Ἀνα-

λεύθερος, hoc uno testimonio parum confirmatum, et quae semivocalem in exitu habent, ἀκαιρίμη Aeschyli vel alius poetae v. Dindorf. ad Athen. V. 217. quod hunc in locum differendum putavi; ἀδήλη in locis ad Phrynich. p. 106. congestis; τὰν ἀνίσαν Aresas Stob. Ecl. I. 52. n. 23. p. 852. αἱ ἄνισαι Nicom. Theol. VI. 39. p. 39. τῆς ἀνίσης τύχης Reiskius edidit Liban. Decl. p. 274. T. IV. pro ἀνείσης, neglecta codicis scriptura ἀνθρωπείας, quae dittographiam significat ανινης id est ἀνθρωπίνης, idque illo loco convenientissimum; pro Φοίβη ἀπειροτέχνη apud J. Lydum ἀπειρολεχής scribendum esse ostendi in Aglaoph. p. 225. Τὴν ἀλύπην ἐρημίαν Theophyl. Sim. Hist. IV. 13, 119. B. ἀμετρήταις ὀδύναις Alex. Trall. I. 11, 36. δύςπιστας Hermes Trism. de Herb. p. 327. a Roethero editus una cum Joh. Lydo, nisi quid operae peccarunt. Haec igitur si ad communem usum exigimus tanquam ad obrussam, vitiosa judicentur necesse est; neque consentaneum videtur Graecorum aliquem decies ἡ ἄνισος, semel, si forte, ἡ ἀνίση scripsisse, sed multo veri similius est, praeter quae librarii hallucinati sunt, editores ipsos ad hos minutos literarum apices hoc minus attentos fuisse, quo minor fuit apud philologos superioris aetatis accentuum cura. Sed eadem tamen si exemplorum in unum congruentium copia aut librorum spectatae fidei auctoritas tueretur, exterminare vereremur, quia Graeci in universum hujus inaequalitatis absolvi non possunt, terminos autem liciti illicitique ignoramus.

§. 6.

Hac parte absoluta restant adjectiva praeverbiis subjuncta, quorum duo sunt genera, unum cum adjectivo copulatum, alterum cum substantivo. Illuc pertinent primum pura: ἐμπλείη non solum apud Homerum et Theocr. XXV. 208. sed etiam in quotidiano sermone; ἐπιπλέη Herodo. VI. 139. ἔμπλεαι Hipp. de Locc. in Hom. p. 116. et p. 152. T. II. περίπλεαι de Nat. mul. p. 546. πόλεις διάπλεαι Plut. V. Timol. XI. 129. ubi duo codd. masculinum διάπλεῳ suppeditant. Pro ἐπετείησι θυσίησι Herodo. VI. 105. unus Flor. ἐπετείοισι

suggerit communi usui aptius, sed nihil mutant libri Aesch. Ag. 1015. ἀλόκων ἐπετειῶν et τῆς ἐπετείας βλάστης Geopp. X. 77, 768. quamvis antea p. 767. ἐπέτειον βλάστην. Ejusdem generis haec sunt: ἀπευκταία Apollon. Synt. III. 24, 250. Orig. c. Cels. IV. 556. B. Schol. Theocr. VI. 23. quod Grammaticus Hermanni p. 424. praepostere cum περικεφαλαία confert; διανταία Aesch. Sept. 894. Diod. XVI. 94. ἐπιτροπαίη ἀρχή Herodo. III, 142. IV. 147. ἐπακταίη Oppian. Hal. IV. 273. ἐφηβαίη (cod. ἐφ' ἡβείῃ) Anth. Pal. VII. n. 427. v. 12. παρομοία Herodo. IV. 183. Hipp. de Locc. in Hom. p. 108. T. II. Isocr. Antid. 389, 192. Aristot. H. Ann. IX. 15, 1. Theophr. H. Pl. V. 3. (4.) 1. IX. 16, 4. et προσομοία Strab. III. 165. fin. ὑπερβολαία (chorda) Aristox. Harm. L. II. p. 40. παρατελευταία Athen. III. 106. C. Anecd. p. 686. Moeris p. 191. quod elegantius dicitur παρατέλευτος, ut προτέλευτος Simplic. in Ausc. I. 15, a. tum ὑπεραρχαία Schol. Ven. III. 144. ὑπουδαίη Oppian. Hal. III. 486. ὑποτελείῳ στιγμῇ et ὑπερτελεία Joseph. Synops. XVII. 564. T. III. Anecd. p. 759, 17. ut τὰς ἡμιτελείας φωνάς Dionys. de Comp. XIV. 73. T. V. et δεκὰς παντελεία Philo p. 383. E. diverso a substantivis ἡμιτέλεια et παντέλεια accentu[18]); ὑπηοίη Odyss. XVII. 25. cui adjungi potest προσεῴα Dianae cognomen Plut. V. Themist. c. VII. ἡ ὑπαλπεία Id. V. Marcell. III. 282. ὑπωρείη Hom. Epigr. VII. ὑπωρείῃσι προβλῆσι Orph. Arg. 749. vulgoque frequentata ἡ ὑπώρεια, ἡ παρώρεια, πρυμνώρεια, κρημνώρεια, quae accentus ipse substantivis attribuit v. ad Phryn. 712. Eorum autem, quae in ιος terminantur, motio per tria genera legitima est.

A paris angusto freto separata sunt, quae unam semivocalium in extrema habent: ἡ ἀπελευθέρα Hipp. Epid. V. 575. T. III. Athen. III. 115. B. ἐπιδημιυγερή Hesiod. Scut. 264. Apollon. IV. 1065. cujus accentus significat praepositionis

---

18) J. Lyd. de Mens. XIV. 6. ἡ δεκὰς παντέλεια λέγεται. Philo de Sept. p. 1177. D. Μωύσης αὐτὴν ἐκάλεσε συντέλειαν καὶ παντέλειαν; solus accentus indicat substantiva esse.

pleonasmum; ταῖς καταξήραις Theophr. Caus. VI. 18, 3. cui Schneiderus recte masculinam terminationem reddidisse videtur. Neque ferendum ταῖς καθύγραις Dioscor. Mat. I. 155, 146. Τὰς διαδήλας Aristot. H. Ann. IX. 7. p. 613, 1. a Bekkero servatum, etsi τὰς διαδήλους legitur de An. II. 9. p. 421, 14. sed huic persimile ἐπαλλήλη multorum judicio damnatum est, etsi non paucis circumseptum exemplis: ταῖς ἐν κύκλῳ τεθείσαις ἐπαλλήλαις Diod. III. 35. θυρίδας ἐπαλλήλας ἔχοντες Dio Cass. LXXIV. 10. p. 1251, 72. ἐπαλλήλαις ταῖς ναυσὶν ἐρέττειν Aelian. H. Ann. XV. 5. τὰς ἐπαλλήλας πλευρὰς καὶ τὰς παραλλήλας Anecd. p. 786. αἱ καταλλήλαι φαντασίαι M. Antonin. VII. 2. ταῖς καταλλήλαις ἐμβρογαῖς Galen. de Comp. p. Locc. II. 523. T. XII. ἐγκλεισθήσονται παραλλήλαις Xenoph. Hell. V. 2, 19. παραλλήλαις λέξεσι Schol. Arist. Vesp. 708. εἶναι λίμνας παραλλήλας Plut. de S. N. V. p. 274. (p. 104. Wytt.) συνάψεις αὐτὰς προσαλλήλας Ezech. XXXVII. 17. multisque aliis locis, quos Critici modo dirimenda a nomine praepositione quadrant, modo unius literae mutatione ad masculinum reducunt v. Jacobs. ad Aelian. p. 508. Coraes ad Isocr. p. 25. et p. 177. et Interpp. ad Plat. Legg. XII. 947. D. ad Dionys. Ant. V. 2. neque credibile est nomen tritissimum atque masculinae terminationi ita affixum, ut Latini quoque haud aliter quam lineas parallelos appellent, nonnunquam feminine declinatum esse. Sed προςεικέλη Herodo. II. 12. per omnes libros disseminatum; ἡ συνόλη Plato Polit. 299. A. Nicom. Isag. II. 14, 53. p. 126. Themist. Or. XXVI. 327. B. ubi cod. Mediol. simplex subministrat, quod nemo spreverit, sed compositum quoque, si ita dicitur ut σύμπασα, comprobari potest similiterque alia sic copulata, ut praepositio adjectivi simplicis significationem non immutet sed tantummodo imminuat aut intendat ut ὑπερύθρη Hipp. ap. Galen. Comm. Progn. II. 27, 150. T. XVIII. P. II. quod tamen apud Hippocratem ipsum T. I. 101. hodie non legitur; ὑποφαύλη Hipp. de Fract. VII. 77. T. III. quod et sejungi potest ὑπό τι φαύλη ut ὑπό τι ἀσεβής, et contraria ὑπερκάλη Poll. III. 71. ὑπερθέρμη Geopp.

suggerit communi usui aptius, sed nihil mutant libri Aesch. Ag. 1015. ἀλόκων ἐπετειῶν et τῆς ἐπετείας βλάστης Geopp. X. 77, 768. quamvis antea p. 767. ἐπέτειον βλάστην. Ejusdem generis haec sunt: ἀπευκταία Apollon. Synt. III. 24, 250. Orig. c. Cels. IV. 556. B. Schol. Theocr. VI. 23. quod Grammaticus Hermanni p. 424. praepostere cum περικεφαλαία confert; διανταία Aesch. Sept. 894. Diod. XVI. 94. ἐπιτροπαίη ἀρχή Herodo. III. 142. IV. 147. ἐπακταίη Oppian. Hal. IV. 273. ἐφηβαίη (cod. ἐφ' ἡβείη) Anth. Pal. VII. n. 427. v. 12. παρομοία Herodo. IV. 183. Hipp. de Locc. in Hom. p. 108. T. II. Isocr. Antid. 389, 192. Aristot. H. Ann. IX. 15, 1. Theophr. H. Pl. V. 3. (4.) 1. IX. 16, 4. et προσομοία Strab. III. 165. fin. ὑπερβολαία (chorda) Aristox. Harm. L. II. p. 40. παρατελευταία Athen. III. 106. C. Anecd. p. 686. Moeris p. 191. quod elegantius dicitur παρατέλευτος, ut προτέλευτος Simplic. in Ausc. I. 15, a. tum ὑπεραρχαία Schol. Ven. III. 144. ὑπουδαίη Oppian. Hal. III. 486. ὑποτελεία στιγμή et ὑπερτελεία Joseph. Synops. XVII. 564. T. III. Anecd. p. 759, 17. ut τὰς ἡμιτελείας φωνάς Dionys. de Comp. XIV. 73. T. V. et δεκὰς παντελεία Philo p. 383. E. diverso a substantivis ἡμιτέλεια et παντέλεια accentu[18]; ὑπηοίη Odyss. XVII. 25. cui adjungi potest πρόσεφα Dianae cognomen Plut. V. Themist. c. VII. ἡ ὑπαλπεία Id. V. Marcell. III. 282. ὑπωρείη Hom. Epigr. VII. ὑπωρείῃσι προβλῆσι Orph. Arg. 749. vulgoque frequentata ἡ ὑπώρεια, ἡ παρώρεια, πρυμνώρεια, πεμμώρεια, quae accentus ipse substantivis attribuit v. ad Phryn. 712. Eorum autem, quae in ιος terminantur, motio per tria genera legitima est.

A puris angusto freto separata sunt, quae unam semivocalium in extrema habent: ἡ ἀπελευθέρα Hipp. Epid. V. 575. T. III. Athen. III. 115. B. ἐπιαμιγερή Hesiod. Scut. 264. Apollon. IV. 1065. cujus accentus significat praepositionis

18) J. Lyd. de Mens. XIV. 6. ἡ δεκὰς παντέλεια λέγεται. Philo de Sept. p. 1177. B. Μωΰσης αὐτὴν ἐκάλεσε συντέλειαν καὶ παντέλειαν, solus accentus indicat substantiva esse.

pleonasmum; ταῖς καταξήραις Theophr. Caus. VI. 18, 3. cui Schneiderus recte masculinam terminationem reddidisse videtur. Neque ferendum ταῖς καθύγραις Dioscor. Mat. I. 155, 146. Τὰς διαδήλας Aristot. H. Ann. IX. 7. p. 613, 1. a Bekkero servatum, etsi τὰς διαδήλους legitur de An. II. 9. p. 421, 14. sed huic persimile ἐπαλλήλη multorum judicio damnatum est, etsi non paucis circumseptum exemplis: ταῖς ἐν κύκλῳ τεθείσαις ἐπαλλήλαις Diod. III. 35. θυρίδας ἐπαλλήλας ἔχοντες Dio Cass. LXXIV. 10. p. 1251, 72. ἐπαλλήλαις ταῖς ναυσὶν ἐρέττειν Aelian. H. Ann. XV. 5. τὰς ἐπαλλήλας πλευρὰς καὶ τὰς παραλλήλας Anecd. p. 786. αἱ καταλλήλαι φαντασίαι M. Antonin. VII. 2. ταῖς καταλλήλαις ἐμβροχαῖς Galen. de Comp. p. Locc. II. 523. T. XII. ἐγκλεισθήσονται παραλλήλαις Xenoph. Hell. V. 2, 19. παραλλήλαις λέξεσι Schol. Arist. Vesp. 708. εἶναι λίμνας παραλλήλας Plut. de S. N. V. p. 274. (p. 104. Wytt.) συνάψεις αὐτὰς προσαλλήλας Ezech. XXXVII. 17. multisque aliis locis, quos Critici modo dirimenda a nomine praepositione quadrant, modo unius literae mutatione ad masculinum reducunt v. Jacobs. ad Aelian. p. 508. Coraes ad Isocr. p. 25. et p. 177. et Interpp. ad Plat. Legg. XII. 947. D. ad Dionys. Ant. V. 2. neque credibile est nomen tritissimum atque masculinae terminationi ita affixum, ut Latini quoque haud aliter quam lineas parallelos appellent, nonnunquam feminine declinatum esse. Sed προςεικέλη Herodo. II. 12. per omnes libros disseminatum; ἡ συνόλη Plato Polit. 299. A. Nicom. Isag. II. 14, 53. p. 126. Themist. Or. XXVI. 327. B. ubi cod. Mediol. simplex subministrat, quod nemo spreverit, sed compositum quoque, si ita dicitur ut σύμπασα, comprobari potest similiterque alia sic copulata, ut praepositio adjectivi simplicis significationem non immutet sed tantummodo imminuat aut intendat ut ὑπερύθρη Hipp. ap. Galen. Comm. Progn. II. 27, 150. T. XVIII. P. II. quod tamen apud Hippocratem ipsum T. I. 101. hodie non legitur; ὑποφαύλη Hipp. de Fract. VII. 77. T. III. quod et sejungi potest ὑπό τι φαύλη ut ὑπό τι ἀσεβής, et contraria ὑπερκάλη Poll. III. 71. ὑπερθέρμη Geopp.

VI. 8, 1. τριςοιζύρη Archiloch. Fr. LXXVIII. τριτάλαινα, δυςτάλαινα, παντάλαινα, Tragicis familiaria, παμποικίλη Plat. Tim. p. 82. B. Galen. de Dogm. Hipp. IX. 2, 667. T. V. παγκάλη Plat. Hipp. M. 288. D. quod si perfecte compositum esset, παγκαλλής diceretur ut ἀκαλλής.

Eorum, quae mutam in exitu habent, certissima sunt ἀμφιβρότη, quod ab Homero accepit Nicander Al. 216. et πανναιθαῖς κορύθεσσι Il. XIV. 372. quod plerique hoc modo scripserunt ut ab αἶθος, opinor, compositum, Euphranor vero, sicut nunc legitur, παναίθαις[19]). Nec dubitatur, ἀναμέστη Eupol. ap. Schol. Ar. Pac. 790. Sed παναρκέτη νόσος Aesch. Choeph. 67. ob alias causas in controversiam venit; neque satis fidei habent ἐπημοιβαῖς προβολῇσι Oppian. Hal. V. 135. ταῖς ἐπιλοίπῃσι Hipp. Epid. II. 4, 456. T. III. quo in vocabulo saepius aberrarunt librarii v. Adn. ad Thucyd. VII. 7. et 22. etc. Pro τὴν περιλοίπην, quod Schneiderus in quodam Dionis scholio reponebat, Schaeferus ad Greg. 495. περιλειπομένην corrigi vult; vulgato propius est περιλειπῆ ut ἐλλειπής Alyp. Introd. Mus. p. 11. Arist. Quint. de Mus. III. 124. Diod. XVIII. 22. Dionys. Antt. VIII. 88, 1727. Aret. de Cur. Diut. I. 2, 297. Paul. Aeg. VI. 40, 189. aliosque aequalium v. Wyttenbach. ad Plut. de Discr. Adul. T. I. 421. saepius fortasse a librariis invectum. Nulla vero excusatione egent Musicorum et Grammaticorum vocabula technica παρανήτη, παραμέση, παρυπάτη, ὑπερμέση, παρεσχάτη Phryn. App. 54, 2. Suid. s. Θεριῶ etc. quae simplicium terminationem retinent, ut protinus appareat chordas et syllabas significari, non quasvis alias res quae primo, medio, extremo proximae sunt. Ab his omnibus sejunctum planeque singulare est ἀμφιέλισσα, cujus simplex non extat, non illud ab ἀμφιέ-

---

19) Oxytonesis ratio incomperta est; similiter composita proparoxytona sunt. Sed et pro altera tonosi mira afferuntur exempla: τὰ εἰς η̄ δισύλλαβα ὀξυνόμενα (ut αἰθή) τότε μὲν φυλάσσει τόνον ὅτε μετὰ προθέσεως συντίθεται, τότε δὲ ἀναβιβάζει ὅτε οὐ μετὰ προθέσεως, ἐπιτομή, ἀνοχή, συνοχή· ἰστοδόκη δὲ καὶ καπνοδόκη, λατύπη, οἰνοχόη, quae vera sunt sed a proposito aliena.

λισσος declinatum v. Wernick. ad Tryph. 667. sed a verbo, ut veteres volunt, vel potius ab ἀμφιέλιξ, ut εὐρυάνασσα.

Hinc uno gressu ad eam speciem pervenimus, quae ex praepositione et substantivo conflata est: ἀντιθέη et ἀμφιλύκη, utrumque ab Homero ad posteriores transmissum, ἥβη ἔγγαία metro sancitum Aesch. Pers. 922. αὖραι ἀπόγεαι Theophr. de Vent. XXIV. 766. XXV. 767. et saepius in hoc libro, semel τὰς ἀπογείας LIII. 778. ἡ ἀπογεία absolute Aristot. Probl. XXVI. αἱ ἀπόγεαι ib. c. XL. quod ἀπογέαι scribi poterat accentu substantivi ut αἱ ἀσιογεῖαι Schol. Il. XXI. 321. αἱ τροπαῖαι v. Dissert.V. §. 5. Sed Ἐνύλαις ὑλικαῖς Hesych. ἐφήμεραι Stob. Serm. CIII. 562, 8. ὑποδιφθέρας Strab. IV. 196. ἀμφιπρύμναις Suid. pro quo in Menandri Byz. loco, quem exerpsit, ἀμφιπρύμνοις legitur, nullius momenti sunt; neque ferendum συνεύνη, quod Lexicographi ex Meleagr. Ep. LXXXIX. Anth. Pal. V. n. 195. receperunt αἱ τρισσαὶ χάριτες τρισσὸν στεφάνωμα συνεύνᾳ Ζηνοφίλᾳ. Sed ibi verbum desideratur vel ἐπένευσαν, quod Jacobsius proposuit p. 96. vel vulgati similius συνῄνουν, sicut αἰνεῖν τινί τι, καταινεῖν et ἐπαινεῖν significat *addicere*. Mutuum vero sibi invicem auxilium praebent πρόκροσσαι νῆες apud Homerum et Herodo. VII. 188. et συνδέσεις προκρόσσας Theophr. de Sens. 79, 680. quibus fortasse viam fecerunt adjectiva similiter cadentia ἔπισσαι, μέτασσαι, περισσή (Ἄμφισσα). Attamen idem ab eodem Herodoto masculine effertur πρόκροσσοι, cujus inaequalitatis causae aut fortuitae sunt aut rationis adhuc incompertae.

§. 7.

Quod reliquum est sermonis, consumetur in adjectivis verbalibus cum praepositione conjugatis, quae propter motionis et accentus diversitatem prae ceteris diligenti contemplatione digna sunt. Exordium hinc capessam. Arcadius p. 102. βαρύνεται τὰ παρώνυμα ἀμφίρυτος ἀμφιρύτη, δορύκτητος δορυκτήτη, ἀμφίλυκος ἀμφιλύκη. Schol. Il. IX. 343. δουρικτήτη ὡς ἀριγνώτη, ἵνα τοῦ δουρίκτητος παρώνυμον ᾖ· οὕτως γὰρ φιλεῖ σχηματίζειν ὁ ποιητής, ἀμφιρύτη, περι-

ξέστη. Posterius hodie aliter scribitur Od. XII. 79. πέτρη — περιξεστῇ εἰκυῖα, sed contra Grammaticorum sententiam, a quibus pendet Eustathius: κρεῖττον βαρυτόνως γράφειν ὡς ἄσβεστη· τὸ γὰρ περισπᾶν ἔχει τι ἀντιλογίας, quod quale sit ex sequentibus intelligetur. Ἀμφιρύτη quater ab Homero in penthemimeri incisione positum posteriores poetae eodem loco retinuerunt νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ etc. Apollon. I. 1305. Simonid. Anth. Pal. VII. n. 510. ignotus poeta in Lucian. Contempl. §. 14, 51. T. III. Dionys. Perieg. 452. Epigr. Adesp. CCCLXXX. neque Matthiae Animadv. ad H. in Ap. 251. afferre debebat tanquam contrarium Apoll. IV. 425. Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῳ, nam hoc Brunckius intulit pro ἀγχιάλῳ. Sed in alia versus parte Oppianus Hal. III. 209. ἀμφιρύτην Ἐλεοῦσαν, Archestratus Athen. VII. 307. D. Αἰγίνης ἐξ ἀμφιρύτης ἀγόραζε, qui masculino uti poterat[20]), quo Sophocles usus est in anapaestis τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος et Hesiodus ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ, Pindarusque Isthm. I. 9. ἐν Κέῳ ἀμφιρύτῳ, quo loco codd. complures ἀμφιρύτα suggerunt Boeckhio probatum ut suavius. Ἀπόῤῥυτος Hes. Opp. 593. metro concinnando necessarium erat sed Alcman. Fr. XXXIII. et Aeschylus Eum. 77. (in dialogo) sine ullo versus emolumento περιῤῥύτη dixerunt, quod etiam poetae lyrico ap. Dion. Chr. XXXIII. 29. restituendum videtur pro περιῤῥυτά (cf. Hermann. ad Hec. 1234.) Aeschylus modo περικλύστα Pers. 596. modo περίκλυστος v. 879. quod cod. Mosq. in Hom. H. in Ap. 181. praebet pro περικλύστη. Pollux. II. 303. κατάπτυστον, ἀπόπτυστον, Ἀνακρέων δὲ καὶ καταπτύστην εἴρηκε [21]). Poetis igitur optio data est eligendi quod velint nec solum metri gratia, sed etiam ob alias causas minus comprehensibiles adjectivis proparoxytonis, quae natura sunt generis communis, nunc masculinam assignant positionem, nunc

---

20) Πολυστεφάνου Ἀφροδίτης et similis senariorum exitus non ignoti sunt.

21) Huic quod Bergkius apponit p. 236. πολυκρότη minus aptum est neque huic recte comparatur εὐέθειρα p. 209. ac ne illud quidem plane exploratum, καταπτύστην accusativum feminini esse.

femininam, eodemque intellectu oxytonis quoque utuntur, quorum propria est motio, ἐπιγναμπτὰς ἕλικας Hom. H. in Ven. 87. περικλειτὰ Βερενίκα Theocr. XVII. 34. περικλειτῆς τε Φιλίννης Anth. Pal. IX. n. 434. Atque horum adjectivorum mobilium usus scriptoribus quoque numero solutis concessus est, sed proparoxytona non movent nisi forte diastolae causa. Eustathius p. 1967, 24. Ἀφέτη μὲν ἡ νῆσος, ἀφετὴ δὲ ὀξυτόνως ἀπόλυτος, eoque accentu plerumque nomen loci notatur Herodo. VII. 193. VIII. 12. Apollon. I. 591. Diod. XI. 12. Strab. IX. 436. Plut. V. Themist. c. VII.[22]) Paus. III. 12, 1. Apollod. I. 9, 19. Suid. nisi quod in Herodoti loco secundo cod. Arch. et Diodori Edd. veteres oxytonon praebent, quo pacto apud Stephanum s. v. et in Argum. in Dem. c. Aristocr. 619, 11. scribitur aliudque nomen topicum non compositum Λυταί — διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα, contrario autem topici simile τὰς Ἀποθέτας Plut. V. Lyc. XVI. Propria igitur locorum non minus quam feminarum nomina plerumque pro synthetis valent sed mobilibus eoque accentum accipiunt a parasynthetis diversum. Propriis autem proxima sunt substantiva ex adjectivis conversa parique accentus inconstantia; linea piscatoria et ea quam mathematici usurpant, κάθετος vocatur et latine cathetus, sed et καθέτη v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 379. soliumque balnei ἐμβάτη Hippocr. de Int. Off. p. 524. T. II. sed saepius tamen ἐμβατή Galen. Eup. II. 20, 456. Diosc. Eup. II. 56, 269. Phot. s. Πύελος Schol. Arist. Eqq. 1069. ἐπιστάτη· θηλυκῶς ὁ τρίπους Schol. Arist. Avv. 435. pro quo poeta ipse ἐπιστάτης dixit; ἐνετή apud Homerum et plerosque Grammaticorum, sed ἐνέτη Callim. Fr. CXIX. et Hesych. ἡ περιθέτη Athen. X. 415. A. Polyaen. IV. 6, 13. Poll. X. 170. Addito vero, quod cum illo tacite comprehenditur, substantivo propria adjectivi forma redit: περίθετος κόμη Aelian. V. H. I. 26. Dio Cass. LXI. 9. LXXIX. 13. Poll. II. 35. Etym. M. 790, 19. κεφαλὴ περίθετος Arist. Thesm. 258. et κόμη πρόςθετος Xenoph.

22) Hic masculinus additus est articulus, ceteris locis aut femininus aut nullus.

Cyr. I. 3, 2. Lucian. Alex. §. 3. p. 65. T. V. sed idem decompositum est προςθετὴ κόμη Schol. Plut. 271. Suid. s. Φενάκη et περιδετὴ κόμη, Etym. 269, 32. Suid. s. Διαπηνικίσαι, genusque neutrum προκόμων περιθετόν Athen. XII. 523. A. quo clarissime apparet oxytona et proparoxytona poni promiscue, nulloque inter se discrimine nisi generis; nam illa trium sunt generum, haec duorum exceptis propriis eorumque affinibus. Si vero moventur, id fit licentia quadam poeticae simili nec satis excusata, συνθέτη οὐσία Aristot. Metaph. IV. 24. p. 1023, 2. de Anim. II. 1. p. 412, 16. quo utroque loco in Vaticc. σύνθετος, ut mos est, scribitur; συνθέτη φύσις Procl. in Tim. II. 104. τὰς περιθέτας κόμας Polyb. III. 78, 2. διαστάτη οὐσία J. Lyd. de Mens. IV. 52, 99. ἀπόλυτος καὶ ἀφέτη δύναμις Procl. in Theol. IV. 5, 187. ἀμπεχόνη ἀνέτη, quod duo codd. Maxim. Tyr. XX. 1. 379. pro ἄνετος offerunt, sed sententiae causa in ἀφελής mutandum est. Haec igitur omnia eodem loco haberi oportet, quo ἐπιλοίπη, διαδήλη, et quae jam veteres apposuerunt ἀριγνώτη, δουρικτήτη, quae nisi poetico jure defenduntur, enormia sunt nec procul a vitio. Etenim communis Graecorum consuetudo sequitur Etymologi M. 643, 9. praeceptum parasynthetis tria genera assignantis, duo synthetis: ἡ σύνθετος Diod. III. 27. ἡ ἐπίθετος Plut. V. Cleom. c. X. ἡ ἀντίθετος Heliod. V. 16, 195. ἡ μετάθετος Polyb. XV. 6, 8.[23]) quorum omnium non unum illud exemplum in promtu habeo, quod speciminis loco apposui, sed plurima; similiterque ἡ ἀνάστατος plus centies legitur, ἡ διάστατος[24]), ἡ πρόδοτος, ἡ

23) Hoc loco μετάθετος ἡ τύχη mutabilem significat ut Stob. Ecl. I. 43, 706. T. II. πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς μετάθετον, et ἔνθετον *quod inseri potest* Theogn. v. 435. Illic tamen εὐμετάθετοι corrigunt.

24) Διάστατον Sext. c. Geom. III. 28, 315. c. Phys. I. 623. τριχῆ διάστατον P. Hyp. II. 5, 74. sed τριχῆ διαστατόν III. 5, 138. c. Math. I. 3, 219. Porphyr. V. Pyth. 47, 80. Stob. Ecl. I. 15, 350. T. I. Aristid. de Mus. III. 132. Jambl. in Nicom. Arithm. p. 82. Anecd. Bekk. 845, 11. Simplic. in Ench. 38, 364. Οὐχ ὑπόστατον *cui resisti nequit* Eur. Antig. XVIII. (XVII. 64. Matth.) et Dexipp. Exc. Legg. p. 9. C. sed οὐχ ὑποστατόν Eur. Suppl. 737. et *quod consistere nequit* οὐχ ὑπόστατον

ἔκδοτος, ἡ ἀντίδοτος, μὴ ἀνάδοτος γένοιτο ἡ Πλάταια Thucyd. III. 52. quod Scholiastes interpretatur ἀναδόσιμος significatione potentiali, quam indicat oxytonesis Plat. Men. 93. B. οὐ παραδοτὸν. τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου. Tum ἡ ἄφετος, ἡ πάρετος Theophyl. Sim. V. 12, 135. A. etc. Neque inusitata sunt oxytona, quorum feminina legitime in η terminantur, βουλαὶ ἀφεταί Athen. IV. 171. E. συνθετὴ ἐγγυθήκη Lys. Fragm. XLII. 15. et φωνή Aristot. Poet. XX. 1456, 35. ubi cod. Marc. σύνθετος ut olim vulgabatur, et p. 1457, 14., προςθετὴ καὶ ἐπιτεχνητὴ παχύτης Lucian. de Salt. §. 27, 140. πτέρυγες προςθεταί Xenoph. de re eq. XII. 6. διαστατή Nicomach. Isag. L. II. 29. §. 76. p. 153. Simplic. in Ausc. p. 50. b. συστατή Apollon. de Pron. p. 144. παραδοτή *communicabilis* Diog. La. IV. §. 12. Sed ut poetae haec feminina interdum masculine appellant ἡ ἀνεκτός etc. idem sibi juris sed multo parcius arrogant scriptores numerorum vinculis exemti hisque similes Comici; Theopompus Athen. XI. 485. F. περιστατὸν βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ, ubi Dindorfius proparoxytonon scripsit, quo Isocrates utitur, sed passivo intellectu θαυματοποιίαι περίστατοι Antid. 406, 269. ἀφετὸς φορά Agath. Hist. V. 7, 150. D. quod ad ὕβρις οὐ φορητός aequiparandum est, aliaque simplicia, quibus posthac sum usurus. Verum hinc novi ducitur sermonis exordium, quem ubi explicuero, clarum fore arbitror, quanta caligine haec sit circumfusa regio.

§. 8.

In utroque Homeri carmine viginti quinque reperiuntur verbalia praepositionibus connexa. Sed de hac summa primum detraham πρόςφατος, quia a verbi significatione longius recessit, tum ἐνετή et πρόβατον, quia substantivorum locum

---

dicitur proparoxytonôs Sext. c. Gramm. I. 12, 273. vel σύστατον I. 3, 228. Procl. in Tim. III. 158. τὰ νοσήματα μετάστατα γίγνονται Hipp. de Morb. sacr. 590. T. I. id est μεθίσταται, ut μετάπεμπτον γενέσθαι Plut. de Def. Oracc. XVII. 327. Dionys. Antt. I. 47. μεταδίωκτος γενόμενος Herodo. III. 63. περίστατοι γίνονται Isocr. Antid. 406, 269.

obtinent. Ceterorum pars amplior neutrius est generis et masculini: *ἀμφήριστον, ἀμφίχυτον, ἀναχετόν, ἀνάπυστον, ἄντιτον, ἀπόβλητον, ἐπιλεκτόν, ἐπίμαστος, καταθνητός, παραῤῥητός, πρόκλυτον, περίκλυτος, περίσκεπτος,* sex generis communis *ἀμβατὸς πόλις, ἀμφίθετος φιάλη, περίῤῥυτος Κρήτη, χρειὼ οὐκ ἀνεκτός, ἐξήλατος ἀσπίς, Ἰθάκη ἐπήρατος;* tria feminine terminata, *ἀμφιρύτη νῆσος, θύραι καταιβαταί, συμφερτὴ ἀρετή.* De accentu si quaerimus, septem reperiuntur oxytona, *ἀμβατός, ἀνεκτός, ἀναχετός, καταθνητός, παραῤῥητός, καταιβατή, συμφερτή,* diversitatis autem hujus causae complures neque una de omnibus regula. Primum igitur constituimus, adjectiva, quorum significatio latinis in *ilis* exeuntibus respondet, acuto sono finiri; quem canonem H. Stephanus aliquoties sequitur: *Διάλυτος dissolutus; διαλυτός dissolubilis; μετάπειστος in aliam sententiam adductus; μεταπειστός qui potest a sententia dimoveri.* Neque haec novitia est doctrina sed a veteribus ipsis tradita. Suidas *Ἐξαίρετον τὸ ἐπίλεκτον·* (hoc ex Schol. Didymi ad Il. II. 227.) *ἐξαιρετόν δὲ ὀξυτόνως τὸ ἐκβαλλόμενον,* id est *τὸ ἐκβάλλεσθαι δυνάμενον,* quod uno verbo *ἐξαιρέσιμον,* exemtile, dicitur ut *λίθος ἐξαιρετός.* Herodo. II. 121, 1. *διαιρετή separabilis* crebrum in philosophorum libris v. Aristot. Polit. V. 10. p. 1312, 37. Phys. Ausc. V. 4. p. 228, 21. Jamblich. Myst. V. 4. p. 120, 11. Archyt. ap. Stob. Ecl. I. 51, 788. Simplic. in Ausc. L. I. p. 18. a. VI. 218. b. Aristid. Quint. de Mus. L. III. 155. etc. *ναῦς διαιρετή* solubilis Arist. de Anim. I. 411, 27. Diod. II. 17. *πλοῖα διαιρετά* ib. c. 16. quae Strabo XVI. 1076. *δυίλυτα* (hoc accentu) vocat; *τύχας οὐ λόγῳ διαιρετάς* Thucyd. I. 84, 5. *δημηγορία διαιρετή* opposita *τῇ μιᾷ* Aeschin. Fals. p. 482. (p. 36, 34.) et, quod certissimum est hujus significationis documentum, Minervae Phidiacae ornatus exemtilis *κόσμος περιαιρετός* appellatur Thucyd. II. 13, 5. Paus. I. 25, 5. Plutarch. de Vit. aer. al. c. II. 208. idemque *κατασκευὴ περιαιρετή* Diod. XII. 50. tum per similitudinem *κάλλος περιαιρετόν* Lucian. pro Imagg. §. 3. p. 29. T. VI. *ὀφθαλμοὺς περιαιρετούς* Ver. Hist. I. §. 26. p. 244. T. IV. sed *ἔχθρα ἐξαίρετος singularis* Id. de Sect. §. 84. *γῆ*

sive πόλις ἐξαίρετος id est ἐξῃρημένη Herodo. II. 98. Xen. de rep. Lac. XV. 3. etc. γῆ ἀφαίρετος id est ἀφῃρημένη Paus. IX. 7, 4. Verum minus recte bona, quae eripi possunt, dicuntur ἀφαίρετα καὶ οὐκ ἴδια Epict. Diss. III. 24, 3. nam cum hac significatione conjuncta esse solet oxytonesis: πυρὶ μόνον ἀφαιρετά Plat. Polit. p. 303. E. φλοιὸς οὐκ ἀφαιρετός Theophr. Hist. Pl. VII. 2, 6. οὐκ ἀφαιρετὸν οὐδὲ ἀπόβλητον οὐδὲ ἑλετὸν[25]) οὐδὲ ληϊστόν Maxim. Tyr. XIII. 343. sq. ἀφαιρετὸν ἔσται τὸ ἐν τοῖς σωλῆσι demi poterit Hero Spirit. p. 212. ἀφαιρετὸν ἡ βακτηρία Aristot. de Mot. Animm. c. VIII. ac pariter προαιρετόν, quod veteres Aristotelis interpretes *eligibile* reddunt, τὸ πρὸ ἑτέρου αἱρετόν. Hisque tot exemplis vix opponi potest Dionys. Antt. V. 53. ὁ τῆς πατρίδος πόθος ἀναγκαῖος ἅπασι καὶ οὐκ ἐξαίρετος, inextinguibilis, et si quid simile obvenit. His autem perspectis facile conveniet quid pretii statuendum sit regulae ab Etym. M. p. 346, 25. Anecd. Cram. I. 135. propositae: Ἐξαίρετος προπαροξύνεται, ἐπειδὴ τὰ διὰ τοῦ ετος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεσθαι θέλουσιν, ἀριδείκετος, ἀμαιμάκετος, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ ῥημάτων συντεθείη διὰ τὸ ἐπαινετός· σεσημείωται τὸ ἀφύσγετος· in quibus duplex inest error. Primum scribi oportet ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς· nam super duas syllabas sunt multa oxytona, ἀρκετός, ἑλετός, μενετός etc. Deinde ἀπὸ ῥητῶν pro ἀπὸ ῥημάτων, nam ἀριδείκετος quoque a verbo compositum. Ergo sententia haec est, ἐξαίρετος sequi exemplum polysyllaborum similiter cadentium, ἀπεύχε-

---

25) Hoc a praesente ductum ut μενετός sed anthypotacto. Alia protulit vergens Graeciae aetas, κεραννυτέον Maxim. Tyr. V. 4, 71. παραδεικνυτέον Alex. Aphr. in Anal. Pr. p. 116. a. ἀποθανητέον Orig. c. Cels. VIII. 791. C. et ἀποθανετέον (fere ut μενετέον) quod Bekkerus edidit Aristot. Nicom. III. 1110, 23. ubi codd. ἀποθανατέον, Edd. veteres ἀποθνητέον praebent; ἀναδραμητέον Procl. in Tim. I. 32. quod propter enallagen vocalis aoristo propriam conferri potest cum τραπητέον Lucian. Rhet. Praec. §. 8. 227. T. VII. quanquam differt quod illius simile perfectum extat, hujus praesens τραπέω sed alia significatione, unde τραπητός, trapetum. Postremo huc pertinet ὑπελθετέον Strab. XIII. 622. pro quo ὑπελευστέον dici poterat.

τος, πολυεύχετος, ἀλάμπετος, ἀμάχετος, ἀτρύγετος, ἀχύνετος, πεδάγρετος etc. quorum nullum ἀπὸ ῥητοῦ compositum est. Si quis vero interroget cur ἐξαίρετος his assimilatum sit, ἐπαινετός non sit, tametsi αἱρετός non minus frequentetur quam αἰνετός, respondendum erit, totum illud praeceptum rebus dissimillimis fundatum esse ut sunt multae Herodiani formulae, vocabulorum similitudines externas fortuitasque consectantis; quod nobis quoque saepe faciendum est proprias et intestinas cujusque generis notas ignorantibus, sed hoc loco opus non erat, quia ἐπαινετός significat laudabilem, ut ἐξαιρετός exemtilem, ἐξαίρετος vero exemtum.

§. 9.

Huic regulae accommodata sunt homericorum vocabulorum sex; παραῤῥητός exorabilis, de quo Schol. Il. IX. 522. παραῤῥητοί ὡς παραμυθητοί καὶ νοητοί κατ' ὀξεῖαν τάσιν, quo accentu etiam synonyma notantur παραιτητοί et παρηγορητοί Eust. p. 769, 58. Tum ἀμβατός *quo escendi potest*, καταιβατή id est βάσιμος, δι' ἧς κατάβασίς ἐστιν Schol. Od. XIII. 110. καταθνητός *mortalis* et duo ejusdem stirpis vocabula ἀνσχετός atque ἀνεκτός *tolerabilis*. Horum prius tamen ἄνσχετον scribitur in Schol. Mediol. ad Od. II. 63. sed oxytonum est in Edd. Basil. Ern. Wolf. ut apud Thuc. II. 21. Dionys. Antt. I. 65. Plut. An seni resp. XXI. 128. T. XII. etc. raro codicum dissidio, ut Aristoph. Pl. 899. editiones nonnullae Portum sequutae proparoxytonum exhibent, sed refelluntur quatuor aliis ejusdem poetae exemplis et plurimis Tragicorum, quorum unum discrepat Hipp. 354. sed et hoc loco in Florr. ἀνασχετόν scribitur; et saepe apud Herodotum, cui Schweighaeuserus grammaticum agens VII. 163. ἡ ἀνάσχετος substituit e Flor. et duobus Pariss., nam aut sic scribendum esse aut ἡ ἀνασχετή. Ac legitur hoc ap. Max. Tyr. XIII. 7, 245. itemque Eur. Andr. 599. cod. Havn. τὰς ἀνασχετάς praebet, sed et ἡ ἀνασχετός recte et eleganter dici infra apparebit. De altero haec relata habemus Schol. Il. XI. 610. ὀξύνεται τὸ ἀνεκτός, προείρηται δέ, et ad Il. VIII. 355. ἀνεκτῶς Ἀρίσταρχος περισπᾷ· λέλεκται δ' ἡμῖν περὶ τῆς προς-

ῳδίας ὁπότε διελάβομεν περὶ τοῦ ἔργα οὐκέτ' ἀνεκτά I. 573. ubi adnotatio excidit, neque compensatur damnum ab Eustathio p. 157, 1. Ἄνεκτος κύριον, ἀνεκτός δὲ ὁ φορητός, nam haec est de diastole propriorum praeceptio singularis. Sicut enim simplicia Ἄρατος, Κλεῖτος. etc. distinguuntur ab epithetis ἀρατός, κλειτός, v. Lehrs. de Arist. p. 291. idem fieri videmus in compositis: Σύνετος et Συνέτη Probl. Arithm. XVII. 11. Ἐπαίνετος Diod. XIX. 79. Athen. VII. 294. D. Paul. Ep. ad Rom. XVI. 5. ut Ἐξαίνετος Aelian. V. H. II. 8) sed ἐπαινετός, pro quo Mangeius Phil. de Legg. Specc. p. 338. T. II. male ἐπαίνετος edidit. Aliud mutati accentus exemplum praebet Arcadius p. 81, 8. Ἄνετος — ἀνετός δὲ τὸ ἐπίθετον, sed hunc scripsisse puto Αἴνετος — αἰνετός. Nam ἄνατος et ἄφετος, quae conjungit Etym. M. 144, 43. vulgo proparoxytona esse et generis communis vel ex illis apparet exemplis, quae Wyttenbachius collegit ad Plut. de Educ. p. 135. T. I. similiterque πάρετος scribitur Aret. Sign. Acut. I. 5, 6. Sign. Diut. II. 3, 138. Sosip. Epigr. II. etc. rectiusque τῶν ἐνέτων Paul. Aeg. VII. 12, 274. quam ἐνετόν paullo ante et Appian. Civ. I. 22, 33. Hesych. Eustathii autem distinctionem propterea negavi causae nostrae prodesse, quod hinc tantummodo cognoscimus, quomodo propria scribenda sint nomina, non item quomodo epitheta, quae si ipsa gravantur, ne illa quidem habent quo distingui possint; nam Ἀντίδοτος Athen. p. 240. B. Διάκριτος Thuc. II. 12, 1. Ἔκκριτος VII. 19. Ἔκφαντος Demosth. 475, 20. Ἐπίκτητος etc. homotona sunt adjectivis. Ἀνεκτός vero ut ad Homerum redeam, omnibus locis accentum habet eum, quem praescribunt ab Aristarcho Grammatici. Cujus rei causam illos, qui ἄνεκτος seribi jusserunt, a proprietate significationis repetivisse suspicor. Nam praeter ἀμφίθετος, quod pluribus verbis explicant ἡ ἔχουσα ἢ δυναμένη ἐπὶ τὸ στόμα τίθεσθαι καὶ ἐπὶ τὸν πυθμένα, nullum est apud Homerum adjectivum potentiale quin ultimam erigat. Neque tamen hoc reciprocum est; nam παραῤῥητὰ ἔπη significant τὰ πρὸς παρηγορίαν εἰρημένα et σθένος οὐκ ἐπιεικτόν recte interpretari videntur τὸ μηδενὶ εἶκον vel ᾧ οὐκ ἄν τις εἴξοι. Aeque non est dubium, quin συμφερτὴ ἀρετή

significet τὴν συνεστηγμένην. Verum hujus anomaliae causas postea conabor reddere. Nunc autem, quod de oxytonesi potentialium dixi, exemplis confirmabo pluribus, praecipue feminini generis, quo simul patescat oxytonesin et motionem communes habere radices.

§. 10.

Literarum ordinem sequenti primum occurrunt quae a verbis αἰνέω et αἱρέω derivata sunt; ἡ ἐπαινετή Aristot. Nicom. I. 13, p. 1144, 26. Plat. Definn. p. 412. D. Sext. c. Rhet. p. 308. Galen. de Sanit. tuend. VI. 2. 387. T. VI. Cui oppositum ἐπιμωμητή Hesiod. Opp. 13. Eustathius p. 584, 15. propter pleonasmum praepositionis accentum simplicis retinere putat ut ἐπιμῆνις, ἐπιβουκόλος, Proculus vero οὐχ ἁπλῶς, inquit, μωμητή ἀλλὰ μετ' ἐπιτάσεως ὡς ἐπιτεταμένη (scr. ἐπιτεταμένως) οὖσα ψεκτή, neque opus est illa excusatione, quoniam significat *vituperabilis*, ut καταθνητή H. in Ap. 181. *mortalis*, ἐπιφρικτή Nic. Ther. 157. *horribilis*. Alterum est ἡ διαιρετή, cujus auctores paullo ante produxi. Ἀνεκτή Dionys. Antt. V. 44. Herodian. VI. 5. Dial. Herm. de Astrol. II. 8, 40. ed. Bloch. Orig. c. Cels. V. 600. E. ut καθεκτή Plut. V. Sull. IX. Philostr. V. Soph. II. 4, 1. p. 568. Liban. Decl. T. II. 228. et μεθεκτή Procl. in Theol. III. 1. 124. etc. eamque feminini speciem legitimam esse declarat diple apposita ad Il. X. 118. ὅτι ἀνεκτὸς ἡ χρειώ, οὐκ ἀνεκτή cf. Etym. M. 103, 20. Sed eodem modo non solum Simonides Amorg. de Mul. v. 32. sed et Thucydides VII. 87. ubi unus Mosq. ad vulgare ἀνεκτή relabitur; alterum modo atticum perhibetur ab Eustathio p. 865, 57. modo ionicum p. 793, 1. ubi huic aequiparat κλυτὸς Ἱπποδάμεια, γυνὴ μεμπτός (Soph. Trach. 446.) νόσος ἐπακτός (ib. 491.) μοῖρα διαιρετός ib. 162.[26]) quo loco in Harl. et Flor. legitur διαιρετή, sed utri-

---

26) Simplicium duo affert Matthiae p. 307. δακρυτός et πτερωτός, nec plura reperiri putat oblitus quae apud eosdem Tragicos leguntur, ἡ αἰτητός, ἀροτός, δωρητός, ἰαλτός, πλαγκτός. Pro διώρυξ νηυσὶ περητός Herodo. I. 193. nunc e codd. editum νηυσιπέρητος ut ναυσιφόρητος, sed, quod impendio mirum, a ptotico compositum, non ut ναυσικλυτός.

que praestat tralaticia scriptura διαίρετος divisa. Ceterum neque ionicae neque alius dialecti angustiis haec coercetur licentia; ἡ ἁλωτός Philostr. V. Ap. II. 10, 58. Galen. Comm. III. in Epid. I. 70, 725. T. XVII. P. I. Dial. Herm. I. 13. p. 18. ἡ μικτός Dionys. de vi Demosth. XLI. 1082. pro quo Sylburgius μικτή edidit, ἡ ζωωτός Athen. XII. 538. D. ἡ θετός Aristot. Anal. Post. I. 27, 539. ἡ φορητός Lucian. de Salt. §. 27. Philostr. V. Apoll. VIII. 7, 15. p. 350. Liban. Decl. p. 433. T. IV. atque id genus alia, licita quidem sed tamen a recta et communi ratione aliquantisper aversa. Nec simplicia solum huc egrediuntur sed copulata quoque: πατρὶς οὐκ ἐφικτός Philostr. V. Ap. III. 4, 97. γραμμὴ διαιρετός Simplic. in Phys. VI. 218. b. πᾶσα γῆ ἐσβατὸς τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ Thuc. II. 41, 5. [27]) quae repetens Libanius Decl. IV. 334. femininum ἐμβατήν supponit; ἐμβατὸς ὡς Νεμέα τελέθοι Anth. Plan. 95, 652. ἐμβατὸν τὴν γῆν ἀπέφηναν πᾶσι Aristid. VII. 43. πόλις οὐκ ἐπιβατὸς γυναιξί Philostr. Herr. XIX. 749. νῆσος διαβατός Herodo. IV. 195. ubi Schweighaeuserus parum considerate aut διάβατος scribi jubet aut διαβατή, quorum illud a significatione hujus formae propria abhorret, hoc regulae quidem consentaneum est. Aristid. Or. XVI. 238, 15. ut ἐπιβατή Dio Cass. XLIV. 42. Plut. Comp. Arist. c. Cim. II. 431. Suid. s. Περιπέζιον, et homericum θύραι καταιβαταί, hoc est, ut Scholiastes ait, βάσιμοι, sed idcirco non oportet praeferri communi ἡ διαβατός. Significatio his omnibus locis ea est, quam oxytonesi proprie attribuimus; eandemque prae se ferunt masculina et neutra. Ἀναβατόν scansile Gloss. Graecolat. Ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη Od. XI. 316. οὐκ ἀμβατὸς οὐρανός Pind. P. X. 42. πάντα Φιλίππῳ ἀμβατά Anth. Pal. IX. 518. ἀνάβατον ποιῆσαι τὸν οὐρανόν Schol. Hermog. p. 160. T. IV. Paul. Sil. Amb. v. 118. ποταμὸς διαβατός Herodo. I. 75, 6. Thucyd. II. 5. Plat. Legg. X. 892. E. Arrian. Alex. VII. 7, 7. Appian. Mithr. XVII. 664. (ἀμβατον Ed. Pr.) Lucian. Ver.

27) Poppo in Comm. ad h. l. paucula affert ex diversis generibus mixta exempla rei, quae in transcursu tractari nequeat.

hist. I. §. 8. p. 225. Zosimus II. 22, 111. χωρίον ἐμβατόν Dionys. Antt. I. 79, 202. Polyb. XXXIV. 5, 2. Dio Cass. LXXV. 6. τεῖχος ἐπιβατόν Plut. V. Mar. XVIII. 310. et cum aliis nominibus Herodo. IV. 62, 2. Plat. Tim. 24. E. Themist. XXII. 213. B. Plut. V. Dem. XV. 278. T. V. Aelian. H. Ann. V. 7. στόμα οὐκ εἰςβατόν IX. 17. στόμιον ἐςβατόν Philostr. V. Ap. VIII. 19, 362. κράτος οὐ παραβατόν Soph. Ant. 874. qui omnes significarunt τὸ βάσιμον sive προςβάσιμον quo utitur Priscus Rhet. Excc. Legg. p. 42. D. Haec autem tanta scripturae consensio quem non in eam sententiam adducat ut repugnantia damnet et rejiciat? Velut Διὸς οὐ πάρβατός ἐστι φρήν Aesch. Suppl. 1048. ubi codd. et. edd. summopere variant παράβατα, παραβάτας, παραβατά. Item χώρα ἔμβατος Diod. I. 57. p. 171. ἐπίβατόν ἐστιν ἐπὶ τὰς — *transiri potest* Plat. Tim. 24. E. ἐχώρει κατὰ τὸ ἐπίβατον Dionys. Antt. VIII. 67, 1668. λόφος ἐπίβατος Appian. Mithr. c. XXVI. 678. ubi Stephanus ἐπιβατός scripsit, ἐπίβατον ποιεῖν τὴν οἰκίαν Lucian. Epist. Sat. §. 39. p. 44. T. IX. et ποταμὸς διάβατος scriptum in Ed. Pr. et cod. A. Appian. Civ. II. 58. Sed ad declarandam librariorum inconstantiam nihil magis appositum quam adjectivum ὑπερβατόν, tum illud quod proprie ita dicitur ut Thuc. III. 25, 5. ᾗ ὑπερβατὸν ἦν τὸ τείχισμα, tum magis alterum, quod verborum significat transgressionem vel etiam ab argumento digressionem Schol. Thuc. I. 21, 1. Id enim plerumque oxytonum est (quo accentu distinguitur a proprio Ὑπέρβατος Polyb. XXVI. 1.) primum ap. Plat. Protag. p. 343. E. deinde Apollon. de Pron. p. 51. Longin. XXII. 1. Phot. Cod. LXXI. 52. Theo Prog. IV. 188. T. I. Hermog. de Meth. XIV. 418. T. III. Gregor. de Meth. XIV. 1242. T. VII. Alexand. de Fig. XXIV. 481. T. VIII. Phoebamm. de Fig. IV. 501. Tryph. XI. 743. Schol. Apoll. I. 445. Schol. Pind. Ol. I. 68. Schol. Arist. Eccl. 105. Acharn. 1106. Schol. Thuc. IV. 9, 4. VII. 31, 5. Schol. Il. I. 11. III. 440. XI. 421. etc. unde adverbium pendet ὑπερβατῶς Aristot. Rhet. ad Alex. XXXI. 1438. Strab. VIII. 342. a. et 370. fin. alioque intellectu ὑπερβατῶς δημιουργεῖται Hippocr. de Art. p. 20. T. I. id est leviter negligenterque; eodemque congruit mobilitas ge-

neris σύνθεσις ὑπερβατή Aristot. l. c. XXVI. 1435, 6. quam licito neglexit Dionysius de Thuc. LII. 943. T. VI. τὰς ὑπερβατοὺς νοήσεις. Verum in eodem libro editum est δι' ὑπερβάτου c. XXXI. 891. ut ap. Strab. X. 489. fin. ἐν ὑπερβάτῳ Schol. Soph. Oed. T. 334. καθ' ὑπέρβατον Orig. Dial. de ver. in deum fid. II. 832. D. Anon. Schol. in Herm. III. 1, 741. ὑπέρβατον Donat. III. 6, 34. T. I. Lindem. Schol. Lyc. 530. Schol. Pind. P. I. 84. Gregor. de dial. ion. 50, 449. ubi duo codd. oxytonum praeferunt, nec dubium mihi quin illis quoque locis, si aditus ad veteres pateret libros, verioris scripturae vestigia videremus. Apud Homerum duo hujus stirpis adjectiva leguntur, semel καταιβατή de quo diximus, alterum bis sed diversis accentibus; Il. VI. 434. ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις, id est εὐεπίβατος sive ἀνάβασιν ἔχουσα, et Od. X. 315. ἵνα οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη, hoc ex regula, illud contra sed comprobatum, ut dicitur, Aristarcho; οὕτως Ἀρίσταρχος ἄμβατος. Καλλίστρατος διὰ τοῦ η ἀμβάτη. Quis vero his accentiunculis multum tribuet? Ille fortasse ἀμβατός scripsit ut χρειὼ ἀνεκτός, hic ἀμβατή ut καταιβατή. Ex eo, quod Grammaticus in Anecd. Gram. T. I. 57. πόλις ἄμβατος cum ὀλοώτατος ὀδμή contendit, dilucidum est hunc certe ἀμβατός legisse; nam syntheton ἡ ἄμβατος, quod proprie adscensam significat, tam ordinarium est quam ἡ ἀνάστατος, ἡ ἄνετος, ἡ ἄφετος [28]), a quibus facile discernuntur potentialia συνετός, *intelligibilis*, significatione activa et passiva, cujus feminina est forma συνετή Max. Tyr. XLI. 5, 288. Julian. Or. III. 194. Niceph. Greg. VIII. 7, 198. et ἐφετόν *appetibile* Plut. de Fac. Lun. c. XXX. 96. Simplic. in Ench. VII. 79. XXXIV. 282. Joh. Philop. in Anal. Pr. p. 63. b. Procl. in Alcib. I. 153. Schol. Theocr. X. 11. aliisque locis ab Hasio appositis ad Leon. Diac. p. 447. Sed pergam ad alia verba. Thucyd. V. 27. 3. οὐκ ἔτι μετακινητὴ εἴη ἡ ὁμολογία Schol. δυνατὴ κινηθῆναι Plat. Phaedon. p. 80. B.

---

28) Etym. M. 474, 18. τὰ ὀξύτονα δισύλλαβα ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνεται· Ἄμβατός ἐστι πόλις, χωρὶς εἰ μὴ παρασύνθετά εἰσι διὰ τὸ διαμετρητῷ χώρῳ.

τῷ θνητῷ καὶ πολυειδεῖ καὶ διαλυτῷ id est *dissolubili*, quo loco tamen in uno Aug. διαλύτῳ scriptum, sed illud confirmant Stob. Ecl. I. 43, 702. πᾶν σῶμα μεταβλητόν, οὐ πᾶν σῶμα διαλυτόν et Jamblich. in Nicom. p. 33. A. διαλυτὴ ὕλη Stob. l. c. 206. διαλυταὶ κλίμακες Plut. V. Arat. c. VI. Similiter ὕλη ἀλλοιωτὴ καὶ μεταβλητή Plut. de Placc. I. 9, 374. φύσις παθητὴ καὶ μεταβλητή de Procr. An. I. 288. Orig. c. Cels. VI. 690. C. Procl. in Tim. III. 153. Συμβλητὰ τὰ δυνάμενα γνωσθῆναι Suid. οὐ συμβλητά quae conjectura reperiri nequeunt Aelian. H. Ann. VI. 60. συμβλητά comparabilia Theophr. Caus. Pl. VI. 3, 4. Aristot. Nicom. V. 8. p. 1133, 19. cum feminino συμβλητή Polit. III. 13. p. 1284, 6. Lucian. Halc. §. 4, 132. Simplic. in Phys. Ausc. VII. 251. b. quibus repugnat σύμβλητα Theocr. V. 92. Illi convenit synonymum παραβλητός Galen. de Facult. Nat. III. 7, 163. T. II. Plut. Gryll. VI. 218. Comp. Agid. c. Gracch. V. 255. V. Paul. Aem. c. VII. quod Schaeferus T. IV. p. 411. proparoxytonos scribi vult, Stephanum, ut ait, sequutus; sed id probari posset, si *objectum* significaret ut πρόβλητος, ἔκβλητος, ἀμφίβλητος, περίβλητος. Συγγνωστόν *venia dignum* omnibus fere locis oxytonum est Sophocl. Creus. Fr. II. Philo de Carit. 708. D. de Legg. Specc. II. 796. A. Paus. IV. 12, 4. Lucian. de Gymn. 34, 195. T. VII. Arrian. de Ven. 17, 209. Philostr. V. Soph. I. 8, 3. p. 491. Galen. de Plat. et Hipp. V. 7, 490. Arrian. Al. VI. 14, 2. Heliod. VI. 7, 235. Anth. Pal. VII. n. 213. ut et διαγνωστός Galen. de Us. Puls. VII. 459. T. VIII. de diagn. puls. IV. 2, 923. 3, 940. sed proparoxytonum Plut. Dion. XXXVI, 203. Lucian. de Salt. §. 5, 121. T. V. Aristoph. Thesm. 418. terque apud Euripidem Hec. 1107. El. 1033. et Med. 490. sed postremo loco codd. plerique συγγνωστόν praebent, quod sex aliis ejusdem poetae locis sine ulla librorum discrepantia legitur; femininum ἡ σύγγνωστος Maxim. Tyr. IV. 3, 51. pugnat cum συγγνωστή Schol. Soph. Trach. 729. Addam quartum; Empedocles v. 330. οὐδ' ἐπιδερκτὰ τάδ' ἀνδράσι οὐδ' ἐπακουστὰ οὐδὲ νόῳ περιληπτά, cujus hic admodum fixus est accentus; οὐδὲ λόγῳ περιληπτόν Anth. Pal. I. n. 102. δόξῃ περιληπτά Plat. Tim. 28. B. eodemque

intellectu Strab. IX. 516. Plut. V. Cam. XLIII. impetrabile καταληπτόν Thuc. III. 11, 2. Epict. Diss. IV. 4, 13. Procl. in Alcib. p. 247. Philostr. Her. X. 4, 711. sicut ὑποληπτόν opinabile Aristot. Anal. Pr. I. 39. p. 49, 7. Simplic. in Ench. I. 1. 31. cui significationi conveniens est motio: λόγῳ καταληπτῇ Aristid. de Mus. II. 79. Nicom. Ger. Harm. II. 79. Galen. de Opt. Sect. X. 131. T. I. Euseb. Praep. VI. 325. D. ἀντιληπτή Porphyr. in I. Harm. Ptol. c. III. 242. παραληπτή Plut. de Stoico. Repugn. IX. 344. T. XIII. Haec igitur omnia si quis in unum contulerit summamque confecerit, haud dubitanter in hanc discedet sententiam, oxytonesin potentialium et Grammaticorum auctoritate et communi consuetudine propemodum sancitam esse. Attamen haud dissimulandum et hanc aliquando nutasse et cujusdam inter Grammaticae auctores dissensionis indicia gliscere.

§. 11.

Scholiastes ad Arist. Rann. 1235. ubi agitur de Euripidis versu Διόνυσος ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς καθαπτὸς — χορεύει, haec adnotavit: Τιμαχίδας ὡς ταρακτός, καθειμένος (scr. καθημμένος)· τὸ δὲ ἑτέρως λεγόμενον δηλοῖ τὸ οἷον καθάπτεσθαι. Sed de priore discrepat Hesychius Κάθαπτος τῷ τόνῳ ὡς μόναρχος· λέγει δὲ τὸν καθειμένον (sic) τὰς δοράς. Haec non solum sibi invicem sed etiam superioribus vehementer repugnant, neque reconciliatio ulla nisi Timachidae sententiam in contrarium vertimus Κάθαπτος ὡς ἀτάρακτος. Consuetudinis vero inconstantiam ipsa arguunt Homeri carmina. Ἀπόβλητον quidem duplicem facit intellectum, οὐ γάρ ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, si significat ἀποβληθήσεται, accentum suum et proprium habet, ut ἔκβλητον, πρόβλητον, si pro ἀποβολῆς ἄξιον positum est ut altero loco οὔ γάρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, alienum. Item ἀμφήριστον et huic affinia ἀμφιδήριτον, περιδήριτον, περιμάχητον, proprie rem concertatam et litigiosam significant, περιμαχητή Schol. Od. VI. 159. disputabilem, sed harum notionum termini tam indiscreti sunt, ut multis locis inter se misceri possint. Quis enim, si ita loquor, προςχωροῦντος

αὐτοῦ ἡ φωνὴ ἐξάκουστος[29]) *ἐγένετο* vel *ἐπακουστός*, divinare queat quid intelligi velim, *exaudita est* an *exaudiri potuit?* Nimirum ut simplicia utramque comprehendunt significationem, *ἀγαπητόν, θαυμαστόν, διδακτόν, ζητητόν, ῥητόν, φευκτόν*, eodem modo composita quae sunt, *ἀμφίλεκτον, ἀντίλεκτον, ἐπέραστον, ἐπίελπτον, ἐπίτρεπτον, καταγέλαστον*, neque alia ratio latini sermonis, desideratus, optatus, excusatus, exsecratus, inculpatus, invictus, inexhaustus etc. quibus nonnunquam adjectivorum in *ilis* exeuntium defectus suppletur. Itaque etiam homericum *ἀμφίθετος φιάλη* explicari potest, quod proportionem sequenti *ἀμφιθετή* dicendum erat. Verum multo saepius fit, ut quae potentialia non sunt, accentum potentialium accipiant, ut homericum *ἐπιεικτόν*, si eum intellectum habet quem *ὀστέον οὐκ ἐπιεικτόν* Oppian. Hal. I. 525. *νούσοις δέμας οὐκ ἐπιεικτόν* Gregor. Naz. Carm. 50. p. 116. D.[30]) quam ad rationem illud quoque revocari potest *θύραι καταιβαταί*, *per quas descenditur*. Et certissime *ἀρετὴ συμφερτή* Il. XIII. 237. declarat eam, quae a diversis in unum quasi corpus confertur, ut *συμφερτὴ ἠχώ* Nonn. V. 387. *θάλασσα* XLI. 298. *πορεία* Par. IV. 143. *συμφερταὶ λιβάδες* Dion. XLVII. 88. et masculinum *συμφερτός* Nili in Anth. Plan. n. 247. Quanquam fuit de illo vocabulo nonnulla Criticorum dubitatio; nam Zenodotus et Aristophanes *συμφερτός* scripserunt. Qui si hoc accentu de industria usi sunt, non video quid rationis habuerint, quum nullum alterum extet adjectivum hujus significationis oxytonum idemque femininum in *ος* terminatum; *σύμφερτος* si scripsere, id convenit tribus illis, quae apud poetam leguntur femininis, *περίῤῥυτος, ἐπήρατος, ἐξήλατος*. In Etym. M. p. 176, 30.

---

29) Sic plerumque scribitur *ἡ ἐξάκουστος* Diod. XX. 67. Plut. V. Phoc. XIX. Sext. Hyp. I. 14, 28. et cetera genera Xenoph. Eph. I. 10, 19. Aristid. de Mus. I. p. 43. Heliod. IX. 4, 352. Theophyl. Hist. III. 1, 62. C. Eust. 989, 3. ut synonymum *ἐπάϊστος*, sed Arrian. Alex. II. 22, 4. *οὐκ ἐξακουστὸν ἦν*, exaudiri non poterat.

30) In Lucian. de Astrol. §. 15, 222. T. V. *οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος* vix discerni potest ab *ἐπεοικότα*.

ἀφερτή δ' ἀρετή· ἀπὸ τοῦ φέρω γίνεται φερτός, φερτή καὶ ἀφερτή, clarum est eandem rem agi sed accentus constitutio anceps. Si vero de Homero res parum explorata videtur, posteriorum scripta magnam oxytonorum copiam suppeditant, quae a potentiali significatione longe sejuncta sunt: ἀνελκταῖς ὀφρύσι Cratin. Anecd. p. 3. ἀπωστός Herodo. et Soph. διασπαρακτόν Eur. Bacch. 1220. Aelian. H. An. XII. 7. διαψηφιστὴ ἀρχή Aristot. Rhet. ad Alex. III. p. 1224, 2. ἐνυφαντόν Theocr. XV. 83. ἐκμακτόν Emped. 133. ἐπισκευαστὴ ἀθανασία Plat. Polit. 270. A. Themist. Or. XXXII. 355. D. Procl. in Tim. II. 79. III. 127. Euseb. Pr. Ev. XI. 560. E. sed παρασκευαστόν Plat. Prot. 319. B. καθαιμακτός Eur. Or. 1358. παρακελευστός Thuc. I. 13. Dio Cass. XXXIX. 8. et ἐγκελευστός Xenoph. προσπορπατός Aesch. Prom. 141. προσφθεγκτός Soph. Phil. 1067. quod Lexicographi nostri ipseque adeo Ellendtius proparoxytonôs scribunt; συναγυρτὸν ὕδωρ Platon. Legg. VIII. 845. E. συγκαλυπτόν Aesch. Pr. 496. συγκοπτὸν λάχανον Athen. IX. 373. A. nec tamen sine aliqua librorum discrepantia [31]); τράπεζα ἀποκοπτή v. Reisk. ad Const. Porph. p. 168. et 687. vulgoque συγκομιστὸς ἄρτος et συγκομιστὰ ἄλευρα v. ad Hesych. quae opponuntur τοῖς καθαροῖς Galen. ad Thrasyb. XLIII. 889. T. V. de Facult. Alim. I. 2, 483. T. VII. quo tamen utroque loco proparoxytonon est, sed ῥητίνη συγκομιστή de Comp. p. Gen. III. 4, 626. T. XIII. Neque id unicum inconstantiae exemplum sed manat longe lateque. Jam si accentus cum intellectu mutatur ut ἐξαίρετος et ἐξαιρετός, id neminem mirari convenit sed potius illud, cur ἐπίληπτον scribatur non solum ubi prehensum significat sed etiam ubi comprehensibile, ut Aristot. H. Ann. IX. 2. p. 613, 19. ὡς ἐπίληπτος οὖσα, vel vituperabile ut Phil. Legg. Alleg. II. 73. C. Legg. Specc. II. 797. B. Hephaest. de Metr. IV. 3, 26. quem locum transscribens Eustathius ἐπιλήψιμον substituit. Similiterque ἀπόβλητον, de quo antea loquuti sumus, et alia. Sed magis est quod miremur accentus

31) Apud Eustathium non σύγκοπτα, ut in Adnot. Schweighaeus. sed συγκοπτά scriptum.

saepe alternare cum praepositionibus, significatione nihilum mutata, ἐπιμωμητός, de quo modo loquebar, et ἐπίμεμπτον Appian. Civ. II. c. 141. Apollon. de Pron. p. 143. B. ut κατάμεμπτος Sophocl. ἀμφίθρεπτος Sophocl. ἡ ἐπίθρεπτος Hipp. Prorrh. T. I. 219. sed ἀναθρεπτός Appian. Civ. IV. 43. ἀνάγραπτος ib. III. 43. Procop. Arc. XII. 100. Heliod. IV. 7. Agath. IV. 22, 132. B. qui proprie loquuti sunt, minus proprie ἀνάγραπτος εὐεργεσία Thuc. I. 129, 3. sed νόμοι ἔγγραπτοί Strab. VI. 259. ὅροι περιγραπτοί Aristid. Or. XLII. 532. Liban. Decl. I. 430. ἐκ βραχέος καὶ περιγραπτοῦ Thuc. VII. 492. ἀποδεκτόν Sext. c. Eth. 83, 706. Phot. Cod. CLXXVII. 206. Chrysost. *Ad viduam jun.* p. 351. T. I. ἀποδεκτή Euseb. Pr. Ev. VI. 281. C. Epiphan. c. Haer. L. II. T. II. 798. B. παραδεκτόν Julian. Ep. LXII. 129. sed rursus ἔνδεκτον Apollon. de Adv. p. 544, 1. Verum illud nos ad desperationem redigit, quod eadem adjectiva nulla aut praepositionis aut significationis mutatione alibi alium habent accentum. Ἀπόδεκτον Sext. Hyp. III. 23. 127. Ἀνάβραστος Aristoph. Rann. 560. Athen. VI. 269. E. ubi more solito errat Schweighaeuserus ἀναβραστός scribi jubens, quod minus legitimum est sed invenitur L. IX. 384. E. Ἀνάσπαστον ποιεῖν τινα Herodoto familiare est eoque accentu persaepe legitur Arist. Vesp. 382. Polyb. II. 53, 5. Lucian. Jup. Conf. §. 4. Paus. IX. 27, 3. Aristid. Or. XIV. 209. Phot. Cod. LXXII. 55. XCIV. 137. sed idem nomen sine ulla significationis mutatione accentum mutat Hipp. de Flat. p. 571. T. I. τὰ δένδρεα ἀνασπαστὰ πρόῤῥιζα γίνεται. Substantive χρυσοῖ ἀνασπαστοί corrigiae Athen. XII. 543. E. pro quo in cod. Cas. et Aelian. V. H. IX. 11. ἀνάσπαστοι legitur; ἀνασπαστοί δεράγχαι Anth. Pal. VI. n. 109. et ἀνασπαστὸς πύλη Soph. Ant. 1171. idem significare videtur, quod nos dicimus *aufgespannter Sprenkel, aufgezogene Thuer*, contrariumque ἐπισπαστοὶ βρόχοι Eur. Hipp. 793. *zugezogene Schlinge*; συσπαστὰ βαλάντια Galen. de Adm. Anat. IV. 2, 424. T. II. sed paulo post σύσπαστα 3, 432. ut aliis locis de mot. musc. I. 3, 381. T. IV. de Us. Part. VII. 11, 556. T. IV. Athen. XI. 783. F. (1041. Dind.) Poll. V. 31. quorum utrum rectius sit hoc minus

judicari potest, quia crumenas utrinque denominari par est, et ab hoc quod sunt et ab eo quod esse possunt. Sicuti Homerus ἐπίσπαστον κακόν dixit, sic Dio Cass. LXII. 3. ἐπίσπαστος. δεσποτεία, Heliod. II. 6, 59. ἐπίσπαστος λύπη, sed Pausanias VIII. 12, 3. procos sponte accitos ἐπισπαστούς, quod Siebelius ad illorum similitudinem reformavit. Aristoteles Top. V. 9. p. 138, 9. τὸ οἷον ἀναπνεῖσθαι ἀναπνευστόν secundum regulam, eodemque modo V. 4. p. 135, 36. ubi Buhlius nescio quo auctore proparoxytonum invexit. Ab ἀνάρπαστος Dem. Phil. IV. 139. Herodian. VII. 3. Agath. IV. 20, 129. C. ἡ ἀνάρπαστος Plut. Cons. ad Apoll. p. 354. T. VII. Theo Prog. VI. 220. T. I. quod omnes analogiae numeros habet, discedit ἀναρπαστός, quod Jacobsius ad Achill. II. 37. p. 55, 7. per omnes Edd. vulgatum dicit, et ἀναρπαστή Eur. Hec. 197. Ἀποτακτὰ σιτία Herodo. II. 69. ubi complures codd. accentum in antepenultimam transferunt, idemque variatur ἀπότακτος ἡμέρα Athen. X. 433. B. Suidas Ἐπιτακτοὶ στρατιῶται affert ex Thuc. VI. 67, 1. ubi Critici codicibus nonnullis obtemperantes accentum retraxerunt ut σπεῖρα ἐπίτακτος Plut. V. Sull. XVII. sed ἐπιτακτὰ φάρμακα Eur. Beller. Fr. XXVIII. (n. 22. M.) μέτρον ἐπιτακτόν Pind. P. IV. 421. nullo utrobique diversae scripturae indicio; οἱ προτακτοί Plut. V. Cam. XLI. et πρότακτοι V. Crass. XXIII. — Ἀπόλεκτοι Thuc. VI. 68. multisque aliis locis; ἀπολεκτοί Theophyl. Hist. II. 11, 46. A. — Ἔγκλειστος Tzetz. Chil. IX. v. 330. ut σύγκλειστος, sed ἐγκλειστός Phot. Cod. CLXII. 178. Niceph. Br. de reb. post Maur. p. 28. C. ibidemque κατακλειστός p. 41. C. quod plerumque proparoxytonon est. — Ἐνδυτός adjectivum generis communis acuto sono finitum Aesch. Eum. 1014. Eur. Tro. 257. Ion. 224. Antiphan. ap. Poll. VII. 59. ἔνδυτον substantive positum Iph. A. 1413. Ion. 1413. sed et hoc intellectu ἐνδυτόν legitur Anth. VI. n. 237. et ter in Eur. Bacchis summo librorum consensu nisi quod Aldus v. 702. ἔνδυτον praetulit; ἐνδυτή v. Reisk. ad Const. 141. Huic simillimum σύνδετα Eur. Ion. 1389. sed συνδετά Plat. Pol. 219. A. Stob. Ecl. I. 43, 748. ac si quis dubitet an conditionem mutet, quod il-

lud substantive dicitur, hoc adjective, ea ratio non convenit adjectivis ἀνάδετος, διάδετος, περίδετος, πρόςδετος, nec substantivo ἐπιδετόν Hippocr. Muliebr. I. 729. cui proximum artis nomen πρόςθετον apud eundem plus centies iteratur modo sic ut scripsi modo alio accentu non solum in Edd. sed etiam in codicibus, quos Dietzius contulit[32]). Idem ἐκλικτόν Muliebr. I. 637. II. 847. T. II. Vict. acut. p. 70. 82. 85. 99. de Steril. p. 37. T. III. sed ἔκλικτον Vict. Acut. p. 67. ἔκλεικτον Paull. Aeg. III. 27, 85. quod apud Galenum saepius ἐκλεικτόν scribitur et feminine ἐκλεικτὴ βηχικὴ Comp. p. Locc. VII. 3, 66. T. XIII. et huic simillimum κατέρικτον Poll. κατερικτόν et κατερεικτόν v. Dindorf. ad Arist. Ran. 506. Ἐπίπλαστα, ἐπίπαστα et ἐπίχριστα conjuncte Plut. de Poes. Hom. CCXI. 581. T. XIV. quorum prius saepius ita scribitur, ἐπίπλαστος ἔπαινος Theophyl. Hist. II. 13, 49. A. ἐπίπλαστος σοφιστεία Euseb. Praep. XIV. 726. et proprio intellectu Hipp. de Hum. p. 124. T. I. Galen. Comp. p. Locc. I. 2, 415. T. XII. ut ἔμπλαστον Hipp. l. c. Galen. 8, 467. ἀνάπλαστος (οὐσία) Comm. in Hipp. de Articc. IV. 3, 670. T. XVIII. P. I. κατάπλαστος fictus Menandr. Fr. p. 119. Procop. Arc. XXVIII. 206. sed ἐμπλαστόν Galen. de Simpl. Fac. XI. 44, 363. de Comp. p. Locc. I. 4, 453. Theocritus XI. 1. conjungit ἔγχριστον — ἐπίπαστον (medicamentum) quorum prius aliter scriptum non reperi, neque discrepant κατάχριστον Hipp. Muliebr. I. 746. διάχριστον Gal. Comp. Med. p. Locc. VI. 8, 979. ἐπίχριστον IV. 6, 742. Strab. XI. 513. περίχριστον Galen. l. c. V. 3, 834. Paul. Aeg. III. 22, 73. sed συγχριστόν ib. III. 18, 68. similiterque ἐπίπαστον saepius legitur ut περίπα-

32) Ad probandum satis est unum de mulierum morbis librum percurrere; πρόςθετον p. 602. 616. 631. 636. 637. 681. 748. προςθετόν p. 603. 677. 696. 708. 785. utrumque singulis fere paginis, posterius tamen saepius in L. de nat. mul. p. 546. 549. 552. 560. de Locc, in Hom. p. 151. 152. T. II. Eodem intellectu πρόςθετον scribitur Theophr. Hist. IX. 9, 3. πρόςθετος κόσμος Aelian. V. H. IV. 22. κλίμακας προςθέτους Aristid. Or. Sacr. V. 361. πυθμὴν πρόςθετος Athen. XI. 488. F. sed προςθετόν 503. E. variantibus utroque loco libris.

στον Hipp. de Ext. Affect. ψ. 521. T. II. et κατάπαστον Aristoph. Heliod. III. 3, 110. Athen. VII. 321. C. ubi tamen cod. Cas. oxytonum praefert, ut πὰῤῥαπαστόν Hipp. Muliebr. I. 758. Praevertar alio. Προσποίητος καλοκαγαθία Dinarch. c. Philocl. 110, 34. καλοκαγαθία Herodian. I. 4, 30. sed προσποιητὸς ἐπιτήδευσις Athen. XIII. 565. D. προσποιητὴ ὁμολογία Dio Cass. XLVI. 54. τραγῳδία προσποιητή Dion. Antt. V. 70. ubi cod. Vat. προσποιητὸν praebet; προσποιητὴ φυγή Stob. Flor. XXXIX. 32. p. 228, 27. προσποιητῶς Dio Cass. LXXI. 34. ut cod. Ciz. Jambl. Protr. XIV. 215. exhibet pro paroxytono. Σύῤῥαπτος Galen. de Fasc. c. II. 773. T. XVIII. P. I. συῤῥαπτός Arrian. Tact. p. 80. Blanc. Συμμικτός Galen. de Comate II. 655. T. VII. sed saepissime σύμμικτος. Χρησμοὶ σύμφορητοι ἐκ πολλῶν τόπων Dion. Antt. IV. 62. sed συμφορητὸς ὄχλος de vi Demosth. XXXVI. 1067. λόγος ἐκ πολλῶν συμφορητός Lucian. Pseudol. §. 5, 63. T. VIII. δεῖπνα Arist. Pol. III. 10. p. 1281, 3. et c. 15. p. 1286, 29. οἰκίσκοι Aelian. H. Ann. XVI. 15. πόλις ἐκ πολλῶν συμφορητὸς ἐθνῶν Dion. Antt. III. 10. cod. Vat. συμφορητή, qua feminini forma Simplicius utitur in Ausc. I. p. 22. a. οἰκήματα περιφορητά Herodo. IV. 190. περιφορητὴ σκηνή. Chrysost. contra eos qui subintrod. hab. p. 242. C. T. I. sed περιφόρητος Ἀρτέμων id est περιφερόμενος Plut. V. Pericl. XXVI. aliisque locis v. Fischer. ad Anacr. Fr. XXVII. accentu legitimo, ut διαφόρητον γίνεται pro διαφορεῖται Philop. in Meteor. I. 107, a. et ex altera ratione μεταφορητός qui transferri potest Arist. Ausc. IV. 2. et 64. Simplic. ad h. l. 128. b. Themist. Paraphr. p. 39. b. quod Lexicographi nescio quo auctore gravant. Sed nihil opus est omnia excutere vasaria. Patet enim adjectiva absolute posita, etsi natura ad barytonesin inclinent, tamen persaepe pro penultima acutam habere ultimam; quod si quis librariorum negligentia accidisse autumet, huic quidem obtentui esse potest depravationis et facilitas et crebritas. Sed nisi idem demonstraverit, cur ab hoc genere haec prosodia abhorreat, nihil egerit. Id vero demonstrari non posse, hisce mihi persuasi rationibus.

§. 12.

Si Aeoles praetermittimus δύνατος omniaque similia gravare solitos Eust. 75, 37. neque ea moramur, quae Trypho de discrimine adjectivi μισητή et μισήτη constituit, verbalium simplicium tonus apud omnes unus idemque est, λεκτός, τακτός. Quae quum a verbis profecta sint simplicibus, consequens est ut eodem accentu notentur primum omnia, quae a verbis sunt derivata simplicium similibus, hoc est a parasynthetis, quorum simplicia neque extant neque fingi possunt, λατομητός, συκοφαντητός, χειραλειπτητός, ac si λαιμοτόμητος, ἀστροβόλητος, certos haberent testes v. ad Phryn. 588. haud aliter quam illa scribi oporteret ut a λαιμοτομέω, ἀστροβόλεω, declinata; dubiumque mihi ἡ ἀμφιςβήτητος Thuc. VI. 6. quod Critici Dion. Antt. XI. 52. reddiderunt pro ἀμφίςβητος, fortasse ex ἀμφιςβητήσιμος corruptum Atticis usitatissimo. Verum χειροποίητος, θεομίσητος etc. composita sunt ut χειρόβλητος, θεόπνευστος. Deinde eidem regulae subjici debent quae a verbis cum praepositione copulatis ducenda sunt ob eam causam, quia verbalia simplicia, quibuscum composita dici possint, reperiuntur nulla, ἐνθυμιστόν Herodo. ἐμπολητός Sophocl. quorum illud apud Suidan, hoc in Ed. Brunck. prave proparoxytonon est; ἐπιθυμητόν, προςδοκητόν, ὑπομονητόν Schol. Purgold. ad Soph. Aj. 466. quod saepius legeretur nisi ὑπομενητός surrepsisset[33]) et feminina ἐγγυητή Isaeus p. 29, 8. προςκυνητή Phot. Cod. CCXXX. 445. Epiphan. c. Haer. L. III. T. I. 982. A. ἐπιστητή Themist. Paraphr. in Ausc. L. I. p. 20. b. διεξιτητή Simplic. in Ausc. III. 108. b. ὑπαρκτή Sext. Hyp. III. 8, 146. Plut. de Stoic. Repugn. XXV. 375. ἐφικτή Philo Legg. Alleg. I. 47. C. Lucian. de Sect. §. 76, 103. Themist. Or. VI. 79. A. Julian. Or. VI. 184. A. Stob. Flor. CX. 18. p. 581, 1. quae dum affero, simul illud confirmo, quod superius dixi,

---

33) Cf. Adn. Phryn. 446. Ὑπομονητέον Orig. c. Cels. VIII. 791. C. ὑπομονητικός Plat. Definn. 412. D. Galen. de Hipp. et Plat. IV. 6, 410. T. V. Jo. Lyd. de Mens. II. 6, 17. Chryst. *Ad eos qui scandalo sunt* p. 509. C. T. III. Suid. s. Ἀντέχει.

oxytonesin et mobilitatem naturae quodam vinculo inter se contineri. Haec igitur sive potentialem habent significationem sive eam, quam absolutam dicimus, accentum in ultimam recipiunt propterea quod parasyntheta sunt. Etym. M. p. 269, 3. Anecd. Cram. I. 113. *Διαμετρητός σχήματος παρασυνθέτου. Καὶ πόθεν διαχωρίζεται τὰ παρασύνθετα ἐκ τῶν συνθέτων; ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ τόνου· τὰ μὲν γὰρ σύνθετα προπαροξύνεται, τὰ δὲ παρασύνθετα ὀξύνεται, ἐπειδὴ ἀπὸ ῥήματος ἔσχον τὴν σύνθεσιν, οἷον ἐκλέγω ἐκλεκτός· ἐπίλεκτος δὲ ὅτι ἀπὸ ὀνόματος τοῦ λεκτός ἔσχε τὴν σύνθεσιν.* Posterius, quod et Suidas s. *Ἐκλεκτός* Arcadiusque p. 86.[34]) proponunt praeceptum, magno exemplorum numero stabilitur; *ἐκλεκτός* enim oxytonum est ubicunque legi- Thuc. VI. 100, 5. Plat. Legg. XI. 938. B. XII. 946. D. Strab. I. 59. Clem. Strom. IV. 7, 212. et c. 52. Epiphan. c. Haer. L. II. T. I. 472. D. et femininum *ἐκλεκτή* Arrian. Peripl. Erythr. p. 13. et 155. Orig. c. Cels. V. 610. A. atque adeo bicompositum *συνεκλεκτή* in I. Ep. Petri V. 1. a quo distinctum est proprium *Ἔκλεκτος* Dio Cass. LXXII. 4, 1206. Herodian. I. 17, 26. et contrario accentu *ἐπίλεκτος* Aeschin. Fals. 38, 3. (254.) 50, 40. (332.) Appian. Mithr. CVIII. 805. Aelian. V. H. V. 6. Polyaen. IV. 6, 13. Heliod. IX. 22. Niceph. Greg. V. 7, 91. D. VII. 3, 111. D. cum feminino generis communis *ἡ ἐπίλεκτος* Athen. V. 196. E. ut *ἡ ἀμφίλεκτος* Eur. Phoenn. 503. *ἡ ἀπόλεκτος* Xenoph. Anab. II. 3, 9. Haec igitur omniaque homotona, *ἀντίλεκτος, ἀνάλεκτος, σύλλεκτος*, Grammatici quia proparoxytona sunt, syntheta esse statuunt[35]). Ergo summa est in accentibus. Verum accentus ipsi undenam noscebantur? Dixerit aliquis ex consuetudine

---

34) *Ἐκλεκτός ἐκ τοῦ ἐκλέγω, ἐπίλεκτος ἐκ τοῦ ἐκλεκτός* scrib. *ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ τοῦ λεκτός.*

35) Apollon. Synt. IV. 9. p. 330, 13. *σύνθετόν φαμεν τὸ ἐξ ὀξυτόνου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετεληλυθός, παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον*, quod tamen non in universum valere vel unum illud *ἀγακλειτός* manifestum fecit. Plura lege eximit Arcadius p. 86. *τὰ παρασύνθετα καὶ φυλάττει τὸν τόνον καὶ ἀναβιβάζει*, sed exempla non respondent.

pronunciandi populari. Concedam hoc (etsi est quod contra dici possit) de vocabulis quotidianis atque civilibus; sed obsoletorum quaenam erat existimatio? Ex scholae, inquit, usu per manus tradito. Mirum vero cur hujus gravissimae rationis nunquam nominatim meminerint neque in hac causa neque in aliis. Schol. Il. III. 344. διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ — Ἀρίσταρχος περισπᾷ καὶ οἱ ἄλλοι καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις. Καὶ ἔστι παρασύνθετον· τὸ γὰρ ῥῆμα συντεθεῖται ἐν τῷ χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, pro quo si poeta aliud substituisset verbum, omnis illa argumentatio praecisa erat. Qua quum uteretur Aristarchus, manifestum fecit, certam notam, qua syntheta distinguantur a parasynthetis, repertam sibi non esse. Ad nostram vero causam illa inutilissima est. Nam si ad hoc exemplum statuimus ἐπακτὸς ὅρκος scribi oportere quia dicitur ἐπάγειν et προςάγειν ὅρκον τινί v. Rhoer. ad Porph. III. 16, 251. similiterque ἐκποιητός et εἰςποιητός, quia ἐκποιεῖν et εἰςποιεῖσθαι υἱόν, tam rarum est, ut verbum et verbale cum eodem nomine constructum reperiatur, ut de centenis aliis nihil constitui possit. Ac ne scriptura quidem constat; nam εἰςποιητός quidem legitur Dem. c. Leoch. 1088, 4. Epitaph. 1390, 8. Procop. Arc. I. 6. sed εἰςποίητος Isae. de Pyrrh. 43, 39. Lys. Fragm. LXXVII. (XXXIII. Bekk.) Dionys. de Isocr. XVIII, 576. T. V. ἐκποίητος Aesch. c. Ctes. 56, 39. etc.

§. 13.

Jam ad ultimum venio eorum, quae a Grammaticis tradita sunt. Schol. Od. XI. 274. ἀνάπυστα — προπαροξυτόνως φησὶν ἐν τῇ καθόλου, περιττῆς οὔσης τῆς ἀνά ἀντὶ τοῦ πυστά, ἐξάκουστα. Id autem contrarium est omnibus, quae de praepositionum pleonasmo accepta habemus, in quibus illud quoque numerandum Schol. Il. V. 402. καταθνητός περισσὴ ἡ πρόθεσις· nam cum de verbo κατθανεῖν (demori) nihil unquam admonuerint, adjectivum propter accentum enotatum videtur. Neque tamen crediderim Herodianum ἀναπυστός scripsisse, primum quia verba ἀναπυνθάνομαι et quo Homerus ipse utitur ἀνείρομαι, ostentui sunt, praepositionem

adjectivi non magis abundare quam in *διάπυστος*, *ἔκπυστος*, *περίπυστος*, *πρόπυστος*. Deinde quia multi Grammaticorum statuerunt, *ἀνάπυστος* cum particula negativa compositum esse, quae opinio vix potuisset existere, si contraria tonosis auctorem haberet Herodianum. Sed fortasse aliquis ignobilior *ἀναπυστά* scribi jussit, praepositionem supervacaneam esse existimans. Itaque quoscunque appellamus testes, nos consilii incertos dimittunt dubiumque relinquunt, ne ipsi de discrimine synthetorum et parasynthetorum nihil certi habuerint, id quod jam illa de nomine *κάθαπτος* declarat dissensio. Sic enim Hesychius scribi voluit ut *εὔγνωστος*, *δοριάλωτος* aliaque composita, de quibus nulla unquam fuit disceptatio[36]). Philoxenus vero in Etym. M. p. 1, 37. de eodem Euripidis loco disserens *ἐκ τοῦ καθάπτω*, inquit, *γίγνεται καθαπτός*, decompositum esse arbitratus. Prioris sententiae comprobatores scripserunt *ἔφαπτον* id est *ἔφαμμα* Schol. Avv. 933. *λαμπρότης περίαπτος* Themist. Or. IV. D. et usitatissimum illud *περίαπτον* (*περίαμμα*), oxytonesin reservantes iis, quae quod jungi potest et solet significant, *ὄργανον καθαπτόν* Euclid. Introd. Harm. p. 2. et Athen. IV. 174. C. ubi conjuncte nominantur *ὄργανα καθαπτά*, *ἐντατά*, *ἐμπνευστά*, duo postrema Nicom. Harm. I. 5. Jambl. in Nic. Arithm. p. 172. *ἐντατά* Strab. VII. 316., *κῶλα ἐκτατά*, *quae extendi possunt* Plat. Tim. 44. E. *τὰ δύςλυτα καὶ συνάπτά* (plicatilia) *κλινίδια* Simplic. in Ausc. IV. 128. b. Nec tamen defuerunt, qui eandem tonosin ad alteram transferrent significationem: *τὸ χῶμα συναπτὸν ἤδη ὁρῶντες* Arrian. Al. IV. 30, 3. ubi participio *συνάπτον* locus erat; *συναπτὰς ποιήσομεν τὰς πράξεις* Aristot. Rhet. ad Alex. c. 32. *εὐχὴ συναπτή* *collecta* apud posteriores v. Reisk. ad Const. Porph. p. 201. et minus mo-

---

36) *Φιλαιακτός* Aesch. Suppl. 806. a Dindorfio toleratum esse miror, nec *εὐποιητῆσι* probem Il. V. 466. ubi Aristarchus *ποιητοῖσι*, Zenodotus *ποιητῇσι* scripsit. Schol. XVI. 636. *τὸ εὖ οὐ θέλουσι κατ' ἰδίαν προφέρεσθαι ἀλλ' ἓν ποιεῖν εὐποιητάων, ἐπεὶ καὶ εὐποιήτῃσι φησι παρωνύμως*, hoc est ut *δουρικτήτῃ*. *Δακτυλοδεικτῶν* Aesch. Agam. 1303. (1331.) quod Goettlingius de Acc. p. 313. vitiosis adnumerat, participium est, *manum intentans*, qui est gestus abnuentium.

bile Arist. Eccl. 508. συναπτοὺς ἡνίας, quod Scholiastes interpretatur τὰς συναπτούσας καὶ δεσμούσας. Quin etiam περιαπτόν (id est περίαμμα) scriptum est Poll. IV. 82. quod Jungermannus ferendum esse negat, et Psell. de Lap. p. 14. sed περίαπτος p. 38. Quod si merito praefertur propter crebriorem usum, ancipites haeremus in minus usitatis, quae intellectum duplicem, accentum eundem habent, ut μεταλλακτός quod in Aesch. Sept. 688. *mutatum* significat, in Pind. Fr. CCXLI. *mutabilem* sive *mutandum*[37]), similibusque per hunc sermonem sparsis, quaeque alia pro se quisque, si semel huc animum adverterit, haud magno labore expiscabitur. Jam possum vela subducere. Sed propter multiplices disputationis nostrae anfractus omnia, quae disserui, brevi in conspectu ponam. Quaestio erat de accentu verbalium. Quae quum aut syntheta sint aut parasyntheta, veterum sententiis consultisque haec acui statuimus, illa gravari. Sed quod caput est rei, qua ratione decomposita a compositis discerni queant, id neque illi perspexisse videntur, neque nobis scire contigit, neque omnino de omnibus sciri posse videtur. Si quis vero nos attendere jubeat ex duabus adjectivi partibus utra quoque loco praevaleat, praepositio an adjectivum, et hinc definiri velit, utri sit imponendus accentus, is parum reputaverit hanc rationem longe a nostra intelligentia remotam et a Graecis ipsis neglectam esse, qui ἀπευκτός quidem dixere sed ἀπεύχετος omniaque polysyllaba sopito praepositionis accentu pronunciare coacti sunt. Has igitur in angustias compulsi duas illas constituimus regulas de oxytonesi potentialium et contrario absolutorum tenore, quarum neutra per omnia servatur, sed apparet tamen id ordinarium esse, quod secus est, extra ordinem. Idque vel hoc exemplo confirmare licet, quod in quadraginta novem, quae collegi, adjectivis cum praepositione ἀπὸ conjunctis sex nec plus reperiuntur oxytona, ἀπευκτός[38]), ἀποδεκτός, ἀπαρεστός Simpl. in Ench. V. p. 74. ἀποφαντός Philo Legg. All. II. 70. B. ἀποδεικτός Aristot. Anal. Post. I. 10. p. 76, 33. et ἀπωστός, quod unum a potentiali significatione maxime sejunctum est.

37) Ἡ ἀντάλλακτος Porph. de Abst. I. §. 51.

38) Ἀπευκτή Heliod. VII. 25, 300. Lucian. Pseudol. §. 12, 69. T. VIII. ἐπευκτή Suid. Hesych.

DISSERTATIO OCTAVA.

DE

FIGURA ETYMOLOGICA.

(PRIMUM EDITA ANNO MDCCCXXXII.)

προ
των
ούτο
δρι
τε
ticus
ibe
T. 1
γον
. 3
βο
σχη
ctiu
pell
ιογ
tet,
int
Ci
rel
le
ιτ
i

DISSERTATIO OCTAVA.

DE FIGURA ETYMOLOGICA.

§. 1.

Vetus est praeceptio multumque celebrata: τὰ ῥήματα ·ροςηγορικοῖς ὀνόμασι συντασσόμενα ἐξ αὐτῶν τῶν ῥημάτων παραγενομένοις αἰτιατικῇ προφερόμενον ἔχουσι τὸ τοιοῦτον ὄνομα, ἀδικῶ σε ἀδικίαν μεγάλην, ἐρῶ σου ·ριμὺν ἔρωτα, ἀπειθῶ σοι ἀπείθειαν ἀθεράπευτον etc. Philemo Techn. Verb. §. 9, 227. et Grammaticus Hermanni p. 416. Eamque constructionem atticam perhibent variisque signant nominibus; Josephus Synops. V. 532. '. III. τῶν ἀττικῶν ἐστιν ἡ περιττολογία, ὡς τὸ λέγω λόγον, γράφω γραφὴν καὶ τρέχω δρόμον. Eustathius ·. 348, 30. τὸ ἀγορὰς ἀγορεύειν ἀττικόν ἐστιν ὡς τὸ βουλὰς βουλεύειν καὶ λόγον λέγει — καλεῖται δὲ τὸ σχῆμα παρονομασία, quod nomen quia perlate patet, distinctius a Schol. Dorvill. ad Plut. 517. ἀττικὴ παρήχησις appellatur, a Schol. Il. XIV. 178. παρωνομασία (sic) ἐτυμολογική, quae nomina si retinemus, id saltem meminisse oportet, persaepe nomen a verbo congeneri tanto disjunctum esse intervallo, ut similitudo soni penitus oblitescat. Quis enim in Cic. de Div. I. 35. *ut flumina in contrarias partes fluxerint*, vel Or. Vatin. c. 15. *ut legati ex ejus ordinis auctoritate legarentur*, parechesin agnoscat? Eustathius saepius τρόπον ἐτυμολογικόν vocat p. 690, 50. 1141, 2. et 1298, 44. sive τρόπον ἐτυμολογίας p. 1173, 38. et 1278, 44. etc. de

quo veteres ita loquuntur, quasi studiose quaesitum putent. Schol. Ven. VI. 198. τέμενος τάμον — ἡ διπλῆ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ τέμενος ἀπὸ τοῦ τεμεῖν· et v. 201. τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο — ἡ διπλῆ ὅτι παρετυμολογεῖ τὸ Ἀλήϊον, eodemque modo ad L. IX. 137. et saepius. Atque huc non solum accusativos, ut nostrae aetatis Grammatici, referunt, τεῖχος ἐτειχίσσαντο, δαίνυ δαῖτα, αἰχμὰς αἰχμάσσουσι, οἶνον οἰνίζοντο, ἱδρῶτα ὃν ἴδρωσα etc. sed etiam ubi alii casus vel aliae orationis partes verbo ejusdem etymi adjunguntur, πεπόλιστο πόλις, χυτὴν γαῖαν ἔχευεν, φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται, κλήδην κικλήσκων, πέρνασκε πέρην ἁλός atque alia hujus modi exempla a Scholiographis sedulo animadversa. Neque incommode haec quamvis varie contexta uni subjiciuntur generi, quoniam omnia ab eadem licentia profecta sunt, qua Graeci ex concesso utuntur, nos autem ita abstinemus, ut perraro vocabula congenera et consona inter se committamus. Quousque autem haec constructio pertineat et quibus adstricta sit legibus, nemo illorum nos certiores reddit ac nescio an plerisque haec res parum provisa fuerit. Certe quae Schol. ad Eur. Hec. 762. componit, ἀττικῶς ὡς τὸ γράφω γραφὴν καὶ λέγω λόγον, οὕτω καὶ πονοῦσα πόνον (ἄλλον) et quae Schol. Pind. Ol. X. 86. ὥσπερ φαμὲν ὑβρίζω σε ὕβριν, οὕτω καὶ ἔδικε μᾶκος ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἔῤῥιψε ῥῖψιν, ex diversis generibus conflata sunt. Gregorius autem, qui de dial. att. §. 1. λῆρον ληρεῖν, μανίαν μαίνεσθαι, ὕβριν ὑβρίζειν, φυγὴν φεύγειν profert, postremum exemplum non a veteribus sumsisse, sed prioribus parum subtiliter affinxisse videtur. Sed hunc subsequutus Astius ad Plat. de Rep. p. 316. πομπὴν πέμπειν, ὕβριν ὑβρίζειν, φυγὴν φεύγειν, in Atticorum *praecipue* libris creberrima esse statuit; eodemque auctore usus Boissonadius ad Eun. p. 331. cum Eunapii verbis ἐγεγαμήκει γάμον τυραννίδι πρέποντα, nihil haesitans confert λῆρον ληρεῖν et ἔρωτα ἐρᾷν, quorum prius dissimile, postremum, puto, commenticium est perinde ut δουλείαν δουλεύειν et πόλεμον πολεμεῖν, quae Weiskius de Pleon. p. 22. nescio cui adscribit simplicitati antiquae aetatis, *qua homines nec auribus nec mente satis acute sentiebant*. Et ab hoc

non multum discrepat Bernhardyi sententia Synt. p. 106. veteres Graecos nimis simpliciter *βουλὴν βουλεύειν*, *μάχην μάχεσθαι* dixisse, postea autem id emendatum esse addito adjectivo. Verum *βουλὰς βουλεύειν* (*consilia sunt consulta* Plaut. Truc. I. 2, 7.) et *βόυλὴν ἀρίστην βουλεύειν* eundem auctorem habent Homerum, nec dici potest *ὕβρεις ὑβρίζειν* et similia antiquiora esse et impolitiora, quam quae appositum habent adjectivum. Sed universa causa melius cognoscetur, si hujus constructionis gradus et dissimilitudines et vim et varietatem exposuero.

§. 2.

Illa igitur nominum et verborum conjunctio, quam Technici arte quaesitam dicunt, plerumque tantum ab arte abest ut majoris sit operae eam evitare quam admittere. Nam ut nos dicimus *der Wind weht* sine ulla parechesis affectatione, similiter Graeci *τὰ πνεύματα πνεῖ* Theophr. Caus. V. 12, 4. non quia ornatius est, sed quia aliud non suppetit. Et item alia *ὀδμὴ κέδρου ὀδώδει* Hom. Od. V. 60. vel *ὄζει ἀρωμάτων* Hipp. π. Ἀφορ. p. 25. T. III. *ὁ ῥύαξ ἐῤῥύη* Thuc. III. 116. *φῦμα ἔφυ* Herodo. III. 133.[1]) *ἀοιδὸς ἀείδει* Odyss. I. 325. *ἡ αὐλητρὶς ηὔλησε* Xen. Symp. II. 3. *οἱ μάρτυρες μεμαρτυρήκασι* Andoc. de Myst. p. 3, 19. *ὁ κήρυξ κηρύσσει* Dem. c. Mac. 1051, 21. quod non aliter comparatum est, quam *ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνδρεῖός ἐστιν*. Pariter vero praedicatum objecto definitur *ὁ κήρυξ κηρύσσει τὸ πάτριον κήρυγμα* Aesch. c. Ctes. 387, 23. addito adjectivo, quo nihil opus est si nomen ipsum significationem habet angustiorem verbo. Exempli causa *πέμπειν*, ut de pompa ducenda dici intelligatur, nisi ex universa sententia patet ut Arist. Rann. 1048. necessario *πομπήν* adjiciendum est Thuc. VI. 56. Et ad hunc modum alia, *ἀναθήματα ἀνατιθέναι* Hipp. de Aer. et Locc.

---

1) Hippocrates modo *ἐπὴν φῦμα φύῃ* de Morb. II. 273. T. II. modo passive *ἐμφυῇ* de intern. affect. p. 469. (*ξυμφυῇ* ib. p. 455. et 552. *ἐκφυῆναι* de Off. Med. p. 51. T. III.) modo *φύματα φύεται* Aphor. p. 703. T. III. de intern. aff. p. 442. *ἐφύη* Prorrh. II. 202. T. I.

p. 563. T. I. γράμματα γράφειν Plat. Legg. IX. 858. C. διαθήκας διατίθεσθαι Dem. c. Steph. II. 1133, 14. γραφὰς γράφεσθαι Lys. Apol. Erat. 95, 44. πρόκλησιν προκαλεῖσθαι Dem. 969, 3. μάζαν μάττειν Herodo. I. 200. πλάσματα πλάττειν Menand. Fr. Dem. p. 45. (ubi scribentis errore πέμματα editum) φόρον φέρειν Arist. Avv. 191. et εἰςφορὰς εἰςφέρειν Lys. π. Σηκ. 11, 37. χορηγίας χορηγεῖν Antiph. 138, 77.[2]) χοὴν χεῖσθαι Odyss. Κ. 518. quorum omnium non unum illud, quod exsignavi, extat exemplum sed plurima. In his igitur locis nomen eo valet ut quum multae res scribi, fundi, fingi, ferri possint, infinita verbi notio limitetur designatione rei actori subjectae. Itaque etiam ἀρχὴν ἄρξαι dicitur Herodo. VI. 67. Plat. Symp. 183. E. Andoc. p. 10, 73. Arist. Vesp. 557. ut ἱερωσύνην ἱερᾶσθαι Aeschin. c. Tim. p. 3, 30. βασιλείαν βασιλεύειν non item, quia illud verbum de multis rebus dicitur, hoc in una fixum et definitum est. Sed haud intempestivum videtur hoc quod affirmo, unius usitatissimi verbi λέγειν exemplo declarare; cui si adjungitur nomen λόγος, id diversam a verbo significationem habet; aut enim fabulam denotat vel narrationem, ἔλεξε λόγον Herodo. I. 141. λόγον εἶπε Appian. Civ. I. 101. λόγους λέγειν verba facere Paus. III. 13, 1. aut id quod latine dicitur *logi*, μὴ λόγους λέγε Eur. Med. 322. μὴ λέγε λόγον Arist. Ach. 288. μὴ ἐᾶτε αὐτοὺς λόγους λέγειν Dem. c. Theocr. p. 1324, 4.[3]) quod unde natum sit apparet ex plenius dictis ἵνα μὴ λόγον λέγω μόνον c. Lept. 485, 5. Polyb. XVII. 8, 4. cum tacita oppositione τῶν ἔργων, τῆς ἀληθείας, quae expressa est Dem. Ol. II. 21, 7. ὅμως μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργον δεικνύειν ἕξουσι. Neque *dicere dictum* idem valet quod simplex *dicere*. In hoc igitur genere ne levissima quidem abundantiae umbra residet. Ceterorum vero nullam arbitror reddi posse rationem, quae ad

---

2) Τριηραρχίας τριηραρχεῖν Dem. c. Steph. I. 1127, 15. his suspectius, nisi nomen numerale ex antecedentibus repetatur.

3) Thucyd. VIII. 14. λόγων λεγομένων ὑπὸ Ἀλκιβιάδου, cui quae Poppo apponit exempla, alieni sunt generis.

omnia conveniat, sed modo gravitati orationis consultum videtur, modo concinnitati, modo complures eodem loco concurrunt rationes, modo autem nihil quod causemur habemus nisi verba transitiva natura sua nominis adminiculum appetere, quod si aliunde sumi non potest, fingitur ex notione verbi lenocinante ipsa soni similitudine ut Anth. Pal. VII. n. 261. τί πλέον εἰς ὠδῖνα πονεῖν, τί δὲ τέκνα τεκέσθαι; Oppian. Hal. I. 599. ὁρμαίνονται Εὔξεινον μετὰ πόντον ἵν' αὐτόθι τέκνα τέκωνται. Hom. H. in Cer. 136. ὑμῖν θεοὶ δοῖεν κουριδίους ἄνδρας καὶ τέκνα τεκέσθαι. Odyss. XIX. 264. ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα κουρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ, et in ipso proteuangelio ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, non solum nullus nobis suboritur pleonasmi sensus sed potins pleraque illorum, si nomen deesset, manca viderentur. Neque dici potest eos, qui ita loquerentur, propriam verbi τίκτειν sequutos esse significationem, quae ex affini τεύχειν elucet quidem adhuc, sicut *parere* nihil aliud esse videtur quam *parare*, sed jamdudum exolevit non minus quam latini et germanici verbi. His adnectimus vocabula rerum solemnium et sacrificalium θυσίας θύειν Plat. Civ. II. 362. C. Plut. V. Mar. XVII. Dio Chr. XII. 417. Xenoph. Eph. V. 11, 12. μαντείας μαντεύεσθαι Aesch. c. Ctes. 68, 39. εὐχὰς εὔχεσθαι Lys. c. And. p. 103, 4. σπονδὰς σπένδειν Eur. El. 514. γάμους γαμεῖν Herodo. IV. 145. κώμους κωμάζειν Dio Cass. LXI. 4. p. 983, 1. omniumque notissimum δίκην δικάζειν. Hinc descendamus ad exempla a Grammaticis allata. Jam de homericis illis βουλὰς βουλεύειν et μάχην μάχεσθαι, non fortuitum esse videtur, quod prius tantummodo de consiliis publicis dicitur, alterum de illa pugna, quae vocatur Epinausimache sive ἡ ἐπὶ ναυσί Paus. V. 19, 1. ergo utrumque de certo quodam et noto genere rerum, id quod vulgo articulo significari solet τὸν πόλεμον πολεμοῦντες v. §. 3. quem jure suo omisit Euripides Or. 1174. ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα, id est τοῦτον τὸν ἀγῶνα ut Isaeus loquitur II. 26, 43. Quae vero cum homerico verbo conferri solent *pugnam pugnare* et *bellum bellare*, eorum prius non reperi nisi in Plauti Suppositis Amph. v. 17. alterum vereor ut reperiri possit. Graecis certe πό-

λεμον πολεμεῖν inauditum est; nec obstat quod apud Appianum legitur Civ. IV. 133, 14. *πολέμους τε ἐπολέμησαν ἔθνεσι καὶ πόλεσι καὶ κατώρθουν·* accusativus namque pendet ex verbo *κατώρθουν*, quod est totius sententiae primarium ceteris *διὰ μέσου* interjectis. Sed haud praetermittendum Theocr. V. 23. *ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε*[4]), veteris proverbii segmentum anceps, cujus vestigia mihi cernere videor in Ibyci verbis Fragm. XXXIX. 199. *ἔριδος μάργον ἔχων στόμα ἀντία δῆριν ἐνίοις κορύσσοι*, sic emendandis *δῆριν ἂν ὗς κορύσσοι*.

Ab his, quae exposui, plurimum differunt Gregorii exempla, *μανίαν* sive *μανίας μαίνῃ*[5]) et *λῆρον ληρεῖς*, quae ab Aristophane sumsit, tertiumque *ὕβριν ὑβρίζειν*[6]), quod apud Euripidem legitur Herc. 708. Bacch. 247. omnia autem proferuntur ab indignantibus iratisve. Hisque adnumeranda *πλύνον* (id est *πλύσιν*, puto) *πλύνεσθαι* Phryn. App. p. 58. et *κραγὸν κεκράξεται* Arist. Eqq. 490. *κραγὸν ὃ δὴ λέγεται ἀνακράζοντες* Eustath. Epist. XIX. 164, 43. si vera est Hesychii interpretatio *Κραγόν κραυγήν*, quo intellectu *κράγον* potius scribendum, sed Aristarchum et Herodianum *κραγόν* scripsisse *ἀντὶ τοῦ κραυγαστικῶς*, Scholiastae testantur. Prae-

---

4) Ordinaria sunt *ἡ ἔρις ἣν ἤρισε* Strab. XII. 578. XIII. 675. *δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο* Apollon. IV. 1767.

5) *Μανίαν ἐμάνη καθ' ἡλικίας ἁπάσης* Himer. Ecl. III. 70. saepius cum epitheto, *ἐῤῥωμένην* vel *ἀνήκεστον* Lucian. adv. Ind. §. 22. Achill. Tat. VI. 13. 142. ut Seneca *insanire hilarem insaniam*.

6) In Aesch. Ostol. Fr. II. *Εὐρύμαχος οὐδὲν ἥσσονας ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ αἰνεσίους ἐμοί*, Porsonus et Jacobsius Lectt. Stob. p. XXII. scribunt *ἐναισίους*, quod dicitur quidem pro *πρέπων*, sed in bonam tantummodo partem; praestat igitur *οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοί*, quae eadem verba conjunxit Eur. Andr. 599. *ὕβριν οὐκ ἀνασχετόν* Herodo. III. 127. *Ὕβριν ὑβρίζειν* addito adjectivo legitur persaepe Demosth. p. 660, 20. et 614, 12. Dionys. Antt. I. 81. VI. 81. Aelian. V. H. VI. 1. et addito accusativo personae Dio Cass. XLV. 28. Dionys. de Comp. XVIII. 126. ubi Reiskius praepositionem *εἰς* inserit minime necessariam sed saepe appositam Eur. Iph. A. 970. Heracl. 18. His vicina *τὴν παροινίαν ἣν ἡμᾶς πεπαρῴνηκε* Julian. Fragm. III. 132. *τὰς ὕβρεις ἃς κατὰ τῶν φιλτάτων ἐπαρῴνησε* Achill. Tat. VI. 19, 148. *τιμωρίαι ἃς ὕβριζον ἐς τοὺς Μεσσηνίους* Paus. IV. 14, 3.

ter haec unum est, ex paribus junctum πόνους πονεῖν, non illud, de quo Schol. Eur. loquitur, cum accusativo adjectivi copulatum, sed absolute positum, πόνους πονεῖ καὶ νύκτωρ ἀγρυπνεῖ Himer. Or. III. 17, 82. ἄχνυται ἀνὴρ ἀμφ' ἄροτρον πονέων τε πόνον τρομέων τ' ἐπὶ βουσί Quint. Cal. XI. 212. πείσεται πολλὰ καὶ δεινὰ καὶ πόνους πονήσει Hippocr. de prisc. med. p. 37. T. I. (p. 25. Lind.) τί μόχθους οὐδὲν οὖσα μοχθεῖς Eur. Andr. 134. 7) Jam si haec cuncta ad genera sua revocamus, tria sunt; unum inevitabile omnibusque frequentatum, quo verbis transitivis apponitur nomen rei, in quam actio transit, hoc est accusativus objecti materialis; alterum concinnitatis cujusdam gratia ascitum, quo verbis absolutis associatur nomen vel actionis vel effecti generale, εὐχὰς εὔχεσθαι, τέκνα τεκέσθαι etc. Tertium ab affectu profectum, cujus pauca sunt exempla et definita, pleraque proprio quodam colore sermonis comici et proletarii tincta, μανίας μαίνεσθαι graviter insanire, λῆρον ληρεῖν meras nugas loqui; quod emphaticum genus non publici esse saporis minimeque pro norma dicendi valere apertissimum est. Neque fas duco exemplis notis testatisque affingere nusquam lecta, qualia multa viri docti comminisci solent, ἔρωτα ἐρᾶν, λύπην λυπεῖσθαι etc. vix concessuri si quis ex Latinorum vocabulis forensibus, *censui censendo*, *servitutem servire*, *noxam nocere*, *cautionem cavere*, argumentum ducat eos *amorem amare* et ad hanc formulam alia dixisse.

§. 3.

Etenim ubi nomen per se ipsum verbi significationem neque circumscribit neque intendit, adminiculo opus est vel adjectivi vel pronominis vel articuli, quo rerum genus certum designatur; αἰσχροὺς φόβους φοβοῦνται καὶ αἰσχρὰ θάῤῥη θαῤῥοῦσι. Plat. Prot. p. 360. B. ἀσεβεῖν ἀνδρῶν ἀσέβημα Legg. X. 912. D. ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν ᾠκίζετε πόλιν Rep. V. 453. B. ἐκ τῆς φυγῆς, ἣν ἔφυγεν ὑπὸ τοῦ

7) Ambigua est constructio Andromed. Fragm. VII. τοῖς ἐρῶσι μοχθοῦσι μόχθους συνεκπονεῖ. Or. 1224. συμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.

Κλωδίου Plut. V. Cat. XL. fere ut *ὑπ' αἰετοῦ δίωγμα φεύγων* Eur. Hel. 21. *τοὺς ἐπαίνους ἐπαινοῦμεν* Plat. Gorg. 483. B. *τὰς βουλὰς ἐβούλευον* Liban. Decl. T. I. 93. *τὸν πόλεμον πολεμοῦντες* Thuc. VIII. 57. *μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας ἐμάχοντο* Ephipp. Athen. X. 422. D. ut *ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος* Soph. El. 302. His respondent verba passiva cum eodem casu constructa, *ὠφελεῖται τὴν μεγίστην ὠφέλειαν* Plat. Euthyd. 275. E. *μακαρίαν ἁλοὺς ἅλωσιν* Plut. V. Caes. LV. *αἰσχρὰν σωτηρίαν σώζονται* V. Philop. XIX. vel subjecto uno *τῆς τροπῆς εἴσω τραπείσης* Stob. Ecl. I. 39, 1. p. 628. *βλαστολογεῖσθαι βλαστολογίαν τὴν πρώτην ὑπὸ ἑνὸς ἐργάτου δεῖ* Geopp. II. 46. 5. *αἱ πεπάνσιες τῶν οὔρων ἐν ταῖς κρισίμοις ἐὰν πεπανθῶσιν, λύουσι τὴν νόσον* Hipp. de Judic. VIII. 140. T. I. quo loco apparet scribi potuisse *τῶν οὔρων πεπαινομένων*, sed Graeci maluerunt saepe verbum cum nomine verbali construere potius quam cum eo, quo objectum actionis proximum significatur, *τὴν τῶν χρημάτων εἴςπραξιν, ἣν εἰςέπραξεν ὑμᾶς* Demosth. p. 750, 5. *τῆς ἐπανορθώσεως τῆς εἰρήνης, ἣν ἔδοσαν ἐπανορθώσασθαι* p. 80, 29. quorum verborum constructio apparet ex p. 84, 6. *τοῦ ἐπανορθώματος, ὃ ἐπηνωρθώσασθε*. Idemque declarat Plat. Legg. X. 855. A. *ζημίας ἐκτίσεις (οὕτω δεῖ) ἐκτίνειν*, quod nos brevius diceremus *ζημίαν ἐκτίνειν*. Sed iidem etiam verbis auxiliaribus utuntur; neque in hoc usu apparet ullum aut aetatis aut dialecti discrimen. Pro *δέησιν δικαίαν δέομαι* Isaei de Her. Astyp. p. 78, 34. *ἐμοῦ δέησίν τινα ἰσχυρὰν ἐδεήθη* Aesch. Fals. Leg. 328, 43. *δέημα ὅ μου δεῖται* Arist. Ach. 1028. Plutarchus in V. Tib. Gracch. c. VI. maluit *πᾶσαν ἐποιήσαντο δέησιν*, Achilles vero Tatius IV. 7. synonymo usus est *ἀξιῶ δικαίαν δέησιν*. Thucydides modo *σπονδὰς τρίτας τάςδε σπένδεται* VIII. 57. modo *σπονδὰς ποιήσασθαι* I. 28. quod verbum plerumque pro verbis absolutis substitui potest, sicuti activa forma transitivis succedit *πομπὰς πέμπειν* et *πομπὰς ποιεῖν* Thuc. VI. 58. quibuscum conferre juvat unius dictionis varietatem: *τεῖχος ἐτειχίσσαντο* Il. VII. 449. *τειχίζειν τὰ τείχη* Andoc. III. p. 28, 38. *ὄκτω τείχεα ἐτείχεε* Herodo. IV. 124. *οἰκοδομοῦντες τὸ*

τεῖχος Diod. XIII. 7. τεῖχος ἔδειμε et τεῖχος ἐποίεον Homerus, quibus insunt tria verborum genera, conjugata, auxiliaria, synonyma sive potius homoeosema. Auxiliarium autem duas numeramus species, unam generalem, qua continentur verba faciendi et habendi, τεύχειν, ποιεῖν, τελεῖν, ἄγειν [8]), ἔχειν, χρῆσθαι, alteram magis definitam neque omnium rerum actionibus aptam, de quo utroque genere in alio excursu exponetur, hoc autem loco tantummodo dicam, quantum ad causam pertinet. Etenim illud ὕβριν ὑβρίζειν multis modis variari potest, ὕβρει χρῆσθαι ut ἀτασθαλίῃ χρῆσθαι Herodo. II. 111. et ὕβριν ἀτάσθαλον ἔχειν Odyss. XVI. 86. quod utrumque est verbum auxiliare indefinitae notionis; magis definita ὕβριν ὀφέλλειν Hesiod. Opp. 211. ὕβριν — φαίνειν Herodo. III. 127. quae etsi multo quam illa significantiora sunt, tamen auxiliaribus adnumerari licet, quia alias aliis nominibus juncta de proprietate sua paullum aliquid remittunt et ipsa et synonyma eorum, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλειν Hes. Opp. 33. φιλόπλουτον ἅμιλλαν αὔξειν Iph. T. 413. [9]) λατρείαν — τρέφειν Soph. Aj. 503. νηπιάας ὀχέειν Od. I. 297. ἄφρονα μῆτιν ἀείρειν Anth. Pal. IX. n. 642. etc. Tertium locum obtinent verba homoeosema, ὕβριν — τωθάζειν Himer. Or. VIII. 4, 592. ὕβριν — παροινεῖν v. Adn. 5. Atque hoc genus verborum Scholiastes Pindari Ol. X. 94. non inscite conjugatis aequiparavit, ὥςπερ φαμὲν ὑμνῶ ὕμνον [Aesch. Ag. 1485.] οὕτω καὶ τὸ κελαδήσομεν χάριν, id est, ὕμνον χαριστήριον, quanquam exemplum illud minus aptum est; nam

---

8) Ἄγειν νεῖκος Pind. P. IX. 54. κτύπον Eur. Or. 182. cui comparandum γόον ἠγηλάζειν.

9) Apollonius ap. Athen. VII. 283. F. πατρὸς ἐμεῖο συμφράδμονα θυμὸν ἀέξων. Nonnus XLVIII. 498. ὁμότροπον ἦθος ἀέξει etc. intransitive πένθος ἀέξει pro ὑπάρχει Quint. I. 117. Quibus conferri possunt verba consimilis significationis, ἐπενήνοθε, quod veteres interpretantur ἔπεστιν, ἐπίκειται, et τετροφέναι, non ut Homerus dixit, περιτέτροφεν ἅλμη, sed minus proprie τῶν ὤμων καθύπερθεν κύνεον κρὰς τέτραφε Simmias ap. Tzetz. Chil. VII. c. 144. κραδίην περιτέτροφεν ἄλγος Nic. Ther. 299. Ad idem genus pertinent πέρι κάλλος ἄητο, θάμβος ἄητο, δισσός μοι ἔρως περικίδναται Agath. Ep. XXV. νόος δέ οἱ αἴσιμος ἀμφιθέει Mosch. II. 107.

χάρις et κελαδεῖν nullam inter se habent significationis similitudinem. Sed utar alio: etymologice dicitur οἱ στρατιῶται πολλὰς μεταβολὰς μεταβάλλουσιν ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων Plat. Rep. III. 404. B. cum verbo auxiliari λαμβάνουσι πλείους μεταβολὰς Theophr. Caus. VI. 6, 6. et ἀὴρ καὶ ὕδωρ τὰς εἰς ἄλληλα ποιεῖται μεταβολὰς de Ign. I. 705. Jam pro hoc est ubi synonymum substitui possit, aut nomen μεταλλαγὰς — μεταβάλλει, aut verbum μεταβολὰς — ἀλλάττει, postremo, ubi usus fert, homoeosemanton μεταβολὰς — πλανᾶται vel simile quiddam. Si quis vero dicit πολλὰ σχήματα μεταβάλλει, id demum cum Pindarico χάριν κελαδεῖν conferri licebit, quia χάρις non proprie sed, si Scholiastam sequimur, per metonymiam significat κελάδημα χαριστήριον. Haec autem distinctio quorsum spectet, apparebit si dixero heterosema inter se conjungi posse, synonyma vero et homoeosema non magis quam conjugata, nisi apposito epitheto aliove temperamento. Itaque recte dicitur βασκανίαν νοσεῖν Heliod. III. 9, 121. sed ubi nomen meram verbi notionem iterat, additamento opus est, νόσημα θερμὸν νοσεῖν Galen. de Sanit. tuend. V. 11, 156. T. VI. de Diff. Morb. XIII. p. 15. T. VII. νόσον ἰδίαν νοσεῖν de Locc. Aff. II. 5, 423. T. VII. Plut. V. Nic. c. XVII. Simpl. in Epict. XIII. 140. neque aliter constare possunt synonyma et homoeosema πάσας νόσους κάμνειν Plat. Rep. III. 409. E. ἐὰν κάμνῃ τινὰ νόσον Aristot. Probl. V. 14. Sed νόσον κάμνειν, quod Buttmannus Sophocli tribuit, merito rejicitur ab Hermanno ad Phil. 281. Neque labefactant hanc regulam, quae Matthiae affert Gramm. §. 408. p. 745. (910.) quippe ex alio genere vocabulorum sumta, quod §. 2. tractavimus, vel relativo copulata, quo epitheton compensatur. Praeterea quae enotavimus contra regulam juncta, parum certa sunt. In Plutarchi V. Aemil. c. IX. μάχην ἐπολέμησε τὸ δεύτερον, adeo mendosi sunt codices, ut hinc argumentum duci non possit. Euripides Herc. 436. εἰ γὰρ σθένος ἥβων, nomen non pro adverbio σθεναρῶς vel ἡβητικῶς posuisse videtur, sed ita ut praepositione explanari possit κατὰ τὸ σθένος. Herodoti verba VIII. 74. περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον θέοντες, Eustathius identidem affert, sed semper articulum

adjungit τὸν — δρόμον, quem qui hoc proverbio utuntur, non omittere solent, caetera variantes. Etenim brevissime dicitur περὶ ψυχῆς θεῖν Arrian. Ven. XVIII. 210. Dio Cass. LXXV. 6. p. 1261. cf. Siebelis. ad Paus. T. III. 67. plene τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον θεῖν Arist. Vesp. 375. et omisso substantivo τὸν περὶ ψυχῆς θέειν Anonym. Progymn. c. XI. 637. T. I. ed. Walz. Synes. Ep. IV. 162. C. Eunap. V. Julian. p. 121. (p. 69. Boiss.) λαγὼς τὸν περὶ κρεῶν τρέχει Zenobius IV. 85. pro quo femininum articulum substituunt Photius, Suidas et Arsenius Viol. p. 331. ut Polybius dixit τὴν ἐσχάτην τρέχειν XVIII. 35, 6. alii aut verbum aut nomen commutant τὸν ὑπὲρ ψυχῆς ἀγῶνα τρέχειν sive δραμεῖν Dionys. Antt. VII. 48. Philostr. V. Apoll. VIII. 2, 322. πολλοὺς ἀγῶνας δραμεῖν Herodo. VIII. 102. Eur. Alc. 489. κίνδυνον οὐ τὸν ἐλάχιστον ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τρέχειν Dionys. Antt. IV. 4, 642. τὸν ἔσχατον κίνδυνον θεῖν Plut. V. Fab. XXVI. ut Reiskius scripsit pro παρὰ τὸν —. Itaque non temere Eustathius articulum addit, quo non opus est nominibus iis, quae diversam a verbo significationem habent, δόλιχον τρέχειν Athen. XIII. 570. D. λαμπάδα ζωῆς δραμεῖν Epigr. Adesp. DCCXXXIV. οἱ τὴν λαμπάδα διαθέοντες Plut. V. Solon. c. I. atque haud scio an Herodotus περὶ τοῦ παντὸς ἤδη θέοντες scripserit omisso δρόμον, pro quo in codd. δρόμου scriptum est.

§. 4.

De genitivo autem, qui nomini verbali subjungitur, ut aliquid adjiciam, admoneor Matthiaei adnotatione ad Eur. Hipp. 810. (803.) ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν γυναικὸς ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσε, *haec*, inquit, *lectio suspicione non vacat; neque enim θέαν ἰδεῖν dixisse videntur veteres, quum θέα sit actio spectandi, sed θέαμα, et θέα ac θέαμα absolute dici solent non adjuncto adjectivo.* Verum nihil frequentius est quam θέαμα δεινὸν ἰδεῖν vel cum alio epitheto Plut. V. Rom. XIX. V. Aem. Paull. XIX. Themist. Or. X. 135. A. Achill. Tat. IV. 20. Xenoph. Eph. III. 2, 78. Galen. Ther. ad Pis. XI. 252. minus tritum ὁρᾶν δυσθέατον θέαμα Aesch. Prom. 69. nec desunt constructionis etymolo-

gicae exempla: ὁράματα — ὁραθέντα [10]) Artem. I. 11, 24. θέαμα — θεώμενοι Athen. XIII. 607. D. Galen. de Us. Part. VIII. 10, 664. Zosim. I. 7. [11]). Nec θέα actionem videndi significat sed id quod sub visum cadit hisce locis: τὰς θέας — θεᾶσθαι Plut. V. Cat. XXXIX. ἐν τῷ θεάτρῳ θεῶνται τὴν — θέαν Dio Chr. XXXI. 631. ἐπὶ θέαν ἣν θεάσονται Zosim. II. 5. κατεθεώμην τὰς ἀμυθήτους θεωρίας τῶν ἐπὶ γῆς πάντων Philo de Spec. Legg. p. 776. B. et substituto synonymo ἰδεῖν τὴν ἡδίστην θέαν Heliod. V. 11, 187. εἴδομεν θέας θεαμάτων Herodian. III. 8. p. 68, 31. quos si quis auctores aspernatur, subvenit Plato Phaedr. p. 250. B. μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν εἶδον. Neque differunt διαπορεῖν κοινὸν ἀπόρημα Theophr. H. Pl. IX. 19, 4. et κοινὴν ἀπορίαν ἀπορεῖν Caus. I. 16, 9. ἡ ἀπορία ἣν ἀπορεῖς Plat. Prot. 324. D. πολὺ διάστημα διεστῶτες Athen. XI. 488. E. et τὴν ἴσην ἀφέστηκε διάστασιν Galen. de Simpl. Fac. I. 2, 169. T. XII. Sed illud potius disceptandum, quid significetur addito genitivo πικρὰν θεῶμαι γυναικὸς ὄψιν, cui multi sunt qui conferri possint loci, sed plerique ambigui. In Eur. Bach. 1184. (1230.) λεύσσω γὰρ αὐτῆς ὄψιν οὐκ εὐδαίμονα Hermannus amplectitur Scaligeri emendationem αὐτήν scribentis, quo probato accusativi appositionis loco sunt, ut εἰςορῶ Πυλάδην ἡδεῖαν ὄψιν Or. 725. Et in Dionys. Antt. V. 25. ποθῶν αὐτοῦ θεάσασθαι τὴν τελευταίαν πρόςοψιν cod. Vat. praebet αὐτόν, ut legitur Eur. Helen. 564. ἰδοῦσά σε πανυστάτην πρόςοψιν. Sed extant tamen certa genitivi exempla: οὐκ ἂν θεάσαιντο τὴν τοῦ καλοῦ ὄψιν Hermes Stob. Ecl. I. 22, 480. μόνον τὴν θέαν αὐτῆς πόῤῥωθεν ἀφορῶντες Plut. de Fac. Lun. XXV. 83. ἰδεῖν τὴν Ἀπόλλωνος ὄψιν Diog. III. 2. τὴν ὄψιν τοῦ σώματος προορᾶν Thucyd. VII. 44. His igitur locis omnibus nomina θέα et ὄψις significant θέαμα, rem in conspectu positam ut omisso genitivo

---

10) Linea interposita significat omissum a me epitheton.

11) Polyb. I. 26, 9. θεώμενος ὑπὸ τὴν ὄψιν, quod cum θεᾶσθαι ὑπ' αὐγάς conferri nequit, in θέμενος mutandum; θεῖναι ὑπὸ τὴν ὄψιν III. 3, 6. et 98, 9.

φοβερὰν ὄψιν προςιδέσθαι Aesch. Pers. 48. ὁρῶντας ὄψεις ἃς ἥδιστα ὁ νέος ὁρᾷ καὶ ἀκούει πραττομένας Plat. Legg. X. 887. D. Itaque illud γυναικὸς θέαν ἰδεῖν sic accipiendum ut Aristot. H. Ann. IV. 8, 13. ὀσφραινόμενοι τῆς ὀσμῆς αὐτῶν. Sed quaeritur, num illis nominibus tum quoque uti liceat ubi ipsa, ut Matthiae vocat, actio videndi significatur. Id alienum quidem ab Euripidis, quo de agit, loco, quia ἡ πικρότης non inest in visu sive spectione sed in re, quae conspicitur; convenit vero in alterum ἰδοῦσά σε πανυστάτην πρόςοψιν, cujus ad exemplum non verear dicere ὀρθήν σε πρόςοψιν προςβλέπω pro ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς. Testem hujus constructionis proferre non habeo, sed similitudinem praebent verba affectuum. Etenim his quoque qui adjungitur casus persaepe ambiguum est, motumne animi intestinum denotet an rem, qua is excitatus est motus. Exempli causa δέος ἀδεὲς δεδιέναι Plat. Symp. 198. A. κενὸν φόβον πτώσσειν, δεδοικέναι, φοβεῖσθαι Oppian. Hal. IV. 590. Eur. Suppl. 548. Troad. 1165. et de timore intelligi potest et de terriculamento, nam φόβος in utramque partem dicitur. Jam vero in quaestionem venit, num Graeci ita loquuti sint κενὸν φόβον αὐτὸν φοβοῦμαι *frustra eum timeo*, vel cum genitivo φόβον αὐτοῦ φοβοῦμαι. Prius dici posse adducimur vocabulis aliorum affectuum, φιλῶ μιν παντοίην φιλότητα, τοσοῦτόν σε ἔχθος ἐχθαίρω v. Boisson. ad Aristaen. p. 528. ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ Synes. Ep. LVII. 197. A. ἔκπληξις ἣν ἐκπλήττονται οἱ ἄνθρωποι τοὺς τὰ μεγάλα πράττοντας Philostr. V. Soph. II. 25, 612. τῆς φιλίας, ἣν ἐφίλουν αὐτόν Aristid. Or. XII. 89. T. I. Genitivum autem rei nullo modo admitti posse arbitror, sive additur substantivo adjectivum sive deest, nisi ita mutata significatione, ut genitivi in locum supponi possit adjectivum, ut in proverbio quod Schol. Eur. Or. v. 6. affert, *Ταντάλου φόβον φοβοῦμαι*, minime significatur Tantalum timeo, sed timeo id quod Tantalus pertimescere dicitur sive Tantalico quodam timore angor. In Ep. Petri III. 14. τὸν φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, *terriculamenta eorum ne extimescatis;* Soph. Phil. 1251. τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον, *id quod timendum esse dicis non pertimesco*, cujus ad simi-

litudinem Terentianum illud *hunc scio mea gavisurum esse gaudia* reddi potest τὸ ἐμὸν γῆθος γηθήσει, ut τὰ ὅμοια ἐμοὶ χαίρων Achill. Tat. VII. 16, 167. commutari potest cum τὰς ἐμὰς χαρὰς χαίρει. Nec ab hac sententia dimoveor exemplo Lycurgi c. Leocr. p. 154, 49. οἱ ταῖς διανοίαις μὴ πτήξαντες τὸν τῶν ἐπιόντων φόβον, cujus loci insolentia jam dudum offendit Criticos, primum Reiskium qui διὰ τὸν φόβον correxit, tum Heinrichium, qui post πτήξαντες inseruit ἀλλ' ἀνδρείως ὑπομείναντας. Posteriores interpretes, quae pro tralaticia scriptura afferunt, ἀρὰς ἀνοσίους ἀρᾶσθαι, πράξεις βιαίους πράττειν et cetera hujus notae, nihil aliud comprobant, nisi eos ignorasse omnino quid disceptetur; neque Graserus, vir perspicax, satis errorem cavit Spec. Adv. p. 90. Verba per se ambigua sunt; nam et hoc significare possunt *nunquam eo timore perculsi quo qui hostes aggredi jubentur*, et illud οὐ τὸν ἀπὸ τῶν ἐπιόντων φόβον, sed nemo hinc colligat pro φοβοῦμαί σε dici posse τὸν φόβον σου φοβοῦμαι, nisi objective. Procopius autem Arc. I. p. 6. Orell. οὐδὲ (τὸ) τοῦ συνοικοῦντος δειμαίνουσα δέος, hoc significare videtur *ne mariti quidem* (regis) *majestatem reverita*, ut Maximus v. 325. Διὸς σέβοντες σέβας, Homerus Epigr. IX. αἰδεῖσθαι Διὸς σέβας, Aeschylus Eum. 700. τοιόνδε ταρβοῦντες σέβας, id est Areopagum; quanquam hoc ipsum nomen interdum animi affectum significat, ut et ὄπις in utramque partem dicitur et id in uno eodemque loco Od. XIV. 82. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες οὐδ' ἐλεητύν, et paullo post καὶ τοῖς ὀπίδος δέος ἐν φρέσι πίπτει, illud de animi sensu, hoc de causa timoris ut Ἕρμεω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν Theocr. XXV. 4. θεῶν τρομέων ὄπιν Anth. P. Append. N. 129. id est ultionem. Item nego Σωκράτους vel τὸν τοῦ Σωκράτους ἔρωτα ἐρῶ valere pro simplici *amo Socratem*, sed id significabit aut id quod Socrates amat amo, aut Socratico aliquem amore amplector, ut ἡσθῆναι τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς Synes. de Regn. p. 14. D. τὴν τοῦ δικαίου ἡδονὴν Aristot. Nicom. X. 2. p. 1173, 30. ὕπνον νενικηκότος εὕδειν Plut. Alex. c. XXXII. λύκων ὠρυθμὸν ὠρύεσθαι Longus II. 26. θρηνεῖν τὸν τῶν κυνῶν θρῆνον Aelian. H. Ann.

X. 41. θαυματοποιοῦ ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι Lucian. Zeux. §. 1. βάδισμα παρθενικῆς βαδίζειν Bion. XV. 20. τὴν Σειρήνων ὑπόσχεσιν ὑπισχνεῖσθαι Sext. c. Gramm. I. 223. ἴρηκος ἐρετμώσασα πορείην Nonn. XX. 252. στρατηγοῦ θάνατον ἀποθνήσκειν Plut. Comp. Sull. IV. qui genitivi genus quoddam rerum significant et cum adjectivis commutari possunt, ὀξὺν θάνατον ἀποθνήσκειν Plut. V. Crass. XXV. διπλοῦν θάνατον τέθνηκε Achill. Tat. I. 13, 25. τὸν ῥᾷστον θάνατον τελευτᾷν Dionys. Antt. IV. 76.[12]) et licentius etiam Nonn. VIII. 403. ὤλετο λόγιον μόρον, et XL. 121. ἀποφθίμενοι διερὸν δρόμον, cum verbo activo ὅ με κτείνας κρυπτὸν φόνον Epigr. Adesp. CCCCLXXV. φόνος ὃν τις φονεύει ἕτερον καὶ ὃν αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φονεύεται Schol. Eur. Hec. 332. Sed pro *Dionem occidit* nullo pacto dici potest τὸν τοῦ Δίωνος φόνον ἐφόνευσε, nam hoc significat aut ὅνπερ ὁ Δίων ἐφόνευσε τρόπον aut ὃν ὁ Δίων ἐφονεύθη, quo intellectu apponi potest praepositio ut Philem. Fr. CXVIII. 429. ἀπόλλυμαι κατὰ μυὸς ὄλεθρον, sed plerumque non necessaria et interdum plane importuna est ut Lucret. III. 570. *moventur sensiferos motus* et in Heracliti dicto ζῇ πῦρ τὸν γῆς θάνατον καὶ ἀὴρ τὸν πυρὸς θάνατον Max. Tyr. XLI. 4, 286.[13]) quod et reciprocari potest ἡ γῆ ἀποθνήσκει τὴν πυρὸς ζωήν vel φθείρεται τὴν πυρὸς γένεσιν, quam oppositorum et pugnantium conjunctionem minus mirabitur qui legerit Eur. Troad. 936. ἃ δ' εὐτύχησεν Ἑλλάς, ὠλόμην ἐγώ· et Liban. Decl. T. II. 415. ὁ τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ πενίαν πλούσιος. His ita explicatis inter omnes conventurum puto, παίδων στέργω πόθον Anth. Pal. XII. n. 145. etsi brevius dici potest παῖδας στέργω, tamen non hoc significare sed παιδικὸν ἔρωτα ἐρῶ sive ᾧ παῖδες στέργονται, *pueriles amores*

12) Hoc mire variavit Homerus ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον Od. IX. 303. ἀπόλωλε κακὸν μόρον I. 166. κακὸν οἶτον ὀλέσθαι Il. III. 417. φθίσεσθαι κακὸν οἶτον Od. XIII. 384. cf. Adn. ad Aj. 1058.

13) Alio modo dicitur τρεῖς ἐλάφους ζώει λακέρυζα κορώνη, *Nestora vivere*, quod Wyttenbachius ad Plut. Sept. Sap. 936. non inepte confert cum graeco τὸν ἡμίονον τρέχεις.

consector, ut de contrario genere amoris *στέργω θῆλυν ἔρωτα* Meleagr. Anth. XII. n. 41. Aeliani verba H. Ann. XIV. 25. *θήραν ἰχθύων ἐκείνην θηρῶσι* sic accipienda sunt quasi scriptum esset *ἰχθυοθηρίαν τοιαύτην*. Sed *τὸ Καλλιῤῥόης θήραμα θηράσας* Charit. VI. 4, 139. periphrasis est personae.

§. 5.

Quo frequentius est ipsum amoris nomen, tanto major copia talium dictionum, *ἐρᾷν ἔρωτα θερμόν, γενναῖον, σφοδρόν*, addito genitivo rei quae amatur Plut. Symp. II. Quaest. II. 10, 69. Galen. de Adm. Anat. I. 1, 25. T. V. Aelian. H. A. VI. 15. Lucian. de M. Peregr. §. 20. Themist. XVIII. 224. B. Oppian. Hal. V. 454. Julian. Misop. p. 347. B. Xenoph. Eph. II. 3, 34. Procop. Arc. IX. 74. Sed de hoc ipso casu incertum est unde pendeat, ex nomine an e verbo; pro illo afferi potest, primum quod casus personae saepe deest *ἐρασθῆναι παραπλήσιον ἔρωτα* Aelian. H. Ann. VI. 15. *οὗτος* (*ἔρως*) *ἐστὶν ὃν οἱ φαῦλοι ἐρῶσι* Plat. Symp. 181. B. et constructio verborum, quae genitivum non regunt ut *τήνου τὸν κλύμενον κατετάκετ' ἔρωτα* Theor. XIV. 26. Alterum vero ne excludatur obstant loci ii, in quibus verbum relativo subjunctum est: *τοῖς μὲν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου* Lucian. Scyth. §. 11. *ὁ ἔρως, ὃν τῆς Λαοδαμείας ἐρᾷ* Philostr. Her. II. 674. pro quo substitui potest *ὃν — ἔσχε* ut Eur. Hipp. 337. et quod in Plat. Phaedr. 240. D. *ἀκούων* (*ὁ ἐραστής*) *ἁπτόμενος καὶ πᾶσαν αἴσθησιν αἰσθόμενος τοῦ ἐρωμένου*, genitivus aperte a verbo regitur, non a nomine. Alia est de accusativo dubitatio, actionemne significet an objectum, quod dicitur, actionis. Quam in rem producam aliquot eorum verborum, quae statum et motum significant; nam haec quoque cum nominibus ejusdem vel etymi vel significationis conjungi solent: *ἀνάγκη τὰς πόλιας ταύτας θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην* Hipp. de Aer. et Locc. T. I. 531. (333. Lind.) *πόλις αὐτάρκη θέσιν κειμένη* Thucyd. I. 37. quod schema Scholiastes peritropen vocat; *στάσεις ἵστασθαι παραβόλους* Plut. de Soll. Ann. XII.

161. τὴν Ἰνοῦς στάσιν ἱστάναι Eur. Bacch. 883. ἀποστήσεσθαι διπλῆν ἀπόστασιν Thuc. III. 13. ἀναβῆναι τὴν ἀνάβασιν Plat. Rep. VI. 519. D. et cum duplici accusativo ἡ ἀνάβασις, ἣν Ξενοφῶν αὐτοὺς κατήγαγε Arrian. Alex. I. 12, 5. ἀσφαλῆ βάσιν στήσας τὴν κύλικα Athen. XI. 272. A. ἔχεις οὖν ὅ, τι χρήσῃ ἢ ὅποι θήσεις (αὐτὰ) καλλίονα θέσιν; Plat. Rep. V. 479. C. Eodemque modo dici videtur προςκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα Eur. Hel. 895. κλωπικὰς ἵζει ἕδρας Rhes. 895. id est θάκησιν, ἐνεδρείαν, ut Procop. Arc. XV. 114. προςεδρεύειν ἀνδραπώδη προςεδρείαν, unde non procul abest latinum *residere ferias denicales*, καθῆσθαι θάκους πενθητηρίους. Sed Aesch. Prom. 397. νέας θακεῖν ἕδρας, Eur. Troad. 108. ᾧ μοι θάκους, οὓς θάσσω, magis ad significationem loci, ubi sedetur, inclinant, sicut σέλμα ἧσθαι etc. dicitur; τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει Rhes. 740. alii de somno, alii de cubili accipiunt, adsumta praepositione. In eadem causa versatur nomen τάξις, quod modo actionem significat: ὑπὲρ αὐτοῦ στρατευέσθω καὶ τὰς πολεμικὰς ταττέσθω τάξεις Plat. Legg. IX. 878. D. quod uno verbo παραταττέσθω absolvi poterat, sed similiter dicitur ut M. Anton. VI. 41. οὔτε θεῷ ἐγκαλέσαι οὔτε πρὸς ἄνθρωπον στῆναι στάσιν πολεμίου, modo locum λιπεῖν τὴν τάξιν, ἣν ἂν ταχθῇ ἐν τῷ πολέμῳ Aesch. c. Ctes. 381, 7. quod hic praepositione caret ut δεξιὸν τεταγμένοι κέρας Eur. Suppl. 657. alibi sibi adjunctam habet, ἐκλελοιπότες τὴν τάξιν, ἐφ' ἣν ἐτάχθησαν Epict. Diss. I. 9, 24. εἴ με ὁ στρατηγὸς ἔταξεν εἴς τινα τάξιν Lysias p. 137, 33.[14]) quomodo Herodotus dixit IX. 20. ἔχοντες στάσιν ταύτην, ἐς τὴν (cod. ἐπ' ἣν) ἔστημεν, nec raro libri variant v. Interpp. ad Lucian. Dem. Enc. §. 44. p. 429. T. IX. adeo nullo sententiae discrimine ut Plutarchus V. Phoc. XXVI. 27. utramque constructionem conjunxerit ἀπολελοιπὼς ἣν ἐτάχθης ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ τάξιν καὶ πάλιν ἐφ' ἣν σαυτὸν (i. e. αὐτὸς σὲ) ἔτα-

---

14) Idem bis genitivo usus est, τῆς πρώτης τάξεως τεταγμένος, quod Reiskius p. 524. non attentasset, si meminisset Athen. I. p. 5. E. τῆς τελευταίας τετάχθαι τάξεως.

ξας [15]). Haec igitur et similia nomina multorum locorum sententiam ita ambiguam reddunt, ut vix duo idem sentiant. Ita ex omnibus, quae ad Thucyd. I. 3. *τὴν στρατείαν ταύτην ξυνῆλθον* apponuntur exemplis, nobis ne unum quidem ad rem convenire videtur, sed conferendum potius Plat. Symp. 197. D. *τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων ξυνιέναι* vel Dionys. Antt. IV. 27, 207. *παρατάξεις ἄλλας ἐπ' ἄλλοις συνίστασθαι* pro *παρατάξεις — παρατάξασθαι* Himer. Ecl. V. 25, 150. aliaque ad Aj. v. 290. allata. Item Aj. 979. *τὴν ἀφ' ἡλίου κέλευθον φανείς* sine dubio aliter intelligi debet, quam quod interpretes apponunt El. 1273. *φιλτάτην ὁδὸν φανείς*. Nam illud viam significat, quae calcatur, hoc itionem, adventum, *φιλτάτην ἄφιξιν ἀφικόμενος*, ut *βάσιν — ἐφίστασθαι* v. ad Aj. v. 42. *προσόδια — προσιέναι* Arist. Avv. 858. *τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου — ἀπαλλάξεται* Plat. Rep. VI. 496. E. Ceterum verborum, quae percurrimus, standi, sistendi, sedendi, surgendi, cum nominibus congenitis consociatio creberrima Grammaticos permovit, ut quae toties copulata vidissent, ea naturae quodam vinculo contineri crederent. Priscianus L. XVIII. 5, 56. p. 129. *quum dico curritur, cursus intelligitur, et sedetur sessio et ambulatur ambulatio; quae res in omnibus verbis absolutis necesse est ut intelligatur, ut vivo vitam, ambulo ambulationem, curro cursum;* quae exempla omnia ab ipso conficta sunt praeter quod Comici iratos ita loquentes inducunt: *faciam mei memineris dum vitam vivas* [16]). Prisciano affinis est Galeni error, qui quod Hippocrates aliquoties dixit *ἔβησσε ξηρὰ βηχία* de Morb. III. 317. T. II. etc. hinc argumentum duxit, idem substantivum, ubi desit, extrinsecus addendum esse de Diffic. Resp. II. 8, 858. T. VII. quod si valeret, omnibus similiter dictis adhibendum foret, *ἤμεσε ξανθά, πτύειν πέπονα, οὔρησε λευκόν* etc. Profecto si Aelianus H. Ann. XIV. 20. scripsisset *βήττουσι ξηράν* omisso

15) Schol. Aesch. Pers. 267. *τάξω αὐτοὺς τὸν μέγαν τρόπον — μὴ λάβῃς ἔξωθεν τὸ κατά, ἀλλ' ὥς φαμεν τάττω τάξιν.*

16) Apud Graecos nihil simile legitur; nam Plat. Tim. 89. C. *μέχρι χρόνου, οὗ βίον οὐκ ἄν τις εἰς τὸ πέραν βιῴη*, longius distat.

quod additum est βῆχα, id ipsum cogitatione comprehendi deberet, ut in similibus, τὸν λάκωνα ἐξελίττειν Arrian. Tact. p. 73. ed. Blanc. τὴν αὐτὴν ἐσκευασμένος etc. quibuscum nostri Grammatici perperam componunt neutra μείζονα πηδᾷν. Neque Homerus quum diceret νήγρετον εὕδειν, in animo habuit quod alibi additur ὕπνον, sed neutro indefinito usus est, ut σιγᾷς τὸ χάλκεον Paul. Sil. Ep. LXXVI.

§. 6.

Aliam disceptandi causam affert appositio. In Apollon. Epist. XIV. 395. πῶς ἄν μου κατεγινώσκετε; χαλεπὴν κατάγνωσιν· manifestum est post interrogationem aliquantisper suspendi orationem, denuoque inferri χαλεπήν (γε) κατάγν. pro χαλεπή γ' ἂν ἦν αὕτη ἡ κατάγν. Nec minus aperta appositio Plat. Hipp. Maj. 291. C. ἡμῶν καταγελάσεται — πονηρόν γε γέλωτα, et Eur. Iph. A. 1374. αἱρεθεὶς ἑκὼν — πονηράν γ' αἵρεσιν· aliaque particula interjecta Xenoph. Eph. I. 14, 26. ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τοῦ Ἀβροκόμου, καὶ σφοδρὸν ἔρωτα, quae non eo modo cohaerent quo proxima ἤρα τῆς κόρης φοβερὸν ἔρωτα. Item in Themist. Or. XIII. 177. B. σὺ μὲν Ἀλκιβιάδου ἤρας, πενιχρὸν ἔρωτα καὶ ἰδιώτην, recte arbitror comma interpositum esse[17]. Verum Plut. V. Pomp. XLI. ἐπεστράτευσαν ἐπὶ τὴν Πέτραν οὐ πάνυ τι ἄμεμπτον στρατείαν, verbum non absolute positum videtur sed ita ut nomen regat, quemadmodum dicitur πάσας στρατείας ἐστρατευμένος. Id apertum est, in Eur. Bach. 913. (953.) κρύψει σὺ κρύψιν ἥν σε κρυφθῆναι χρεὼν nomen et verbum non minus arcte cohaerere, quam in Aelian. H. Ann. V. 2. Κρήτη τὴν κρύψιν τὴν ὑμνουμένην κρύψασα αὐτόν. Et apud Pindarum quoque Pyth. I. 196. οὐδέ μιν φόρμιγγες κοινωνίαν μαλθακὴν παίδων ὀάροις δέχονται, accusativi

17) Achill. Tat. IV. 15, 14. Γοργίας ἀπολώλεκέ σε; Τίνα τ ὑτην ἀπώλειαν; et Eur. Ion. 536. τὸν συναντήσοντά μοι — Τίνα συνάντησιν, ambigi potest utrum accusativi a verbo, quod praecedit, suspensi sint, an ab eo quod audiri potest, λέγεις, ut Iph. A. 1347. δεῖν' ἐν Ἀργείοις βοᾶται· Τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.

non videntur appositionis locum obtinere dativo ὀάροις ex verbo δέχονται pendente, sed potius ab hoc ipso regi δέχονταί μιν κοινωνίαν μαλθακὴν ὀάροις id est τοιαύτην κοινωνίαν sive δέξιν δι' ἥςπερ κοινωνὸς ἔσται ὀάροις, ut Eur. Iph. A. 1181. δέχομαί σε δέξιν ἥν σε δέξασθαι χρέων· Long. Past. IV. 5. ἐδεξιοῦντο αὐτὸν πᾶσαν δεξίωσιν. Et cum verbo neutrali Aristid. VIII. 54. θυσιῶν αὐτῷ κοινωνοῦσι τὴν ἀκριβῆ κοινωνίαν. Horum igitur constructio nihil ambigui habet. Sed nonnunquam tamen veteres ita loquuti sunt, ut, quo modo casus nominis cum verbo cohaereat, perdifficile sit divinare legentibus quidem; nam audientes facilius intelligerent. Sic Eur. Troad. 359. Ἑλένης γαμεῖ με δυςτυχέστερον γάμον, in ambiguo est utrum hoc significetur γαμεῖ με δυςτυχῆ γάμον ut νίκας καλλίστας νενικηκὼς αὐτούς Plut. V. Per. IX. et similiter dicta, an potius γαμεῖ με — δυςτυχῆ γε γάμον, ut Plut. Lucull. XXXVIII. Σερουιλίαν ἔγημεν οὐδὲ τοῦτον εὐτυχῆ γάμον, et nomine proprio postposito V. Sull. VI. γαμεῖ γάμον ἐνδοξότατον Καικιλίαν, et V. Mar. c. VI. γάμον ἔγημε λαμπρὸν οἰκίας ἐπιφανοῦς Ἰουλίαν, quam constructionem cur Schaeferus ad Vol. II. 94. nonnihil poetici coloris habere dicat, parum perspicitur. Sed de plerisque aliis verbis nulla esse potest dubitatio quin utrumque accusativum pariter regant, λοξὰς κινήσεις τὸν δάκτυλον κινοῦσι Galen. de Adm. Anat. II. 9, 61. μιμήσεις πονηρὰς μιμοῦνται τοὺς πολεμίους Plat. Legg. IV. 705. D. ἀσπάσασθαι τὴν θυγατέρα τοὺς τελευταίους ἀσπασμούς Dionys. Antt. XI. 37. ζημιώσω σὲ παντοίαν ζημίαν Julian. Ep. LXIX. 120., τῇ τιμῇ, ἣν ἐτίμα τοὺς — Dio Cass. LXX. 3. ὅτε σὲ ἐτίμησε τοιαύτην τιμήν Epict. Diss. I. 29, 49. ταύτην τὴν τιμὴν ἐκθειάσαντες τὸν πατέρα Herodian. IV. 3. πυρία αὐτὴν τρεῖς πυρίας Hipp. Mul. I. 712. T. II. τοῦτον ἔλουσε τὸ ἁγνὸν λουτρόν Procop. Arc. I. p. 6. ὁ πορφυρίων λούεται τὸ τῶν περιστερῶν λουτρόν Aelian. H. Ann. III. 42. ac frequentissime, παίειν et τύπτειν τινὰ πολλὰς πληγάς et similia Antiph. Or. IV. 127, 1. Soph. Ant. 1308. Xenoph. Eph. III. 2, 35. τὸν Ἑλλήσποντον ἐπίκετο τριηκοσίας πληγάς Herodo. III. 35. ῥαπίζει με πληγὴν θυμοῦ

γέμουσαν Achill. Tat. I. 25. κτύπησε κράτα μελέαν πλαγάν Eur. Or. 1466. ubi nescio cur Matthiae ex duabus constructionibus confusa dicat, quae legitime conjuncta sunt[18]).

§. 7.

Hac disputatione id actum est, ut infinitam exemplorum varietatem generatim describerem regulamque constituerem, qua licita et illicita judicentur. Sed quoties veteribus hac constructione sine audientium offensione uti licuerit et quo in genere scribendi, nostrae conjecturae non est, nisi quod apud historiarum scriptores, Thucydidem et Xenophontem multo pauciora, quam apud poetas, oratores et philosophos reperimus exempla. Obversatur haec scribenti Gersdorfii adnotatio, *(Beitraege zur Sprachcharacteristik des N. T.* p. 15.) orationem de Halonneso inscriptam a Demosthenicis cum aliis rebus, tum etiam immodico etymologicae syntaxis usu discrepare; nam decies positum esse verbum cum nomine cognato; Demosthenem autem id rarissime fecisse nisi aut testium aut legum verba referret aut μιμητικῶς loqueretur aut cavillaretur aut ira effervesceret. Ex quo apparet Theologum doctissimum in ea fuisse sententia, ut hanc constructionem colorem quendam antiquitatis et significantiae habere crederet. Verum exemplis iis, quae attulimus, aliisque innumerabilibus perspicue intelligitur, eam ab omnibus in omni genere et ratione sermonis receptam planeque ordinariam et quotidianam fuisse. Atque illae tot tamque subtiles exceptiones et praescriptiones ne conveniunt quidem exemplis, quae verus et germanus Demosthenes in una, quam exempli causa nomino, oratione pro corona cumulavit: πόλεμον — πολεμεῖν p. 231, 24. πρᾶγμα — διαπράττεσθαι p. 233, 9. λόγους — λέγειν p. 240, 1. πάθος — πεπονθότες p. 241, 3. συμπολεμεῖν τὸν πόλεμον

---

18) Aristoph. Eqq. 995. τὴν δωριστὶ ἁρμόττεται τὴν λύραν, Bernhardy Eratosth. p. 55. inter certissima iterati articuli exempla refert conjungens τὴν δωριστὶ λύραν. Quae sit verborum constructio, clare docet Plat. Lach. 188. D. ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος οὐ λύραν ἀλλὰ —

rum consociatione (ἅλμα ὕπατον θορεῖν, ἤλυσιν πυκνὴν βαίνειν, τρίποδας ὁδοὺς στείχειν) tantummodo formam orationis variari, homoeosema vero eam vim habere, ut actionis cujusque momenta et quasi gradus nota quadam propria distinguant. Velut illud Philostr. V. Ap. IV. 13, 150. τῆς μήνιδος ἣν ἐμήνισας, quis non sentiat differre aliquid ab Hesiod. V. 2, 205. τῆς μήνιδος, ἣν ἀγανάκτει? graviusque dici ab eodem II. 33, 101. λυπεῖ με λύπην ἐνίαυσιν, quam Aristot. Nicom. VII. 4. ἵνα μὴ πονήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ ἐλκειν λύπην? distinctiusque ἐρᾶν τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν Xenoph. Eph. II. 1, 31. et ὀχθῆσαι μέγα πένθος Quint. III. 451. quam cum verbis auxiliaribus et congeneribus? Sed his omissis, quae magis sentiri quam explicari possunt, ad alias hujus epalleliae species transgrediar.

§. 8.

Accusativo objecti, de quo §. 1. dictum est, respondet dativus instrumentalis βέλεσι βάλλειν Odyss. XVI. 277. Zosim. III. 50. κληῖδι κλεῖσαι Od. XXI. 241. ἱστᾶσι σταθμῷ Herod. II. 65. καλύπτρῃ καλύψασθαι Quint. XIV. 45. φέρεσθαι φορείῳ Zosim. V. 2. etc. quae quum legimus, vix sensum capimus communis verbi nominisque originis. Nec raro additur adjectivum: λυμαίνεται λύμαις ἀνηκέστοις Herodo. VI. 12. θυρῶσαι μεγάλαις θύραις Arist. Avv. 613. μεμύρωμαι μυρώμασιν ἀγαθοῖς Eccl. 1152. omnia vox bonis auctibus auxitis Liv. XXIX. 27. omissum a Plauto Most. I. 3, 115. unguentis unguenda. Horum unum θυρῶσαι θύραις Bernhardy Synt. p. 193. diversa miscens pleonasmis adnumerat; quid vero redundat si dico pugione eum pupugit? Certe nec verbum, quod summam rei continet, nec nomen, quo demto illi necessarium subtrahitur complementum. Equidem ne illa quidem huc retulerim στέφειν στεφάνῳ Anth. Pal. VII. n. 657. πλοίοις ἐπιπλώσαντες Herodo. VIII. 129. quia naves longas intelligi noluit, sed magis in pleonasmi speciem incurrunt πλωΐζεσκ' ἐν νηυσί Hesiod. Opp. 634. πρῆσαι πυρί Homero placitum et Tragicis Antig. 201. Herc. 1151. καθαιθομένη πυρί Quint. I. 17. etc. illud complendis nu-

meris assumtum, hoc significantiae causa, ut opinor; et ex coëlementatis δεσμοῖς δῆσαι Eur. Heracl. 861.[20]). Plus vero offensionis habet dativus ille Aelian. V. H. VIII. 15. Χαιρωνείᾳ τοὺς Ἀθηναίους νίκῃ ἐνίκησε Φίλιππος, pro quo vel μάχῃ ἐνίκησε vel νίκῃ μεγάλῃ ἐνίκησε dici oportebat, longeque aliud substituit Stobaeus hunc locum referens Flor. XXI. 6. p. 176, 29. ἡνίκα ἐνίκησε. Apud Dionem Cass. LVI. 3. p. 810, 78. ναυτιλίᾳ ναυτίλασθαι, τέχνας τε ἀσκῆσαι καὶ δημιουργίας ἐπιτηδεῦσαι, ubi praeferam quod Reimarus proposuit ναυτιλίας, quem casum scriptor addidisse ex supervacaneo videtur, quia caetera verba suo quodque accusativo instructa sunt. Praeterea quae reperiuntur dativi ex abundanti adjecti exempla, ea vero propriis quibusdam reguntur rationibus. Etenim aut nomen magis definitum est verbo ut τὸ τάξει τεταγμένον Plat. Gorg. p. 506. D. *id quod ordine collocatum est*, γάμῳ γεγαμηκώς Dem. p. 1002, 12. *qui rite confecit nuptias*, υἱὸς γόνῳ γεγονώς p. 1095, 22. εἴ τις φύσει πέφυκεν ἀνδρεῖος Hipp. de Aer. et Locc. p. 554. φύσει πέφυκεν ὁ ὕπνος ψύχειν de Flat. p. 583. v. ad Phryn. 754. aut haec cumulatio ad emphasin pertinet certis formulis adjunctam, σπουδῇ σπουδάζειν Phot. Cod. LXXX. 113. quod cum πόνον πονεῖν §. 1. conferri licet; et contrarium παιδιᾷ παίζειν Plat. Phaedr. 265. D. quibus interpositum est σπουδῇ παίζειν v. Jacobs. ad Achill. p. 790. Tertium φυγῇ φεύγειν, quod persaepe legitur sed nunquam sic ut simplex φεύγειν de victis militibus, sed per translationem, fugientium modo, hoc est, omni contentione aliquid defugere atque abhorrere, φυγῇ φεύγειν τὸ γῆρας Plat. Conv. p. 195. B. ubi Rueckertus p. 122. pleraque aliena affert omissis necessariis φυγῇ φεύγει τὰ πράγματα Aristid. Or. Plat. II. 153. T. II.

---

20) Δῆσαι ἐν πέδαις Herodo. I. 86. Plat. Legg. IX. 882. A. Xenoph. Anab. IV. 3, 7. Aeschin. Fals. 340, 67. Plut. V. Artax. c. XVIII. quod Herodoto V. 77. recte restitutum videtur pro ἐς πέδας, eademque praepositio nuper addita est Arist. Eqq. 367. δῆσαι ἐν τῷ ξύλῳ, sed non desideratur Xen. Cyr. V. 1, 6. σιδήρῳ ἐδέδεντο. Ἐν δεσμοῖς δῆσαι Dio Cass. XL. 41. et πεδῆσαι Oppian. Cyn. II. 346.

τὰ ἐργαστήρια Liban. Decl. p. 136. T. IV. ἀπὸ τῶν βιβλίων Lucian. adv. Ind. §. 16. p. 17. T. VIII. Neque id unquam proprie dictum reperi sic ut Alexandrini usurparunt Jerem. XXVI. 5. οἱ ἰσχυροὶ ἐκόπησαν καὶ φυγῇ ἔφυγον, quod genus multa apud illos reperiuntur, ἀπειλῇ ἀπειλεῖν, φθορᾷ φθαρῆναι, ἁφῇ ἀνάπτεσθαι haud aliena illa ab emphasis ratione sed aliena tamen a Graecorum graeciensium consuetudine, cui nihil fas est praeter ordinem affingi; quis enim, quia Latini dicunt *occidione occidere*, hinc argumentetur dicta esse quae nunquam leguntur, *lectione legere*, *auditione audire*, quod si unquam usurpatum esset, sine controversia idem valeret, quod *fama et auditione accipere*, sive *fando audire* cum tacita oppositione eorum quae alia ratione accipiuntur. Atque hujus oppositionis sive verbis expressae sive cogitatione adumbratae vis ea est, ut oratio et gravior fiat et distinctior ut in Esaiae verbis VI. 9. ἀκοῇ ἀκούσετε καὶ οὐ μὴ συνῆτε καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδητε· quanquam politioris sermonis auctores hoc ἀκοῇ ἀκούειν usi non sunt sed synonymis vel homoeosemantis ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν *coram audire et praesentem videre* Philoct. 1412. αὐτοὶ ὁρέομεν — λόγοις ἐπυνθανόμεθα Herodo. II. 148. et cum verbis dicendi οὐκ ἂν εἴποιμι λόγῳ Achill. Tat. VIII. 14, 188. *verbis exprimere non possum* vel ut Photius Cod. CLXXIX. 209. οὐδ' ἔστι λόγῳ παραστῆσαι, sed illo modo μείζω ἢ τῷ λόγῳ ἄν τις εἴποι Demosth. 68, 20. κρεῖσσον ἢ λέξαι λόγῳ Eur. Suppl. 844. Item cum verbis agendi ἣν ἔργῳ ταῦτα πράξῃς Isocr. Phil. p. 166, 120. et ἔργῳ ἐξειργάσαντο Dio Chr. Or. XX. 498.

§. 9.

Neque solum perspicuitatis ratio habita est et significantiae sed etiam, si verbo praecedenti aut sequenti nomen additum esset necessarium, aequabilitatis membrorum causa Graeci verbo, quod nullo additamento egeret, adjunxerunt nomen affine, λόγῳ εἰδέναι καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν Hipp. de Articc. p. 149. T. III. λόγῳ μὲν λέγουσι, ἔργῳ δ' οὐκ ἀποδεικνῦσι Herodo. IV. 8. λόγῳ μὲν λέγουσιν — ἔργῳ δὲ ἐστὶν οὐδείς Paus. VIII. 11, 4. ὧν ἔργῳ πεποίηκε, τούτων ἐν λόγοις κρίσις

γίνεται Dem. c. Lept. 483, 22. *λόγῳ εἰρημένα — ψήφῳ κεκριμένα* c. Euerg. 1146. *καὶ λόγῳ δημηγορεῖν καὶ ἔργῳ ποιεῖν* Dio Cass. XLVI. 22. *ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς πράξεσιν ἔργων* Plat. Soph. 234. E. *ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον — τὰ δὲ ἔργα τῶν πραχθέντων* Thuc. I. 22. etc.[21]) Quae cavendum est ne cum dissimilibus componantur. Differt enim Soph. Phil. 55. *ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων* eo quod dativus non ex participio pendet sed utrumque ex verbo finito, ut Plat. Legg. X. 885. B. *ὅσα λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζει λέγων ἢ πράσσων.* Gorg. 512. E. *καταχώσειεν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις λέγων καὶ παρακαλῶν.* — Phaedon. p. 75. D. *ἐπισφραγιζόμεθα ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι.* Galen. de Temper. II. 6, 627. T. I. *οὐ γὰρ ἔστιν οὐδ' ἁψάμενον ἁφῇ οὔτ' ὀφθαλμοῖς θεασάμενον ἐξευρεῖν τὴν κρᾶσιν,* quod quomodo accipiendum sit, manifestius faciunt imitatores, Alexander Trall. VIII. 1, 388. *οὔτε τοῖς ὀφθαλμοῖς θεάσασθαι οὔτε τῇ ἁφῇ ἐπιστῆναι δυνατόν·* et Stephanus in Hipp. T. I. 89. *ἁπτομένοις τῇ ἁφῇ καυσώδης ὑποπίπτει ἡ θερμασία,* ubi genitivus participii substitui potest.[22]) Itaque neminem hoc errore implicari oportet, ut Graecos germanos *ἁφῇ ἅψασθαι* sic dixisse autumet, ut Alexandrini solent *χαρᾷ χαίρειν, ἐπιθυμίᾳ ἐπιθυμεῖν, φόβῳ φοβεῖσθαι,* a quo diversa sunt longeque differunt *φόβῳ πεφοβημένος Ἥρης* Nonn. XXX. 251. *ἐκφοβηθεῖσ' αἰχμα-*

21) Male *λόγῳ* interpretantur *in orationibus publicis* (*ἐν τοῖς λόγοις*) maleque *τὰ ἔργα τῶν πρ.* quasi per se consisteret, cum *λέκτρον εὐνῆς* conferunt. Plato Legg. V. 736. B. *λόγῳ — οὐκ ἔργῳ πραττόμενα,* Soph. Phil. 546. *οὐ βουλεύματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα,* Demosth. 185, 11. *τὰ διὰ λόγου φοβερὰ — ἔργῳ πραττόμενα.* Paullo aliter Antiph. 125, 3. *οἱ λέγοντες — ἡ πρᾶξις τῶν ἔργων,* quod dici poterat *τὰ ἔργα τὰ πραχθέντα* Dem. 476, 15. *τὰ ἔργα καὶ τὰ πεπραγμένα* ib. 393, 21. et 540, 1. *Αἱ ἀλήθειαι τῶν πραγμάτων* Isocr. ad Nic. 24, 46. *τὸ ἔργον τοῦ δικαιώματος* Thuc. VI. 79.

22) Hipp. de Vuln. Cap. p. 357. T. III. *ταῦτα καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι καταφανέα ἐστιν ὁρῶντα γινώσκειν,* duo postrema epexegesin continent utique supervacaneam.

λωτίδος φόβῳ γυναικὸς Eur. Andr. 962. etsi in utroque genere dativus a verbo regitur. Eodem modo synonyma conjunguntur Plat. Legg. III. 413. C. μεταδοξάζουσιν ἢ ὑφ' ἡδονῆς κηληθέντες ἢ ὑπὸ φόβου τι δείσαντες, quae composita sunt ἐκ παραλλήλου, *ex timore — si quid pavent.* Verum ambigua videtur constructio Soph. Trach. 175. ἐκπηδᾷ φόβῳ ταρβοῦσα, et Oed. C. 1625. ὀρθίας ἔστησαν τρίχας φόβῳ δείσαντες, neque satis apertum Plat. Legg. XI. 933. C. καθάπερ παῖδας τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων δειμαίνοντες φοβοῦσι, utrum participium, ut interpretes statuunt, ad παῖδας referri oporteat, an absolute positum sit *terricula objicientes,* conjunctis synonymis ut paullo post p. 934. ἐν φόβοις δειλίας, Aesch. Sept. 225. φόβος ταρβόσυνος etc. Verum δείματι πεφρίκασι Apollon. IV. 1339. ὀργῇ χολωθείς Eur. Dan. Prol. 40. ita copulata sunt ut latina *timore perterritus, terrore pavens,* neque non poterat ille verbo finito uti, sicuti γόοισιν ἐξῴμωξε Antig. 428. τεθρήνηται γόοις Phil. 1401. θεῖν δρόμῳ Thuc. IV. 31. VI. 100. Xen. Hell. V. 4, 51. Arist. Avv. 192. Plut. Comp. Philop. c. II. Appian. Annib. c. XXXIX. Synes. Ep. CIV. 245. C. aliisque locis v. Merrick. ad Tryph. v. 299. pro quo nusquam legi δρόμῳ δραμεῖν sive τρέχειν, quemadmodum Latini loquuntur *curriculo currere,* sed accusativus ita invenitur epitheto adjunctus Liban. T. I. 689. ἔτρεχες δρόμον ὑπὸ θεῶν ἐπαινούμενον.

§. 10.

Ad has rationes distinctionis oppositorum et concinnitatis incisorum accedit tertia, quam nescio quo modo appellem, nisi attractionem (ut recepto utar) notionum. Hujus generis sunt nomina membrorum, quibus agimus et sentimus apposita verbis agendi et sentiendi qua conjugis qua sejugis, ποσσὶ πηδᾷν, στόματι ᾄδειν, ὄμμασι θεᾶσθαι Eur. Ion. 232. ὄσσοισιν ὁρωμένῳ ἀπροτίοπτος Maneth. II. 19. de quo breviter dixi ad Aj. p. 223. Hisque non absimilis parallelia substantivorum generalium et adjectivorum specialium τῷ χρώματι μέλας Theophr. Hist. Pl. III. 18, 12. κιῤῥὸς τὴν χρόαν Paul. Aeg. I. 95. Lucian. Fug. §. 19, 321. τῇ χρόᾳ φαιόν Athen. IX.

371. A. φαιοὶ κατὰ τὴν χρ. Galen. de Simpl. Fac. XI. 49, 367. T. XII. λευκὴ κατὰ χρόαν Diosc. Mat. I. 1, 10. quod nomen cum verbo infinito commutari potest λευκὸς ἰδεῖν Plat. Tim. 83. D. *niveus videri*, neque raro in quarto ponitur casu cum adjectivo ejusdem stirpis vel simplici πλῆθος πολλὰ Hipp. de Carn. 425. T. I. πολλὰ πλήθει Plat. Phaedon. 111. A. πλήθει πολλά Pherecr. Athen. III. 96. B. Lucian. Zeux. §. 8. πλήθει πλείους Aristot. H. A. VI. 2, 5. Theophr. Caus. I. 17, 3. κόσοι πλῆθος Herodo. I. 153. τοσοῦτοι τὸν ἀριθμόν I. 180. ut latini *totidem numero*, et cum numeralibus ipsis *tria numero*, quod Graecis usitatissimum, licet damnet Bernhardy Synt. p. 119. τρία τὸν ἀριθμόν etc. Arist. Avv. 1243. Demosth. p. 425, 17. Aristot. Pol. V. 2, 3. Paus. III. 5, 3. etc. ac majore etiam abundantia Diod. XVII. 77. τὸν ἀριθμὸν οὐκ ἔλαττον οὔσας πλήθει τῶν —. Tum nomina quantitatis: μεγέθει μέγιστος Aristot. H. Ann. V. 19. (22.) 1. μεγάλη τῷ μεγέθει Mirabb. c. CXIV. μικρὰ τὸ μέγεθος de Part. Ann. III. 14. p. 675, 28. μικρὸν τοῖς μεγέθεσι Meteor. I. 3. p. 339, 34. pro quo posteriores μικρομεγέθης susceperunt, Soran. de Muliebr. p. 85. Xenocr. de Aquat. c. 26. τὸ μέγεθος μέγας Achill. Tat. II. 15, 39. βαιοὶ τοῖς μεγέθεσι Athen. III. 118. C. μικκὸς μᾶκος Arist. Ach. 909. etc. cf. Wyttenbach. ad Plut. T. I. p. 56. Wesseling. ad Herod. I. 51. Ellendt. ad Arrian. T. II. 222. Siebelis ad Paus. T. I. 256. qui quod T. III. 272. scienter adnotat Pausanian in hac constructione adjectivum subjungere substantivo, non in universum valere vel ista exempla approbant, ex quibus simul illud intelligitur, quantopere casus, numerus, articulus varientur. Cetera per mantissam addam: σκάζων τὼ πόδε Clem. Protr. I. p. 2. (6.) τραυλὸς τὴν γλῶσσαν Liban. V. Demosth. p. 4, 1. ὀφθαλμῶν τυφλός Hipp. Praedict. II. 185. T. I. tum composita τὸ χρῶμα λευκόχρως Id. π. Ἀφορ. p. 30. T. III. εὐῶδες τῇ ὀσμῇ Aristot. Mirab. c. XII. εὔωπις τὸ ὄμμα Aelian. H. Ann. VIII. 12. χαροποὶ ἐξ ὄμματος Poll. V. 69. sive ταῖς ὄψεσι Geopp. XIV. 16, 2. XVIII. 1, 3. ἀμβλυωπὸς τὰς ὄψεις Athen. X. 435. E. cui similis est verbi constructio κατηφῶ (κατωπιῶ) ὄμμα Eur. Med. 1012. Et ex alio genere Ἀργεῖος γένος v.

Dobr. ad Arist. Avv. 108. qui similiter *πάχος*, *μῆκος*, *πλάτος*, sine articulo poni scribit nescio utrum ab omnibus an ab illis quos nominat; si prius, errat. Hinc non procul distant *παραῤῥητοὶ ἐπέεσσι*, in quo postremum redundare animadvertit Eustathius 769, 58. *ἀδύνατον ῥηθῆναι λόγῳ* Basil. de leg. script. XVI. 64. ed. Sturz. et cum infinitivo verbi vel syzygi vel synonymi *πιθανὸν πιστεύεσθαι* Maxim. Tyr. XVI. 1. 286. *οὐ φατὸν λέγειν* Arist. Avv. 1696. *οὐ ῥητὸν αὐδᾶσθαι* Aesch. Prom. 766.[23]) Huic ad speciem quamvis simile Aristid. Or. XX. 261. T. I. *οὔτε λόγῳ ῥητὸν οὔτε ὄψει βεβαίως καταληπτόν*, re differt plurimum quippe exaequandae periodo ascitum ut Hipp. de Art. p. 151. T. II. *οὐκ ὄψει ἰδεῖν οὐδ' ἀκοῇ πυθέσθαι*, Leg. p. 7. T. I. *ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν καὶ γνώμῃ νοῆσαι*, De dieb. jud. 154. T. I. *ὁκοῖα καὶ τῷ σώματι ἐποίεε καὶ τῇ γλώσσῃ ἔλεγε*, Thucyd. II. 34. *γνώμῃ τε μὴ ἀξύνετος εἶναι καὶ ἀξιώσει προήκειν*, Aelian. H. Ann. VI. 63. *καὶ ἰδεῖν ὀξυωπέστατος καὶ ὤκιστος ἀκοῇ*, Diod. XII. 43. *νέος μὲν τὴν ἡλικίαν ἀλκῇ δὲ διαφέρων*, Lucian. de Luct. §. 16. *φαλακρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος*, Herodo. III. 110. *τὰ θηρία καὶ τέτριγε δεινὸν καὶ ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα*, Plut. de Def. Oracc. VIII. 311. *πρεσβύτατον χρόνῳ καὶ δόξῃ κλεινότατον*, Lucian. Hipp. §. 5. *ὕψει ὑψηλότατος καὶ φωτὶ φαιδρότατος*, Aret. Cur. Acut. I. 6, 220. *εἰς μάλθαξιν κοιλίας μαλθακώτατα καὶ εἰς δύναμιν δυνατώτατα*, sed omissa praepositione mixtisque casibus Aelian. H. Ann. IV. 19. *καὶ ἀλκὴν ἄλκιμοι καὶ ψυχῇ θυμοειδέστατοι*, Aret. Sign. Diut. I. 15, 117. *χροιῇ μελάγχλωροι καὶ βρομώδεες τὴν ὀσμήν*. Et in periodo tricolo Lucian. de Dom. §. 1. *μεγέθει μέγιστον καὶ κάλλει κάλλιστον καὶ φωτὶ φαιδρότατον*, Theophilus Ath. XII. 563. A. *κάλλει καλῆς, μεγάλῃ μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς*, ex quo Grammatici nostri vitiose colligunt *κάλλει καλός* seorsum dici posse ut *μεγέθει μέγας*, pro eo ac si ut magnitudinis, ita pulcritudinis quoque diversi sint quasi gradus et sua cuique

23) Similiter verba ostendendi et videndi componuntur: *δεικνὺς ἀθρῆσαι* Maneth. IV. 465. *δηλώσοιμ' ὁρᾶν* Oed. T. 792. *τεκμαίρει ἰδεῖν* Pind. Nem. VI. 14.

mensura. Eadem verborum ratio: τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδὼν ἢ τοῖς ὠσὶν ἀκούσας ἢ μυκτῆρσιν ὀσφραινόμενος Philo de Merc. Meretr. 862. D. Tetracoli exemplum praebet. Maximus Tyr. XVII. 9, 329. ἀόρατον ὀφθαλμοῖς, ἄῤῥητον φωνῇ, ἀναφὲς σαρκί, ἀπευθὲς ἀκοῇ. In monocolis autem si qua reperiuntur adjectiva synonyma, quae neque quantitatem significant neque numerum, substantivi potestas circumscripta est proprio epitheto ἐναγὴς τοσούτοις ἄγεσι Phalar. Ep. VIII. 42. θηριώδη δειλίαν δειλός Aristot. Nicom. VIII. 6. p. 1149, 8. κακὸς πᾶσαν κακίαν Plat. Civ. VI. 420. D. ποικίλον πάσας ποικιλίας Tim. p. 50. D. τὴν μείζω σοφίαν σοφός Apol. p. 20. D. τὴν αὐτὴν δουλείαν δοῦλος ἦν Epict. IV. 1, 9. quod congruit cum verbi usu τὴν — δουλείαν δουλεύει, sicut ἀκίνητος τὰς πέντε κινήσεις Plat. Tim. p. 40. B. non aliter dicitur quam πᾶσαν κίνησιν κινεῖται Theaet. p. 181. E.

§. 11.

De quarta quadam constructionis etymologicae ratione quid putem, non quid contendam, ponam. Etenim Aristophaneum illud πόνῳ πόνηρος Arist. Lys. 466. Vesp. 466. quod Photius ad epitasin refert, σφόδρα πονηρός, parechesis gratia sese insinuasse videtur; idemque suspicor in causa fuisse, cur γονῇ γενναῖος Soph. Oed. T. 1469. γένει γενναῖος Plat. Soph. p. 251. B. γένος γενναῖος Himer. Or. VII. 15, 538. inter se consociarentur. Nec vero eam infitias et primum illud, quod cum πόνοις πονεῖν contendi potest, et cetera in epitasin vergere saepeque ambiguum esse ex pluribus rationibus quaenam praevaleat. Homerica ista ὀφθαλμοῖσιν ἴδον et οὔασι πάντες ἄκουον Scholiastae Il. IV. 434. abundanter dici narrant ut τάφρος ὀρυκτή, γάλα λευκόν etc. sed ad XII. 442. οὔασιν ἀκούειν pleonasmi specie eximunt, μὴ παρ' ἑτέρων, ἢ προθύμως. Neque otiosum est Thuc. II. 11, 10. ὁρᾶν τι ἀηθὲς ἐν ὄμμασι, Aristot. Mir. c. CLX. ἀνυπομόνητον τῇ ὄψει θεᾶσθαι, et alibi κατ' ὄψιν ἰδεῖν cf. Schaefer. ad Plut. T. V. 365. Bremi ad Aeschin. T. I. 154. additoque pronomine ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι Oppian. Cyn. III. 482. μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Il. III. 407. Idem de multis aliis quaeri

et disceptari potest. Namque similis conjunctorum sonus atque significatio et ad aures fortius accidit et animum diutius in eadem cogitatione defigit et persaepe intellectum adjuvat orationemque acriorem reddit et instantiorem.

§. 12.

His transactis reliquas tropi etymologici formas percurram breviter. Schaeferus in Plut. V. Fab. c. V. si verba *μετέωρος* — *ἐπηωρεῖτο* consocientur, vix tolerabilem fore pleonasmum judicat ad Vol. I. 361. Verum enim vero nihil frequentius est: *μετέωρος αἴρεται* Aristoph. Pac. 80. Phot. Cod. CLXXXIV. 217. *μετέωρον αἴρειν τινά* Ar. Eqq. 1367. Aelian. H. Ann. VIII. 10. M. Anton. XII. 24. *μετήορον ἀνάειρε* Hom. H. in Merc. 135. *μετέωρον αἰωρηθῆναι* Hipp. de Articc. p. 251. T. III. *μετάρσιον ἐπαίρειν* Eur. Hec. 1284. multisque aliis locis et simplex verbum *αἴρειν* et composita cum adjectivo suae stirpis copulata reperiuntur v. Aristot. Mirab. c. 92. Apollod. II. 5, 11. Philo de Creat. Princ. 735. C. de Fort. 738. C. Athen. VIII. 333. C. Julian. Or. I. 23. C. III. 122. D. Liban. Decl. T. I. 291. Procop. Arc. XIII. 104. Bell. Pers. I. 25. p. 76. etc. nec discrepat latinum *nolo plebem suspensam —pendere* Cic. Agr. II. 25. Juxta hoc frequentissimo usu celebratur *λοιπός* sive *λοιπὸν λείπεται* Appian. Civ. V. 135. Heraclid. Alleg. XIX. 65. Julian. Or. I. 48. A. IV. 164. A. Epict. III. 7, 9. et apud ipsum Isaeum de Ciron. p. 70, 32. *λοιποὶ καταλελειμμένοι*. Neque minus certo foedere juncta *ἔκδοτον δοῦναι* Demosth. 692, 16. Galen. de Cogn. Anim. morb. IV. 523. T. VI. Xenoph. Eph. II. 6, 38. Hippocr. Ep. p. 774. T. III. *ἔκδοτον παραδοῦναι* Dionys. Antt. II. 72. VIII. 27. [*ἐκδότους ποιεῖν* Herodo. III. 1. Aeschin. c. Ctes. p. 74, 42. Aristid. Or. XXXIII. 412.] tertiumque *ἐξώλης ἀπόλοιο* et *πανώλεθρος* sive *πανωλεθρίᾳ ἀπώλετο*, quorum exempla omnibus in promtu. Cetera uno fere exemplo, ad summum duobus cognita, *τέλεον ἀποτετέλεσται* Plat. Civ. IV. 443. B. et compositum *αἰχμάλωτος ἁλούς* Appian. Civ. V. 142. Aelian. H. Ann. XIV. 10. pro quo Aeschines *δοριάλωτον εἷλε* p. 219, 1. Herodianus *αἰχμάλωτος ληφθείς* V. 4. praetereaque *τοὺς λό-*

γους μακροτέρους οὐ μηκυνῶμεν Thuc. IV. 17. quod ut κόμην ταναὸν ἐκτενῶ Eur. Bacch. 786. exemplis prolepsis adnumerari potest, quae ad Aj. v. 517. attuli; aliaque poetica θηρῶν ζυγίας ζεύξασα σατίνας Eur. Hel. 1330. κάμπυλον ἴχνος ἔκαμψε Nonn. XII. 364. φοβερὸν βέλος ἀμφεφόβηθεν Quint. XI. 117. πορφυρέοις ῥοθίοισιν ἐπορφύροντο χαράδραι Nonn. XLVIII. 53. φλογέῳ συνέφλεξε κεραύνῳ Theocr. XXII. 121. οὐ ποδὶ χρησίμῳ χρῆται Soph. Oed. T. 878. λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας Eur. Dan. I. 3. φῶς ἐπιλάμψαν λαμπρόν Jamblich. de Myst. III. 2. p. 60, 31. λαμπρὰ διαλάμπει ἡ εὐσέβεια Phot. Cod. 229, 427. λαμπρὸς ἐξέλαμψεν ἥλιος Eumath. XI, 508. cum participio Nonn. XIV. 345. μεθέηκε καθειμένα βόστρυχα χαίτης. Participii vero cum verbo copulatio peregrinitatem redolet ut εὐλογῶν εὐλογήσω σὲ καὶ πληθύνων πληθυνῶ, δοθεῖσα παραδοθήσεται, ἐρχόμενος ἥξει,[24]) quaeque christiani scriptores hinc expresserunt ὁ θεὸς διαῤῥήσσων διέῤῥηξε τὴν βασιλείαν αὐτοῦ Anna Alex. L. III. 80. C. σώζων σῶζε τὴν σαυτοῦ ψυχήν Euseb. Hist. Eccl. VI. 45, 319. quod Suidas affert s. Ὁσίων. Apud graecae linguae auctores quae leguntur specie similia, haec sunt. Primum homericum Il. XX. 316. ὁπότ' ἂν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, quae congeries ad amplificationem pertinet quasi saepius erumpente affectu. In ceteris participii alia est ac verbi significatio; quod clarissime apparet Herodo. III. 72. οἶδας εἰ μὴ ἰδὼν ἀλλ' ἀκούσας, vel si οἶδα ἰδών significat *memini me videre, scio me vidisse* Athen. VI. 226. E. v. Siebelis ad Paus. T. I. p. 81. minus clare ἰδὼν εἶδον Lucian. Dial. Mar. IV. 3. p. 101. T. II. quod pro αὐτὸς εἶδον vel ὄψει εἶδον Dionys. Antt. II. 60. ὀφθαλμοῖς εἶδον Heliod. IV. 19, 167. positum videtur. Rursus apertum est verbi et participii discrimen si dicitur φεύγων ἐκφεύγει fuga evadit Herodo. V. 95. Plut. V. Anton. LXIV. ἐκφυγὼν — ἔφυγε Diod. XVII. c. 83. φυγὼν — διέφυγε c. 102. addito praesertim accusativo rei, qui quid momenti afferat, ex aliis quoque cognoscitur exemplis, ut

---

24) Longe diversum est Herodo. VI. 30. εἰ ἄχθη ἀγόμενος παρὰ Δαρεῖον.

Nonn. XL. 286. ἀθαλπέϊ νάσσατο γαίῃ — ναίων ὑπὸ σφύρα Ταύρου. Pro περιθρέξει τὴν λίμνην τρέχων Arist. Rann. 198. nuper codicum potiorum scriptura κύκλῳ ascita est, nec culpabilis tamen vulgata, si pro περίει τρέχων accipiatur, quomodo saepe synonyma componuntur μὴ καταπλαγεὶς δείσῃς Philo de Fort. 743. C. et verso ordine μὴ δείσαντες ἐκπλαγῆτε Soph. Phil. 226. Eur. Or. 911. θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην ἰδόντα. Cum participiis et adjectivis proximam cognationem habent adverbia, quae Latini frequentissime verbis ejusdem etymi adjungunt, *madide madere*, *nitide nitere*, *cursim currere*, *celeri celerari* etc. sed hi magis annominationis causa, Graeci autem ad definiendam vim verbi: κλήδην κικλήσκειν, quod cum ὄνομα ὠνομάζετο Ἕλενος Soph. Phil. 605. aliquatenus cohaeret, Eustathii vero sententia attice et etymologice dictum est p. 732, 55. ἀπλήστως ἐμπλησθεῖσα Diod. Fragm. XXVI. 368. T. IX. ἐῤῥωμένως ῥωσθεῖσα Plat. Phaedr. 238. C. δίκαι δικαίως δικαζόμεναι Xenoph. Cyr. VIII. 8, 13. ἐξεπίτηδες ἐπιτετηδευμένον Galen. in Prorrh. L. I. Comm. II. 93, 693. T. XVI. στάδην ἑστῶτες Plato comicus Athen. XIV. 628. E. ἀποδάκνειν ὀδάξ IV. 138. E. φοράδην φέρειν Herodian. III. 14. Niceph. Greg. Hist. VIII. 1, 175. et hoc frequentius εὐφόρως φέρειν Hipp. de Articc. p. 144. T. III. Epid. IV. 533. Aphor. p. 711. Aret. Sign. Diut. I. 9, 99. Galen. de opt. sect. c. XLI. 333. T. II. Simplic. in Epict. IX. 99. quod Sophocli restituit Brunckius Phil. 872. omniumque frequentissimum ἄρδην ἀναιρεῖν Polyb. XXI. 9. Diod. XIII. 30. Plut. V. Cat. Min. XXII. Galen. adv. eos qui de typ. II. 481. T. VII. Sext. Hyp. II. 1, 67. M. Anton. III. 3. Julian. Or. I. 43. D. etc. postremo, quod philosophorum scholas personat, τὰ ὄντως ὄντα. Horum autem adverbiorum pleraque a verbi significatione adeo discreta sunt, ut legentes facilius praeterlabantur, quam ipsa synonyma ὄψει ἐνωπαδίως ἐσίδεσκε Odyss. XXIII. 94. κρυφῇ κεύθειν et καλύπτειν Soph. Adverbii loco dativum posuit Hippocrates de Flat. p. 578. T. I. βίᾳ γὰρ τὸ αἷμα βιαζόμενον διὰ στενῆς ὁδοῦ οὐ δύναται περαιοῦσθαι ταχέως, ubi βίᾳ βιάζεται non coordinata sunt ut quae §. 7. attuli, sed subordinata *vi impellitur*, ut μετὰ βίας

βιασθείς. Theages Stob. Flor. I. 68. p. 35. Ad ultimum memoriae occurrunt adverbia cum adjectivis conjuncta φανερὸς ἐμφανῶς σταθείς Soph. Trach. 610. et cum substantivis ἡ σήμερον ἡμέρα Demosth. 193, 7. Dinarch. c. Dem. 93, 22. Lycurg. c. Leocr. 148, 2. Plut. V. Phoc. XXIV. Ages. XXX. Liban. Decl. 381. T. II. Epict. Diss. I. 11, 38. Poll. II. 117. cui simile ὁ τῆτες ἐνιαυτὸς affertur ad Hesych. s. Σατεῖς. Τῆς ὥρας ἀωρί Heliod. VI. 13, 247.

§. 13.

Disserendi finis erit, si de nominibus dixero. Duo substantiva manifestum est conjungi non posse nisi unum ab altero regatur significatione diversa, sive ea diversitas in forma vocabuli posita est, βολαὶ βελέων Oppian. Cyn. III. 138. ἁλὸς ἅλμη Quint. Cal. IX. 379. sive in additamento, τὴν τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται Dem. de Symm. p. 178, 6. ἡ ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν μουσικῇ χρῆσθαι Plat. Legg. II. 657. B. qua epexegesi adjectiva quoque et verba accuratius definiuntur: χρήσιμος πρὸς τὸ καλῶς χρῆσθαι τοῖς — Galen. de Comp. p. Locc. V. 3, 823. T. XII. τὰ πρὸς τίνα χρείαν χρήσιμα χρῆσθαι χρήματα Plat. Eryx. p. 401. B. εὔχρηστος πρὸς τὴν ἐν ἰατρικῇ χρῆσιν Dioscor. Mat. I. 115. p. 112. sed offendit subtracto articulo Jambl. V. P. XXI. 98, 214. οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι. Idque aptius est pleonasmi specimen, quam quod Matthiae affert Gramm. §. 636. p. 1310. (1541.) προτροπὴν ἔχει πρὸς τὸ προτρέπειν κακοὺς γενέσθαι, quorum verborum nullum nisi mutata constructione omitti potest. Neque perissologiae speciem affert synonymorum et homoeosemorum conjunctio, si aut natura inter se aliquid differunt aut additamento quodam distinguuntur ἡ ἀπορία τοῦ μὴ γινώσκειν vel τοῦ μὴ ἡσυχάζειν v. Interpp. ad Thuc. II. 49, 6. qui perperam negativam abundare statuunt; τέλος ἔχει τοῦ καλῶς ἐξειργάσθαι Plat. Legg. VI. 772. C. εἰ πέρας μηδὲν ἔσται τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου Thuc. VII. 42. τὸ τέλος τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτοῦ ὧδε ἐγένετο Herodo. II. 139. ἡ ἀμοιβὴ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας χάριτος Diod. I. 90. sed pleonasmo propius est Onosand. I. p. 12. ἡ τοῦ δύνασθαι ποιεῖν ἐξου-

σία, quanquam in his quoque aliquid discriminis inest sicut in omnibus, quae synonyma vocare consuevimus, ἀνοχὴ ἀναπαύλης Herodian. III. 6. διατριβὴ μελλήσεως Plat. Legg. IV. 712. A.[25]) δυσμαὶ φθινασμάτων etc. neque ea species abest a conjunctione nominum et verborum aut etymo aut significatione congruentium τὴν ἀναφορὰν τῆς προαιρέσεως ἔξεστιν εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν Jambl. V. P. 47, 96. ζημίας ἐκτίσεις ἐκτίνειν v. §. 3. ἐλπίδα τῶν μεγίστων δωρεῶν προςδοκᾶν Demosth. Ep. II. 1468, 14. quibus accedit οὐκ ἀνθρωπίνης δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει Thuc. VI. 76.

Adjectivorum cum substantivis compositorum exempla in quocunque genere dicendi promta sunt et obvia αἰσχύνη αἰσχρά Thuc. V. 11. Dio Cass. XLIII. 9. ἀνδρεῖος ἀνήρ Plat. Crit. p. 45. D. δίκη δικαία Soph. Ant. 24.[26]) *justo jure* Liv. XXI. 3. δύναμις δυναμικωτέρα Diod. XV. 33. διάφορος διαφορά Galen. de Comp. p. Gen. VII. 5. 962. T. XIII. εὐκταῖαι εὐχαί Arist. Avv. 1056. quo utantur licet qui in Aesch. Sept. 787. ἀραίας ἀράς scribunt; θέρος θερμόν Appian. Civ. II. 45. λιπαρῷ λίπαι (sic) Aret. Cur. Diut. I. 5, 323. μακρὸν μῆκος Aesch. Prom. 1025. Eur. Or. 72. οἶνος οἰνώδης Hipp. de Locc. in Hom. p. 134. φλογεραὶ φλόγες Maneth. V. 51. χειμὼν χειμερινός Hipp. Epid. VII. 698. T. II. *in mediis medullis* Quintil. II. 1, 11. fere ut Eur. Heracl. 803. ἐν μέσοις μεταιχμίοις, aliaque ad Aj. p. 157. et 193. proposita, et latina: anxius angor, nitidus nitor, sonitus sonans, Venus venusta, cavae cavernae, vis violenta, exitialis exitus Cic. Verr. V. 6, 12. acre acetum, quorum postrema solum etymon commune habent, significatione notabiliter differunt, ut graecorum

---

25) *Principio fundamenti* Lucr. I. 574. comparari potest cum ἀρχὴ προοιμίου Eur. El. 1060.

26) Χρησθεὶς δίκῃ καὶ νόμῳ quum scriberet poeta, usum loquendi vulgo receptum sequutus videtur; χρῆσθαι τῇ δίκῃ καὶ τῷ νόμῳ Antiph. Or. V. 139, 87. νόμῳ καὶ τῷ δικαίῳ χρῆσθαι Plutarch. V. Cat. Maj. c. V. 391. τῶν νόμων καὶ τῶν δικαίων Aeschin. c. Ctes. 53, 6. δίκῃ καὶ νόμῳ Phot. cod. CCLI. 751. et νόμῳ καὶ δίκῃ p. 756. *jure et lege* Cic. Tim. c. XI. sed ita ut structurae implicatione artificiosa et enallage formarum novitatis gratiam adderet.

pars maxima, omnium autem nullum est tam difficile ad excusandum, quam quod legitur in Achill. Tat. V. 25. p. 128, 11. ὦ ἀνδρόγυνε καὶ κάλλους καλοῦ βάσκανε, neque intentatum transmiserunt Critici; quibus qui Plautinum *pulcra pulcritudo* opponet, nihil proficiet. Magna mihi memorandi copia quoties adjectiva iisdem apponantur substantivis, quibuscum composita sunt, πούς τυφλόπους, πλάνη πολύπλανος, φρονήματα ὑπέρφρονα, quae leguntur apud Tragicos, ὑπεραῆς ἄελλα apud Homerum, ne commemorem ficticium εἰνάνυχες νύκτες Il. IX. 470. quod nonnulli cum ποδάνιπτρα ποδῶν et οἶνον ἐνοινοχοοῦντες conferunt. Ὦ πάτερ αἰνόπατερ appositio est hypodiastolae nota signanda, ut λύκος αἰνόλυκος in oraculo Zosim. II. 37. Μήνη διχόμηνις Pindarus dixit ut vulgo σελήνη πανσέληνος, quod unum satis est ad refellendum Boissonadium, qui Aristaenetum, quum καιρὸς εὔκαιρος scriberet, lusum captasse existimat ad Eunap. 209. Sed est haec tam pervulgata et paene quotidiana ratio, ut pateat neque joco neque serio quaesitam sed sponte obortam esse, μῆκος εὐμήκες Theophr. H. Pl. IX. 10, 1. πλόος εὔπλοος Erinna Athen. VII. 283. D. φωνὴ εὔφωνος Aretae. Cur. Acut. II. 3, 266. εὔσκεπτος σκέψις Plat. Phileb. p. 65. D. εὔπορος εὐπορία Galen. Eup. Prooem. p. 313. ἦθος εὔηθες Aristot. H. Ann. IX. 4. (3.) 1. συνήθεια συνήθης Sopat. Diaer. p. 134. T. VIII. et aliunde composita ἄνθη διανθῆ Theophr. Hist. I. 13, 2. διδάσκαλος τυραννοδιδάσκαλος Plat. Theag. 125. A. quod ad superius illud λύκος αἰνόλυκος prope accedit, sed et pro adjectivo haberi potest ut ψόγος εἰκαιόψογος Demetr. de Eloc. CX. 154. ὀσμὴ δύςοσμος Aristot. Probl. XIII. 10. τέχνη κακότεχνος Sext. c. Rhet. p. 296. δρόμος ἰσόδρομος Themist. XIII. 168. C. ἄφθονος ἀφθονία Strab. III. 144. etc. quorum in locum nonnunquam synonyma substituuntur, λόγος περισσόμυθος Stob. Flor. LXXXVI. 2. p. 492, 30. πυκνόφθαλμοι κόραι Menand. 185, 16. σελήνη πάμμηνος, εὔορνιθες οἰωνοί, χαίτη εὔθριξ, ὀφθαλμοὶ εὐωποί, aliaque v. Dissert. V. sed quaedam vix habent qui commutari possint. Eadem est de substantivorum conjunctu praescriptio, ἡ καινότης τῆς καινοτομίας Diod. XVII. 110. νόμων νομοφύλακες Plat. Legg. II.

671. D. ὁ δεσμοφύλαξ τῶν δεσμωτῶν Charit. VIII. 8, 190. στρατηγὸν τῆς στρατιῆς ἀποδέξας Herod. V. 64. νηνεμία ἀνέμων poeta ap. Plat. Symp. p. 129. ἀκρατοποσία ἀκράτου Dioscor. de Venen. Prooem. p. 56. οἱ τῶν παίδων παιδαγωγοί Athen. IV. 169. A. quibus quae adjuncta est pleonasmi species, ea evanescit si quid aliud additur, quo substantivum secundarium accuratius determinetur, ὁ παιδαγωγὸς τῶν τοῦ Θεμιστοκλέους παίδων Herodo. VIII. 75. τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγὸς VII. 236. λατομίαι λίθου πολυτελοῦς Strab. VIII. 367. ὁ κυνόδους τοῦ δάκνοντος κυνὸς Diosc. Eup. CXIII. 313. neque ἡμιόνου ὀνίδα Hipp. Mul. II. 857. argumento est dici posse ὄνου ὀνίδα, multumque erret qui Apoll. IV. 1341: βόες μέγα πεφρίκασι βουπελάται τε βοῶν comparet istis numerorum complementis, αἰπόλι' αἰγῶν, συῶν συβόσια, βοῶν βουκόλια Theocr. XXV. 95. His subjungam adjectiva quibus nomen, quocum composita sunt, connexum est casu diverso φύσεις διάτροποι τρόποις Iph. A. 559. ὠὰ ἐκ πυρὸς ἄπυρα Aret. Cur. Ac. I. 10, 235. quod multo durius est quam παίδων ἐς πάμπαν ἄπαιδας Maneth. III, 149. et ἄπαις ἀῤῥένων παίδων Dio Cass. LXIX. 21. γέῤῥα δασέων βοῶν ὠμοβόϊνα Xen. Anab. IV. 7. 16. (22.)

Adhuc dicendum de verbis, quorum multiplex constructio. Nam aut compositis adjunguntur nomina simplicia utriusque generis; vel substantiva per omnes casus δυςπνοεῖ ἡ πνοὴ Aret. Sign. Diut. I. 11, 10. τὰς ναῦς νεωλκεῖν Diod. XI. 34. τὸν δίφρον διφροφορεῖν Arist. Avv. 1539. φλεβοτομεῖν τὰς φλέβας Hipp. de intern. affect. p. 522. T. II. ἱπποτροφῆσαι δύο ἵππους Philostr. Her. XIX. 10, 737. ὁδοποιεῖν τὴν ὁδόν Xenoph. Anab. IV. 8, 6. ὁδὸν ὁδοιπορεῖν Hipp. de intern. aff. 450. T. II. θυραυλεῖν ἐπὶ θύραις Themist. XIII. 162. D. etc. v. Adn. Aj. p. 193. vel adjectiva μέγιστον ἐμεγαλοφρόνει Dio Cass. LXXVII. 12. νέον τι καινοτομεῖν Plat. Legg. VII. 797. C. aut simplicibus composita, primum adjectiva nunc in recto casu τηλεφανὴς ἐφαίνετο Nonn. III. 125. ἔλθετ' ἐπήλυδες Philoct. 1196. νέηλυς ἀφιγμένος Plat. Legg. IX. 879. D. παρέῤῥωγεν αἱματοῤῥαγὴς φλέψ Philoct. 824. nunc in obliquis δερκόμενος νεκροδερκῆ Maneth. IV. 556. ἀκρο-

τόμοισι τεμοῦσα ἐν κορυφαῖς II. 107. παιδοτόκῳ τέκε κόρσῃ Nonn. XLVI. 46. πολυσκάρθμῳ ἐπεσκίρτησε χορείῃ Musaeus v. 277.[27]) δολόπλοκον ἔπλεκε φωνὴν Nonn. XX. 265. ἠχεῖν εὐηχήτους ὕμνους Eur. Ion. 883. δύςλεκτα λέξας Aesch. Pers. 688. iisdemque substantiva στήσειε χοροστασίην Nonn. XLVI. 165. ἀλυκτοπέδῃσι πέδησε ib. XLVIII. 523. et adjectiva ἀμπελῶνα φυτεύσαντες νεόφυτον Philo de Fort. p. 740. B. Quibus ante oculos positis facilis est conclusio, nullam esse verborum et nominum relationem hujus structurae alienam. Neque non convenit synonymis: λαφυροπωλήσας τὴν λείαν Diod. XVI. 83. τοὺς θυρεοὺς ὁπλοφοροῦντες Athen. IV. 152. A. κρεοκοπεῖν μέλη Aesch. Pers. 455. κρεηφαγίῃ πολλῇ βρωθεῖσα Hipp. diact. Acut. p. 44. T. II. quibus similem nominum synonymorum usum supra exposui. Praepositionum earundem congeriem ἔσω ἐς τὸ ἱερὸν ἐςελκύσαι v. Adn. Aj. v. 741. *transversis tramitibus transgressus* Liv. II. 39. verbo tetigisse satis erit.

---

27) Nonnus XLVIII. 639. πολυσκάρθμῳ δὲ πορείῃ — ἐπεσκίρτησε κολώνῃ, ubi χορείῃ substituendum videtur.

ADDENDA ET CORRIGENDA*)

IN P. I. PARALIPP.

P. 5. in fin. adde *Ἀντιγενείδας* Anthol. Pal. V. 206. *Παρμενείδης* Phot. CLXVII. 194. prioribus *Βακχείδης* Anth. T. III. 184.

P. 6. lin. 23. pro *Φιλομεδιάδη* scr. *Φιλομηδιάδης*.

P. 10. lin. 26. pro 370. scr. 36. et p. 11. lin. 5. pro *velut* vel ut.

P. 12. lin. 23. adde *ἀνετήνεκτο* J. Lyd. de Mens. III. 23, 120. (45.)

P. 13. lin. 18. post *προςκεχλευακῶς* adde: pro *προςεκκεχλευακώς*, quod notaveram propter transmissionem syllabae *εκ* ante *κε*.

P. 15. lin. 16. pro *διαδάπδω* scr. *διαδάπτω*.

P. 18. lin. 4. pro *Σέξτος* scr. *Σέξτοος*. — Lin. 18. adde *ἐκξυλοῦν*.

P. 19. lin. 3. pro *λυπροκρεως* scr. *μικροκρεως*. — Lin. 29. adde: et Bergkii *ἀκράσπιστος* Theocr. I. 51.

P. 23. lin. 25. adde *ἀλινήκτειρα* Anthol. secunda syllaba producta.

P. 28. in Adn. adde *γοργίειοι λόγοι* Aristid. XLV. 38. T. II. et XLVII. 326. ubi libri variant.

P. 30. lin. 2. Eustathius p. 925, 2. *ὁλοοίτροχος* dici ait pro *ὁλοότροχος πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαλλήλων ο*, quae Quintus admisit in disjunctis *ὁλοὸν χόλον* I. 305. poeta ipse in conjuncto *ὁλοόφρονος*.

P. 31. in Adn. adde *κλίμακα τυκτήν* Tryphiod. v. 90. cod. Pal. *πυκτήν* id est *πτυκτήν* plicatilem, quod sententiae con-

*) Vitia typothetarum leviora praetermisi; in interpunctione saepius erratum est.

venientissimum. In Ionis versibus Athen. X. 447. C. πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει αἴθερος scrib. ἐπορέξατο.

P. 32. in Adn. 29. adde Μάσνης, Δάσληρα ex Etym. M. 249, 15.

P. 35. lin. 25. pro aoristum scr. Aoristum, deleto commate.

P. 41. Adn. 42. lin. 2. in Luciani loco vulgatum est βόην, quod Scholiastes tuetur: οὐ βοὴν ἐνταῦθα ἀλλὰ βόην, ὅ ἐστι κρακτικὸν καὶ θορυβῶδη. Si Lexiphanes ita loqueretur, non mirarer, sed Lucianum tam insolito verbo usum esse admodum incredibile est. Sicut hic βοὴ καὶ κρακτικὸς ὢν dixit, sic Plato substantivum cum adjectivo junxit Charm. 176. A. ἐμὲ μὲν λῆρον ἡγεῖσθε εἶναι καὶ ἀδύνατον ὁτιοῦν ζητεῖν, si quidem λῆρος hic substantivum est. Phil. de Leg. ad Caj. p. 1007. (T. II. 561. Mang.) ὁ μισόπολις, ὁ δημοβόρος, ἡ λύμη. Et quis dubitet, quin Aeschines c. Ctes. 88, 18. ἄνθρωπος αἰσχύνη τῆς πόλεως γεγονώς, addere potuerit καὶ ἀλιτήριος. Sed ad Hesiodum, ut dixi, nihil horum convenit, nec prorsus similia dixerim, quae Hermannus confert Opuscc. T. VI. P. I. 227. verbalia φόνος et φθόρος. Superiori Adnot. adde καλός τ' ὠκύτατός τε Quint. I. 167. ταχεῖα καὶ ῥάστη Philo de Abrah. p. 358. p. 10. T. II. Mang. χαλεπὴ καὶ βαρυτάτη de Joseph. 559. (p. 74.) adv. Flacc. 975. (527.) βεβαίως καὶ ἀρίστως Phot. CCXLIX. 714.

P. 42. lin. 15. Hesychius φαλικρόν ἄκρατον, quo res absolvitur.

P. 43. lin. 5. pro δίπλοος scr. διπλόος.

P. 45. lin. ult. textus adde: *et quae primam* (sc. aspiratarum syllabarum) τέθναθι. Tres aspiratas continet ἀμφιθλασθείς Aret. Cur. Diut. II. 6, 336.

P. 49. lin. 25. del. κορκοῤῥύα.

P. 53. lin. 17. adde νῦν μιν Il. XV. 61. et in seqq. *nullis satis certis mandatis* Tacit. Ann. I. 21. Eustathius tamen p. 16, 18. Homerum πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς scripsisse censet ad evitandum πάρισον.

P. 57. add. πάντως πάντα Aristid. XLVI. 81. T. II. sed πάντῃ πάντως Parmenid. v. 91. Clem. Strom. III. 10, 195. Phot. CCXXII. 338. πάντῃ τε καὶ πάντως Hesych. post Πανύστατον.

P. 62. lin. 5. add. αἰσχρὸν καὶ ὑπερφυὲς Aristid. Or. Plat. I. 221. T. II. et Or. XLVI. 221. ἄτοπον καὶ ὑπερφυὲς XLVIII. 346. LXII. 432. et Demosth. 363, 19. σχέτλια καὶ ὑπερφυῆ Plat. Gorg. 467. B. δεινὸν καὶ ὑπερφυὲς Demosth. 543, 2. nunquam contrario ordine. Synonymis conjugatis adde ἄσαις καὶ ἀδημονίας Phil. de Mos. I. 621. (99. T. II.) ἐπαίρει καὶ μετεωρίζει III. 674. (156.) de Monarch. I. 816. (218.) ἐῤῥηγμένα καὶ ῥακώδη Proverb. XXIII. 21. sed de Philostr. Imagg. II. 17. ἡ ἀποῤῥὼξ καὶ ἡ ἀποῤῥαγεῖσα πέτρα cod. Paris. confirmavit conjecturam nostram ad Phryn. 754. postrema omittens. Non conjugatis ἐσθλὸς κἀγαθός Eur. Heracl. 299. ὅσην καὶ ἡλίκην Jambl. Myst. VI. 6. p. 148, 10. Phil. de Justit. 735. (374.) ἐλεῶν καὶ οἰκτείρων de Human. 703. (390.) ἔλεόν καὶ οἶκτον de Legg. Specc. 777. (300.) καινὰ καὶ νέα Clem. Paed. I. 7, 49.

P. 75. lin. 3. a fin. Meinekius ad Theocr. XXI. 10. Alcmanem significari putat.

P. 76. lin. 15. pro *Ultro* scr. Ultra.

P. 78. §. 3. lin. 4. Βᾶς Bithyniae rex Phot. CCXXIV. 375.

P. 80. in Adn. 17. pro καστέλη leg. κασπέλλη ut Seidlerus in Mus. Rhen. A. III. Fasc. II. 298.

P. 82. lin. 19. Spitznerus ad h. l. Nioben in lapidem conversam βλῆτα λίθον dici putat ἔνι scribens. Quomodo autem illa βλῆς dici potest? Ac nomen requiritur quod non sit verbale ut θητί, κρητί.

P. 90. lin. 11. pro δαΐς scr. δαΐς. Δείς, quod p. 91. attuli, Eustathius p. 710, 30. recte ἄῤῥητον esse dicit.

P. 93. lin. ult. pro *in ellectu* l. intellectu.

P. 95. lin. 5. adde βάβρηκες et βάρβαξ ap. Hesych. verbaque πίπτω, μίμνω (μέμνων), γίγνομαι.

P. 96. lin. 24. Hesychius Καταπτακών καταπλήξας, διαμαρτών· pro secundo scribendum videtur καταπτήξας, quod ad καταπτακών pertinet ut διαμαρτών ad καταπλακών.

P. 99. lin. 18. Θρᾷξ Clem. Paed. VII. 48. Strom. I. 15, 130. convenienter eorum rationi, qui Θρᾴξ ex θόρω et ἀΐσσω compositum putant v. Eust. 437, 12. Θρᾴξ Aristot. Oecon. II. 1351, 24. Philostr. Imagg. I. 17, 789.

P. 100. lin. 4. a fin. adde *ποντίφεξ* Dio Cass. XL. 62. pro quo *ποντίφεξ* scribitur apud J. Lyd. de Mens. III. 21. p. 45.

P. 101. lin. 18. Du Cangius in Gloss. Append. p. 114. *vulgus apud nos etiam vocat creque galli gallinacei cristam.*

P. 106. lin. 28. Eustathius p. 711, 14. *τὰς πρόκας παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐπὶ ἐλάφου τεθεῖσθαι, παρ' ᾧ καί τις διὰ δειλίαν προςωνομάσθη πρόξ,* sicut *ἐλάφειος ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ δειλοῦ* Etym. M. 326, 10. latine *cervus* v. Aglaoph. p. 895.

P. 110. lin. ult. pro *offensione* scr. offensioni.

P. 114. lin. 2. Schol. Apoll. IV, 1454. *λίβα· τὴν σταγόνα· ἡ εὐθεία λίψ ἀρσενικῶς,* quod Wellauerus perperam in *θηλυκῶς* demutat; nominativus *λίψ* non dicitur, nisi masculine. In seqq. l. 20. scrib. Choerobosc. et l. 23. *κνιπολόγος.*

P. 117. lin. 27. pro *εἰ ὦπες* scr. *οἱ* — add. *τοὺς ὦπας* Eust. p. 120, 4. 206, 22. et 768, 8.

P. 118. lin. 23. add. *ἄνθρωπος παρὰ τὸ ἄρω τὰ βλέπω* Soran. de Mul. p. 90.

P. 121. lin. 3. pro *illibutas* scr. illibatas.

P. 123. lin. 4. *Funs* certe a fuo (*χέω*) unde *fundo* et *refuto*; *fruns* et *frux* fortasse a fero ducta proprie significant arborum *φέρματα*, quae sunt frondes et fruges; *ὀφρύς* fieri potest ut antiquitus frontem significaverit vocali auctum ut *ὀδούς*.

P. 125. lin. 2. a fin. pro *ψήφος* l. *ψῆφος* et pro *φηφίς* l. *ψηφίς*.

P. 127. Adn. ult. *γύναι* et *ἄνα* confert Eustathius p. 345, 15.

P. 128. lin. 2. pro *fervitribax* scr. ferritribax, et p. 129. l. 20. pro *cocles* coeles.

P. 130. lin. 14. ante §. 11. adde *Cap. I.*

P. 131. lin. 17. pro *ὄδαξ* scr. *ὀδάξ*.

P. 132. lin. 6. adde *στραγγίς*.

P. 133. lin. 23. pro *aquilejus* scr. aquilegus, et p. 134. Adn. 28. l. 4. pro *chamae repes* scr. chamaecrepes.

P. 135. lin. 3. pro *Ἐκνοσίδας* scr. *Ἐννοσ.* Substantivis in *ης* verbalibus addi poterat, quod Hesychius praebet, *Πίπαν τὸν ἀκριβῆ τοξότην, Ὀπίπας ἀπατεών*, quae fortasse aliquis finxit ex *παρθενοπίπης, παιδοπίπης* etc. Arcadius tamen p. 130. affert perispomena *πιπῶ* et *ὀπιπῶ τὸ περιβλέπομαι*, quae repetenda videntur a primitivo *πάω*, quod vulgo

φάω dicitur, cum epenthesi πτάω et reduplicatione παπταίνω, παμφαλάω, πιπάω. Eodem pertinere videtur imperativus doricus ἰγκατάπαον Hesych., id est ἔμβλεψον. Quod si verum est, ὀπιπτῶ vocalem asciticiam habet.

P. 138. lin. 8. Βραχμᾶναι Clem. Strom. I, 15, 131. III, 7, 193. sed Βραχμᾶνες I. 15, 130. — Ibid. lin. 12. adde: Hesychius ex ordine Ἀγαβῶδες βαθμοῦ εἶδος, mendose fortasse pro ἀνάβωνες ut ἀνάπωτις Arrian. Ind. XXII. 123. Phot. CCL. 746. v. ad Phryn. p. 340. ubi omissa sunt ἀνδίκτης et ἄγκλιμα.

P. 139. lin. 3. Eustathius p. 1185, 55. ἀπὸ τοῦ λιλαίομαι Δίλας, ἀφ' οὗ τὸ Διλάντιον πεδίον, per iotacismum.

P. 139. lin. 12. pro μελανός scr. μέλανος.

P. 142. lin. 28. Χόαν pro χοᾶ praebent complures codd. Aristot. Oecon. II. p. 1346, 35. ibidemque p. 1349, 15. nonnulli Δήμητρα pro Δήμητραν. Ἡ Δήμητρα Phot. CLXXXVII. 238. paullo post p. 239. Δαματράμην scr. Δάματρα μήν, et pro ἀγυιόπεζαν ἀργυρόπεζαν. Comparativus *sonantior*, quo p. 143. l. 10. usus sum, vereor ne probari non possit.

P. 144. Adn. 39. lin. 5. dele *non* post iota.

P. 151. Adn. 1. add. ἀψευδῶς γίνονται τὰ μαντεῖα Jambl. de Myst. III. 7. p. 66, 32. pro quo paullo post ψευδῆ γίνονται.

P. 155. lin. 6. a fin. Adverbium ἄδην, quod cum πέραν, ἄγαν composui tanquam accusativum adverbialem nominis ἀδή (non ἄδη) dubito an potius delta ascitum habeat ut βάδην, σπάδην.

P. 157. lin. 17. et 25. tolle commata post *bisyllaborum* et *singulare*.

P. 158. lin. 10. pro ψεύδεσι scrib. ψευδέσι.

P. 160. lin. 18. Ad Schol. Od. *M*. 313. Porsonus ex Harl. adnotat: *ζαῆν text. et Schol. Sed in his ζαῆν memoratur. Citatur etiam αἰνοπαθῆ πατρίδ' ἐπόψομαι παρ' Ἀνακρέοντι, quod ad alteram lectionem ζαῆ referendum*; idque recepit Bergkius Fragm. XXXIII. 138. Verum vulgarem accusativi formam Grammaticus ille vix aliquo confirmasset testimonio, sed cum ζάην contulisse videtur αἰνοπάθην.

P. 161. lin. 25. Τὸ ἀληθὲς καὶ ψεῦδος Jamblich. de Myst. VI. 5. p. 147, 30. ut ἀγεννῆ καὶ κολακείαν Aristid. Or. XLVI. 116. T. II. cf. Heindorf. ad Plat. Crat. p. 385. C. In homerico loco οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας Eustathius

p. 739, 22. ψεῦδος pro adverbio esse adnotat, quo defendi potest Callim. Fr. CLXXXIV. Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα. Idem p. 518, 17. refert nonnullos Ἄρες ἀρές scripsisse ἀπὸ τοῦ ἀρῆς ἤγουν βλαπτικός.

P. 162. lin. 10. de antis quod dixi pertinet ad primae declinationis vocabula p. 134. allata.

P. 163. lin. 2. a fin. adde τὸ σπερχὲς οὐ ῥητὸν ἀλλὰ τὸ σπερχνόν Eust. p. 442, 10. Neque constat scriptura adjectivi αἰθής v. Runckel. ad Cratin. p. 27. In Oribas. L. XLIV. 28. ed. Bussem. κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγκλύζειν κρατέστερον τὸ μελίκρατον scr. ἀκρατέστερον.

P. 166. lin. 6. a fin. Barbarum est ζεζεσμένον Geopp. X. 54, 3. pro ἐζεσμ.

P. 166. lin. 19. adde μερμίθαις Phot. CCL. 733.

P. 168. lin. 8. pro *recte* scrib. reeto.

P. 170. lin. 12. post *accusativum* adde ἰκτῖνα.

P. 171. lin. 6. dele τῶν ἰκτίνων et lin. 9. pro ἰκτῖnes scr. ἰκτῖνες. Adde ἰκτῖνος Phot. XCIV. 137. ἰκτῖσι LXXII. 68. ἴκτινον Levit. XI. 14. ubi codd. Holmesii ἰκτῖνα praebent; Clemens Paed. III. 11, 109. hunc locum afferens ἴκτινα.

P. 173. lin. 9. post *fingeret* adde *a nominativo* λᾶος.

P. 176. lin. 28. Anecd. Bachm. p. 373, 21. δόρασιν ἡ εὐθεῖα δόρας ὡς Δοῦρας Ἀλεξάνδροιο ἀταρβές (Anthol.) καὶ τὸ γόνασι δοκεῖ ἔχειν εὐθεῖαν τὸ γόνας.

P. 177. lin. 6. et 9. dele commata importunissima post *quippe* et *pellis*.

P. 178. lin. 1. post *immunis* add. τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται Herodian. π. Μον. p. 40, 4.

P. 181. lin. 18. Hesychius Ἀζῶτες οἱ μὴ ἐς τὰ συνεστῶτα παρόντες, quod incorruptum videtur, etsi ap. Hesiod. Opp. 343. ἄζωστοι veniunt qui quam celerrime adesse cupiunt. Sed barbarum est οἱ ἐγρήγορες Cedren. p. 8. D. Ὀρφέες ap. Marcellum Sid. Schneiderus pro ὀρφοί accipit.

P. 185. lin. 2. pro *homophones* scr. homophonos.

P. 194. Naekius in Diss. de Hecal. VI. 25. Callimachi versum sic corrigit ἀλλ' ἀντὶ βρεφέων πολλῶν νέον εἴρενα μέσσω id est μείζονα.

P. 200. lin. 20. post ἄμμι excidit ἄχι et γίζι. In Adn. lin. 2. pro *gnota* scr. ignota.

P. 201. lin. 19. pro μισαλάζων scrib. μισολάκων. — Lin. 33. add. Theognost. in Anecd. Cram. II. p. 31, 17. τὸ προάγωνος (scr. προάγων ὡς) σύνθετον τὴν τοῦ ἁπλοῦ κλίσιν φυλάττει. Contra προαγών Phil. de Mos. I. 623. (T II. 102.) Clem. Strom. I. 1. 119. quod Dindorfius Arist. Or. XLVI. 213. T. II. reposuit Reiskium sequens.

P. 206. lin. 21. ante *substantiva* excidit *sed.*

P. 209. lin. 4. a fin. post ἠπιόχειρος adde ὀλβιόχειρος.

P. 213. lin. 5. a fin. add. ὦ μῆτερ, ὦ δύςμητερ Lycophr. 1174. ὁ Πάρις ἢ Δύςπαρις Aristid. Or. XLVI. 254. substantiva esse apparet. Sed pro Διομάτερα Phot. CLXXXVII. 237. διομάτορα scribendum.

P. 216. lin. 12. Ταλαώρεα τοξεύματα Hesych.

P. 219. lin. 16. add. Hesych. ἀποφῶρας κλέπτας. Κάτωρ omisi ut suspectum. Τὸν ἰχῶρ apotroctis adnumerat Eustathius p. 984, 23. — Lin. 6. a fin. pro XIV. l. XLIV.

P. 223. lin. 3. add. τὴν ἄκρατον ἀμιγῆ λύπης χαράν Philo de Abrah. p. 378. A. (T. II. 29.) ubi καὶ excidit.

P. 228. lin. 20. Eodem vitio Eust. p. 840, 30. Κισσηΐς Κισσῆς λέγοιτ' ἂν κατὰ συναίρεσιν ὁμοίως τῷ Νηρῆς.

P. 231. lin. 8. cf. Jacobs. ad Philostr. p. 231. — Lin. ult. κατακλίδες pro — κλεῖδες Soran. de Mul. p. 114.

P. 232. l. 26. φυλοβασιλεύς scr. pro φυλυβ.

P. 234. l. 15. ἔπλασεν ἀνθρώπους ἐκ χοός Clem. Paed. I. 12, 58. Phot. CCLXXVI. 838. qui casus cum dat. χοΐ et accus. heteroclito χοῦν saepius legitur apud LXX. interpretes.

Ad sequentes paginas quae adnotaveram, nunc a longo itinere reversus incassum quaero, nec tempus patitur amissa restituere.

P. 245. lin. 6. pro τεῦχος scr. τεῖχος.

P. 256. lin. 2. pro p. 17. scr. p. 14. — Schol. Il. *N.* 191. nonnullos χρόος scribere ait ὡς λόγος, sed apud Homerum nominativum esse χρώς, τὰς δὲ πλαγίας ἀπὸ τοῦ χροῦς κλίνει, καὶ συντίθησι δὲ τὴν λέξιν ταμεσίχροας, καὶ μελανόχροος ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν.

P. 268. lin. ult. pro ἄρκιος l. ἄρκτιος.
P. 274. lin. 14. pro 492. l. 429.
P. 282. lin. 7. a fin. pro ἀναβιβάξει l. ἀναβιβάζει.
P. 292. lin. 14. pro σκευοτρίψ leg. σκευότριψ.
P. 300. lin. 4. pro ἱδρυσ. l. ἱδρύσασθαι.
P. 307. lin. 20. pro *et Paris*. l. ed. Paris.
P. 313. lin. 3. pro ἀγελείης l. ἀγελαίας.
P. 318. lin. 6. pro αἱμύλιος l. αἱμύλιος.

In P. II.

P. 333. lin. 4. add. Schol. Il. *N*. 497. ξυστοῖσι, λείπει δόρασιν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐν τῇ διπλῇ, λείποντος τοῦ στοᾷ. — Adn. 12. l. 6. pro II. 2. scr. II. 1. post *requiritur* adde: paullo ante positum; εὔροος apud illum saepius legitur idemque h. l. convenit.
P. 334. lin. 1. pro *Alala* scr. Stlata.
P. 335. pro *metusiaslicorum* scr. metusiasticorum.
P. 341. Adn. 33. Hesychius Στροιβός δῖνος, quod vulgo στρόβος dicitur.
P. 343. lin. 14. Eustathius p. 1093, 59. cum Ἄρατος confert scriptoris nomen Μάλακος.
P. 345. Adn. 38. add. τὸ στρῆνος, ὁ στρηνός, sed pro Σμέρδνος λῆμα, ῥώμη Hesych. rectius σμέρδος scribi ostendit appositum εὐσμερδής.
P. 346. lin. 17. add. αἰδοῖον. Eust. p. 526, 41. γύαλον μὲν θώρηκος προπαροξύνεσθαί φασι, γυαλὸν δὲ λίθον ὀξύνεσθαι.
P. 347. lin. 1. post πάλλω adde: ut καταπέλτης. — Lin. 14. στίλβοντα Mercurium vocat Philo de decem Oracc. p. 752. (II. 189.)
P. 351. lin. 20. pro τρυπτή scr. τριπτή.
P. 356. lin. ult. pro κτηνικόν scr. κτητικόν.
P. 362. lin. 23. adde κυρία i. e. δεσποτεία.
P. 367. lin. 14. adde Γεροντοθεόδωρος Aristophanis.
P. 372. lin. 8. a fin. pro μεγαλομήτωρ scr. παλαιομήτωρ Eur. Suppl. 630.

P. 375. lin. 18. his contrarium nomen *zothoca* neque etymo respondet neque Graecis usitatum est.

P. 377. fin. adde *ἵππος ποτάμιος* Aristid. XLVIII. 357. et minus elegans *ἱπποπόταμος* Phot. CCXL. 557.

P. 381. Adn. 97. *τὸ πρόναον* Phil. de Praem. Sacerd. p. 834. (T. II. 236.)

P. 382. Adn. 99. lin. ult. pro *ἀκρήτοισι* scr. *ἀλλοκότοισι*.

P. 383. lin. 2. post *spectentur* adde comma, post *est* dele; l. 7. post *subcustos* adde rursus.

P. 386. lin. 18. Substantive Eumathius de Hysm. XI. 520. *τῶν πολλῶν ἐκείνων δρόμων καὶ περιδρόμων*.

P. 392. lin. 8. pro *ἴθνα* scr. *ἴθμα*.

P. 403. lin. 7. *δρᾶγμα* Phil. de Septem. p. 1174. (T. II. 278.) sed non multo post *δράγμα* p. 1191. (294.) ut vulgo solet.

P. 405. lin. 3. Hom. Il. XXI. 269. *κῦμα πλάζ' ὤμους* alii veterum *ἔπλησσε* interpretantur vel, quod eodem spectat, *ἐπλάνησεν*, alii *ἐπέλαζε* ut Schol. h. l. et *M.* 285. — Schol. Od. V. 389. *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος τὸ πλάζετο αἰολικῶς ἐκτείνων τὸ ᾱ ἐπὶ τοῦ ἐπλήσσετο λαμβάνει, ἔνιοι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐπλανᾶτο*, quod ipsum a *πλάζω* ductum videtur v. ad Aj. p. 290. Hinc sequitur illum *πλάζε*, quod saepius apud Homerum legitur et *προσπλάζον*, si hoc eodem modo accepit, apice notasse; neque aliter esse existimandum de iis qui hoc ex *πελάζω* contractum putarunt, apparet ex verbi *πλάθω* (*πελάθω*) mensura. De verbis in *ιζω* primitivis quod praecipiunt Grammatici, quaeritur num ad derivata transferri possit omnia, rectiusne scribatur *σφραγίσαι* Himer. Or. V. 14. 496. ac proinde *ἐπεσφρήγισσε* et *σφρηγίσσατο*, ut saepissime apud Nonnum, an *σφραγῖσαι* Clem. Strom. I. 21. 143. Jacobsius, qui in Callistr. Statt. III. 895. p. 148, 29. *φοινίξαι* edidit, tamen in Phil. Jun. Imm. I. 113, 8. *φοίνιξ* toleravit etsi cod. Flor. *φοῖνιξ* praebet.

P. 406. lin. 1. post *βραχεῖα* comma deest.

P. 407. lin. 25. pro *σῖξε* l. *σῖζε*. — Lin. penult. scr. *ἀπὸ τοῦ*.

P. 408. lin. 12. pro *σαίζω* l. *σπίζω*.

P. 411. lin. 12 pro *quae* l. quas.

P. 413. lin. 14. Herodianus tamen *π. Μον.* p. 41, 15. *στρυφνός*

vocalem longam habere quum demonstrare vellet, id non etymi ratione approbavit, quod est στύφω, sed Aristophanis aucto-ritate.

P. 415. Adn. 27. Codices Philonis de Mos. p. 633. (T. II. 112.) νείφει *ningit* pro νίφει, et saepius in seqq.

P. 416. lin. 2. In Herodo. IV. 64. codd. ἀποδάρματα, contraque nonnulli Il. XXIII. 169. δρετά scripserunt pro δρατά.

P. 419. lin. 18. Πεπλύσθαι legitur Poll. VII. 38. et Theocr. I. 150. ubi Meinekius πεπλύνθαι scripsit.

P. 426. lin. ult. pro altero σφέλμα quid scripserim, nunc non recordor.

P. 428. lin. 7. Hesychius Τῖται εὔποροι, qui jocose τιτᾶνες vocantur.

P. 429. lin. 5. post *novitium* adde: et βλήτης Gloss. Graecol. *jaculus*, qui graece ἀκοντίας dicitur ut scorpius βλήστης, utrumque ex genere reptilium quae βλητά vocantur. Perinde novitium est τμήτης, nec sincerum βητής, cujus accentus βοητής indicare videtur.

P. 430. lin. 23. ante μετανάστης insere δημοσιομάστης. Δαστός et δαστέω, unde Etym. M. 249, 30—48. ἄδαστος et δατητής repetit, non extant nec magis nomina quibus δατέομαι πατέομαι, βωτέω adstructa sunt.

P. 431. lin. 10. μυριοβλότης barbarum dicitur Anecd. Bachr II. 377.

P. 432. Adn. 49. In cod. Pal. recte διαλύτης scriptum ut δι σύρτης.

P. 434. lin. 16. pro ἴητης l. ἴκτης.

P. 439. Adn. 63. Ἐσμός, ἀφεσμός et σμῆνος inter se co Eustathius p. 178, 18. quibus fortasse apponi possunt ἐῤῥάω (ἐξερῶ), ὄρω, ruo. Verbi ἔρω (ἐρέσσω) vest servant navium epitheta εἰκόσορος, τριακόντορος, π κόντορος Anecd. Bekk. p. 246. quae in Herodoti lib ε̄ scribuntur τριηκόντερος etc. hoc praesentis similius a perfecto ductum, nisi potius ἔρω (ἐρέθω) et ὄρω (ὀ idem est verbum ciendi significatione praeditum, unde [remum] ago, ἐρέτης proprie agitator; *a shipman* Cangius interpretatur. Nomen εἰκτύς in extrema pa

ptum mihi in memoriam redigit ἱλαστήρια Γοργοῦς Nonn. XIII. 517. pro quo εἰκαστήρια scribendum. Loquitur enim de Iconio Phrygiae, quod Etym. M. s. Ἰκόνιον hinc nominatum esse tradit.

P. 440. Adn. 64. In Theocriti versibus XVI. 24.

ἀλλὰ τὰ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν,
πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
ἀνθρώπων

docti consentiunt ἀοιδῶν corruptum esse. Scribendum videtur ἑτάων, quod accurate quadrat; primum ἔται qui nobis sunt proximi, tum πηοί affines, postremo ἄλλοι ἄνθρωποι. Pro ἐφ' ἡμετέροισιν ἀδάπταις Anth. P. VII. n. 485. malim ἀλαλητοῖς, de quo in contextu loquutus sum, ut vulgato paullo propius quam ἀλαλαγμοῖς, quod Jacobsius posuit.

P. 441. lin. 17. Ex epitheto βωτιάνειρα apparet βῶτις quoque pro βόσις dici potuisse; nam quod Eusthatius p. 71, 12. illud a βῶτις feminino τοῦ βώτης sive βούτης repetit, non animadvertit nec λυτιέθειρα dici nec προδοθέταιρα, neque omnino ullum vocabulum a nominibus in της et τις componi. Praeterea βούτης, ἀβούτης, πολυβούτης, non verbale est, sed paronymon. Insuper huc referendum Σύρτις φθορά, λύμη Hesych. ac fortasse luci Olympiaci nomen Ἄλτις proprie τὴν ἄλσιν significans, sive hoc et vulgare ἄλσος ab ἄλδω ductum est sive ab ἄλλομαι, sicut arbusta salire, frutices prosilire dicuntur; ἄλματα οἱ Αἰολεῖς τοὺς κλάδους Schol. Odyss. Σ. 70. Salix aut ex ἑλίκη (sic enim Arcades dixerunt) conversum aut a salio derivatum est ob proventum facillimum.

P. 443. θέλκτρον probat Meinekius. De nominibus in τυς Naekius in Hecal. VI. 36. Mus. Rhen. A. VI. Fasc. I. singulatim exposuit.

P. 444. lin. 3. add. Ἀδρησταί v. Ellendt. ad Arrian. V. 22, 6. et de δορπηστός cf. Krüger. ad Anab. I, 10, 17.

P. 445. lin. 22. dele comma post ποτήριον et lin. 33. post videtur. — Lin. 27. l. existimem.

P. 449. lin. 24. post λιμνῆστις adde: et ἀριμνῆστις πλα-

κοῦντος εἶδος Hes. cui simillimum *κυλλῆστις ἄρτος*, nisi quod *τὸν κύλλαστιν* affertur ex Aristophane.

P. 450. lin. 7. dele comma post *distat*, lin. 8. post *albo*, et lin. 22. post *βωστρεῖν*. — Lin. 19. pro *ἀργῶσται* scr. *ἀγρ.*

P. 452. lin. 3. pro *muluerit* l. maluerit.

P. 457. Adn. 3. In Pindari Fr. CCVI. 662. pro *πολύκλειτον Θήβαν* codd. *πολὺ κλειτάν* praebent et quod idem valet *πολυκλειτάν*, Dindorfius autem Aristid. T. II. 510. *πολυκλείταν* scripsit.

P. 459. lin. penult. *εὐγνάμπτῃσι* codex Nic. Ther. 480. sed *πολυγνάμπτῳ πορείῃ* Nonn. XIV. 373.

P. 462. lin. penult. text. excidit *ὠκυπέτεια*.

P. 466. lin. 18. Pro *ἀγραύλῃσι βόεσσι* Hom. H. in Merc. 410. Hermannus scripsit *ἀγραύλοισι*. Nec longius distat *ἀγραυλέσσι*.

P. 468. lin. 12. scrib. *ἀνεπιτηδεία*. — Lin. 14. add. *ἀνοικεία* Clem. Strom. II. 23, 182. — Lin. 32. *ζωοποίας δυνάμεις* Jamblich. Myst. II. 1. p. 39, 23. eodem vitio affectum.

P. 472. lin. 22. *ἐλλειπής* Clem. Paed. I. 6, 41. *ἀνελλειπής* Protr. IX. 24. *ἐπιλειπής* Soran. de Mul. 48, 99. *ἀλειπής* Etym. M.

P. 476. lin. 3. pro *περιδέτη κόμη* scr. *περιθετή* — apposito commate.

P. 477. lin. 3. post *oxytonesis* pone comma, lin. 20. post *utitur* dele.

P. 478. lin. 26. *διαιρετή* Phil. de Legg. Spec. p. 805. (II. 329.) Jambl. de Myst. IV. 4. p. 120, 10.

P. 479. Adn. 25. adde *Στορνυτέα καταστρωτέα* Hesych.

P. 483. lin. 9. add. *ἡ αἰσθητός* Plat. Men. p. 76. D. *ἡ φολιδωτός* Philostr. Sen. Imagg. I. 19. ubi Flor. Par. *φολιδωτή*; *fortasse aptius* Jacobsius ait; sed *ἡ οἰκητός* Il. 28, 853. *ἡ ἁλωτός* Phil. Jun. I. 865. Participiorum non motorum exempla protuli in Aglaoph. T. I. 246. quibus adjicienda sunt primum haec praesentis temporis: *παρθένων καὶ γυναικῶν ὑμνούντων* Diod. XVII. 50. *ζώντων μὲν τῶν ψυχῶν* Phot. CCXXXIV. 493. *τῶν τεινόντων καὶ διογκούντων λέξεων* CLXXXI. 213. *ἀπέρων μὲν ὄντων*

(adde τῶν) τἀγαθοῦ ὁδῶν Clem. Strom. I. 19, 136. cujus generis plura collegit Reiskius ad Const. p. 721. Perfecti: τῶν ἐπιβεβηκότων δυνάμεων Theophyl. Hist. I. 2. p. 12. τῶν μεμυκότων ἀρτηριῶν Clem. Paed. II. 10, 81. Aoristi passivi καταρτισθέντων τῶν τριηρῶν Diod. XI. 75. σπονδῶν τεθέντων Phot. CCL. 731. ἐντολῶν αὐξηθέντων I. p. 1.

P. 486. lin. 8. ἀποβλητή Jambl. Myst. Sect. I. 19. p. 34, 2. — Lin. 21. συγγνώστ' Arist. Thesm. 418.

P. 492. lin. 21. Schol. Arist. Plut. 717. καταπλαστὸν φάρμακον — τινὲς δὲ προπαροξύνουσι.

P. 493. lin. 11. ἡ προςποίητος *simulata* Phil. de Abrah. p. 364. D. (T. II. 16.) τῆς προςποιητοῦ Clem. Strom. II. 20, 177. — Lin. 6. a fin. pro *penultima* scr. *antep.*

P. 505. lin. 26. Phot. CCLVIII. 789. βουλὴν βουλεύεται Ἀθανάσιον ἐκποδὼν ποιῆσαι.

AUCTARIUM ADNOTATIONUM
AD SOPH. AJACEM.

V. 5. κυνηγετοῦντα v. Paralipp. p. 438.

P. 74. lin. 21. Plutarch. de Sollert. Anim. I. 135. ἐμποιεῖ τοῖς νέοις ὁρμὴν ἀφειδοῦσαν αὐτῶν pro ἀφειδοῦσιν.

P. 76. Adn. adde Hermann. ad Hel. v. 1621.

P. 80. lin. 6. a fin. Memorabile est Φοάθμιων nomen proprium in Inscr. Att. N. 172. v. 21. p. 306.

P. 81. lin. 22. dele verba *coniti* — *aconiti*.

P. 83. lin. 10. Mehlhornius, vir amicissimus, qui rogatu meo de quibusdam hujus commentarii locis suam perscripsit sententiam, χθόνα terram patriam significare, accusativum autem neque ab ἀλητεύων regi, neque a φυγάς sed utrinque ut κολοιός μ' οἴχεται ὑπὸ τοῦ δέους et τεθνᾶσιν αὐτούς statuit. Haec dubito an similia non sint.

P. 89. lin. 13. add. Appian. Civ. I. 99. πρόφασις ἦν ἀναπνεῦσαι καὶ ψυχαγωγῆσαι τὸ πλῆθος.

P. 90. Adn. 8. de φύω adde Meinek. ad Theocr. VII. 75.
P. 91. in Adn. pro χωρίσαι scr. χωρῆσαι.
P. 95. lin. 19. add. *Tu solus manas mella poetica* Horat. I. Ep. 19. 43.
P.97. Adn.15. pro ποιφύσσω scr. ποιφύζω et CXXIV. pro CCXXIV.
P. 101. lin. 11. Hermannus in Zimmermanni Ephem. Ant. N. 93. anni 1835. negat Tragicorum consuetudini consentaneum esse ut jungantur σύμμικτα λείας, quod argumento est virum praestantissimum ἄσημα βοῆς et similia aliter interpretari. Quid haec differant fortasse data occasione explicabit. Mehlhornius mihi opponit Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων, τέρας ἀρνὸς Θυέστου. Equidem neque haec impugnavi, neque dubitavi quin ita dici possit Αἴας ἔπαυσε φρουράν sive φρουρήματα βουκόλων λείας *die Huth (oder die Aufsicht) der Hirten über die Heerde*, sed nusquam legi Ἑρμῆς ἀπέκτεινεν Ἄργου φρουρὰν Ἰοῦς, neque fero Αἴας ἐπελθὼν ἀπέκτεινε φρουρήματα βουκόλων λείας, quod si diceretur, ne hoc quidem intelligi posset utrum Ajax greges occidisset an pastores. Neque magis οἱ ἁλιεῖς θηρῶσι πόντου παιδεύματα ἰχθύων, etsi poeta ap. Plut. de Fort. p. 305. T. VII. pisces vocavit παιδεύματα πόντου, Sophocles Ant. 346. eosdem πόντου φύσιν, contraque pisces ipsi dici possunt per metaphrasin παιδεύματα vel φύσις ἰχθύων, ut Lucretius *natura animantum* pro animantes, quod Sophoclis interpretes l. c. perperam illi aequiparant. Pro Ἀμφίονος ὄργανα τειχέων substitui licet unum vocabulum Ἀμφίονος τείχη omisso nomine periphrastico ὄργανα, sed quaenam ista sententia erit Αἴας ἀπέκτεινε τὴν λείαν τῶν βουκόλων?
P. 112. lin. 10. add. Ἀπόλλωνα Διδυμῆ Scymn. v. 59.
P. 113. Adn. 2. Ζεὺς Στράτιος Plut. Amator. c. XIV. 26. T. XII. sed Στρατιᾶς Ἀθηνᾶς Praecc. Reip. ger. V. 146. T. XII. Cum Ζεὺς Φύσιος comparari potest Σθένιος Jovis epitheton Paus. II. 32, 7. et andronymicum Σθένιος v. Lehrs. de Arist. p. 281.
P. 120. lin. 5. adde Σπατείων δερματίνων Hesych. Pro ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος Aesch. Suppl. 860. fortasse γέγειος scribendum.

P. 124. lin. 12. τοὔνεκα Goettlingius ad Hes. Theog. 88. et O. et D. 559. confert cum τὤμισυ, τοὐρμοκράτους.

P. 125. lin. 5. pro εἴληφεν ἂν scr. εἰλήφει ἄν, de quo me admonuerat Hermannus Opusc. T. IV. 50.

P. 127. lin. 27. λαοὶ ὀλίζονες ἐπὶ πλήθους, ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσ. ὀλίγος καὶ οὐτίδανος, τουτέστι τὴν ἡλικίαν μικρός Eust. p. 1160, 14. De verbo μετρεῖν pro ἀριθμεῖν cf. Meinek. ad Theocr. XVI. 60.

P. 135. lin. 24. In Eur. loco δύςκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν, postremum fortasse significat *neglectum*, καταῤῥαθυμοῦνται.

P. 137. lin. 17. Josephus Synops. IV. 527, 19. χαίρω καὶ γέγηθα ad luxuriem orationis refert; γῆθος καὶ χαρά Plut. An seni resp. V. 108. T. XII.

P. 139. lin. 15. εὔπιστα credibilia, εὔπειστα persuasibilia dici possunt.

P. 144. lin. 23. Si Schneideri legissem adnotationem, qui βουγόνη affert e Geopp., dubitare desivissem; προγόνη privigna Phil. de Legg. Specc. II. 780. (T. II. 303.) Mangeius restituit e codd.; γηρυγόνη Theocr. Syr. v. 6. sed mendosum est ἀμφίβολαι in Porph. Ep. Aneb. p. 5, 5.

P. 145. v. 177. Pro ἀδώροις scribendum esse ἀδώρως Doederlein suspicatur in Censura hujus libri Ephemeridi Acad. Monac. h. a. inserta, eodemque loco alias hujus fabulae emendationes proposuit, quas, quum in itinere copia facta esset libri, dedita opera excerpsi sed in longinqua peregrinatione rursus amisi neque nunc, quantumvis vellem, recuperare possum.

P. 146. Adn. ἢ δόξαν ἤτοι διαβολήν e Menandro affert Polybius de Soloec. in Boiss. Anecdd. T. III. 287.

P. 155. fin. ἐκκαγχάζουσι Arist. Nicom. VII. 8. p. 1150, 12. multi codd. ἐκκαχλάζουσι.

P. 157. v. 208. Seidlerus τῆς ἀμμορίας proposuit. — Ἀδονίς pro ἀηδονίς Moschus usurpavit illectus fortasse etymo verbi ᾄδω.

P. 162. v. 222. Vir eruditus, qui in Ephemer. Litt. Halens. A. 1837. N. 67. 68. de commentario meo judicavit, αἴθονος potius quam αἴθοπος scribendum esse putat. Equidem

non possum demonstrare poetarum antiquorum aliquem *αἴθοψ* a corpore ad animum transtulisse, neque ille demonstravit *αἰθών* aut simile adjectivum vocalem in declinatu corripere; nam de Hesiodo mera conjectura est. Mihi autem multo credibilior videtur vocabuli rari et poetici translatio minime inverecunda quam regulae, quam adjectiva in *ων* exeuntia sequuntur ad unum omnia, inaudita transgressio *), quum praesertim *αἴθοψ* certe apud posteriores Graecos hunc intellectum habeat, *κελαινώπης* apud antiquos. *Πρίων* fabrum tignarium significare nunquam probabit vir doctus; in Arist. Vesp. 694. *ὡς πρίων' ὁ μὲν ἕλκει ὁ δ' ἀντενέδωκε*, ut Dindorfius scripsit pro *πρίων*, *serram* denotari nullo verbo indicavi minimeque emendationem istam probavi, sed *ὡς πρίων* retinui nominativum participii *quasi serram ducens*. Perinde falsa arbitror quae de Photii loco disputat meam interpretationem impugnans his rationibus: *Eine solche Erklärung ist durchaus nicht zulässig; denn verlangten die Grammatiker einmal für das Substantivum πρίων, die Säge, eine andre Accentuation als für das Part. v. πρίω, so musste diese Accentuation auch durchgeführt werden, liess sich aber nicht auf den Nom. Sing. beschränken.* At non opus erat hac distinctione in ceteris casibus, quia participium per *τ* declinatur solusque nominativus sing. ambiguus est. *Das allerseltsamste aber wäre dass Photius als Beweis dafür, dass diese Accent. sich nicht auch auf die andern Casus erstrecke, eine Stelle des Kratinus anziehe, da doch diese weder für noch wider beweisen kann.* Imo probat hic locus vetusta et limata Cratini exemplaria proparoxytonum praebuisse, id quod Photius afferre poterat tanquam antiqui Grammatici praejudicium sicut Etym. M. p. 470. 35. *ἴκτινα Πλάτων προπαροξυτόνως λέγει* etc. Ac fieri potest ut Photius Cratini testimonio ali-

*) *Die Abweichung* (*αἴθονος*) inquit, *wird durch die Eigennamen Αἴσων und Νέρων gerechtfertigt.* Num vero pro *μείζονος* dici potest *μείζωνος* quia *Ἄζωνος*, *Ῥίζωνος*? vel *πίωνος* quia *Δίωνος*? num *o egregi* quia *o Antoni*?

quid aliud comprobare voluerit, id autem a librariis, ut centies in glossographorum libris, praetermissum sit. Haec si nequeo demonstrare *γεωμετρικῶς*, certe non minus probabilia sunt quam quae vir doctus sumit, Photium scripsisse *Πρίων τὸ ἄρμενον· πριών δὲ ὀξυτόνως ὁ τέμνων*, Aristophanem vero *πρίωνα*, eoque fabrum significasse tignarium: *πρίων* (sive potius *πριών*) *bedeutet in beiden Stellen sowohl bei Kratinus als bei Aristophanes einen Zimmermann*, quod nescio quomodo ab eo dici potuerit qui Dindorfium Aristophanis verba felici conjectura restituisse dixerat *πρίωνα ὁ μὲν ἕλκει κτλ.* Distinctionem illam accentus, quam Photius proponit, improbavi subjectis exemplis, quibus nomen illud proparoxytonum fuisse apparet et per o declinatum; addere poteram Plut. de Es. Carn. II. 1. 244. Philostr. Imagg. I. 16, 788. Philipp. Epigr. XV. Oribas. L. XLIV. p. 48. ed. Bussem. *πριονῖτις* Aret. Cur. Diut. II. 4, 333. *πριονοειδές* Galen. de Oss. ad Tir. p. 737. T. II. aliaque. Concedam fieri posse ut de Photio aliqui a me dissentiant, remque non prorsus exploratam esse ipse significavi verbis illis *id ego sic interpretor*, sed ut aperte me errasse *(offenbar missverstanden)* confitear, haudquaquam me permovet docti censoris disputatio, cujus nomen ignoro, benevolentiam gratus agnosco.

P. 167. Adn. 7. *Πλάγγων* Phot. CCLXXIX. 870.

P. 170. lin. 19. Theognostus Anecd. II. 33, 11. *Ῥίζων Ῥίζωνος, Ὄζων Ὄζωνος ὄνομα ποταμοῦ, Ἄζων Ἄζωνος ὄνομα κύριον*, scrib. *Ἄζων* et *Ἀζών* ut Nicetas Anecd. Boiss. T. III. 328. *Ἄζωνος ποταμοῦ καὶ Ἀζῶνος κυρίου. Τοῦ Ῥιζοῦντος* Scylac. p. 251. T. I. Comparativum *αἱ ὀλίζωνες* invexit Nicander Th. 123. Proximis adde *Δέλκων* et *Δρίλων* fluviorum nomina per ω declinata, *Ῥίγμων —ονος* viri Schol. Il. XX. 485. *Μέρμνων —ωνος* Theocr. *Νάρων —ωνος* Scylac. p. 249. sed *Νάρονος* poeta ap. Etym. M. s. *Βουθοίη*, aliaque quae docta Theognosti disputatio suppeditat l. c. p. 27—36.

P. 171. lin. 15. post *omnes* add. praeter duo Lachmanni.

P. 177. lin. 25. *πᾶν ῥῆμα εἰς πτω λῆγον βαρύνεται,*

σκάπτω, ῥίπτω· τὸ γὰρ ῥιπτῶ ἀττικὸν ἢ ποιητικόν Anecd. Cram. T. I. 211, 15.

P. 178. lin. 8. adde: sed πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπεῤῥίπτουν Aelian. V. H. XII. 57. — Ibid. lin. ult. add. συνέτριβον τὰ σκευάρια καὶ διεῤῥίπτουν Aeschin. c. Tim. 82.

P. 183. lin. 9. sq. Κύουσα bis ap. Plat. legitur sine codd. discrepantia, quater circumflexa verbi forma; apud Xenoph. ter κύει et κύουσα, pro quo Poppo Cyr. V. 4, 16. tacite κυοῦσα edidit. Κυέει Nic. Th. 239. κυέουσα ib. 853. τῶν κυούντων Phil. de Human. p. 710. (398. M.) τῶν κυουμένων Clem. Strom. III. 2, 186. τοῖς ἀποκυουμένοις *natis* Philo de Carit. p. 397. Mang. Sed κύει Liban. T. I. 227. Plut. de Is. 65, 192. ἔκυε Phot. LVII. 24. κύοντα CXXXVIII. 167. κύουσα Appian. Civ. I. 83. II. 19. (unde ἔγκυσις pro ἐγκύησις Phil. l. c. p. 709. (397.) etsi κύσω non extat) sine ulla significationis diversitate. Prioribus adde πιεζοῦμεν Plut. de Sanit. 382. T. VII. ἐκπιεζοῦνται Paul. Aeg. III. 22. p. 77. χαριζεόμενοι Lucian. dea Syr. §. 27. ἀρχήσαντος ἄρξαντος Suid.

P. 188. lin. 8. a fin. add. παραδόντες ἑαυτοὺς τῷ φέροντι Plut. de Malign. Her. XXVII. 309. T. XII.

P. 191. lin. 17. Nomen *omissio*, quod saepius auditoribus meis cavendum esse dixi, hic mihi excidit imprudenti; scr. *transmissio*.

P. 202. lin. 22. add. εἰς ἄρεα δεύτερος Ἄρης Nonn. XIII. 417. δείσασα περὶ τῷ παιδὶ ἔτι παιδὶ ὄντι Liban. Decl. T. IV. 75. ὡς χαριέν ἐστ' ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ Comicus ap. Phoebamm. de Fig. p. 517. T. VIII. κἂν δοῦλος ᾖ τις, οὐδὲν ἧττον ἄνθρωπός ἐστιν ἂν ἄνθρωπος ᾖ Philemon. Fragm. p. 364.

P. 206. lin. 26. pro *sit* scr. fit, et lin. 34. ἄκρη pro ἄρκη.

P. 225. lin. 1. Add. ἣν αἴρηται ἀπὸ τῶν ἔνδοθεν ἢ πάθη καὶ ἐπὶ τοῖσι ἄκροισι φανῆται Aret. Sign. Diut. II. 13. p. 181. scr. φαίνηται. Aeneas Tact. XXII. 70. ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ ἐκφάνῃ τὸ μέλλον scriptori novitio relinqui potest; sed pro κράνοι Aesch. Sept. 411. recte Dindorfius κραίνοι, pro Βδάληται ἀμέλγηται Hesych. scr. βδάλληται. Si sumi

potest Graecos activo κέλω usos esse, in Hom. H. in Pan. XIX. 33. pro θάλε γάρ πόθος ὑγρὸς ἐπελθὼν νύμφῃ — μιγῆναι, substitui licebit κέλε. Hesychius certe Κέκλει (non κεκλεῖ) κελεύει.

P. 229. Adn. adde σίδηρον ναυμάχον Appian. Civ. V. 36, 72. sed ναύμαχον ἑσμόν Nonn. XIII. 385.

P. 231. lin. 2. adde σπερμολόγα ῥήματα Plut. de Ira coh. VI. 432. T. IX. τειχομάχοι κλίμακες Schol. Il. Ξ. 35. — L. 14. apud Nonnum modo χοροίτυπος saltator XLIV. 54. XLVI. 120. et 143. modo χοροιτύπος XLIV. 22. XLV. 24 et 42.

P. 241. lin. 14. Theocriti scripturam vulgatam Mehlhornius defendi posse existimat si ad μάστακα ex sequentibus πέτεται ἀγείρειν repetatur ἀπὸ κοινοῦ. Censor Halensis μάστακα δοῖσα τέκνοισι scribendum putat pro δ' οἷα omissa particula comparativa quae mihi h. l. necessaria videtur.

P. 245. lin. 4. pro *sublimem* scr. subtilem.

P. 246. lin. 24. *molle subridens* Pers. III. 110. *mollia ridens* Ovid. Art. III. 513.

P. 250. lin. 22. conjecturam meam confirmat νάματα μαντικά Clem. Protr. II. 4. ed. Sylb. ὕδωρ μαντικόν Jambl. de Myst. III. 11. p. 72, 35. — Ἠπεροπηΐδι τέχνῃ apud Strabonem legitur v. Friedemann. ad L. I. 255.

P. 258. lin. 2. a fin. pro τοιοῖδε scr. τοιοίδε.

P. 259. lin. 3. φασὶ χωρὶς τοῦ ν̄ τὸ κάτωθεν ἐπίῤῥημα λέγεσθαι ἵνα ᾖ Δωριέων μᾶλλον οἰκεῖον Schol. Ven. in Arist. Pac. 650. in Suppl. Comm. Vol. VII. P. II. 237. Cf. Anecd. Bachm. T. II. 57.

P. 261. lin. 14. pro ξενοραιστήν scr. ξενοραίστην.

P. 263. Adn. adde Σοί, Ἀσκληπιὲ τήνδ' ἀνέθηκε στήλην ὁ Βάλης, νούσου ἐπεί μ' ἀκέσω Inscr. Del. N. 2292. Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε Eur. Med. 1066.

P. 266. ad v. 469. adde οὐκ ἄν τις καλέσοι Lyd. de Mens. II. 3. p. 14. ἀρκέσοι ἄν Schol. in Hipp. T. I. 32. οὐκ ἂν ἀνέξοιτο Phot. CLXXXVII. 239. CCXXIII. 352. αἰτιάσοιτο ἄν τις CXXVI. 163.

P. 266. ad v. 475. Verba τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα affert Schol. Ven. Il. *M.* 322. ad illustrandam homericam sententiam εἰ μὲν

γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε etc. De interruptione constructionis quae dixi confirmat Foertschius ad Lys. p. 2. et 53. Zenodoti verba p. 269. allata ἄρσενα γὰρ λόγον Mehlhornius ita interpretatur: virilis ratio est dogma quod tu invenisti et provide elaborasti, atque hoc dogma est mater intrepida libertatis.

P. 274. lin. 4. Himerius non sic scripsit ut dixi ἃ δημοσίᾳ παιδεύει sed ὧν — πλάττεται. Aptius exemplum praebet Dio Cass. LXXVI. 2, 1278. ἐκ τῆς διαίτης ἣν διῃτᾶτο καὶ ἐκ τῶν ἐλπίδων ὧν ἤλπιζε καὶ ἐκ τῶν φόβων οὓς ἐφοβεῖτο. In seqq. adde Liban. T. II. 156. τῆς τιμῆς ἧς με τετίμηκας.

P. 276. v. 516. Ellendtius in hujus libri censura Annal. Berol. 1836. N. 54. καὶ μητέρ' ἄλλη etc. sic interpretatur *aliud fatum matrem abstulit aliud patrem*. Equidem simplicissimum duco, quod posui *alia calamitas parentes mihi eripuit*.

P. 283. lin. 23. add. ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται ἐπαίρεταί τ' ἄνθρωπος Arist. Avv. 1453. Verbum τὸ μὴ φρονεῖν quum esset ambiguum, poeta addidit ἕως τὸ χαίρειν κ. τ. ἑ. ut intelligatur inscitiam bonorum malorumque significari v. Ellendt. Lex. Soph. T. II. 736.

P. 286. lin. 10. pro *esse* scr. commisceri. — Lin. 27. λέγω δὲ τῷ καλῷ Arist. Nicom. IV. c. 6, 8. λέγω τῷ Πλάτωνι Hermog. de Id. II. 12, 391. T. III. νεωτέρῳ λέγω Aristid. Or. XLV. p. 96. T. II. cujus dativi alia exempla afferunt Friedemann. ad Strab. L. III. 669. Boisson. ad Tiber. de Fig. c. XXVII. 557. ed. Walz. T. VIII.

P. 291. lin. 15. πλακτός pro πλαγκτός Anth. IX. 84.

P. 294. lin. 3. Grammaticus in Anecd. Cram. T. I. p. 50, 19. ex hoc genere affert διαυλοδρόμης et ἀστόργης, nisi hoc a στοργή repetitum est.

P. 295. lin. 12. pro εὐθυπλοκέος scrib. βαθυπλ.

P. 302. l. 13. contrario ordine et magis mirabili ἀμύθητος καὶ πολλή Hermog. de Invent. III. 6. 120. T. III. ὁ πλεῖστος καὶ πολὺς ἀγών Phot. CCXIV. 284. ἄπιστα καὶ μεγάλα Phil. de Mos. I. 643. (T. II. 122.)

P. 303. ad v. 631. Si quis ἀφῇ σίδηρος ὥς praeferat, praesto

est Plutarchi locus de Educ. IV. p. 7. *σιδηρὸς καὶ χάλκος ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται.*

P. 306. lin. 27. *τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων μὴ τὸν Ἕκτορα ἐμπρῆσαι λεγόντων ἀλλὰ τὸν Ἀχιλλέα ὅτι κωλῦσαι δυνάμενος οὐ κεκώλυκε* Clem. Strom. I. 17, 134. Aristotelis exemplo tacito auctore utitur Eustathius p. 792, 38. ad explicanda Homeri verba *ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀδδηκότες*, hoc modo: *τῷ ὕπνῳ ἀντὶ τοῦ ἀγρυπνίᾳ, πλὴν οὐχ ἁπλῶς οὕτως ὕπνον τὴν ἀγρυπνίαν νοητέον, ἀνόητον γὰρ τοῦτό γε, ἀλλὰ τῷ ἀπόντι· οὕτω καὶ ναῦς ποτὲ λέγεται διὰ κυβερνήτην ὄλλυσθαι, ἀπόντα δηλαδή*, quod ipsum nisi ex attextis intelligi potest, omitti non debet. *Ἀλκήν μοι ὠνείδισας* Il. IX. 34. commutari potest cum *ἀνάλκειαν* sic ut Latini dicunt *fidem alicujus accusare.* Neque Sophoclis loco similia dixerim quae Ellendtius in Lex. Soph. s. *Δεινός* et in Censura l. c. affert ex Horatio *Notus arbiter Hadriae tollere seu ponere vult freta*, et ex Cicerone N. D. II. 40. *Sol tristitia quadam contrahit terram*, illud, quia poeta de noto tanquam de deo loquitur, quem penes arbitrium maris excitandi et tranquillandi, hoc, quia praecedit proxime ante *modo accedens tum autem recedens* et sequitur *tum vicissim laetificat.*

P. 313. lin. 16. *ἄψις φρενῶν* pro *φρενοβλάβεια* v. Foes. Oecon. p. 117. b.

P. 314. lin. 8. adde *ἱμάσθλη* et *μάσθλη* v. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v.

P. 315. lin. 11. add. *Θεόγνωτος* v. Ritschl. de Oro p. 49. et lin. ult. *ἀσώτως ἢ σωτηρίως ἔχειν* Plut. Quaest. Nat. XXVI. 21. pro *ἀσώστως*. Discriminis quid sit significat Clemens Paedag. II. 1, 62. *ἀσώτους αὐτοὺς καλοῦντες αἰνίττονται τὸ τέλος αὐτῶν, ἀσώστους αὐτοὺς νενοηκότες.*

P. 317. lin. 25. *κνῆσμα* Aelian. V. H. XIII. 35.

P. 318. lin. 2. *ὑπομνηστική* Philo de Septen. p. 1190. (T. II. 292.) *ἀμνηστί* Anecd. Bekk. Ind. s. h. v. — Lin. 5. *προνενησμένη* Appian. Civ. IV. 80. *σῖτος νενεμημένος* Arrian. Ind. XXIII. 129. pro quo Dobraeus ad Nubb. 1205. *νενημένος* emendavit.

P. 319. lin. 4. *σηθείς* Galen. de Comp. Med. p. Gen. III. 8,

638. T. XIII. διασησθεὶς Alex. Trall. III. 10, 217. σεσημένος cod. Aug. Aret. p. 255. — Lin. 11. κακοχράσμων rejicit Meinekius ad Theocr. V. 22.

P. 320. lin. 22. add. Heinrich. ad Mus. p. 236. Naeke in Diss. de Hecal. P. VI. p. 6.

P. 321. lin. 28. a πανστήρ discrepat καππώτας perfecto πέπανται adjunctum.

P. 322. lin. 12. add. κοκκοθραύστης Hesych. διάφαυμα et διάφαυσμα. Sequentibus adde δευθέντα Aret. Acut. Cur. I. 2, 206. ἄλευστα ἀόρατα Hesych. πεπλευμένον Liban. T. I. 232. ἐπεσπευσμένον Philo de Anim. Sacr., p. 845. (II. 248.) ἐσπευσμένως Schol. Il. Κ. 536. ἐπεσπευμένον Philo de Leg. ad Caj. p. 1006. (560.) ψεῦμα Clem. Strom. I. 20, 138. ex Proverb. XXI. 11. cf. Coraes Prodrom. Bibl. p. 48. κολουστέον Clem. Paed. III. 11, 108. λουστέον Eust. 1192, 47.

P. 332. lin. 26. Aeschyli versum ὁρῶμεν — νεκροῖς affert Gregor. de Meth. III. 1133. T. VII. P. II. ubi Ἀργείων scriptum pro Αἰγαῖον. *Florere puerûm* Lucret. I. 249. nunc editum est pro *pueris*.

P. 336. lin. 2. πετρῶν προβλήματα Aesch. Suppl. 661. ὁ δ' ἄρ' εἵλετο χείρεσι πέτρην Quint. II. 401. pro masculino utrumque.

P. 343. lin. 13. Nunc accessit veteris poetae testimonium βλαστεῖ δ' ἐπὶ γῆς δένδρεα παντοῖα βρύοντα Anecd. Cram. T. I. 96.

P. 350. De elisione literae iota disserens non debebam silentio praetermittere Passovii disputationem in Opusc. p. 60.

P. 351. lin. 9. injuriam feci Schweighaeusero qui non *quater deinceps* dativos posuit sed unum ὄντι pro ὄντα.

P. 358. lin. 30. Plut. de Vit. aer. al. IV. 210. δουλεύουσιν ἅπαντες τοῖς ἀφανισταῖς, quod non opus erat in δανεισταῖς permutari.

P. 359. v. 812. Hermannus in Cens. l. c. emendat ἄνδρ' ὃς ἂν σπεύδῃ θανεῖν. — Ibid. lin. 4. add. Eumath. de Hysm. X. 474. ed.Teuch. πρὸς τόπον ἡμῖν ὑπηρέτησε vitiose pro πότον.

P. 370. lin. 4. add. πανώλεις παγκακῶς τ' ὀλοίατο Aesch. Sept. 537.

P. 383. lin. 7. de homerico μελάνει copiosius disserit Spitznerus

Exc. XIV. ad II. Add. διαμελαίνω transitiva et neutrali significatione praeditum; λευκαίνει et ὁμιχλαίνει intransitiva Lyd. de Mens. p. 102. πολλοὺς ἡ δυσωδία ἐσίανε Schol. Hippocr. T. II. 113. scribendum videtur ἐσίκχανε. Βαρυνέω defendit Meinekius ad Theocr. II. 3. adjectis aliis correptionis exemplis.

P. 397. lin. 1. add. ἄρτι νεότομος Soph. Ant. 1269. ἄρτι νεοπαγής Euseb. H. Eccl. X. 3, 464. — V. 900. Ellendtius Lex. Soph. II. 169. νόστοι interpretatur de erroribus, quos chorus Ajacem quaerens obiit.

P. 403. Adn. 3. πευκέδανος βοτάνη βαρύνεται ἵνα μὴ ᾖ ἐπίθετον· Schol. Nic. Th. 78. Adde βρυκεδανός.

P. 407. Adn. 1. add. Λυκώπης Herodo. III. 55.

P. 417. Ad Sophoclis verba ὡς θεοῦ τινος proxime accedit Libah. Decl. T. II. 297. ὡς θεῶν τον κηρύξαντος. Sed idem T. I. 543. ὥσπερ θεός τις, ut et p. 606. et 610. Aristid. Or. XLVI. 190. T. II. κατά τινα δαίμονα Aelian. V. H. II. 34. — Lin. 5. a fin. excidit φήμης.

P. 433. v. 1049. de augmento verbi ἀναλῶσαι multo accuratius exposuit Benseler ad Isocr. p. 133.

P. 438. ad v. 1090. ἀνελὼν τὰς δημοσίας ταφὰς Aesch. c. Ctes. 629. v. Schol. ad Rann. 423.

P. 439. v. 1099. oblitus sum apponere Doederleinii emendationem ad Oed. C. p. 600. ἢ οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσε pro οὐκ —

P. 440. lin. 11. pro *Stochasm.* scr. Bibl. Hell.

P. 445. v. 1124. τὸν θυμὸν ὡς μέγαν τρέφει sic accepi *quanta est violentia — linguae tuae!* quod est παρὰ τὸ προςδοκώμενον. Ellendtius vero Lex. II. 853. *quantopere loquendo exacerbaris!*

P. 447. v. 1141. lin. 6. pro *Heroicc.* scr. Imagg. I. 28, 804.

P. 448. v. 1144. Adde ἐπὶ μέγα φόβου — ἐχώρουν Appian. Civ. I. 22, 16. Edd. et unus cod. μέγαν φόβον ut ἐς μέγα δέος ἀνέβη Phot. CCXLII. 573. ἐς πᾶν δέος ἰέναι Plat. Legg. I. 648. A. (ἐς πᾶσαν ἀρρωδίην ἀπίκατο Herodo. I. 140.) ἐφ' ὅσον φρόνημα καὶ θάρσος ἐχώρει Liban. T. I. 591. ἐν παντὶ κακῷ γενόμενος Aesch. c. Tim. p. 85. (9.)

P. 455. v. 1188. δορυσσοήτων fortasse defendi potest ut compositum a verbo σοέω, de quo dixi in Comment. III. de causis anomal. verb. p. 1.

P. 462. v. 1238. σώματα ἀγμηντά (sic) Onosand. X. 47.

P. 463. v. 1281. Seidlerus haec sic interpungit: ὃν οὐδαμοῦ φῄς, οὐδὲ συμβῆναι ποδί, quem nihili dicis ac ne adstitisse quidem unquam.

P. 466. lin. 4. scrib. σύμβληντο ἀπήντησε pro συμβλήτω ἀπαντήτω. Cetera jam Fischerus adnotaverat ad Well. Gramm.

P. 478. v. 1358. οἵ τινες ἀνέρες εἰσι βροτῶν ex Homero adnotavi loco omisso; cf. Passov. Opusc. p. 62.

P. 479. v. 1368. σὸν κοὐκ ἐμόν v. Maetzner ad Lycurg. 276.

P. 484. lin. 10. v. Jacobs ad Achill. p. 643.

His perscriptis affertur Ed. Wunderi Censura commentarii mei singulatim edita; qui quae adversus me disputavit, ea maxima ex parte aut falsa sunt aut parum probabilia aut ita comparata ut in infinitum certari possint. Singulis quominus respondeam prohibent temporis angustiae; nam librum Paralipomenôn jam superiore anno perfectum et bibliopolae traditum tandem aliquando edi et hujus interest et mea. Sed pauca proponam speciminis loco idque germanice.

H. Wunder behauptet zu V. 2. πεῖραν ἐχθρῶν könne nicht heissen Vorhaben oder Versuch der Feinde, weil Odysseus nicht darauf ausgehe ein Vorhaben des Aias zu erspähen. *Odysseus*, sagt er, *hat die Fusstapfen des Aias verfolgt, um seinen Stand auszumitteln und den Fang desselben, das heisst, die Ueberführung, dass er der Urheber der gemordeten Heerden sey* (das waren wohl die Schafböcke) *herbeizuführen.* Daran ist nicht zu denken; Odysseus war ausgesendet worden um den oder die zuerst ganz unbekannten Thäter zu erforschen. Die Anzeige des Spähers und die zum Zelte des A. leitenden Spuren bringen ihn auf die Vermuthung, dass A. es sey; Gewissheit erhält er erst durch die

Göttin. Von Fang und Bestrafung natürlich kein Wort! „*An eine Nachstellung oder an ein Vorhaben dessen, auf welchen Jagd gemacht wird, kann also in keiner Art gedacht werden; nur das will und kann Odyss. untersuchen ob A. die That verübt habe, nimmermehr ob er eine Nachstellung beabsichtige.*“ Ganz gewiss will er das; die Griechen konnten den in ihrer nächsten Umgebung ausgeführten Angriff auf ihre Heerden unmöglich für etwas Anderes halten als eine πεῖρα ἐχθρῶν, sie mussten Wiederholung des Angriffs, ja Gefahr für sich selbst von einem so nahe andringenden Feinde besorgen und also vernünftigerweise den Urheber des Gemetzels zu ermitteln und seinen ferneren Anschlägen zu begegnen suchen. Dies ist die Absicht des Odysseus, πεῖραν ἐχθρῶν ἁρπάσαι.

In der zweiten Anm. behauptet H. W. ἄποπτος heisse hier *unsichtbar* S. 11. „*Odysseus steht jetzt an dem Zelt des A. natürlich, wie die Sache mit sich bringt, zu den Zuschauern gewendet. Unmittelbar über ihm auf dem Θεολογεῖον erscheint Athene; mithin ist's unmöglich, dass Od. mit dem Angesicht zu den Zuschauern gewendet die Göttin erblicke; denn er kehrt ihr den Rücken zu.*“ Wie? während des ganzen langen Gesprächs von 134 Versen kehrt Odyss. der mit ihm redenden Göttin seinen Hinterkopf zu? Unmöglich! Meint aber H. W. Odysseus drehe sich beim ersten Anruf nach ihr um, nun so sieht er sie ja doch! Aber auch die vorige Behauptung, dass er in dem Augenblicke, wo ihn Athene anredet, das Gesicht den Zuschauern zuwende, ist aus der Luft gegriffen; nachdem er hinter dem Zelte des A. hervorgekommen ist und es vielleicht schon mehrmals umkreisst hat, steht er jetzt ohnstreitig seitwärts, so dass er weder der Athene noch den Zuschauern unschicklich den Rücken zuwendet. — H. Wunder lebt des Glaubens, dass ein halb Dutzend schlechter Beweise so viel gilt als Ein guter; darum folgt S. 10. ein neues Argument: „*Es ist absurd zu sagen: wenn ich dich auch sehe, so höre ich doch deine Stimme* (Das versteht sich!) *und nicht minder absurd: wenn ich dich auch nur in der Ferne sehe, so höre ich doch* etc. *Denn so lange in dem Aus-*

druck **ich sehe** *der Begriff* **ich erkenne dich** *liegt, so bleibt der Nachsatz:* **ich höre doch deine Stimme** *sinnlos.*" H. Wunder will uns wohl zum Besten haben! Wenn jemand einen Menschen in der Ferne und undeutlich erblickt und zugleich seine ihm wohlbekannte Stimme vernimmt, so soll er nicht sagen können: obgleich du mir fern bist und ich dein Gesicht nicht deutlich erkennen kann, so erkenne ich doch deutlich deine mir längst bekannte Stimme und weiss also, dass du der und der bist? Ich denke, so reden alle Menschen. „*Auch das Auskunftsmittel den Vordersatz κἂν ἄποπτος ᾖς so zu erklären,* **wenn ich dich auch undeutlich sehe,** *ist nicht anwendbar. Denn sah Od. einmal den Punkt, wo Athene erschien, so musste er auch, wie aus dem Folgenden erhellen wird, sie vollständig erkennen.*" Aus dem Folgenden, eben angeführten S. 11. erhellt nichts, als dass der Recens. sich eine wahrscheinlich unrichtige, jedenfalls unerweisbare Vorstellung von der Stellung des Od. zu den Zuschauern gebildet hat; aber er wird uns vielleicht aus den Dimensionen des athenischen Theaters beweisen können, dass ein auf der Bühne stehender von einer auf dem Theologeion erscheinenden Person nicht sagen könne dass sie ihm fern und undeutlich erscheine, insbesondre nicht vor athenischen Zuschauern, welche ihren Dichtern erlaubten von Nacht und Mond und Sternen zu sprechen, während sie selbst im hellen Sonnenlichte sassen. *Vollständig* wurde die Göttin wohl von den höher sitzenden Zuschauern gesehn, aber nicht so von dem tief unten in der Mitte der Bühne stehenden, wofern nicht der Schauspieler bis hart an den obersten Rand des Söllers hervortreten und vielleicht den Hals brechen wollte. Doch weiter! „*Auch das ist ein offenbarer Irrthum Lobeck's, wenn er sagt:* Ajax primo aspectu agnoscit Minervam. *Es ist klar, dass auch Aias aus der blossen Stimme die Göttin erkennt, ohne sie vorher oder nachher gesehen zu haben.*" Wenn die Scene in einem Blindeninstitute wäre, so liesse sich da hören. Nach des Dichters Anordnung sieht Aias den nahestehenden Odysseus nicht; Hr. Wunder will dass er auch die Göttin nicht sehe und diese auch nicht von Odysseus

hen werde, und dazu kommt noch ein dritter, der das vor Augen liegende nicht sieht — Hr. Wunder selbst. — „*Dazu kommt, dass diese Erklärung der Ansicht der alten Griechen schnurstracks entgegenlaufen würde. Denn entweder waren die Götter den Menschen sichtbar oder nicht sichtbar; von dem Mittelding, dass sie sich undeutlich gezeigt, findet sich wohl im ganzen Alterthum keine Spur.*“ Herr Wunder nemlich hat, wie man aus seinen Ausgaben sieht, das ganze Alterthum durchforscht, namentlich in dieser speciellen Rücksicht! Mir fällt es nicht ein nach einem dictum probans herumzusuchen. Denn welchen vernünftigen Grund konnten die Griechen haben es für unmöglich zu halten, dass ein Gott einmal auf eine Bergspitze oder eine Mauerzinne trete und dann den unten stehenden fern und weniger deutlich erscheine als wenn er zehn Schritte vor ihm stände? — Das am Schlusse prunkhaft nachgetragene Citat des Hesych. ward von mir absichtlich übergangen, weil es schon bei Erfurdt steht und nach der Anführung weit älterer Schriftsteller völlig unnütz war. — Von allen Irrthümern dieser Anmerk. habe ich nur einen veranlasst durch ungehörige Fassung des Ausdrucks. Ich wollte sagen (P. 78.) in Soph. Electr. wird ἄποπτος allerdings von einem ganz unsichtbaren gebraucht und kann also *invisus* übersetzt werden, wenn man blos den Sinn dieser Stelle berücksichtigen will, genauer würde es durch das weniger bestimmte *procul ab oculis nostris* übergetragen werden. Die erste und bei den Alten allein gewöhnliche Bedeutung ist *procul visus*, und kein vernünftiger braucht ein Wort in einer aussergewöhnlichen Bedeutung ohne diese Abweichung durch den ganzen Zusammenhang kenntlich zu machen; also auch Sophocles nicht in der Stelle des Aias, wo nicht das geringste uns nöthigt an eine ungewöhnliche Bedeutung zu denken wie in der Elektra.

Dritte Anmerkung S. 15. „*Wir wundern uns, wie H. L. bei βαίνω ποδί oder πόδα anführen konnte* Eur. Hipp. *ἀναστρέψει πόδα, wo ἀναστρέψει die dritte Person des aktiven Futurs ist, mithin der Akkusativ πόδα, als vom transitiven Worte ἀναστρέφειν regiert durchaus nothwendig war.*

Hr. Wunder weiss also nicht dass ἀναστρέφειν hier, wie oft in der neutralen Bedeutung, für ἀναστρέφεσθαι versari steht und πόδα also überflüssig war. *„Auch die Ausdrücke ἀπαλλάττομαι πόδα, πεζεύω πόδα etc. tragen zu dem, was L. beweisen will, dass βαίνειν und πόδα in der engsten Verbindung stehe, gar nichts bei, sondern scheinen vielmehr zu beweisen, dass man überhaupt πόδα fast zu jedem Verbum des Gehens gesetzt habe; eine Annahme, gegen die sich L. eben erst erklärt hat."* Hr. Wunder muss meine Worte halb im Schlafe gelesen und abgeschrieben haben; nicht gegen sondern für jene Annahme habe ich mich erklärt und zuerst Beispiele von βαίνειν angeführt, dann von andern Zeitwörtern, die in gewissen Verbindungen mit jenem dem Begriffe nach zusammenhängen und also zur vollständigen Beweisführung gehören. *„Ferner finden wir uns zu folgenden Ausstellungen veranlasst; erstlich dass auf die Zeit, zu welcher, und auf die Schriftsteller, von welchen ein Ausdruck gebraucht worden, fast gar keine Rücksicht genommen, und das häufig als eine Gewohnheit aller Griechen ausgegeben worden ist, was nur eine Eigenthümlichkeit einzelner, oft erst späterer Schriftsteller gewesen ist."* S. 15. Das ist eine kecke Unwahrheit, die Hr. W. nur in der Hoffnung aussprechen konnte unkundige Leser vor sich zu haben, die seine Behauptungen mit meinem Commentar nicht vergleichen würden. Zur Erläuterung eines seltnern Sprachgebrauchs habe ich oft Schriftsteller aller Jahrhunderte und, wo es thunlich war, nach der Zeitfolge angeführt; aus den Namen der Schriftsteller, aus der Zahl der Stellen sieht ja jeder ob ich alte oder neue Zeugen, viele oder wenige gefunden habe, und nirgends, geschweige häufig, habe ich eine erweisslich späte oder seltne Redeform ausdrücklich für alt und allgemein gebraucht ausgegeben. Hr. Wunder aber, ganz unbekannt mit der Form

philologischer Untersuchungen, scheint zu verlangen dass Zeitalter und Zahl der Gewährsmänner ausdrücklich angegeben werde, das erstere etwa mit Berufung auf ein Compendium der Litteraturgeschichte. Das mag für die Wunderschen Commentare passen, die bekanntlich sehr am Hydrops leiden, für die meinigen sicherlich nicht. — Es fehlt mir jetzt an Zeit, Raum und Lust das ganze endlose Gewebe seiner Missverständnisse und Paralogismen aufzulösen; Hr. W. kann selbst es am besten thun — ἐπὴν δαΐδας παραθῆται, wie Penelope mit dem ihrigen that. Nur noch ein Wort von der letzten Anmerkung S. 182. „*Beim ersten Durchlesen verstanden wir diese Anm. gar nicht, bis wir endlich den auffallenden Irrthum wahrnahmen, dass H. L. sich die Negation οὐ zu dem Adjektiv ὅμοια hinzugedacht hat. Da diese im Texte nicht stehet, auch nicht supplirt werden kann, so ist eigentlich schon hierdurch H. L. hinlänglich widerlegt.*“ Hätte sich doch Hr. W. mit dem ersten Durchlesen begnügt und die Sache lieber unverstanden gelassen als verkehrt verstanden. Ohnstreitig hat er doch selbst, wenn er sehr begreifliches von einem seiner Schüler nicht begriffen sah, verwundert ausgerufen: Nun das begreift doch jeder Mensch! mit der Andeutung: Du begreifst es aber nicht. Ebenso ist das Verhältniss zwischen Agamemnons Worten ἦ πάνθ᾽ ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ und meiner Erklärung σὺ οὐχ ὅμοια σαυτῷ πονεῖς, *du handelst bei deinem Betreiben dieser Sache* (der Bestattung deines Feindes) *nicht konsequent.* Also nicht zum Texte habe ich die Negation hinzugedacht — sie würde hier ganz sinnlos seyn — sondern in meiner Erklärung hinzugefügt. Doch genug! Ich bin überzeugt dass, wer die Resultate meiner Untersuchungen einer neuen, sorgfältigen Prüfung unterwirft, gar manches als unrichtig erkennen wird. Aber sehr bezweifle ich, ob Hr. W. ohne tiefere Studien, als wir

sie bis jetzt an ihm kennen, mir die Irrthümer so schockweise und auf der Oberfläche liegend werde nachweisen können. — Seine Ausgabe des A. habe ich in Folge einer langen Abwesenheit noch nicht erhalten; vielleicht giebt sie mir Veranlassung die Sichtung der Recension fortzusetzen.

INDICES.

I. INDEX GRAECUS.

A.

A iteratum 20. 21*. — α breve femin. in εια 462. pro η apud Iones 402 sq. ante λλ 399. in penult. nomin. in αμα 423. — α in ἄγνυμι 400. — α om. ante ει 29*. — α in η mutat. in nomin. in της sim. 430. — ᾳ pro α 33. — ᾳ et υ conf. 399.

ἀβάτη 458.

ἀβλής 236.

ἀβληχρή 466.

ἁβρόπους 371.

ἀβρότη 466.

ἀγαθοδαίμων 371.

ἀγακλείτη 459. 476.

ἄγγος, ἀγγεῖον 324.

ἄγειν καὶ φέρειν 62. ἄγειν νεῖκος, κτύπον 509*.

ἀγελαία 313.

ἄγημα 447*.

ἀγής 161. 164.

ἄγκλιμα 543.

ἀγκύλη 33.

ἀγλαΐα 362*.

ἀγλεύκη 466.

ἄγνυμι vid. α.

ἀγνώς 274.

ἄγονος, ἄγνος 346.

ἀγρευτήρ c. neutr. 273.

ἀγριέλαιος 370. 376.

ἀγρώστης 450.

ἄγρωστις 443.

ἀγυιά 377.

ἄγχι 119*.

ἀγχιάλη 465.

ἀγχιβάδης 155.

ἀγχίβλως 274.

ἀγχίλωψ 291.

ἀγωνός p. ἀγών 138.

ἀδήλη 469.

ἀδήν, ὁ 195. ἄδην 543.

ἀδιαρθρότερα 39.

Ἀδικαίαρχος 213.

ἀδμήτη 458.

ἀδονίς i. e. ἀηδονίς 553.

Ἀδραστείδης 5.

Ἀδρησταί 549.

ἀΐ, ἄϊ 119.

ἀειγνήτη 459.

ἀείζων 261.

ἀείσκωψ, ἀεισκώψ 293.

ἀελλής 160.

ἀέξειν verb. auxil. 509*.

ἄερκτος, non ἄειρκτος 36.

Ἀεσχρώνδας 143*.

ἄετμα 394. ἄετμα, ἀετμός 433.

ἀετός, αἰητός 433.

ἄζυξ c. neutr. 287.

Ἄζων, Ἀζών 555.

ἄζων neutr. 261.

ἀζῶτες 544.

ἀηθέσσειν 14. ἀήθεσσον 22.

ἀήτης acc. 433.

ἀθανάτη 461.

ἀθερειγενής 23.

Ἀθηνάα, Ἀθηνᾶ, Ἀθηναία 299 sq.

Ἀθηνᾶ Νίκη 313.

ἀθίκτωρ fem. 273.

ἄθλιβος 10.

ἄθυτος, ἄθυστος 432.

ἀθῴα 468.

αι iteratum 21. ante τ 37.

αια pro η 297 sq.

Αἴας, Αἴου 172. Αἴας, non Αἴαις 21.

αἶγα, ἡ 145. αἰγίς, αἰγίς 13[?].

Αἰγιεύς, Αἰγεύς 27.

αἰγίλιψ 290.

αἰγίλωψ 291. 292*.

αἰγοδίωξ 283.

Signum * paginarum numeris adjectum rem in adnotatione tractari indicat.

αἰγοκερεύς 225*.
Αἰγοσάγης. 148.
αἰδής 162.
αἰθής 544.
Αἰθίοψ fem. 294.
αἶθος, αἰθός 135*. 340*.
αἴθοψ 554. c. neutr. 294.
αἰθρία 365.
αἴθων decl. 554.
αἰμάλωπος 294.
αἰμαποσία 49.
αἰματίς, αἰματῖτις 52.
Αἰνιάν, non Αἰνειάν 190*.
Αἰνειεύς, non Αἰνεύς 26.
αἰνοπατήρ, sim. 213.
αἴξ 99.
αἴολος, αἰόλρος 344.
αιον 319.
Αἴρ 74.
αἴρεσθαι μετέωρον, sim. 531.
Αἶρος 213.
αις dorice pr. ας 21.
Αἴς 178.
αἰσθητός, ἡ 550.
αἶσθμα 75.
αἴσσω 36.
αἰσχρότερος 14.
αἴτης 134.
ἀκαιρίμη 469.
ἀκάκητα 185.
ἀκαμαντοχάρμαν 172.
ἀκαμάτη 461.
ἀκανθόπληξ 279.
ἀκέστης 448.
ἀκηδέσω 437*
ἄκημα, ἄκεσμα 394.
ἄκηρος, ἀκηρότατον 39.
ἀκινήτη 458. 459.
ἀκιπήσιος, acipenser 32*.
ἀκλήστη 458.
Ἀκμῆνες Νύμφαι 193.
ἀκμής c. neutr. 264.
ἀκολάσταμα 416*.
ἀκοστή 351.
ἀκουῇ ἀκούειν 525.
ἄκουκα 8.
ἀκραῖος, ἄκρος 319.
ἀκράστιστος 539.
ἀκράτωρ fem. et c. neutr. 273.
ἀκριδοθήκη 375.
ἀκριδοθήρα 375.
ἀκρόθινα, τά 197.
ἀκρόνυκτος 281.
ἀκρόνυξ, ἀκρόνυχος 281.
ἀκτέα, ἀκτή, ἄκτη 337. 338*.
ἀκτή 351.
ἄκτινος, ἀκτεῖνος 337.
ἄκχος, ἀκχαλίβαρ 33.
Ἀλάζιρ 209.
ἀλαλητός 440. 549.
ἀλάστωρ 450*. fem. 273. ἀλάστωρ, ἀλάστορος 274.
ἀλγεῖν ὀφθαλμούς, ἀλγηδόνες ὀφθαλμῶν 19 sq.
ἄλδημος 398*.
ἀλεία 28.
ἄλειμμα, ἄλιμμα 37.
Ἄλειον, τὰ Ἄλια 28.
ἀλειπής 550.
ἀλέκτωρ fem. 273.
Ἀλεξάνδρα, non Ἀλέξανδρα 212.
ἀλεξιάρη 464.
ἄλεσι pr. ἄλασι 33.
ἄλεψ, ἄλιψ 289.
ἀληθὲς καὶ (ἢ) ψεῦδος 161.
ἄλητον, ἀλητόν 353*. ἄλητον καὶ ἄλφιτον ib.
ἀλθεστήρια 450*.
ἀλίβαπτον (ῑ) 23.
ἀλίβας 80*.
ἀλῑνήκτειρα 539.
ἀλίπεδον, (ῑ) ἀλίσπ., ἀλήπ. 23.
ἄλιτον 353*.
ἀλιτρύτη 457.
ἀλίτροχα accus. 180.
ἄλιψ, adeps 132. v. ἄλεψ.
ἀλκαία, ἀλκή 307.
ἀλκί 168.
ἀλκυονίς, ἀλκυονῖτις 51.
ἀλλὰ ἄλλος, ἀλλ' ἄλλος 10.
ἄλληξ 127.
ἄλλοι πολλοί et πολλοὶ ἄλλοι 65.
ἀλλοκώτερος 39.
ἄλλοτ' ἄλλος, sim. 59.
ἅλμη, ἁλμαία 308 sq.
ἅλμη 396.
ἄλξ 110. 168.
ἄλοξ 281.
ἀλοτρίψ 292.
ἅλς, ὁ et ἡ 93. sq.
ἃλς χόνδρος 94*.
ἀλσηΐς, ἀλσηΐτις 51.
ἄλσος 549.
Ἄλτις 549.
ἀλύκη, elucus, ἀλάλυγξ 123.
ἀλύπη 469.
ἀλφεσίβοια, non ἀλφεσιβοία 465.
ἄλφι, ἄλφιτον 115 sq. 121*.
ἀλωτός, ἡ 483. 550.

ις (ἀμάκις) 131*. 404*.
λα 275.
οτόκεια 214.
αία 309.
τός, ἄμβατος 480. 483. 485.
ότη 466.
οτόπωλος 371.
ν ab ἀναβαίνειν 138.
υσος 431*.
ήτη 458. 469.
ωρ c. neutr. 261.
ντος 350.
ός, ἄμνειος 323.
ταίη 314.
χειν, ἀμφέχειν 45*.
λα, Ἀμύκλαντος 173.
δα 150.
δίη, ἀμφαδίην 364*.
ιον 28.
ρίδης 7.
i. q. ἄγχι 119*.
άρειος 29*.
ρότη 472.
λέα 464. ἀμφιδεύς 236.
λισσα 472 sq.
θετος 481. ἀ. φιάλη 488.
ρεπτος 490.
αυστις, ἀμφίκαυτις 442.
ιτίονες 203.
εκτος, ον 495.
ύκη 473.
τλήξ c. neutr. 285.
τολις 382.
ρώξ 283.
ύτη, ἀμφίρυτος, ἡ 474.
βήτητος, ἡ 494.
ρης 332*. c. neutr. 264.
ριψ, ἀμφιτρίβης 293.
ρεύς 44.
ιδίς 198.
δον, ἄμφωδον, ἄμφοδον 248.
l.
ιλλα 464.
ιτός 483.
λύς 86.
ραστος, ἀναβραστός 490.
αία, ἀναγκή 309.
ον 543.
ραπτος 490.
ιμονίζειν 385*.
τος 348*.
ντος i. q. ἀναδόσιμος 477.
ραμητίον 479*.
νᾶες 229.
ματιαῖος 424*.
ἀνάθημα, ἀνάθεμα 391. 417. 424.
ἀναθρεπτός 490.
ἀναιτία 468.
ἀνάκτωρ, ἀνάκτορος 274.
ἀναλόω, ἀναλίσκω 448*.
ἄναλτος 275.
ἀναμέστη 472.
ἄναξ, ὁ, ἡ 99. 294. ab ἄνω 125.
ἀναξία 362. 468.
ἀνάπαλος 385.
ἀνάπλαστος 492.
ἀναπνευστός 491.
ἀνάπυστος, ἀναπυστός 496 sq.
ἀνάπωτις 543.
ἀναρπάξανδρα 22. 464.
ἀνάρπαστος, ἀναρπαστός 491.
ἀναρσία 468.
ἀνάσαρκα 284.
ἀνάσπαστος, ἀνασπαστός, ὁ, ἡ 490.
ἀναστρέφειν πόδα 565 sq.
ἀνασχετός, ἀνάσχετος 480.
ἄναυς 228.
ἀνάφανδα, ἀνάφανδος 150.
ἀναφωτίς, ἀναφῶτις 257.
ἀνδίκτης 543.
ἀνδρακάς, ἀνδράξ 154*. 221.
ἀνδραπόδεσσι 179.
ἀνδρεία, ἀνδρία 360.
ἀνδρειφόντης 23.
ἀνδριάντος 222*.
ἀνδροδάμας, ὁ, ἡ 222. 262. ἀνδροδάμη, sim. 463.
ἀνδρολήμη 466.
ἀνειμάρθαι 157.
ἀνεκτός, ἄνεκτος 480 sq. ἀνεκτή et ἀνεκτός, ἡ 482.
ἀνελκτός 489.
ἀνελευθέρα 468.
ἀνελλειπής 550.
ἀνενήνεγκται 12. 539.
ἀνεξικώμη 464.
ἀνεπιτηδεία 468.
ἀνέτη 476. ἄνετος 481.
ἄνεω 150.
ἀνήγκακα 8.
ἀνθεστήρια 450*.
Ἄνθης, Ἀνθεύς, Ἄνθος 164.
ἀνθρωπηΐη, ἀνθρωπῆ, ἀνθρωπή 336*.
ἄνθρωπος adi. 118 et not. unde, ib. et 542.
ἀνίπτη 458.
Ἄνις 199.
ἀνίση 469.
ἀνόδοντος, ὁ 249.
ἀνόδουν, τήν 173.

ἀνοικεία 468. 550.
ἀνομοία 468.
ἀνοσία 467.
ἀνσχετός, ἄνσχετος 480.
ἀνταῖοι, ἀνταῖαι 314.
ἀντάλλακτος 498.
Ἀντηρείδης 7.
ἀντηρίς 232.
ἄντης, ὁ 314.
ἀντιθέη 473. ἀντίθεος 383.
ἀντίθυρ 137.
ἀντιληπτή 487.
ἀντιμαγηστύς 449.
ἀντίποδες 383*.
ἀντίπολις 382.
ἀντίπροικα 280.
ἄντιτα i. q. ἀντίτιτα 50.
ἀντίτυπος 385.
ἀντίχειρ 383.
ἀντίχθων 382.
ἀντολίη 358.
ἀνυτικός, ἀνυστικός 431*.
ἀνυτός 431*.
ἀξιοχρεώτερος 225.
ἄορ masc. 204.
ἄοψ 293.
ἄπαις παίδων 537.
ἅπαξ unde 131*.
ἀπαρεστός 498.
ἀπαρκτίας 34.
ἀπάρκτιος 268.
ἀπάτωρ c. neutr. 261.
ἀπαφίσκω 45*.
ἀπειρήτη 458.
ἀπελευθέρα 470.
ἀπέρωτος 258.
ἀπευθύς, ἡ 254.
ἀπευκταία 470.
ἀπευκτός 498.
ἀπέφθιθεν 46 et not.
ἀπιεστή 460.
ἀπιλητή 460.
ἀποβλητή 551.
ἀπόβλητος 487.
ἀπογεία, ἡ 314. ἀπ., ἀπόγαια 473.
ἀπόγραφος, ἡ 386.
ἀποδασμός acc. 385*.
ἀποδεικτός 498.
ἀποδεκτός, ή, όν et ἀπόδεκτος 490.
ἀποθανητέον, ἀποθανετέον 479*.
Ἀποθέται 475.
ἀποκρπτός 489.
ἀπόλεκτος, ον 495. ἀπόλ. et ἀπολεκτός 491.
ἀπολέσθαι ἐξώλης, sim. 531.
Ἀπολλογενής 48*.
ἀπόλογος 384.
ἄπολυ 254.
ἄποπτος 563 sq.
ἀπορθήτη 458.
ἀπορρώξ, ἀπόρρωξ 283.
ἀποσφάξ, ἀπόσφαξ 97 sq.
ἀποσχίδες, ἀπόσχιδες 98.
ἀποτακτός, ἀπότακτος 491.
ἀποφαντός 498.
ἀποφάξ acc. 277
ἀπόφονος φόνος 230.
ἀποφράς c. neutr. 262.
ἀποφῶρας 545.
ἀπριάτη 458.
ἀπτήν neutr. 204.
ἀπτώξ 283.
ἀπωστός 489. 498.
ἀραρός, non ἀραρόν 48*.
ἀργαλέος p. ἀλγαλέος 10.
ἀργεστής c. neutr. 273.
ἀργής c. neutr. 265.
ἀργηστής 450.
ἀργίλιψ 290.
ἀργυρωνήτη 460.
ἄρδην ἀναιρεῖν 533.
ἄρδις, ἄρδα 399*.
ἀρεόπαγος, ἀρειόπαγος 372 sq.
ἀρετή 350.
ἀρήγειν καὶ βοηθεῖν 61*.
ἀρήν 194.
ἀρής 544.
ἀρίγνωτες 181. ἡ ἀρίγνωτος et ἀριγνώτη 459.
ἀρίδακρυ, ἀριδάκρυες, ἀριδάκρυαι 253.
ἀριζήλη 466.
ἄρινες et ἄρινοι 197.
Ἀριστείδης, Ἀριστίδης 7.
ἀριστολόχεια 462.
Ἀρκάς c. fem. 263.
Ἀρκασίδης 4.
ἀρκής 162. 166.
ἄρκτος, ἄρκος 34. ἄρκτιος 268.
ἀρκτοφύλακος 284.
ἀρκυστάτη 455.
ἁρματοπήξ 279.
ἅρμη, ἄρμη 396.
ἄρνασι, ἀρνάσι, ἄρνεσι 175*.
ἀρνέα 338.
ἀρνειός, ἀρνεῖος 323 et not.
ἄρνες, ῥῆνες 302.
ἀρνός 74. deriv. 74*.
ἄρωμα 426.
ἁρπαγεύς 19*.
ἅρπαγος, *Harpagus* 135.

κτήρ c. neutr. 273.
ξ 131. 141*. 145. 166. c. neutr.
ἁ. ἅρπ., harpago acc. 131*.
, unde 131*.
ια 377*.
ναν 142.
γής 288.
τη 458. 459.
φόρος 50.
ν, Aruns 168.
ξ c. neutr. 287.
ν neutr. 194.
ηνός pro Ἀρσανηνός 44.
νεοπαγής, sim. 561.
: 351.
αλλος 10*.
τις, ἄρυσις 442.
ν 291.
ία καὶ παλαιά 60.
ία, ἀρχή 298 sq.
ιν ἀρχήν 504.
πατος 81*.
τοιμήν 196.
στος, ἀσβέστη 458.
ια 75*.
ήπεια 28.
α 17.
ρ 76.
ήνιος, ἄσπληνος 197.
401.
κες 181.
ριος 216*.
ν, ἄστηνος 138.
ρσι, ἄστρασι, ἀστράσι 175 et not.
ργης 558.
ρβόλητος 494.
όπληγος 285.
ιβαμα 157. 423.
φωνία 37.
ταξία 30.
ιξ 277.
δελός 341.
δές 156.
ος, ἄσωστος 559.
ες 181.
ρώτη 461.
ης sensu passiv. 428.
ιγενής, non Ἀτλαγγενής 178*.
ις, Ἄτλα 172.
ν, ἄτμενος 138.
ύς, Ἀτρής 235.
γέτη 350. 459.
τή 333*.
ία 309.
στρια 451.
αὐλίκουρες 181.
αὐξομείωσις 373.
αὖς Lacon. pro οὖς 91.
αὐτίτης 50.
αὐτόκερας 223.
αὐτομήτηρ 214.
αὐτονυχί, αὐτονυχεί 281.
αὐτοποδία 365.
αὐτοσχεδές 156.
αὐτόχειρ neutr. 210.
αὐτόχθονος, ὁ 202.
αὐτόχθων neutr. 202.
αὐχέες 162.
ἀφαίρετος, ἀφαιρετός 479.
ἄφερκτος, non ἄφειρκτ. 36.
ἀφέτη 476. Ἀφέτη, ἀφετή 475.
ἄφετος 481. ἡ ἀφετός 477.
ἀφῇ ἄψασθαι 526.
ἀφῆλιξ, ἀφηλικέστερος 288 sq.
ἀφθίτη 459.
ἀφνειός 323.
ἄφυζα 464.
Ἀχαικός 25. Ἀχ., Ἀχαϊκός 27.
Ἀχαιίς, Ἀχαιιάς 25.
ἀχειρής pro ἄχειρ 209.
ἄχι 545.
Ἀχιλλείδης 5.
ἄχνοες pro ἄχνοοι 174.
ἀχρεία 468.
ἀχροίη 468.
ἀχροιής, ἀχρής 256.
ἀχῶρσι 35.

B.

B Aeolic. 119 sq. pro δ ap. Aeoles 75. insertum 95. in μ mutat. 32.
βάβαξ 96.
βαθμός 394.
Βαθυμῆδαι 4.
βάϊς 90.
Βάκαλις 70.
βακτριανή 331*.
βάκτρον, βακτηρία 430.
Βάλ 70.
βαλήν, βλῆνος 191*.
βανήξ 127*.
βαρυλαίλαψ 292.
Βάρ 74.
βαρβαρόλεξις 227*. 373.
Βᾶς 78. 541.
βάς 79.
βασιλεία 333*.
Βασιλείδης 7.
βαστάζω, βαστακτής, βασταγή 19. 430.
βάσταξ 277.

βάτας 427.
Βάτεια, Βατεία, Βατία 29.
βατή, βάτη 350.
βατήρ, βατηρία 430.
βαῦ 91.
βαῦς 91.
ββ 33.
Βέβρεξ 101.
βειέλοψ 291.
βελέτης (βέλλω, βλέω) 447*.
Βερέκυνς, Βερέκυντος, Βερεκύντης 166 sq.
Βέρεξ 101.
Βέῤῥης 134.
βέστον 430.
Βήλ 70.
βήξ, ὁ et ἡ 101.
Βήρ 75*.
βῆσσα, Βῆσα 37*.
βητής 548.
βηχμός 395*.
Βίσεξτον, Βίσεξστον 18.
Βίκας 104.
βίω, εο 80*.
βλαβής 162.
βλαδαρός 162.
βλάξ 95. 125.
βλαστέω 560.
βλάστημος 397.
βλαῦδες 91.
βλεφαρῖτις 52.
βλεφαροσπάξ 277.
βλεφαροστάξ 277.
βληνός, βαλήν 148.
βλήρ 75 et not.
βλής 82 sq.
βλήτης 548.
βλίδες 83 sq.
βλίξ 105.
βλύδιος 156.
βλύς 86.
βλυσσή 191*.
βλυστάνω 432.
βλώψ 113.
βόαξ, βόηξ 109.
βοεία, boia 353.
βοὴ καὶ κραυγή 61*.
βόης 540.
Βοιβηῒς, Βοιβειάς 24. Βοιβηῒς, Βοιβηΐτις 51 sq.
βορβορόπη 466.
βορέας, βόρεος et compos. 220.
Βορηΐς, Βορειάς 24.
βοτρυμός 397.
βουγόνη, sim. 553.
βουδάκη 463.
βούκερας 226.
βουλὴν βουλεύειν 503. 505.
βοῦλυσις 373.
βουπλήξ 279.
Βούρινα 466*.
βοῦς, τοῦ βοῦ 173.
βούτης et comp. 549.
βρά 119.
βράκες 96.
βρᾶναι 120.
βράσσω, βρήσσω 402.
Βραχμᾶνες, Βραχμῆνες 193.
βρεκεκέξ 101.
Βρέκυν i. e. Βερέκυντον 167.
βρί 119.
Βρίγες, Βρίγοι 104. 136.
βρίηπυς 254.
βρίξ 105. 107.
Βρισαιΐς 25.
βρότειοι i. q. βροτοὶ 306.
Βρύγες, Βρύγαι 147.
βρύξ, Βρύξ 107. 108.
βρυώνη, βρυωνία 321.
βρῶμος 392.
βύξ 107.
βύσταξ 141*.
βῶμαξ 276*.
βῶξ, βόαξ 109.
βωστρεῖν 450.
βωτιάνειρα 549.
βῶτις i. e. βόσις 549.

Γ.

Γ omiss. in voc. lat. 144*. — γ et κ commut. 124*. — γ et χ alternant in nom. in μος, μη, μα et in partic. perf. pass. 395*.
γαιηΐας 25.
γάλα 95. γ. et composita 278.
γαλαιναίη 310.
γαλήνεια 322.
γαλὴν' ὁρῶ 198*.
γάλι 119.
γαλιαγκῶνες, γαλιάγκωνες 201.
γάμοι μεθημερινοί 63. γάμον — γαμεῖν τινα 520. γάμος ἄγαμος, δύσγαμος 229.
γαμψώνυξ, γαμψώνυχος 286.
γάμψ γαμεῖν 524.
γάνα 81.
γάς 81.
γαστῆρσι, γάστρασι 175*.
γβ 33.

ι.
οκώμη 464.
γίρ 76.
ον, γεῖσον 36.
ν, neutr. 203.
γένος, γονῇ γενναῖος 530.
αῖος, Γενέταια 315.
ς, γενειάς 24.
στης 450*.
ανη, γεντιάς 331 et not.
254.
ις, Γέργιθος, Γέργιθα 146.
ις 135.
τοθεόδωρος 546.
τοις 138.
α 430*. 442.
ις 180.
όνη 553.
ών, Γηρυόνης, Γηρυονεύς 148.
a γίς 83. c. neutr. 264.
θαι περίστατον, μετάστατον,
ι. 477*.
545.
3.
κός 95.
ς 71.
et affinia. 94. 95.
ια, ἡ 145.
κή 350.
κος i. q. γλαῦξ 136.
; 100 et not.
υ 132.
71 sq.
82.
ι 124.
; 93.
ῖα, γλυκύῤῥιζα, ἡ γ υκεῖα ῥίζα,
υκύῤῥιζον 331*.
; 87.
σαργος 10.
σόκομον, γλωσσοκομεῖον 324.
ες et affinia 108.
81. 82. Γνῆς 71.
83.
ετος 112.
112.
ότερος 264.
ιος 355*.
ς 544.
υς, ὁ et ἡ 272.
πλιξ 280.
γεγονέναι 524.
ς ἐξοιμώζειν, θρηνεῖν 527.
εια, γοργιαῖον, γοργίειος 28 et
t. 539.

Γοργών, Γοργόνη 146.
Γορδιεύς 29.
Γόρτυν, Γόρτυνα 146.
γοῦν 72.
γραβή 108.
γραία 347.
Γραῖξ, ὁ, ἡ 99.
γραμματεύς de femin. 271.
γραμματοτρώξ 283.
γραπίς 112.
Γρᾶς 78*. Γρᾶς et γραῦς conf. 70*.
γράψ 112.
γρεύς ion. 92.
γρυβός, vid. γρύψ.
Γρύλλος, Γρῦλλος 414*.
γρύλλος 345*.
γρύξ 108.
γρύψ 116. γρύψ, γρυβός, γρυπός 136. 137.
γύαλον, γυαλόν 546.
γυμνάς i. q. γυμνάσιον 333. γυμνάς c. masc. 263.
γυναῖκες καὶ παῖδες 64*.
γύναιξ 278.
γύναιον non demin. 305*.
γυνή pro γονή 127*. γυνὴ καὶ ἀνήρ 64.
Γύρτων, Γυρτώνη 147.
γύψ 116.
γχ et μφ comm. 119*.
γῶπας 118.

Δ.

Δ iteratum 3. interpositum 32. adverb. insert. 135. in format. nomm. 155. insert. in form. nomm. in μος, μη, μα 393. — δ et λ permut. 112. — δ ortum ex τ 149.
δάγμα pro δῆγμα 402.
δαΐδα, non δᾷδα 143.
δαιμονία 361.
δάϊς, δαΐς 89.
δαΐς, δαιτός 4. δαίς et δαΐς 88 sq.
Δάκες, Δάκοι 136.
δάμαρς 94.
Δάν 71.
Δαναΐς 25.
δάνος, δάνειον 324.
Δάξ, Δάκες 96.
δαρδάπτω 15.
Δαρειάν 190.
Δαρεύς, Δαρειεύς 29*.
Δᾶς 78.
δασύθριξ 287.
δαυχμόν 395*.
δαφοινή 466.

δδ̄ 33.
δέδεκε 9*.
δέδοικα a δείδω 3.
δέησιν δεῖσθαι et ποιεῖσθαι 508.
δειδία 359.
δείλαιος, δειλός 319.
δείλακρος, δειλάκρα 42.
δειλιναῖος 319*.
δεῖμα καὶ φόβος 60.
δεῖν, ὁ 71.
δεῖν δεσμοῖς, πέδαις et ἐν δεσμοῖς, ἐν πέδαις 524*.
δειπνηστός 449.
δειπνηστύς 444.
δείς 541.
δεκάπληγος 285.
Δεκελεύς, Δεκελειεύς, Δεκελεεύς 26. 27.
δέλτατος, gen. 30*.
δέμος 393*.
δέν 79. 86*. 157.
δεραία 313.
δερβιστήρ 450.
δερμήστης, δερμηστής, δερμιστής 450.
δεῤῥιστής 450*.
δέσμη acc. 396.
δεσμός pro δέμας 116.
δεσπότης 447*. δ. et δεσπότις conf. 271.
δετή 352.
δεῦκος pro γλεῦκος 112. 135*.
Δεύς 92.
δέχεσθαι δέξιν τινά 520.
δηΐς, δηΐδος 90.
δηλιάς c. neutr. 263*.
δημα 393*. δῆμα, δέμα, δέαμα in compos. 394.
Δήμητρα acc. et nom. 142. 543.
δῆμος 393*.
Δήν 72.
δήξ 101. 104.
δής i. q. δαΐς 82.
διαβατός, διάβατος, ὁ, ἡ 483. 484.
διαγνωστός, διάγνωστος 486.
διαδήλη 471. 476.
διάδρομος 381.
διάζομαι 441.
διαιρετός, διαιρετή 476. 482. 550. διαιρετός, ἡ 483.
διάκτορος, διάκτωρ 273.
διαλυτός, ή, όν 486.
διαμπερής 226.
διανταία 470.
διάνυσμα 420 sq.
διάπηξ, διαπήξ 279.
διαῤῥυδᾶν 156.
διασπαρακτός 489.
διάστατος, διαστατός, διαστάτη 476 et not.
διάσφαξ, διασφάξ 97. declin. 141*.
διασφάξιες 97.
διασχίς 98.
διαυλοδρόμης 558.
διαφθορεύς, ἡ 272.
διαφόρητος 493.
διαψηφιστός 489.
δίγονος, δίπαλτος, διδυμόζυγος pro διπλοῦς 42*.
διδυμάνωρ c. neutr. 261.
Διειτρέφης 23.
διεξιτητός 494.
διεργατίνης femin. 268.
δίζυξ c. neutr. 287.
διθύραμβα 179.
Διί, Δί in comp. 23.
δίιος 23.
διιπετέστερος 23.
Διιπόλια 23.
Διιτρέφης 23.
δίκαρ 134.
δίκελλα 463 sq.
δίκη καὶ νόμῳ 535*.
Δικηρίδης 5.
δικλίς 231.
δίκρα p. διπλῆ 42*.
δίκρος, δικρός 42. 43.
δῖνος, δινός 340*.
διομάτηρ 545.
διομήδεια 463.
δίοπος 293.
διπλῆ 546.
διπλόη 362.
Δίς, Dis 84.
δίσκος 17.
διστάζω, διστακτικός, δισταγμός 19.
Δίφιλος 23.
διχόμηνν 195. δ., διχόμηνις, διχόμηνος 171.
διψακερός 42.
δμωίς 82. 87.
Δνεύς 92.
δνόψ 114.
δοιή 362.
δολιχός, cursus 341.
Δολοφονία 48.
δόμος 381.
δονακόχλοα, τόν 174.
Δόντας, ὁ 142.

t δούρ 76.
: 544.
ύς 29.
ς 136.
111.
ιστός 549.
σόητος 562.
119.
429*.
ίαν δουλεύειν 502.
ι ἔκδοτον 531.
ιτήτη 456.
ις 174.
η 314.
ῃ acc. 395.
ια, δρᾶγμα 403. 547.
ιή, δραχμή, δραγμός 395*.
υλος 48.
ς 162.
95.
ιαία 310.
ιή 403.
112.
pro δαρτά 447*.
102.
81.
33.
κτος 140.
ίς c. neutr. 262 sq.
ιν δραμεῖν 527.
ος 381.
ῥ θεῖν, non τρέχειν s. δραμεῖν
.
118.
όλαψ. 292.
ψ 292.
ικτος 15 et not. 140.
ικτῶ 15*.
ίσσω 15*.
ίδης 119.
118.
ή acc. 395.
418.
ἐν ἔντεσι, τεύχεα 287.
ιτης 448.
ών, δυςαγών 201.
λία 468.
ώτερον, — τατον 39.
ιερία 468.
ιστοτόκεια 233.
ιή 393.
νότατος 39 sq.
ιεύς 235.
ήτηρ 213. 545.
στη 459.

Δύσπαρις 213. 545.
δυςπίστη 469.
δύστηνος 17.
δυστομεῖν 17.
δύςφημα ὀνόματα 37.
δυςφωρότατος 38.
δυςχέρασμα 416*.
δῶ 115.
Δωδώ 115. 116.
Δωδών 169. 171.
δῶμα a δέμω 116.
Δωριάν i. q. Δωριεύς 190.
δώς 87. 88. 166.
Δωτάδης 6*.
δωτήρ 429*.
δώτης 429.
δῶτις 441.

E.

Ε̄ iterat. 22. mutat. in ο̄ et ω̄ in form. nomm. 416. ante ε̄υ 25.
ἑβδομάδα, ἡ 145.
ἑβδομηκοντίς 44*.
ἐγγαία 473.
ἐγγραπτός 490.
ἐγγενητός 494.
ἔγκαρ, ἔγκαρος 73. 207.
ἔγκασι, ἐγκάτοις 176 sq.
ἔγκατα, lac. ἔγκυτα 80.
ἔγκλειστος, ἐγκλειστός 491.
ἐγκρικάδια 154.
ἔγκυσις pro ἐγκύησις 556.
ἐγρήγορες, οἱ 544.
ἐγχεία 353 sq.
ἔγχλοα, τόν 174.
ἔγχριστος 492.
ἔγχυτον 420.
ἑδροστρόφος 20.
ἔθη καὶ ἤθη et ord. inv. 58.
ἔθημος 398.
ἐθμός 393.
ε̄ι et ε̄ in thematis verbor. 36. — ε̄ι pro ῑ 85. in dativ. compos. 23. — ει ante dupl. cons. λλ, μμ 37. ante αι, ει, οι 28.
εἰαμενή 349.
εἰδέναι ἰδόντα 532.
εἰκότερος 48.
εἴλιγγος, εἴλιξ 145.
εἴλλω, ἴλλω 37.
εἶλξα, εἷρψα 35 sq.
Εἵλως, Εἱλώτης 147.
εἱμάρθην 191.
εἱματανωπερίβαλλος 10*.

εἰναλίδιναι 467.
εἰνάνυξ, εἰνανυχής 281.
εἰνανυχής 287.
εἰνάτειρ, εἰνάτηρ 208 sq.
εἰνατέραι 151.
εἴρ 75.
εἴρην, μεῖραξ 128. εἴρην, εἰρήν 192. 194.
εἰρκτή, εἱργμός 36.
εἱρμός 36.
εἴρχθη, sim. 36.
εἷς 121.
εἰςίσθμη 393. cf. 395*.
εἴσκω 37*.
εἰςποιητός, εἰςποίητος 496.
εκ syll. omissa (ante κε) 12. 539.
Ἑκαταία 313.
ἐκδέκτωρ c. neutr. 274.
ἐκδότους ποιεῖν 531.
ἐκεχειρία 45.
ἐκεβόλη 461.
ἐκλεικτόν, ἔκλεικτον 492.
ἐκλεκτός, ή, όν, Ἔκλεκτος 495.
ἐκλικτόν, ἔκλικτον 492.
ἔκλογος 384.
ἐκμακτός 489.
ἐκξέσας 18.
ἐκουσία 309.
ἔκπαγλος, ἔκπλαγος, ἔκπλαγλος 9 sq.
ἐκποίητος 496.
ἔκπομα 425.
ἐκστάδιος 18.
Ἕκτην, Ἑκτήν 129.
ἑκών cum particip. 53*.
ἔλαφος, ἐλάφειος, timidus 316. 542.
ἐλαφρόπους 371.
ἔλαψ 140.
ἐλδώρ fem. 219 sq.
ἐλεγχέες 159 sq.
ἐλεγχείη 322.
ἐλέδεμας 226.
Ἔλεια 322.
ἐλέναι 228.
ἑλίκη 549.
Ἑλίκη, Ἑλίκεια 321.
ἑλικώτατος 289.
ἕλιξ, ἑλίκη 145.
ἕλκω, ἑλκύω 35 sq.
Ἑλλάς, ὁ, ἡ 263.
Ἑλλάνικος 49.
ἐλλειπής 472. 550.
Ἕλλην, ὁ, ἡ 263 sq. c. neutr. 204.
ἕλμινς, ἕλμις, ὁ, ἡ, declin. 167.
Ἕλος, Ἐλέα (Βελέα) 311.
ἔλυμος 422.
ἐμάρανε, ἐμαρήνατο 22.
ἐμβαδόν 149.
ἐμβάτη 352. ἐ., ἐμβατή 475.
ἐμβατός, ὁ, ἡ et ἔμβατος 483. 484.
ἐμισγέσκοντο 20.
ἐμνημόνευκα et μεμν. 10.
ἐμπιφράναι 11*.
ἔμπλαστος, ἔμπλαστρος 352. ἔμπλαστος, ἐμπλαστός 492.
ἐμπλέη, ἐμπλείη 469.
ἐμπνευστός 497.
ἐμπολητός 494.
ἐμπροσθότονος 387.
ἐναυλεῖον, ἔναυλον 324.
ἔνδας 221.
ἔνδεκτος 490.
ἐνδία 358.
ἔνδυτον 418. ἔ., ἐνδυτόν, ἐνδυτός, όν et ἐνδυτή 491.
ἐνεδρεία 322.
ἐνειρμένος 36.
ἔνερσις 36.
ἐνέτη 352. ἐ., ἐνετή 475.
ἔνετος 481.
ἐνῆλιξ 288.
ἔνθεσις 420*.
ἔνθετος 476*.
ἐνθυμιστός 494.
ἐννεάκλινος 381.
ἐννεάνειρα 214.
Ἐννοσίδας 135.
ἐνοσίχθων c. neutr. 202.
ἐντατός 497.
ἐντυπάδια, ἐντυπάδεια 154.
ἐντυπάς adv. 154*.
ἐνυφαντός 489.
ἐνώψ 169.
ἐξαίρετος, ἐξαιρετός 478 sq.
ἐξάκουστος, ὁ, ἡ et ἐξακουστός 488*.
ἔξαστις 441.
ἐξείρξετε 36.
ἔξεστις 441.
ἐξ ἔτι βρέφους, παιδός 369. cf. 360*.
ἐξσκέπτωρ, exceptor 18.
Ἔξστος 18.
ἐξυπαφθῆναι 45*.
εο in ει contract. 456*.
ἐπάγειν ὅρκον τινί 496.
ἐπαινετός, ἐπαινετή 480. 482. cf. 481.
ἐπάϊστος 488*.
ἐπακταίη 470.
ἐπαλλήλη 471.
ἐπαλώστης 450.

οφαδές 156.
ή 45*.
ίς, Ἐπειάς 24.
ιάς subst. 221.
νοθε 509*.
ία 469 sq.
, ἐπήλυδα 254.
ιβή 472.
ης, ἐπητίς 440.
λος 10*.
τός, ὁ, ἡ et ἐπίβατος 483.
α 221*.
ύξ 105*.
ύραξ 276*.
τόν 488.
α 76.
επτος, ἡ 490.
υδείδης, Ἐπικυδίδης 5.
πής 550.
ιτος, ον 495.
πτος 489.
γος 384.
ίπη 472.
ίλια 386.
υπτος 490.
ενείδης, Ἐπιμενίδης 5.
νις 385.
ιμητός 482. 490.
στος 492.
ξ, ἐπιπήξ 279.
αστος 492.
ίη 469.
ιμήν 196.
ινασιός 489.
υγερή 470.
αστός, ἐπίσπαστος 490 sq.
ίτη 475.
ίτης, non ἐπιστάστης 19.
ιμος 398.
τός 494.
ιτός, ἐπίτακτος 491.
278.
ος 387.
παίη 470.
χος 5*.
κτός 482.
ρ 210.
στος 492.
αὶ ἔργον 65.
ς 441.
λος, ἔπτυσχλος, ἔπτυχλος 34.
ρωτα θερμόν sim. τινός 516.
ς 272.
444.
ἔργα δρώμενα, πραχθέντα et τῶν πραχθέντων 526*.
ἐργάστης, ἐργάτης 437*.
ἔργῳ πράττειν, ἐξεργάζεσθαι 525.
ἔργῳ καὶ λόγῳ 64.
ἐρέσσω 438.
ἐρετμός 439.
ἐρευθής 162.
ἐρημεία 322.
ἐρίηρες 180.
ἐρικτή, ἐρεικτή 352.
ἔριν ἐρίζειν 506.
ἐρισφάραγος 51*.
ἔριψ 290.
Ἑρμιών, Ἑρμιόνη 146.
ἑρπηστής et ἑρπυστής conf. 449.
ἑρπυστῆρσι 35.
ἔρυμα 426.
ἔρυμος, ῥυμός 422.
Ἔρυξ 123. Ἔ., Ἔρυκα, Ἐρίκη 147.
Ἐρυξιδαΐδας 229*.
ἐρυσάρματες 179.
ἐρυστός 431.
ἔρω, ἐρέσσω, ὄρω 548 cf. 439.*
ἔρωτα ἐρᾶν 502.
ἐρωτήσεις, ἐρώτημα ἐρωτᾶν 522.
ἐςβατός, εἰςβατός, ὁ, ἡ 483. 484.
ἐσθής, *vestis* 430*. 442.
ἑσμός, ἐφεσμός, σμῆνος 439*. 548.
ἑσπερία 358.
ἔσσυο, non ἔσσυσο 17.
ἑστία 430*.
ἑστώ et composita 439.
ἔστωρ 430*.
ἐσχατιά 355.
ἑταιρότερος 13.
ἐτεόκρης 236.
ἑτεροκρανία 365.
ἑτεροῤῥοπής 333*.
ἔτης et composita 428. 440*.
ἐτησίαι, ἐτήσιοι, ἐτησίων 269*.
ἔτος (οὐκ ἔτος, *haud gratuito*) 440*.
εὖ num omittatur 165. εὖ καὶ καλῶς 65.
εὐαδής 156.
εὐαλής 39.
εὐαλούστερος 39.
εὐαλώτατος 39.
Εὖαν 190.
εὐάς c. masc. 263*.
εὐβοιεία 465.
Εὐβοιίς 24 sq.
εὐγνάμπτη 459. 550.
εὐγράμματον ὄνομα 37.

εὐδίαι 356 et not.
εὐδοκητή 460.
εὐέρεια 468.
εὐεψότερος 40.
εὐῆλιξ 289.
εὐήνωρ c. neutr. 261.
Εὐηρείδης 7.
εὐηρότατον 39.
εὐθήξ 279.
εὐθώρηξ c. neutr. 285.
εὐκελάδη 465.
εὐκραίρη 465.
εὔκρας 264. *ἡ* 222.
εὐκρηπίς c. neutr. 274.
εὐκτήδονος 203.
εὐλειοτάτη 40.
εὔμεγα 221.
εὔμορφον κράτος 269.
εὐναία 310. *εὐν. δάμαρ* 216. *εὐναῖαι, εὔναιαι* 357.
εὐναῖον, *ancorale* 310.
εὐνάν, ἡ 190.
εὔνους, οἱ 174.
εὔξεστος, εὐξέστη 459.
εὐπατέρεια 214.
εὐπατρίδης subst. 214*. fem. 269.
εὔπατρις 215.
εὐπλείη 465.
εὐπλέκτη 460.
εὔπνοες, οἱ 174.
εὐποίητος, εὐποιήτη 459. *εὐποιητή* 497*.
εὕρεμα 417.
εὖριν, non *εὔριν* 196. *εὔριν, εὔρινος* ib.
εὐροής 333*.
εὔρρειτος 459*.
εὐρρεύς, εὐρρής 235.
εὐροόδεια 214.
εὐρύοψ 293. *τὸν εὐρύοπα* 184.
εὐρυχαδής 156.
εὐστείρη 465.
εὐστομία 37.
εὐτείχεα 180.
εὔτειχος 161.
εὔτριβι 117.
εὐτροφής 333*.
εὔτροχα, τόν 180.
Εὐτύχης, Εὔτυχος 5*.
Εὐτυχίδης 5*.
εὐφημία 37.
εὐφιλήτη 458.
εὐφόρως φέρειν 533.
εὐφράνωρ 218.
εὐφωρότατος 38.
εὐχανδής 150.
εὐχειρότερος, εὐχειρότατος 38 sqq.
εὐχροές 257.
εὔχρων, εὔχρω neutr. 256.
εὐώπης c. fem. 269. *εὐῶπις ἀλκή* ib.
ἔφαπτον 497.
ἐφετός 485.
ἐφευροκλέψ 292.
ἐφηβαίη 470.
ἐφῆφθαι 46.
ἐφικτός 494. *ἡ* 483.
ἔφορμος 386.
ἐφύδωρ, ὁ 219.
ἐφυφή 45*.
Ἐχέμμων, Ἐχήμων 452*.
Ἐχεναΐς 228.
Ἐχεφυλλίδης 5.
ἔχης 134.
ἐχθρότερος 14.
ἔχμα, ἔγμα 395*.
ἐψάνδρα 212. 464.

Z.

Z̄ praeced. vel seq. *ζ̄, ξ̄, σ̄* 32. 160.
ζάειν 158.
ζαής declin. et acc. 158 sqq. 543.
ζαθέα 466.
Ζάν 71.
Ζάς 78.
ζάψ 111.
ζεζεσμένος 544.
Ζείς 92.
ζέμα, ζέμμα, ζέσμα 424 et not.
Ζεῦν, τόν 85*.
ζευξίλεως 374.
Ζήν 72.
Ζηνοποσειδῶν 367.
Ζής 81 sq.
ζήτης 159.
ζήτωρ et *ζητήτωρ* 13.
Ζόρ 76.
ζόρξ 111.
ζύγρα p. *διύγρα* 350*.
ζυμῆτες 180.
ζωοποία 550.
ζώς 88.
ζωωτός, ἡ 483.

H.

H̄ iterat. 21 sq. pro *ᾱ* praec. *ρ̄* ib. pro *ᾱι* 82. 136. *ι* ap. Lat. 144*.
ἢ—ἤτοι 553.
ἥβη, *affluentia* 263*.
ἠγαθέη 466.
ἡγεμονίς et *ἡγεμονῖτις* 51.

ών c. neutr. 203.
ης, ἡγέτις et comp. 437.
p. αἶξ 136.
όης c. neutr. 265.
ρεώτερος 225.
; c. neutr. 263.
καὶ ἔθη 58.
ὸς 427*.
et ειάς in terminat. 24.
τη 458.
, ἠνεκής 162.
0. 116.
τωρος, τοῦ 216.
α, τά 28.
'α, ἀλιαία 320.
α om. ad nomm. aetatum humanorum 359.
ς 289.
290.
ιμνον 44.
κ 359. ἡ σήμερον ἡμ. 534. ἡμέ-
; καὶ νυκτός 63.
κ, ἥμερος 467*.
ρεῖος et ἡμέτερος 323.
ἰαύτια 332*.
ναιξ 278.
τεύς 233.
ηρ acc. 211.
ής, ἡμίθνητος 237*.
εῖς 231.
αιρα 346.
ανία 365.
ες 181.
in composit. 44.
ήξ 280.
νιξ et ἡμιχοίνικος 286.
κκα 89.
166.
ex εὐηνορ. 156 sq.
157.
, ἠπιαῖτις 51.
.
ειοξανθίας 367.
162.
in termin. conf. 271.
εῖς 82.
ν, non ἠσθέσθην 19.
cas. obliq. 217.
na syllaba 102.
τόν 185.

Θ.

Θ iterat. 44. — θ ante θ, φ, χ 45 sq. mut. in τ 45. insert. ante term. μα, μος, μη 393 sq. 397. 417. 427*.
θακεῖν ἕδρας, θάκους θάσσειν 517.
θαλής 163.
Θαλῆς, Θάλης 159.
θαμειός 323.
θάνατον-θνήσκειν, τελευτᾶν, sim. 515.
θανής 163.
θάπα 47.
θάπω, θήπω, θάφω 47.
Θαῤῥελείδης, Θαῤῥαλείδης
Θᾶς 78.
θασία 331.
θάσσω 400 sq.
θαῦμα 393.
θαυσίκριον 426*.
θάω et deriv. 47.
Θεαγενίδης, — είδης 5.
θέαμα (δεινὸν) ἰδεῖν, ὁρᾶν, θεᾶσθαι 511 sq.
θέαν θεᾶσθαι 512.
θεῖν περὶ ψυχῆς, variae huius proverbii formae 511.
θειοδάμη 173*.
θείς p. θίς 85.
Θελγῖνες, Τελχῖνες 47*.
θέλκταρ 440.
θέλκτις 440 sqq. 549.
θελκτύς 440.
Θελποῦσα et Τελφοῦσα 47*.
θέμος 393*.
θέναρ, θέναρος 14. 207.
θεοδμήτη 457.
θεοκτίστη 457.
Θεομηλίδας. Θεομηδίδας 6.
θεομήτωρ 213*.
θεοφιλητή 460.
θέραψ 127*.
θέρεια 164. θερεία 312.
θερμός, lupinus 341. 360.
θεσμός, τεθμός 47.
θεσπεσία 361.
θέστωρ, θέστης, testis 430.
θέτης 166.
θευμέρα 466 sq.
Θεύθ acc. 71.
θευμορία 361.
θεῦν i. e. θεόν 85.
θέω et deriv. 47.
θῆβος 47.
θήμων, θημών 365.

θήπω, θηπαλέος 47.
θήρ, ἡ 75. *θήρ, leo* 76. *θὴρ λέων, σῦς* sim. 266*.
Θηρείτας, Θηρώ 433*.
θηροδίωξ 283.
θής 81 sq. *θ.* et *θώψ* 47. 127*. an adject. 164*.
θήτατος, τοῦ 30*.
θιναί 141.
θιπόβρωτος 15.
θίς 83.
θιχθῆναι 4*.
θλάστης, non *θλάτης* 427 sq.
θλιφθῆναι 45*.
Θουκυδίδης 5.
θουραῖος, θοῦρος 319.
Θουριοπέρσαι 78*.
Θρᾷξ, ὁ, ἡ 99. *Θρᾶξ, Θράϊξ, Θρᾴξ, Θραῖξ* 99. 541.
Θρᾳκίς, Τραχίς 47.
θράσσω 403 sq.
Θρασυμηδίδης 5.
Θρασυμίδαι 4.
θρίγκος 47*.
Θρινακία 15.
θρίναξ, θρινάκη 145.
θρίψ, ὁ, ἡ 114.
θρυφθῆναι 46.
Θρώ 120.
θρώσκω, τρέχω 47.
θύεια 322.
θυητής 434.
θυθῆναι 46.
θυλακοτρώξ 283.
θῦμα 419.
θύμβρα, θυμβρία, θυμβραία 315.
θυμελαία 376.
θυμέλαξ 276*.
Θῦν 86.
θύρα, θυραία 309.
θύραις θυροῦν 523.
θύτης, θύστης 432.
θύω, τύφω 47.
θῶ 116.
θωμός 392.
Θών 73.
θωτάζω 47.
θώψ 118.

I.

Ī iteratum 23. 29. in diphthongis (*α̅ι̅αι, α̅ι̅ει* etc.) 28. — *ι̅* subscr. 143*. 215*. 229. — *ι̅* in penult. nomm. in *τ̅η̅ς̅* et *τ̅ο̅ς̅* 432 sq. — *ι̅* et *υ̅* correpl. ante *ξ̅* et *ψ̅* 409 seq. — *ῑ* anceps in verb. et nomm. 399 sq. — *ι̅* add. in nomm. in *ι̅ε̅υ̅ς̅* 29.
ἴ et *ἵ* 79.
Ἰαπύγιοι 303.
Ἰβηρίς c. neutr. 263.
Ἴβηρσι 35.
ἴγκρος 308*.
ἴγνης 237. 308*. *ἵγνης* 81.
ἰδεῖν ὄψεις, κατ' ὄψιν, sim. 530.
Ἴδου et *Ἴδαντος* 173.
ἵδριδα, ἵδριδι 4.
ἴρακξ ex *ἱερός* 140.
ἱερόδρομος 388.
ἵζειν 406. *ἵ., καθίζειν ἕδρας, θᾶκον* 517.
ἰημός, ἱημός, ἴημος 398.
ἴθμη acc. 395.
ἴκταρ, ἵκταρ 206.
ἰκτίν, ἴκτινος, ἰκτῖνος 170 sq. 54…
Ἱλάειρα 210.
ἴλαξ 276*.
ἴλεξ 101.
ἰλίγγη, ἴλιγγος, ἴλιξ 145. 147.
Ἰλίεια, Ἰλίια 22 sq.
ἴλλος 341.
ἴλλω et *εἴλλω* 37.
ἱμᾶντος accent. 222*.
ἶν, ἴν 71. 72.
ἶναι 141.
ἰνκατάπαον 543.
ἴξ, ὁ 104.
ἰορνεφὲς εἶρος 50*.
ἰοδόκη 374.
ἱππιάναξ 278*.
ἱππόδρομος 388.
Ἱπποκρατείδης 5.
ἱππολειχήν 195. 379.
ἱππολύτη 457.
ἵππος ποτάμιος, ἱπποποταμός, ἱπποπόταμος 377. 547.
ἱππότα gen. et dat. 283 sq.
ἴρ 76. *ἶρες, ἶραι* ib.
ις et *ι̅ξ̅* in termin. 126.
ἴς et derivata 83.
ἴς, ἰνός 119*.
ἰσθμή 395*.
Ἰσίδωρος et *Ἰσόδ.* 48. 49.
ἴσμη 395*.
ἶσος καὶ ὅμοιος 61.
ἶσος καὶ παραπλήσιος 62.
ἴσπληνος 396*.
ἵστασο, ἵσταο 17*.

fem. 273.
ός pro ἰσχν. 12.
νω, ἰσχαίνω diff. 11 sq.
, ἰσχνόω, ἰσχναίνω 12.
37.
Ἰτώνη 146.
337.
ι 395*.
τόν 545.
35.
9*.
114.
168.
91.

K.

at. 7 sqq. mutat. in lat. *p* 95.
λες 70.
ζειν, καχλάζειν conf. 553.
α, καδμία 331*.
κάδδος 33.
μακτός 489.
τός, κάθαπτος 487. 497.
ός, *solidus* 222 sq.
τός 482.
ος, καθέτη 475.
μέραν, *interdiu* 63. καθ' ἡμέ-
καὶ νύκτωρ ib.
ρη 471.
ώς conf. 89.
κακῶς, sim. 58.
άσμων 560.
ς 159.
ιτη 373.
αία, καλαμή 311.
ίνθης 373.
οψ 291.
καλός 529.
ίδης 5.
λαία 376.
θυια 377*.
οίτη 467.
ρεας 226.
ρηνος 372.
αις 372.
άτειρα 214.
εξ 278.
ριχος 285.
ώνυμος 335.
ς 124*.
ις, Χάλκας 47.
καὶ εὖ, εὖ καὶ καλ. 65.
υτή 332*.
, σκαμμωνία 321.
κάπετος 350.
Καππάδοξ 280. Καππαδύκης 148.
κάρ 73. 74*.
καρβάν 190. κάρβαν, κάρβανος 137. 138*.
κάρκινος 124.
Καρνεῖος, Κάρνειος 323*.
κάρνος 74.
ἐν καρὸς αἴσῃ 308*.
καρρόθεν 48.
κάρφυρα 311.
καρχαρόδουν, καρχαρόδον 248.
κας aeol. pro κατα 80*.
κάς, κασσύς, καττύω 80 sq. 177*.
κάσα et deriv 80.
Κασάνδρα, non Κάσανδρα 212.
κασιγνήτη 459.
καστανέα, καστανεία 337 et not.
Κασσιόπεια, Κασσιέπεια 321*.
Κάστανα, Κασταναῖα, Καστανέα etc. 319.
κάσχεθε 17.
κασωρίς, κασωρῖτις 51.
κατάδρομος 385.
καταθνητός 480. καταθνητή 482.
καταιβατή 480. 488.
καταῖτυξ 282.
κατακλίδες 545.
κατάκλωθες acc. 87.
καταληπτός, ἡ 487.
καταλοφάδια 154.
κατάμεμπτος 490.
καταξήρη 471.
κατάπαστος 493.
κατάπηξ, καταπήξ 279.
κατάπλαστος 492. 551.
καταπτακών 541.
καταπτύστην 474*.
κατάσσω 400 sq.
κατάφλεξ 278.
κατάχυμα, κατάχυσμα 420.
κατένωπα, κατ' ἐνῶπα 169.
κατέρικτον, κατερικτόν, κατερεικτόν 492.
κατῆλιψ 290.
κάτηρυς 254.
κατήφονες 181.
κάττυμα 421.
κατῶβλεψ, κατωβλέπον, *catoblepas* 294.
κάτωθε 557.
κάτωρ 545.
κατώρυξ, κατωρυχής 286.
καύηξ, κάηξ 101.
καύης 101.

καῦκα i. q. καῦ 100.
καῦξ 100.
καυχηστής 449.
κεβρῆν 197.
κέδμα 393.
κεῖσθαι θέσιν 516.
κεκλαμένος 17.
κέκλομαι 95.
κέκραξ 96.
κελαινεφής 50.
κέλας, κέλαις 50.
κελέβη, κελέβειον 324.
κέλω 557.
κέλωρ, ἡ 220.
κενοδοντίς 249.
Κεντόρειψ 292.
κεπ Graeci non iungunt 33*.
κέπφος, κέφος 33*.
κεραία i. q. κέρας 318. κερραῖαι 356 et not.
κέραιος 318.
κεραΐπες 370.
κεραμίς, κεραμῖτις 51.
κεραμοτήξ 279.
κεραννυτέον 479*.
κεράς a κεράννυμι 223.
κερκάς 101.
κέρκωψ 291. κ., κερκώπη 145.
κεροίαξ 277.
κηθίον, χητίον 47.
Κηκείδης 5.
κῆκες 102.
κηκίβαλος 10*.
κήξ, ὁ, ἡ 101.
κήρας, τῆς 145.
κήρυξ a γηρύω 123. κ. et sim. 411 sq, κηύξ, κηΰξ 102.
κιγκλίδες 124*.
κῖες, non κίες 85*.
κιλλίβας 80*.
Κίμβρος, Κιμμέριος, sim. 32.
κίνδυνος, κίνδυνι 169 sq.
Κίννψ 291.
κινωπηστής 449.
κίνωψ 291.
κίρκινος, καρκ. 124*.
κίς, κῖν 84 sq.
Κισσῆς 545.
κιτροβάσταξ 277.
κκ 33. 409*.
Κλά 120.
κλαγγί 169.
κλάγος Cret. 95.
κλάδος 149.
κλᾳΐς Aeol. 92.
κλάξ 94.
Κλάρες 74.
κλάς 70. 79. 149.
κλαυθμονή 397.
κλαυσιγέλως 259.
Κλέης 164*.
κλειδοφύλαξ c. neutr. 284.
κλείς, κλεῖς 71. 92.
Κλεόδας, non Κλεάδας 229*.
Κλεύης, Κλεΐας 164*.
κλέψ 112.
Κλῆς 82.
κλής, non κλῇς 92.
κλίμα, κλῖμα et compos. 418.
κλινοπήξ 279.
κλιτύς 440.
κλύε 86.
κλῶθες 149.
κλωομάστιξ 280.
κλώς 87.
κλώψ 118.
κνάξ 96.
κνάψ 112.
κνεωρεῖν 81*.
κνῆ 116.
κνηκίς 102.
κνῆσμα 559.
κνίζη acc. 207.
κνίζω et deriv. 406 sq.
κνίς 84.
κνῖσα 400.
κνίσαρ et aff. 206 sq.
κνίψ, κνιπολόγος 114.
κνοῦς 93.
κνύζα, κνύθα 406.
κνώψ 112. 118.
κξ 18. 539.
κόγξ 109.
κόλος, κόλοκρος 43.
κολόφρυξ, κολοίφρυξ 281.
κομιστή 351.
κόμμι 4. 200.
κομμιδώδης 4.
κομπός, κόμπος 345*.
κομψευριπικῶς 50.
κοπτή, κόπτη 351*.
κόραι καὶ κόροι 64.
κοραξός 404*.
κόριψ, κόρυξ 290.
κόρυθοι, κόρυθες 181.
κόσμος 17.
κόχλαξ 125.
κρᾶ 116.
κραγὸν κράζειν 506.

κραγός, κράγος 506.
κράζω 403. et deriv. 408.
κρανέα, κρανία, κράνεια, κρανεία 339. 357.
κράνειος 339*.
κράνινος 338.
κράξ 96.
Κραριῶται i. q. Κλαρειῶται 15.
κράς 78. ἡ et τὸ κράς 79*.
κράστις, γράστις 442.
Κραταιίς, Κραταιίν 197 sq.
κρατοπλαγής 288.
κραῦξ 100.
κραυρά 347.
κρεῖον i. q. κρέας 324.
κρεισσότεκνος 48*.
κρέκα, ἡ 145.
κρέκω de avium voce 101.
κρέξ et affinia 101.
κρῆθμος 427*.
κρηναία 313.
Κρής 81. cum neutr. 265.
κρῆς 82.
Κρηστών, Κρηστώνη 146.
Κρηταιίς, Κρητηΐάς 25.
κρῖ, κρῖμνον 115.
κρίκα 105. 169.
κρικάδια, κρικάδεια 154.
κρίκω 408*.
κρῖμα 418.
κριμνῆστις 549.
κρίνεσι 177.
κρίνον, κρίνος 177. 544.
κρόκα 168 sq.
κροκάλη 340.
κροκοδείλεια, non κροκοδείλεα 336*.
κρόξ 106.
κροξός 404*.
Κροτωνιάς, Κροτωνιᾶτις 52.
κρώμαξ 276.
Κρῶπες 118.
Κρῶς 87.
κσ 18. 27.
κτέαρ, κτέατα declin. 176.
κτείς 121*.
κτέναν, τήν 145.
Κτέρες 74.
κτήματα καὶ χρήματα 58.
κτίς 84.
κτίτης 428.
κναμοτρώξ 283.
κνανάντυξ 281.
Κνανέαι, Κνάνειαι 357 et not.
κνανοπρώϊρα, —ειρα 214. 463*.
κνανός, κνάνος 316* sq.
κνανοχαίτα dat. 184.
κυβερνήτης acc. 115*. 433*.
κυβιστήρ 13.
κυβιστήτηρ c. neutr. 273.
κυδής 163.
κυδωνέα, κυδωνία 339.
Κυθέρη, Κυθέρεια, Κυθηραία etc. 299 sq. 321.
Κυθέρη, Κυθήρα insula 300*.
Κυθνείδης 5.
κυλλῆστις, κύλλαστις 550.
κυματόπληξ 279.
κυματώγη 380.
κύμβη i. q. κυμβεῖον 324.
κυμίνδιδος p. κυμίνδιος 4.
κυνάγχη 376.
κύνειρα 463.
κυνηγέτης 437.
κυνηγέττειν, κυνηγεττεῖν, κυνηγεσσεῖν 438.
κυνοθῆρες 180.
κυνόσουρα 379.
κύντατος, κυντότατος, κυντίστατος 41.
κυνυλαγμός 370.
κῦρ i. e. κύριε 77.
κύρμα, non κῦρμα 398. 414. 417.
κύρνα 339.
Κυῤῥέστης, Κυῤῥήστης 443 sq.
Κυρτών, Κυρτῶνες 147.
Κυταιίς, Κυτηΐς, Κυταιάς 25.
Κυχρεοπολίτης 367*.
κύω, κυέω 550.
κχ iunctum 33.
κώδεια 322.
κῶες 88.
κώληψ 95. 289.
κωλική 333*.
κωλύμη 397.
κῶμα a κεῖμαι 116.
Κῶς 87. κῶς, κῶας, κόον 87*. κῶς, carcer, pro vincto 88.

Λ.

Λ iterat. 9 sq. — λ et δ comm. 112. — λ non in term. 70.
Λά 120.
Λααγίδης, Λάαγος, Λᾶγος 7.
λάγγα 109.
Λαγίδης, Λαγιάδης 7 et not. Λᾶγος, Λάγος ib.
Λαδωγενής 49.
λαίβα 334.
λαιμοτόμητος 494.
λάκας 97.

Λακρατίδης 5 sq.
Λάκων neutr. 265.
λαλαγή, λάλαξ 141 et not.
λαμπάδα, ἡ 145.
λάμπειν λαμπρόν 532.
Λαμπετίδης 6.
λάμπη 340*.
λάξ 96 sq. λ., carcer 97.
Λαπέρσης 78*.
Λᾶς 78*.
λᾶς, λάου 173.
λασιαυχήν neutr. 204.
λατάγη, λάταξ 141.
λάταξ, λάταγος 141*.
λατομητή 460.
λαχμός, λαγμός 395*.
λάψ 112.
Λέβην, Λεβήν, Λεβήνη 146.
λέγω extra construct. 558.
λειμακέστερος 288.
λειμωνίς, λειμωνῖτις 51.
λείπεσθαι λοιπόν 531.
λεῖς, λῖς 85.
λέλεγε, λέλεχε, λέλογε 9*.
Λέλεξ 101.
λελιημένος 10.
λέξ 100 sq.
λεξιθῆρες 180.
λεοντοδάμη 173*.
λεοντοδέρης 226.
λεοντοχόρτη 466.
λεπαστή, λεπάστη 349.
λεσχηνόριος 218.
λέσχης 134.
λεσχομάγη 311.
λευκερώδιος acc. 378.
λευκή, vitiligo 333*.
λεύκινος 338.
λεύς 92.
Λευτυχίδης 5*.
λεωπετρία, λεωπέτρα 370.
λήϊδα, ληΐδα 90.
ληΐς et λῆϊς 91.
ληϊστίς, ληΐτις 443.
Λήλαντος et Ληλάντου 139.
Ληναιεύς, Ληναεύς 27.
Λήναιος, Ληναῖος 342.
λῃός 429*.
λῆρον ληρεῖν 506.
ληστής, ἡ 267.
λί 119.
λίαν ἄγαν, λ. κομιδῆ, λ. πάνυ 62*.
λιβός 114.
λίγξ 105. 109.
Λίγξ 109.
λιγοπληγέστατος 288.
λιγυροκωτίλη 467.
λικριφίς 198.
Λικύμνεια 28.
Λίλας, Λιλάντιον 543.
λιμηρά 50.
λιμναία, λιμνή 311.
λιμνῆστις, λίμνηστις (λιμνίστις), λιμνηστρίς, λιμνῆστρον 449*.
λινέαι 357.
λίνος 350*.
λίξ 105.
λίπα 132.
λιπάνηρ 215.
λιπερνής, λιπερνῆτις 238.
λιπόπαις c. neutr. 264.
λιποσαρκής 284.
λίς, λῖν, λῖνα, λῖς, λεῖς 84 sq.
λίς, λίθος 86. λίς adiect. ib.
λίσπη 346.
λισπόπυξ 107 sq.
λιτροβάσταξ 277.
λίχανος, λιχανός 355.
λίχνος 124.
λιχόπαιδα, τά 264.
λίψ 113. 132. 542.
λξ in una syllaba 110 sq.
λόγον λέγειν 504.
λόγος et ἔργον, λέγειν et πράττειν oppos. 526*.
λόγῳ λέγειν 525. λόγῳ καὶ ἔργῳ (ἔπει) 64 sq.
λουτροχόος 386.
λόφες 71.
λσ in mediis voc. 32.
λύγγες, λύγκες 110. λύγγος i. q. λύγξ 136.
λυγγούριον 110.
λυγκαίνειν 110.
λύγξ, ὁ, ἡ 110.
λυκάβαν 172.
λυκάβας 80*.
λύκαψος 333*.
Λυκομηδείδης 6.
λύξ 107. 110*.
λυσίγυια 333.
Λυσιθείδης, Λυσθείδης 5.
Λυταί 475.
λωγάνιον, λώγασος 81*.
Λῶς 88.
λώταξ, λώταγος 141*.
λώψ 118. 140.

M.

M in reduplicat. 10 sq. in format.

vocabb. insertum 95*. adverbiis ins. 153. insert. in verbis in ημι 11.
μαγάδεις, μαγάδιδες 4.
μάδρυα 47.
μᾶζα, μάζα 405.
Μαιδοβιθυνοί acc. 378.
μαῖμαξ 136.
μαινάς c. neutr. 262.*
μαινόλης 267.
μαιῶραι, *maiores* 180.
μάκαρ neutr. 208.
μάκαρ et μάκαρος 208. μάκαρς 94.
Μακεδονίς, — νῖτις 52.
μακεσίκρανος 19.
μακεστήρ, μακιστήρ 450*.
μακραύχενα, τά 196.
μακρότερος 14.
μακωνίς c. masc. 263.
Μάλακος, Μαλακός, Μαλθάκη 343. 546.
Μάλλιος, *Manlius* 32*.
μανίαν μαίνεσθαι 506*.
Μαντινέη, Μαντινεία 321.
μάρ 74.
μάραγνα, μάραινα 81*.
μαργαρίς, μαργαρῖτις 52.
Μᾶρες 74.
μαρῆναι, μαρᾶναι 22. 74.
μάρνασθαι unde 74.
μάρπτειν unde 74.
μάρτυρ c. neutr. 261. μάρτυρσι, μάρτυσσι 35.
μάσθλη, μάσθλης 81*. μάσθλη, ἱμάσθλη 558.
μάσμα 393.
μάσσω 401. 403. 405.
μάσταξ 131. μ., ἡ 141*.
μαστεύω, ματεύω 17.
μαστιγεύς 19*.
μαστιστής 19.
μάστος 349.
μαστροπός 17.
ματεύω, μαστεύω 17.
μάχην μάχεσθαι, πολεμεῖν 505. 510.
μάψ 112.
μαψυλάκας c. neutr. 273.
μεγαβασιλεύς 373.
μεγακήτης 372.
μεγάλος 139.
Μεγαμηδείδης 4 sq.
μεγέθει μέγας, μικρός, βαιός, sim. 528.
μεθεκτός 482.
μεθ' ἡμέραν, *interdiu* 62. μεθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ, sim. 63.
μεθημερινοὶ γάμοι 63*.
μεθυσοχάρυβδις 373.
μειδίασμα, sim. 433.
μειζότερος 48.
μείς i. q. μήν 82. μείς, μεινός et μεινός 91 sq.
μειράκιον c. masc. 265.
μελαγχροιής, μελαγχρής, μελαγχρές 256.
μελαιναῖος 319*.
μελαινός 139.
μελανάθηρ 212.
μελάνδρυα, ἡ 252.
μέλανος i. q. μέλας 139.
μελανόφλεψ 292.
μελεδῶνες, μελεδῶναι 146.
Μελεδώνη 146.
μέλη καὶ μέρη et ord. invers. 58.
μελίκηρα, non μελικήρα 346.
μελίκρατι 224.
μελισσαία 311.
μελιτοῦττα c. masc. 263.
μελλείρην 195.
μέμβλεται 95.
μέμεμμαι inusit. 11.
μεμνημόνευκα, μεμνήστευμαι, sim. 10.
μεναίχμη 267 sq. 464.
Μενδῖς, Μενδῖδος 4.
μενθῆρες 180.
μερμίθη 544.
μεσαῖος 319*.
μεσόδμη 290. 466.
μεσῆλιξ 289.
μεσόχθων 382.
Μέσση, Μεσσήνη 115. 116.
μεσσηγύ 120.
μεταβλητός 486.
μετάθετος, *mutabilis* 476*.
μετάκερας 223.
μετακινητή 485.
μετάλλακτος 498.
μεταλλεῖον, μέταλλα 324.
μεταπλασμός et πλεονασμός conf. 175*.
μεταφορητός 493.
μεταφράστης, non μεταφραστής 448*.
μετέωρον αἴρειν τινά, sim. 531.
Μήδη, Μηδεία 321.
μῆλα, μηλάτων 174.
μηλόνθη 44.
Μῆλος 95.
μήνισμα 433.
μηνυτής de fem. 271.
μήρινθος, μέρμις 167.

μήρυγμα 433*.
μήρυσμα 433.
μής i. q. μήν 82.
Μής 82.
Μήτειρα 214.
μητίετα 184.
μητροφόνη 461.
μιάστωρ 450*.
μιγής 163.
μίγνυμι et deriv. 410. 414.
Μιδαεύς 29.
μικρὰ καὶ φαῦλα 60.
μικρόκρεως 539.
μικτός 483.
μίλαξ, μέλλαξ 128.
μιμητὴς φωνή non dic. 271.
μιμορτοβία 80*.
μνέες 180.
μνημεῖον, μνῆμα 324.
μνηστῆρσι 35.
μνῆστις 166. μν., μνῆσις 442.
μνίον, μνιός 340*.
μολοβρός unde 259*.
μολυβδοτήξ 279.
μονόῤῥηξ 279.
μονοχροία 468.
μονόχρων, μονόχρω neutr. 250.
μόροξος 405*.
μορτή 349*.
μορτοβάτη 457 sq.
μόρφνος, μορφνός 341. 344.
μόσσυν, μόσσυνος 138.
μουκηρόβαξ acc. 277.
μόχθους μοχθεῖν 507.
Μόψοψ, Μόψοπος 166.
μυθιήτης 434*.
μυιοσόβη 375.
μυκῆται, μυκῆτες 180.
μυξωτῆρσι 35.
μυογάλη, μυγάλη acc. 378.
μυριοβλύτης 548.
μυριοχαύνη 463.
μυρμηκάνθρωπος 368.
μυσάδιος 77*.
μύσταξ, ὁ, βύσταξ 141*.
μυωτός 332.
μφ et γχ commut. 119*.
μῶκος 345.
μωλύς, mollis 125. 126.
μῶμαρ de homine 206.
μῶνυξ 44. c. neutr. 287.
μωρόσοφος 368.
Μῶς 88.
μώψ 118.

N.

Ν ἐφελκ. in acc. III. decl. 143. — ν paragog. in verbis in ανω. 11. in adject. 12. — ν om. ante σ 33. adulterin. 11. repetit. 11.
νακοκλέψ 292
Ναξία ἀκόνη 238.
ναξία 331*.
Νάξος 401*.
ναός 433*.
Νάρνος, Νάρ 74.
νάρξ 111.
Νάρυξ, Ναρύκη 148.
νᾶς 124*.
ναύκραρος 15.
Ναυπλίειος, Ναύπλιος 28.
ναύπους 124
ναυς unde 124*.
ναυσικλείτη, ναυσικλυτά 456 sq.
ναυσίπους 124*.
νεά, νέα 355.
νεανίας c. fem. 268.
νεανίεια, νεανεία 28.
νεάτη, νεάται 357 sq.
νείαιρα, νειαίρη 307*.
νείσσομαι 36.
νείφω 415*. 548.
νεκροβαστάξ acc. 277.
νέκταρος, non νέκτατος 14.
νεμητής, non νεμετής 69. 447.
νένησμαι, νένημαι 559.
νεογονής 333*.
νεοκράς, ἡ 222.
νεοκτίστη 457.
νεόμηνι 172.
νεόῤῥυτος 431.
νέπους 124*.
νς in termin. nominum 32. — νσ in mediis vocab. ib.
νευρειή 354.
νευρία 365*.
νεῦς 92. νεύς, νεῦς ib.
νεφεληγερέτα 185.
νήϊος, νεῖον 228.
νῆϊς 199.
νησιώτης c. neutr. 265.
νῆσος, νῆσσα 124*.
νίδες 83 sq.
νικαίη 313.
νίκαστρον, νίκεστρον 451.
Νίκη, Νίκαια mulierum nomen 313.
νίν νῦν sim. 53. 540.
νίφω, νείφω 415*.

νίφα, ninguis 114.
, urbs 114.
ῖίτης c. neutr. 265.
καὶ δίκη 535*.
ερός 42.
κάμνειν 510.
ς 349.
358*.
II. declin. 173.
ρ (νυκτὸς) καὶ μεθ' ἡμέραν
. 62.
ος 355.
ζω, νυσταχτής 19.
νύχος 107.
: 395*.
249.
206.
77.
τλήξ 279.
et deriv. 118.

Ξ.

e ζ 32. ξ et ψ 124. — ξ item 12. non purum in termin.
sq.
;, sextarius 18.
ς, Sextus 18.
ξ, ξέστιξ, Cnid. nom. 18.
αι, sim. 21 sq.
η, ξηρήνη 20.
90.
8.

ής 333*.
ος, ξυζυγεῖς 32.
ήξ 279.

O.

atum 30. 539.
α 337.
155.
ον, ὀγκαῖος 340*.
τής 449. 452.
e ι 24. ante οι 28.
250.
ὸς, ἡ 550.
μός 416 et not.
: 349.
ότερος 14.
οἴμη, οἶμος 393.
ίχλη 466.

οἰνόπεδον, οἰνοπέδη 376.
οἰνοπλήξ c. neutr. 285.
οἰνόφλυξ 282.
οἰοβουκόλος 373.
οἶς 93.
οἰστρόπληξ 279.
οἶτος 349.
ὄκνος, ὀκνός 345.
ὀκρίβας 80*.
ὀλίγος p. μικρός 553.
ὀλέσκω 435*.
ὀλίζων 555.
ὀλκαδοπιττώτης 448*.
ὀλκάς c. neutr. 263.
ὀλμειός, Ὀλμειός 323.
ὀλολυγών unde 132*.
ὀλόνυκτος 281.
ὀλοοίτροχος 539.
ὅλος καὶ πᾶς 61.
Ὀλυμπίειον 28.
ὁμαδόν 153*.
ὁμήλικος 289.
ὁμηρομάστιξ 280.
ὁμιλέτης 437.
ὄμμασι θεᾶσθαι, sim. 527.
ὁμογνήτη 459.
ὁμοιοκατάληξις 373.
ὅμοιος καὶ ἴσος 62.
ὅμοιος καὶ παραπλήσιος 62*.
ὁμόχρους, αἱ 174.
ὁμόχρων, τό 256.
ὀμφακίς, ὀμφακῖτις 51.
ὄμφαξ, ὀμφάκη 148*.
ὀμώμομαι 11.
ὀνάγρα 375*.
ὄναγρος 370.
ὀνειδείη 322.
ὀνινάναι 12.
ὀνίσκω, ὀνίνημι 205.
ὀνοθήρα 375*.
ὄνομα 426.
ὄνομα καὶ πρᾶγμα 65.
ὀνόματα καὶ ῥήματα et ord. inv. 58.
ὀξεῖα 354.
ὀξυόδους neutr. 248.
ὀξυπλήξ 279.
ὀξυπύνδαξ, ὀξυπυνδάκωτος 284.
ὀπή, ὀπαία 309.
ὅπη καὶ ὅπως et vice versa 57.
ὀπίπας 542.
ὀπιπῶ 542.
ὄπις 541.
ὀπισθέναρ 44. 207.
ὀπισθότονος 387.
ὁπλοφόρη 462.

ὄρεες p. ωρεες 78*.
ὀρειπέλαργος acc. 378.
ὀρθοδίκαιος 247*.
ὀρθοπάλη 370.
ὀρθοκραίρη 465 sq.
ὄρθος notio supprim. 165.
ὀρθριοκόκκυξ 282.
ὄρκυν, ὄρκυνος 138.
ὀρνιθοθήρα 375.
ὀρνιθοθῆρες 180.
ὄρνις, ὄρνιξ 126 et not.
Ὀρτήσιος, Ὀρτήνσιος 32*.
ὄρτυκες 124*.
ὄρυξ 131.
ὄρυξ et compos. 282.
ὀρφέες 544.
Ὀρφήν i. e. Ὀρφεύς 191.
ὀρφναία 312.
ὄρφνη, ὀρφναία 358*.
ὀσία 362.
ὀστοκόπος 333.
ὀσφνῆξ 279.
ὀτρεύς 235 sq.
ὀτρυντύς 440.
οὔασιν ἀκούειν 530.
οὐδαμῇ οὐδαμῶς 57.
οὐλή 355.
οὐλόχυται, non οὐλοχύται 456.
ουρ terminat. 76.
οὖραξ 141*.
οὐριθρέπτη 455.
οὖς 93.
ὀφθαλμαλγία 19.
ὀφρύς 542.
ὄψ 115. p. ὄψις 169.
ὀψέ, ὄψι 119.
ὄψις i. q. θέαμα 512.

Π.

Π repetitum 13.
παγκάλη 472.
πάγχυ, πάμφι 119*.
παιάν neutr. 190.
παιδεία i. q. παιδικὴ ἡλικία 359.
παῖδες καὶ γυναῖκες, γυναῖκες καὶ παῖδες 64*.
παιδεύματα πόντου, ἰχθύων, pisces 552.
παιδιᾷ παίζειν 524.
παιδολύμας c. femin. 268.
παιδοτρίβης, παιδότριψ 293.
παιδοφάγος 282.
παίειν τινὰ πολλὰς πληγάς 520.
παλιγκώτατον 39.
παλιμπνοίη 465.
παλιμποίνη 465.
παλίμπους 383*.
παλίῤῥυτος 431.
Παλλὰς Νικαίη 313.
παμβώτωρ c. fem. 273.
παμποικίλη 472.
πόμπολυ λίαν 62*.
παμφαλάω 542.
Πᾶν, urbs 71.
πάν 79.
παναγρεύς, παναγρής 264.
παναίθη 472.
Πανάκεια 462.
πάναξ 139.
παναρκέτη 472.
πάνδοκος, πανδόκος 139.
πανθήρ, πάνθηρ 211.
πανθοίνη 465.
πανοικία 365.
πάντα ταῦτα, ταῦτα πάντα 65.
πάντα πάντῃ, πάντῃ πάντα, sim. 56. 540.
παντάρβη 463.
πάνυ σφόδρα et σφοδρῶς 62.
πάξ 97.
παπταίνω 542.
Πάρ 74.
παραβλητός 486.
παραδεικνυτέον 479*.
παραδεκτός 490.
παραιβάδης 155.
παρακελευστός 489.
παραληπτή 487.
παραλλήλη 471.
παράλογος 384.
παρανῆται 356.
παραπαστός 493.
παραῤῥητός 480. 481.
παρασκευαστός 489.
παραστάς 79.
παράστας et παραστάτις 268*.
παρασύμβαμα 423.
παρατελευταία 470.
παραφράστης, non παραφραστής 448*.
παράφρονοι 181.
πάρετος 481.
παρηΐς, παρειάς 24.
παρήλικος 289.
παρήλιος 383.
παρηορία 365.
πάρθενος ἀπάρθενος 229.

πιος 383.
μοία 470.
πάται 356.
ῖναι 181.
pater 78.
·αλέτης 44.
αλος 125.
ιας, Πάνσας 32*.
υδίη, πασσυδίην 364*. 365.
ά, πάστη 351*.
άς 79 sq.
ρ 428*.
αλοίας, ἡ 268.
οφίλη 466.
οφόντης c. femin. 268.
ρίψ, πεδοτρίψ 292.
ιεύς, Πειραιεύς 27.
ις, πείρινθα, πείρινθος 167.
87*.
όβαψ, πελεθοβάψ 292.
ε acc. 547.
ας, πελεκανός 139.
, πελίκη 145.
ς, πελλός 343. 344*.
140.
ειν (πομπήν) 503.
ίς et πέμφιξ perm. 126.
τατος 264.
82. 164*. c. neutr. 264.
ια 322.
ιπται 13.
ται 13.
σθαι 548.
ιπα 13.
ν 352.
η 140.
ιρετός 478.
πτος, περίαπτον, περιαπτόν
. 498.
όλαιον i. q. περιβολή 311.
ραπτός 490.
ρομος 380. 386. 547.
ιτικός 441.
ος 94.
έτη 475. 550.
ετος, ἡ, περιθετή, περιθέτη 476.
ηπος 383.
ύστα, περίκλυστος, ἡ 474.
ιόνες 203.
ιπής 472.
ηπτός 486.
ιίπη 472.
στη, περιξεστή 473 sq.
ιστος 493.
νευμονία 365.
περιπνεύμων, περιπνεύμονος 333*.
περιῤῥηδής 156.
περιῤῥύτη 474.
περίῤῥωξ 283.
περιστατός, ἡ 477.
περίστιξ 280.
περίτροπος 386*.
περιφόρητος, περιφορητός 493.
περίχθων 382.
περίχριστος 492.
πέρκνος, περκνός 341. 344.
πέρκος, περκός 344.
Περσής c. neutr. 265.
πέσκος 17.
πέταλοιν 175. 177.
Πέταος p. Πέτεως 159*.
πέταυρον 291.
Πέτης 159.
πέτρη p. πέτρος 560.
πεφιλιππῶσθαι 50.
πῇ καὶ πῶς, πῶς καὶ πῇ 57.
πηκτή, πάγη, παγίς, πηκτίς 352.
353.
πηρίν 72.
πῆς i. q. παῖς 82.
Πίμπλα, Πίμπλεια 321*.
πιννυτή 360.
πίπας 542.
πιπάω, πιπῶ 542.
Πιτθεύς, Πιθεύς 33*.
πίσον, πιστική a πτίσσω 31.
πίττω et πτίττω conf. 31.
πιφάσκω, πιφαύσκω 37.
πλαγιοφύλακος 284.
Πλάγξ 109.
πλάκαι 141.
πλακοῦς 251.
πλακτός p. πλαγκτός 558.
πλάξ, ἡ 94.
πλάτη 350.
πλάτυμα 421. 422.
πλέες ex πλέονες 48.
πλειονότης, πλεότης 48.
Πλεισθενίδης, Πλησθενίδης 5*.
Πλεῖστος, Πλειστός 350.
πλεῖστος καὶ πολύς 558.
πλεκτή, πλέκτη 352.
πλεονασμός et μεταπλασμός conf.
175*.
πλεότης 48.
πλῆθος πολλοί, πλήθει πολλοί 528.
πλήρης p. πλήλης 9.
Πλησθενίδης 5.
Πλητονεῖκα 5*.

πλινθοβάψ 292.
πλίξ, *plix*. 103.
πλιχαί et πλιγαί 103.
πλόμενος 166.
πλοῦς, III. declin. 173.
πλῦμα, πλύμα, πλύσμα, πλυσμός 419.
πλύνον πλύνειν 506.
Πλωθεύς, Πλωθειεύς 26.
πλώς 82. 87.
πλῶς, πλῶτα 87.
πλωτή 124*.
πνιγή 104.
πνίξ, πνιγή 103.
ποδάργη 466.
ποδαργία p. ποδαλγία 10.
ποδοκτύπη 463.
ποιεῖν et ποιεῖσθαι 508.
ποιμάνωρ 218 sq.
πόκες, πόκαι 106.
πόλεμον πολεμεῖν 502. 506.
πόλιον, πολιόν 340*.
πολλοὶ πολλά et sim. 56 sq.
πολύαιξ, πολύαιγος 278.
πολυάκανθος 376.
πολυάστηρ 212.
πολυαῦλαξ c. neutr. 284.
πολύγελως 259.
πολύγναμπτος, ἡ, πολυγνάμπτη 459. 550.
πολυδένδρεσσι 179.
Πολυδεύκης, Πολυλεύκης 155*.
πολυήλατι, τῷ 180.
Πολυθερσείδης 6.
πολυκλαύτη 459.
πολύκλειτος, ἡ, πολυκλείτη, πολυκλειτή 550.
πολυκρότη 466.
πολυλαΐα 228.
πολύλεξις 226.
πολυμήλη 465.
πολυμνήστη 457.
πολυξένη 467.
πολυόδους neutr. 248 sq.
πολυπάταγι, τῷ 180.
πολυπίδαξ, πολυπίδακος 284.
πολυπτώξ 282. 283.
πολυῤῥαθάμιγξ 280.
πολύῤῥην 195.
Πολύῤῥηνα, Πολύῤῥην 168.
πολύς cum adjectiv. 60. 558.
πολυτιμήτη 460.
πολύτλας 172.
πολυτλήτη 459.
πολύφερβος, πολυφέρβη 461*.
πόμα, πῶμα 425.
πόνους πονεῖν 507.
ποντίφιξ, ποντίφεξ 542.
πόρ i. e. πούς Lac. 76. 79.
πός i. q. πούς 79. 86.
πότης et πώτης 444 sq.
πούς 93. πούς i. e. πορεία 124*. 383*.
πρᾶγμα καὶ ὄνομα 65.
πραίτεξτον, πραιτέξτατος 18.
πράμνιος 331.
Πράξ 96.
Πράς, Πρᾶς 78 et not.
πράσσω 401*.
πρεύς 93.
πρῆθμα 427*.
Πρήν 72.
πρίγκιψ 100.
πρίν 72.
πρίων acc. et declin. 554 sq.
προάγων, προαγών 201 sq. 545.
προαιρετός 479.
προβόλαιος i. q. πρόβολος 311.
πρόβαλος, πρόβαλλος, προβαλλός 10 et not.
προβλής 236.
προγόνη 553.
πρόδομος 381.
πρόδρομος 381.
προθεσμία 365*.
Προικόννησος pro Προκ. 106.
προίξ, προῖξ 100. 105 sq. 280.
πρόκνις, προκνίς 98.
προκρόσση 473.
πρόκνυες 383.
προμάλαγγες 81*.
Προμηθείδης, Προμηθίδας, Προμαθίδας 6.
πρόναος 381. τὸ πρόναον 547.
προνομαία 311.
προνομή et προνομαία conf. 311.
πρόξ 106. 542.
προόδους, ἡ 248.
προπάτωρος, τοῦ 216.
πρόποδες 383.
πρόπομα 425.
προσεικέλη 471.
προσεῴα 470.
πρόσθετος, προσθετός 492*.
πρόσθετος, ἡ, προσθετή 476.
προσκυνητός 494.
προσομοία 470.
προσποίητος, προσποιητός, ἡ, προσποιητῶς 493. 551.
προσπορπατός 489.

χισμα et πρόσχισμα 17.
χών et προσχών 17.
αμα 423.
άς 79. 268*.
άτην et προστάτιν conf. 271.
άτης cum feminin. 270.
θεγκτός 489.
υξ 282.
πατα, προσώπασι et προσωπά-
176.
πεῖον et πρόσωπον 323.
πίς, προσωπῖτις 51.
κτος, προτακτός 491.
νθης de fem. 272.
τελέκει 9*.
νος 387.
της, ή 268.
η 379*.
υς, ή 386.
μα 420.
ιτη, Πρυχυτή 456 et not.
ἴων 248.
ήβη 466.
πρῶν 71. 73.
acc. 73.
α 147.
ή 108.
α, πρῷρα 215*.
ειλεια 29*.
ύθρονες 180.
ος καὶ μόνος, μόνος καὶ πρῶ-
65.
principio 31 sq. Latine quo-
lo expr. 31.
ίδις 96.
96.
α 337.
φύτωρ 13. c. fem. 273.
72.
ειν, πλήσσειν, πτίσσειν conf.
ειν et compos. 31.
ειν, πτύττειν, πτώττειν 31.
; 110.
107.
et πύξ 32.
πτυχή 107.
σω, πτήσσω, πλήσσω. 31*.
τειν, πτώσσειν 31.
αλαζών 379.
τήν 107.
ς, non πλύελος 9.
76.
ιῖος, πυκνός 319.
πυκνός de pennis 319*.
πυκτίον, πυκτίς, πυκτός 31.
πυλαία, concio, non porta 311.
πύλαιος, πυλαῖος, πυλαία, πύλαια 342 et not.
πύλος p. πύλη 178.
πύξ, πυγμή, sim. 32.
πυοποιά 468.
πυρά, πυροῖς 175 sq.
πυργοκέρατα 179.
πυρέσσω 438.
πυρὶ πρῆσαι 523.
πυριάτη 352.
πυρφόρος 348*.
πύστεις — ἐρωτᾶν, πυνθάνεσθαι 521.
πφ 33.
Πώγων, Pogonus 148.
πώλης 134.
πῶλυψ 140.
πῶμα a πίω 392. πῶμα, πόμα 425 sq. 444.
πῶς ἄν οὖν οὐκ ἄν et πῶς οὖν οὐκ ἄν 130 et not.

P.

Ρ omiss. et adject. 14 sq. — ρ pro λ 10.
ῥά 120.
ῥάβδος 72*.
ῥαδές 156.
ῥάμα, ῥάμμα 422.
ῥάξ 95. Ῥάξ 96.
Ῥάρ, Ῥᾶρον 74.
ῥάσσω, ῥήσσω, ἀράσσω 402.
ῥαφιδεύς 19*.
ῥείς p. ῥίς 85.
Ῥεῖτοι, Ῥειτοί, Ῥειτοί 350 sq.
ῥέρασμαι, sim. 13.
ῥῆμος 439*.
Ῥηνεῖα, non Ῥηναία 302.
ῥῆνες, ἄρνες 439*.
Ῥήνη i. e. Ἄρνη 302.
ῥήξ 102.
ῥήτρα, εἴρη 439*.
ῥήψ 113.
ῥίν 196.
ῥιπτῶ 555 sq.
ῥίψ, ὁ, ή 114.
ρλ 33.
ῥοδίεσσι 178.
ῥοδωνία, non ῥοδωνιά 317.
Ῥοιτηΐς, Ῥοιτειάς 24.
ῥοῦς III. declin. 173.

ῤῥ, ῥεῤ, ῥερ 13. 14*. — ante ῥρ non praec. diphthong. 36.
ρσ in mediis voc. 32 sq. in termin. nominum 32. — ρσ, ρψ praec. longa syll. 35.
ῥυάς c. neutr. 262.
ῥῦμα, ῥύμα 419.
ῥυσά, ῥυσή 333*.
ῥυτήρ, ῥυστήρ 431 sq.
ῥυτός 349.
Ῥύψ 117.
ῥῶ et deriv. 72*.
Ῥών 73.
ῥώξ 108.

Σ.

Σ epentheticum in penultim. nomin. in της, τος, sim. 430 sqq. 435 sqq. — σ assumt. in term. nomm. 121. praemiss. in format. nomm. 402. cf. 321. — σ mobile in format. nominum in μα 393 sq. 397. 422. nomm. in της, τος, τηρ, τις, τυς 430 sqq. 439 sqq. 448 sqq. in τρα, τρις, τρον 451. in μων 452. in adverb. termin. 120. — σ paragogicum 17. — σ omiss. (aeol.) 17. in nomin. in της, τος 431*. — σ non purum in termin. 93. — σ et ϑ alternant in form. nom. in μα cet. 394. 397.
Σάϊς 90.
Σάκες 96. Σάκες, Σάκαι 147.
σαλαβινίς c. neutr. 263.
σαλαμάνδρα, σαλάμανδρα 212*.
σαλαμιναφέτης 428*.
Σάλαρς 94.
σάλπιγξ, tubicina 131*.
σάμβυξ, σαμβύκη 145.
σαμία 331 et not.
Σαμόθραξ, Σαμοθρᾷξ 277.
σάν 71. 79.
σαράκοντα (Neogr.) 43.
Σάρδιος p. Σάρδιδος 3.
σάρξ, σύρξ 111.
σαύσαξ 276*.
σείρ, serenus 75.
σειστός 348.
σεληναία 311 sq.
σεμναὶ ϑεαί 63.
Σέξτος, Σέξστος 18.
σεσοφισμένος 15. 17.
σεύς 92.
σῆμα 426.
σῆμα et σημεῖον 324.
Σῆξτος 18*.
σήρ, Σῆρες 75.
Σηροί 35.
σής, σῆς 71. τοὺς σῆς, σεῖς, σῆτας 81
σήψ, ὁ, ἡ 113.
σϑ insertum nom. in μα 393.
σϑενής 163. 164.
Σϑένιος 552.
Σιβαία 315.
σίγμα, σῖγμα 407.
σιδηροβρῶτις 238.
σιδηροκμής c. neutr. 264.
σίξω 407.
σικύς, σικυός 148.
Σιμηλίδας, Σειμηλίδας 6.
σῖμος, σιμός 344.
Σίμπλιξ 100.
σίντης c. fem. 267.
Σῖρες 76.
σκάλοψ, σπάλαξ 124.
Σκάρφη, Σκάρφεια 321*.
σκάς, κᾶσα, κύτος 80 sq.
σκάω et affinia 80.
σκεϑρός, σχεϑρός, σκεδρός 47*.
σκελέαι 356.
σκελετός 350.
σκέπα 132. σκέψ, σκέπα 112.
σκερολίγγες 280.
σκήν 72.
σκηπτοῦχος 15.
σκλ 34*.
σκληρός pro σκληλός 9.
σκνίψ 114.
σκοίψ 113.
σκολοπένδρα, σκολόπενδρα 212*.
σκόνυζα 406.
Σκύϑες 147.
σκυλακόδρομος 387.
σκῦλον, spolium 80.
σκώ 120.
σκώρ, σκῶρ 77.
σκῶρ, σκατός 80.
σκώψ, σκῶπος 136 et not.
σλ, σν 32.
Σμιγόλας i. q. Μισγόλας 414.
σμίγω 414*.
σμικρὰ καὶ φαῦλα 60.
Σμύ 120.
σμυρνίον, σμυρνεῖον 324.
σμῶς 88.
Σούβουρ 76.

'α 362.
94.
τον an pro σπάρτος 263.
79.
'et affin. 80.
:ῆς 163. 544.
non σπεῖι 24.
'ς 161.
ς, σπίνος 341.
σιλαύρα 464 et not.
ιδή 155.
120.
'ῆ σπουδάζειν et παίζειν 524.
te cons. 17. praecedente diphngo 36.
llabam non ordiuntur sequenis in proxima σμ, στ, τμ, δμ, 394 fin.
:, στάς 149. 156.
ρά 350.
88 sq.
94.
70. 79. 149.
στατίτης, στατίνη 89.
ν ἑστάναι, ἵστασθαι 516 sq.
ς, στατός, στατή 348*.
νη 340.
ί acc. 547.
subst. 361*.
στέαρ 75.
429.
α 406.
ων decl. 347. 546.
103.
γοποιός 48.
104.
ή, στύπη 324*.
ικρος 43.
κ 426.
ργος 10.
ιλίμνη 370.
ιξ, τό 275.
ντέα 550.
ξ 97. 109.
ταίγλη 464.
τιος, Στρατιά 552.
: 105.
βός 546.
ς 93.
ξ 108.
ρνός 547 sq.
ματόδεσμος 377.
107.
η, stupa, stipa 324*.
στυππεῖον, στύππη 324.
στύραξ, τό 275.
στύψ 117.
σῦαξ 276*.
συβότης, συβώτης 429*.
συγγνωστός, ό, ή, συγγνωστή 486. 551.
συγκαλυπτός 489.
σύγκλυς neutr. 254.
συγκομιστός, συγκόμιστος 489.
συγκοπτός, σύγκοπτος 489.
συγχριστός 492.
συζύγιος 286.
συλωπία 44.
σύμβαμα 423.
συμβαματικός 423.
συμβλητός, ή, όν 486.
σύμμικτος, συμμικτός 493.
σύμμιξ 280.
συμφερτός, ή, όν, σύμφερτος, ον 481 sq. 488 sq.
συμφόρητος, συμφορητός 493.
συναγυρτάς 489.
συναπτός, ή, όν, σύναπτος, όν 497 sq.
συνάωρ 216.
σύνερξις, non σύνειρξις 36.
σύνδετον, συνθετόν 491.
συνερχθείς, non συνειρχθείς 36.
συνετός, συνετή 485.
συνεύνη 473.
συνήλικος 289.
συνθέτη 476.
σύνολη 471.
σύντριψ 292.
Σύρ, σύρ, σύρη 77.
Συρακώ 115 sq.
σύριγξ i. q. συριγμός 131.
σύρξ 111.
συῤῥάδιος 77*.
σύῤῥαπτος, συῤῥαπτός 493.
σύρτις 549.
συσπαστός, σύσπαστος 490.
συστάδες 79.
σῦφαρ 206.
σφ latine *f.* 84*.
σφαῖρος, σφαιρός 341.
σφάξ 97.
σφήξ 102. σφηκός 136.
σφίδες 83 sq.
σφίζω, σχίζω, *findo*, *scindo* 83*.
σφραγίζω, σφρηγίσσατο, ἐπεσφρήγισσε 547.
σφράγιος 51*.
σφραγίς 402. σ., terra Lemnia 51.

Σφραγίτιδες, Σφραγιδίτιδες 50.
σφύξ 108.
σχέδιος 156*.
σχέθω 46*.
σχίδα 83 sq.
σχινοτρώξ, σχινοτρώκτης 283.
σχλ 33.
σχν 12.
Σωδάμας 173*.
σῶδες 88.
σῶες 173.
Σώρ, Σόρ, Σούρ 77.
σῶς 88.
Σώτας, Σωτέας, Σωτάδης 6*.

T.

T interpos. 31. 32. auxiliare 121* sq. 140. insert. adject. in *ιαιος* 29. insertum in format. nomm. in *μα, μος, μη* 393 sq. — *τ* repetitum 9*. 31. omiss. 31. 94 sq.
τάγγα, ταγγά 341.
ταμεῖον 28.
τάξει τετάχθαι 524.
τάξιν τάττειν, τάττεσθαι et *εἰς τάξιν τάττεσθαι* 517.
ταράσσω 403.
ταρβής 164.
τάρροθος 166.
ταρτημόριον 43.
ταρφέες 161.
τάρων βόλων i. e. *τεττάρων ὀβόλων* 43.
Ταῦξ 100.
ταυρεία 353*.
Ταΰς, ταῦς, ταΰγετος 91.
Ταφίς, Ταφῖτις 52.
τάφος a *θάπω* 47.
ταχύς a *θέω* 47.
τεθάφαται 46.
τεθμός 394.
τέκνα τίκτειν 505.
Τεκτόσαξ, Τεκτοσάγης 148.
Τελέσας 348*.
τελέσκω 435*.
τελεστής 125.
τελευταία, ἡ 315.
Τελλήν, Τέλλην 192.
τέλος καὶ ἀρχή 64.
Τελφοῦσα 47*.
Τελχῖνες, Θελγῖνες 47*.
τεμένιος 22 sq.
τένθης 134.
τερεινός, τερεινότερος 139.
τέρην neutr. 194.
τέρμα 426.
τετάχθαι τῆς πρώτης τάξεως 517*.
τετέλεκε 9*.
τετραέλιξ 280.
τέτραξ 141*.
τέτραχμον 43.
τετροφέναι 509*.
τευχηστής 449.
τηλεκλείτη 456.
τηλεκλειτός, non *τηλεκλητός* 457*.
τῆλυ, τῆλε 119.
τηλυγέτη 459.
τθ 33.
τί τις ἂν εἴποι, τί ἂν τις εἴποι 60.
τιβήν, τίβηνος, τριβήν 138.
Τιθορέα, Τιθοραία, Τιθορεύς, Τιθοραιεύς 27.
τίλτον, τιλτόν 353.
τιμάωρ 216.
τινακτοπήληξ 278.
Τίρυνθα, ἡ 144*.
Τίρυνς 94. 167.
Τίται, τιτᾶνες 548.
Τιτανόπαν, Τιτανοπάν 190. 361.
τίτης 428. 433. 548.
Τλής 82.
Τλῶς 87.
τμήγας 134 sq.
τμητης 135. 548.
τόλυξ 127.
τοναία 314 sq.
Τράλλες 70.
τράπεζα 44.
Τραπεζοῦντα, ἡ 144*.
Τρεύς 235.
Τρῆρες, Τρᾶρες 75.
τρήρων a *τρέω* 111.
Τρῆς 81.
Τρητός, mons 332*.
τριάξ 140.
τριγλώχιν neutr. 204.
τρίγχος, θριγκός, θρίγγος 47*.
τρίγξ 104.
τριεραρχίας τριηραρχεῖν 504*.
τρίκλινος 381.
τρίοψ 290 sq.
τρισοιζύρη 472.
Τριτογένεια 30*.
Τροίζην, Τροίζηνος, Τροίζηνα 146. 148.
Τροιζήν, Τροίζην 193*.
τρόπα, τροπά adv. 155.
τροπάδια 154.

τροπαῖαι 357.
τροπαία (αὔρα) 314.
τρόπαιος, τροπαῖος 340*.
τροπική, curvula 333.
τρόφι 115. τρόφι et εὔτροφι 165.
τρόψ 115.
τρύβλη a τρύψ 117.
τρυγί 117.
τρύξ 107. 117.
τρυφάλεια 322.
τρύψ, trua, trulla 117.
τρώξ, ὁ, τρῶγες, τρῶκται 104. 108. τρῶγες, αἱ, τρῶγλαι 108. 117.
Τρωΐς adj. 88.
τύλη et τύλειον 324.
τύπης 135.
τύπτειν τινὰ πολλὰς πληγάς 520.
τυραννοδιδάσκαλος 536.
τυρόεις i. q. τυρός 306.
τυρόκνη 116*.
τυχεῖν p. εὐτυχεῖν 165.
τωθάζω 47.

Υ.

Ῡ iteratum 30. anceps in verbb. et nomm. 400 sq. correptum ante ξ̄ et ψ̄ 409 sqq. in penult. nomm. in ῡτης, ῡτηρ sim. 431. nomm. in ῡμα 417 sqq.—ῡ et ᾱ conf. 282.—ῡ Aeol. pro ō 34*. — ῡ transit in β̄, φ̄ 123. latine o, oe 123.
ὑάλωψ 291.
ὕβος adj. 341.
ὑβρίζοντες ὄνοι 41*.
ὕβριν ὑβρίζειν 506*.
ὕβρις s. ὑβρίς, nomen avis et canis 41*. ὕβρις, ὁ ibid.
ὕβριστις 443.
ὕβριστος, ὑβριστός, 40 sq.
ὑβριστότατος, ὑβριστικώτατος 40.
ὑγεία 28.
Ὕγνης, Ἴγνης 81.
ὑγρά 350.
ὑδεροῦς 333*.
ὑδροδόκη 375.
ὑδρορόη 379 et not.
ὑδροφόβας 333*.
ὑελίς, ὑελῖτις 52.
ῡι non ante cons. 143*. in fine vocabulorum ibid.
ὑλίαι i. q. ὅλαι, soleae 34*. 338*.
ὑπαλπεία 470.
ὕπαντρος 382.
ὑπαρκτός 494.
ὑπάτη, ὕπατος 356.
ὕπεαρ 34*.
ὑπελθετέον 479*.
ὕπερα, ὕπερον 355*.
ὑπεραρχαία 470.
ὑπέρβατος, ὑπερβατός, ὑπερβατή 484 sq.
ὑπερβατῶς 484.
ὑπερβολαία 470.
Ὑπερβόρεος, Ὑπερβόραιος 220.
Ὑπερθεμιστοκλῆς sim. 236.
ὑπερθέρμη 471.
ὑπερκάλη 471.
ὑπερύθρη 471.
ὑπερφυής c. alio adject. 541.
ὑπηοίη 470.
ὑπόγνυθα 154*.
ὑπόδεμα 417.
ὑπόδεσις 420*.
ὑπόδρομος 381.
Ὑποθῆβαι 383.
ὑποληπτός 487.
ὑπόλογος 384*.
ὑπομαζοί 384.
ὑπομονητός, (ὑπομενητός) ὑπομονητέος, ὑπομονητικός 494 et not.
ὑπόνομος 387.
ὑπόπλατυς, ἡ 254.
ὑποπύθμενες, ὑποπυθμένες 195. 384.
ὑπόστατος, ὑποστατός 476*.
ὑποτελεία 470.
ὑπότραχυς, ἡ 254.
ὑπονδαίη 470.
ὑποφάτιες 441.
ὑποφαύλη 471.
Ὑποχαλκίς 383.
ὑπωρείη 470.
Ὑῤῥάδιος 77*.
ὕῤῥαξ, ὕραξ 77*.
ὕρχα, non ὗρχα, orca, urceus 34.
ὕρχη, ὕργη, furca 34*.
ὑσθλός 436.
ὕσκλος i. q. ὄχος 34.
ὕσμα, ὕμα 420*.
ὕσχλος, ὕσκλος 33 sq.
ὑφηνίοχος 383.
ὕφορμος 386.
ὕψ, seps 132*.
ὑψικόμη 465.

Φ.

Φ̄ et φ̄, θ̄, χ̄ sese excipiunt 45. cf. 257.—

φ mutatur in π 45* — φ et χ commut. 83. 119*.
φάγος acc. 135*.
Φαίδρανδρος 19.
φαίδρυμα 422.
Φαίνων decl. 347.
φάλαγξ, φαλάγγη 145.
Φαλάκρα, Φαλάκραι 343*.
φαλακρός, φαλακρά 42.
Φᾶνος, Φανός 342.
Φᾶρ 74.
φάρκες 111.
φαρμακῖτις 52.
φατέος, φατειός 323.
φάτης 427.
φάψ 111.
φάω 543.
φέρειν καὶ ἄγειν 62.
φέρσω 33.
φεύγων ἐκφεύγω et sim. 532.
Φεύς 92.
Φηρήν, Φηράς, Φαράς 20.
φῆρος, far 74.
φθάνω, φθασθῆναι 46*.
Φθάς 78.
Φθείρ (mons) Φθῖρες 74. Φθείρ, Φθίρ nom. propr. 76.
φθείρ 74 sq.
φθειροί 35.
Φθῖες, Φθῖοι 83.
φθίθω 46*.
φθίνασμα 436.
Φθίρ, Φθῖρες 76.
φθοῖς 93.
φθόρος, φθορός 345.
φιλαναλωτής 448*.
φιλεκκλήσιος 233.
Φιλιστίδης p. Φιλιστείδης 7.
φιλοβασιλεύς 232.
φιλογέλοιος, φιλόγελος 259.
φιλομεῖραξ, φιλομειράκιος 284.
φιλομεμφότατος 10*.
Φιλομηδίδας 6.
Φιλομηλείδης 6 sq.
Φιλομηλεύς 7.
φιλοξένη 467.
Φιλοποίμενος i. q. Φιλοποιμήν 196.
φιλοπότης, φιλοπώτης 445.
φιλοτήξ 279.
φιλότιμος i. q. πολύτιμος 372.
φιλότρωξ 283.
φιλοφόρμιγξ 280.
φίλυδρα 465.
φίξ 103. 104.
Φίρ 76.
φιτροβάσταξ 277.
φιτυποιμήν acc. 195.
φλέβαν, φλέβαι 145.
Φλεγύες, Φλεγύαι 147.
Φλεύς 92.
φλέψ, ὁ 113. a φλέω 123.
φλοιός 341*.
φλόξ 106.
φλοῦς III. decl. 174.
φλύαξ 131.
φλύαρος, φλυαρός 345*.
Φνά 120.
Φνᾶ 78*.
φόβος de timore et terriculamento 512.
φόβον — φοβεῖσθαί τινα 513. φόβῳ φοβεῖσθαι 526 sq.
δες, φῶδες 93.
φοινικοβάλανος 370.
φοινικοῦς 286*.
φοῖνιξ c. neutr. 285. c. fem. 294.
φοινός 341.
φοιτάς c. neutr. 262.
φοῖτος 349.
φολιδωτός 550.
φονεύς, ἡ 272.
φόνον — φονεύειν τινά 515.
φόνος metonym. dict. 345 et not.
Φόρβαν, Φόρβαντα 173.
φορητός, ἡ 483.
φόρκες 111.
Φόρκος 342*.
φόρμιγξ et affin. 144*.
φόρτος 348.
φορυτός, συρφετός synon. 77.
φοῦ 120.
φοῦρκος 105.
φράγμα 402.
φραδής 166.
Φράδμων 551.
Φρασιηρίδης 7.
φράσσω 401 sq.
φρατρία 15.
φρέατος, non φρέαρος 14.
φρενολύπη 371.
φρενόπληξ 279.
φρῆγμα 402.
φρήν a φρῶ 72*.
Φρής 82.
φρίκες 105.
φρίν 84.
φρίξ, φρίκη 103.
Φρίξος, Φρίξα 404.
φρίσσω 404.

ῖν pro εὖ φρονεῖν 157. 165.
ς, φύρκες 105.
108. c. neutr. 265.
ος, Φρύξα 404.
ω 404.
φεύγειν 524.
' φεύγειν 502.
εια 322.
στρώς c. neutr. 274.
τρώξ 283.
, φῦμα 419.
τα φύειν 503*.
.08.
ς 105.
υ 33.
πεφυκέναι 524.
ξ, φυσίγγη 145.
πόντου, ἰχθύων de piscibus 552.
, φυστῆ 351*.
; 135*.
non φῶρ 77.
! 35.
φῶς et compos. 257.

X.

ite ϑ, φ et χ 45. — χ et γ
amut. in nomm. in μος et par-
perf. 395*. — χ et ϑ sese exci-
nt 45. — χ et φ commut. 83.
)*.
ραίη 42.
ρός 42.
ρότερος 40.
ομίτωρ 15.
ηδών et Καλχηδών 47.
δάμας, ἡ 262.
κρατι metapl. 224.
ίπτης 44.
δικός i. q. χάλυψ 316.
ιζήλη 466.
ίκισσος 378.
ιτύπη 463.
λαία 376.
ίνη 465.
ις 149.
ραία 313.
ώτης, χαριτοδότης, χαροδότης 429*.
κελαδεῖν 510.
ἄχαρις 229.
πη, Χαρόπεια 321*.
τος 137.
βδιος p. Χαρύβδιδος 3 sq.
Χᾶς 78*.
χάσμη acc. 395*.
χαυλιόδουν, χαυλιώδον 248.
χέδροψ 291.
χειμερία 358.
χείρ 75.
χειράπους p. χειροπόδης 49.
χειροτονητή 460.
χειροί, χεροί 35.
χειρωνάκται 181.
χελιδονίαι, χελιδόνιαι, χελιδονίας 357 et not.
χελῶνα, χελώνην 146.
χεραψός 333*.
χέρηα, χέρεια, χέρηϊ, χέρεια 24. 48.
χερνής 260.
χέρνιβος, χέρνιβον 293.
χέρνιψ 114. 293.
χέρς 94.
χεῦμα 420.
χήν a χαίνειν 138.
Χήν, Χῆναι 145.
χήρ 75.
χήραψ 289.
χῆτις 166.
Χθονία, dea 318*.
χιλιοδύναμις 197.
χιλιοναύτης c. femin. 268.
χλωρός 341. acc. 343.
Χνά 120.
Χνᾶ 78*.
Χνᾶς 78.
χόαν p. χοᾶ 142. 543.
χοεύς decl. 233. ὁ, ἡ 234.
χοίνικες, χοινίκαι 141.
χολέρα, χολερά 355.
χορδαψός, χόρδαψος 333*.
χρεῖσαί i. e. χρῆσαι 85.
χοροίτυπος acc. 557.
χρέμψ 119.
χρήματα καὶ κτήματα 58.
χρής 82.
χρῆσθαι δίκῃ καὶ νόμῳ 535*.
χρίω, χρῖσαι, χρεῖσαι 415.
χροῦς et compos. 256. 545.
χρυσάωρ, χρυσάορος 217.
χρυσοδέτη 457.
χρυσοκόμη 466.
χρυσομίτρη 466.
χρυσῶπις c. masc. 269.
χρῶμα 392.
χρώς et comp. 255.
χῦμα, χύμα et compos. 419 sq.
χύσις 420 et not.
χών 73.

χώνεια 322.
χῶνες 72.
χώρα καὶ ὥρα 55*.
Χῶς, Χώς 87.
χῶς pro χούς 87.

Ψ.

Ψ seq. ψ 166. — ψ et ξ permutantur 124. — ψ non purum in term. 119.
ψάγδαν et ψαγδάν 190.
ψάκτα 351.
ψάμμη acc. 396.
ψάμμος 394*.
ψάρ et ψήρ 20.
ψᾶροι, ψᾶρες 137.
ψαφαρά 350.
ψευδής 161. 164 sq. 166.
ψευδόπυρα 262.
ψεῦδος non adject. 161. 543. adverbialiter 544.
ψῆρες, ψᾶρες 20.
ψῆσσα a ψάω 124*.
ψίδες 83 sq.
ψίθυρ 137. 217.
ψίξ, ό, ή 104.
ψό i. q. ψόθος 116.
ψύκτα 351.
ψυκτήρ 420.
ψυχμός, ψυγμός 395*.
ψύχρα 350*.
ψωμός 392.

Ω.

Ω pro α 282 sq. Aeol. pro ου 87.
ὦ τᾶν 440*.
ὦα, ὄα 337.
ὠκυθόη 462. ὠκύθοος acc. ib.
ὠκυλόχεια 214.
ὠκυπέτεια 550.
ὠλήν, ὠλένη 146. 192.
ὦλξ, ὦλξ 111.
ὠμήστης, ὠμηστής 450.
Ὦν 73.
ὦπα, τά 117.
ὦρ 78.
ὥρα suppl. 359.
ὥρα καὶ χώρα 54 sq.
ὡραία 312.
Ὠρείθυια 377*.
ὦρες 78.
ὡς εἰπεῖν ἔπος, λόγῳ sim. 59.
ὥστ' ἐστί, ὥστε ἔστω 20.
ὤτοις 174.
ὦχρος, ὠχρός, ὤχρα 341.
ὤψ, ό, ή, ὠπός et ὦπος 117. 542.
ὤψ 169. neutr. 117.

II. INDEX LATINUS.

A.

Ablativus nominum localium pro nominat. 144*.
accentus adjectiv. et substant. variat. 340 sqq. cf. 475.
acc. adj. verbalium cum praep. compos. 473 sqq.
acc. adj. verbal. in τος ap. Aeoles 494.
— — — synthet. et parasynthet. 494 sq. 498.
acc. adj. compos. in ην et ηνος 195.
— — — in υς 199.
— — in ανος 551.
— agnominum et proprior. 324 sqq.
— genitiv. III. decl. 73. 109. 117 sq.
— — monosyllaborum 71. 73. 86.
— nominum in αιετος 378.
— — in αιος 342.
— — in αῖς et ηΐς 90 sq.

acc. nom. in αν 189 sq.
— — in αξ 275.
— — in εια 354. 463 et not. 470 et not.
— — in ετος 479 sqq.
— — in ην 191 sq.
— — in ηξ 279.
— — in ης 83.
— — in θμος 427*.
— — in ις 241 et not.
— — in μη et μος 395 sq.
— — in νος 344.
— — in ξος 404*.
— — in ουσα, ουσσα, ουττα 335*.
— — in πος 249.
— — in στις 443. et στης 449.
— — in τησ et στης 432*. 444. 447 sqq.
— — in τις 447.
— — in τος 351*.
— — in τρα, τρις, τρον 451.
— — in ψ 289. 291 sq.
— — in ψος 333*.
— — in ωξ 282 sq.
— — animantium ex epithet. 343 sq.
— — compos. in αια 464*.
— — — in βλης 83. 337.
— — — in δρομος 387.
— — — in ης 236.
— — — in ις 240.
— — — in κλεις 231.
— — — in κρας 224.
— — — in μητις 240.
— — — in πους 249.
— — — in σφαξ, σχις, κνις 97 sq.
— — — in υς 251.
— — — in φανη 379.
— — — e praep. et nom. 381.
— — contract. in η, α etc. ap. posterior. 336*. cf. 337.
— — monosyllaborum variat. 71. 77. 83. 86. 87. 88 sq. 92. 93. 99. 100. 106. 109. 111.
acc. nom. propriorum in δαιος 229*.
— — — in κος 49.
— — — verbalium 481.
— — topicorum 343.
— — — in αιον, αιος, ειον, ειος 340*.
— — ventorum in ιας 269*.
— — verbal. compos. in η 379 sq.
— — — in ιξ 280.
— — — compos. in μος 377 sq.
— nominativ. pluralis adjectiv. et substantiv. div. 355 sqq. 473.
— nominat. et vocat. divers. 185.
— vocativi nomin. in ετης 185.
— retractus in compos. 83. 109.
— mutatus cum genere 345*.
— — ex elisione 198.
accusativus nominis verbo eiusd. etymi addit. 516 sq.
— in appositione 519 sq.
— pro vocativ. 455* sq.
— III. declin. in αν pro α 142. 543.
acephala cf. nomina aceph.
adjectiva in αγος pro αξ 284.
— in αδιος 77*. 156*. αιδιος, εδιος, ιδιος, υδιος 156.
— in αιξ, εξ, ιξ, ηξ, οξ 278 sqq.
— in αιος 319.
— in ακος pro αξ 284.
— in ακρος, ικρος, εκρος, υκρος 42.
— in αξ 276 sqq.
— in αρ et αρος 208.
— in ας 220 sq. (ας) et αδης 155 sq.
— in αχρος, ιχρος etc. 42.
— in αψ, εψ, ιψ, ηψ, υψ, ωψ 292 sqq.
— in δος 149 sq.
— in ια compos. 233. in εια et εσσα 214.
— in κος 322 et not.
— in ειρ et ειρος 209.
— in ην, ενος, ηνος 295. 296.
— in ης et ητης 280.
— in ηρ et ηρος 211.

adject. in ης simplic. 158 sqq. compos. 82.
— in ῆς 164.
— in ης, ητις 238.
— in ιν et ινος 196 sq. 199. 200.
— in ιξ compos. 285.
— in ιος pro subst. 305. in ιος et ος non diff. 318.
— in ίς compos. 165. 240.
— in κος pro subst. 304 sq.
— in κρος et χρος 42.
— in οριος 219.
— in ος verbal. 10.
— in σις 227.
— in σιμος 394.
— in στος 41.
— in τος et τεος verbal. a praes. 479*.
— in υξ, υγος, υγης, υκος etc. 281. 286.
— in υρ et υρος 218.
— in υς compos. 254.
— in ων et ωνος 202.
— in ωξ 282 sqq.
— in ωρ 212 sq. ωρος, οριος 219.
— in ως 82.
— in α et υς verbal. 133.
— composita cum ἀνήρ 219 etc. v. compos.
— — e duobus adject. 368.
— — e praep. et nom. 382.
— — a II. pers. perf. pass. 42.
— — a praes. 10*.
— — pro simplic. 42*. 50.
— — c. notion. et termin. substantiv. 375.
— c. subst. quocum compos. 536. cf. 229 sq. 266. 366.
— c. subst. ejusdem etymi 535.
— cum synon. subst. quocum compos. 371. 372. 536.
— juxta subst. ejusd. etymi et synon. 529. 530. cf. 266.
— cum infin. verbi syzygi et synon. 529.
— cum adverbio suo 58.
— c. accentu substantiv. 341. 492.
adject. pro subst. 304 sqq. 308. 329 sqq. 336. 338. 475.
— pro subst. uni generi adstrict. 354 sq.
— a substant. formae mutatione discreta 346 sq.
— et substant. juncta 161. 543.
— et adverb. juncta 152*. 223. 560.
— in adverb. versa 120.
— a persona ad rem, a re ad personam translata 330*.
— solemnia nominibus agglutinata 372.
— neutrum mutuantur ab al. forma 264 sq.
— verbalia simpl. 158.
adjectivorum verbal. motio 482 sqq.
— — accentus et signif. 477 sqq.
— — gradus compar. 40.
adspiratae sese excipiunt 44. commutantur 45. cumulantur 46*.
adspiratio neglecta 34. 46.
adverbia in α 163.
— in α, δα, δην, δις 131.
— in ας 154*.
— in αδεια, αδις, ανδις 154.
— in δα, δον, δην 152 sqq.
— in ε 119.
— in ινδα, ινδην, νθα 155.
— in ις 197.
— in ξ 131. et ψ 152.
— in υδον, υδα 155*.
— cum nomm. verbal. 151*.
— et adject. juncta 152 et not. 223. 560.
— pro adjectiv. 150 sq. 543.
— cum verbis, substant. et adject. ejusd. etym. 533 sq.
— cum artic. 152*.
— per particip. a Scholl. explic. 156.
— ex adjectiv. 119 sq. 152.
adverbiorum et nominum similitudo 120. 123.
adorea 365.
Aeoles 78.
Aeoles aspero non utuntur 34. 77*. metaplasm. frequentant 78. 168 sq. 182. accentum retrahunt 92. adject. verbalia gravant 494. δ in β mu-

tant 75. σ omittunt 17. υ pro α ponunt 111.
agnomina ex epithetis facta 342.
Alcmaeon 75. 541.
alienigena c. neutr. 266.
alliterationes v. paronom.
alternitas 3. 19.
amphibalus 10.
anadrome nominum (cf. parag.) 135 sq. 166. nomm. in αξ 284. in αρ 208. in αψ, εψ, ιψ, οψ, ωψ 293 sq. in ειρ 209. in ην 195 sq. in ηξ 285. in ηρ 211. in ιν 196 sq. 199. 200. in ιξ 285. in υξ 281. 286 sq. in υρ 218. in ων 202. in ωρ 219.
— nomm. composit. in ους 249.
— genitivi 136.
anas a nando 124*.
ancipitum quantitas v. quantitas.
andropyma in ις 41*. Aegyptia 367*.
andronymicorum formatio 5 sqq.
animalium nomina 331. cf. 41*. 343.
antae 162. 314.
Anxur Graece 76.
aphaeresis commenticia 156. 164. nominum aph. 115.
apocope ficticia 119.
apotrocta 70. 74. 77. 112. 115. 119. cf. 44.
appositio θὴρ λέων, sim. 266.
arbiter 15.
arferiae 15.
Aruns Graece 168.
Assir 76.
asymplocorum evitatio 166.
asyntaxia consonar. 30.
attenuo et *attineo* 12.
attractio notionum 527. a. in fig. etymol. 558.
auctumnus 358*.

B.

Barbarolexis 227*.
baxeae 97.
Belides 7.
bellum bellare 505.
Blemyes, *Blemyae* 147.
buccea, *bucoina*, *βυκάνη* 338*.

C.

Cacophoniae Pollucis 14. 17. 38. Thomae, aliorum 37. 54. recentiorum 53. quomodo a Graecis dictae 37.
caesar, *caeso*, i. q. caesus 32*.
calcia, *calx*, *cancer* 97.
cancer, *cancelli* 124*.
casnar 32*.
cervus de timido 542.
cesna 32*.
Cerasunta i. q. *Cerasus* 144*.
chamaerepes 134*.
chiasmus 65.
chironomonta 174*.
Cilix c. neutr. 294.
cillibantum, *κιλλίβας* 144*.
elucis i. e. dulcis 135*.
cneoron, *cnestron* 406*.
coeruleus pro *coeluleus* 9.
collocatio verborum sollennis 56. 64.
columnatum os 154*.
comparatio adjectivorum in ξ 287 sqq. adject. verbal. 40. a *γάλα* compos. 278.
comparativi in ροτερος 14. c. et superlativi syncope 38 sqq. formae longae 38. comparat. et superl. juncti 41*.
composita cum ἀγρέω 375. ἀγών 201 sq. αἰνός 373. αἴρεμα 424 sq. ἀλγία 20. ἅλς 274 sq. ἄναξ 278. ἀνήρ 212 sq. 219. ἀπάτη 371. βασιλεύς 232. βορέας 220. βοῦς 373. βώτης et βοτής 429*. γάλα 278. γαστήρ 212. γῆ 134 sq. et not. δαίμων 371. ἔγχος 455*. ἔθειρ 210. ἕμα 424. ἕρπω 134*. ζῶστις 450*. ἧλιξ 280. 288 sq. ἦτορ 217. θήκη 374 sq. θήρ 211. θρίξ 285 sq. ἴν 197. κακός 373. κάρα 224. κέρας 179. 225. κλών 202. κόλλα 369*. κρέας 226. λειμών 202. μάντις 239. μάρτυρ 217. 261 sq. μέλι 370. μήτηρ 213 sq. μῆτις 239 sq. μόνος 373. ναῦς, ναύτης 227. νύξ 281. ὄρος 455*. οὖς 224 sq. et not. 248 sq. παρθένος 372. πατρίς 215*. πατήρ 213 sq. πήγνυμι 288. πῆμα 452*. πόλις 382. πότης et πώτης 445. προίξ 280. πῦρ 262. ῥαιστής 448*. ῥήγνυμι 288. ῥίν 196. σάρξ 284. τάλαινα 472. τλάω 172. τρίβων 292 sq. τρύξ 287. φρήν 196. φώς et φῶς 257. χείρ 209. χοίνιξ 286.

χοῦς 234. χροῦς 256. χρώς 255. χύμα 419 sq.
composita in αις et αυς 227. in αρ 207. in ανδρος, ανδρα 212. in ανωρ, ηνωρ 218 sq. in αξ a γάλα 278. in βαλος et βαλλος 10*. in βας 80 et not. in βλης 83. in βολος 387. in γενεια 321*. in δοκη, δοχη, δοκος 374. in δρομη, δρομος 380sq. in θηκος, θηκη 374. in θηρια 375. in κλητος 457*. in κρας 221. in ουρα 379. in πεδον 376. in πτυξ 107. in στας 79. in αφαξ 97.
— ab adjectiv. III. declin. in ας 220.
— a neutris in ας 225.
— a nomm. in εις 231. in ευς 232. in ης 236. in ις 227. 238. III. declin. in ος 243. in υς et υ 251 sq. in ωρ 255.
— c. verbal. in ης 134.
— c. nominibus immutatis 213 sq.
— grammaticis improbata 370 sq.
— rursus dissoluta 367 sq.
compositio substantivorum 366 sqq. non legitima 370 sqq.
conitti vox nihili 157.
consona initialis in sec. syll. repetit. 95.
consonae duae eaedem continuis syllabis non iteratae 18 sq. 40. 539. c. tres ab initio 34*.
consona duplex non orditur et finit syllab. eandem 166.
constructio εἰς μέγα φόβον, εἰς μέγαν φόβον, εἰς πᾶν δέος, sim. 561.
contractio syll. εας in ης I. declin. 159.
copia 132*.
cornu, κύρνα 339.
crebresco, *crebesco* 15.
crocodilēa, non crocodilĕa 336*.
cunila 406*.

D.

Dativus in α 184. nomm. III. declin. in οις et ις 174.
— plur. III. declin. praeced. cons. 32. 35.
dativ. instrumentalis verbis conjugatis, homoeosemantis et synonymis adjunctus 523 sqq.
— adjectivis adjunctus 528.
declinatio Aeolica 183. cf. 179.
declinationes commiscentur 174 sqq. 180.
declinatio nominum in ψ 292.
— — proprior. in ων 347 et not.
deltacismus 3 sqq. 9*.
Demades 6.
Demosthenes frequentat syntax. etymol. 521 sq.
dicatalecta in ις et ιν 72. 85. 196. in υς et υρ 217.
dicere dictum 504.
diphthongus ante duas consonas 34 sqq.
diphthongi plures junctae 28.
Dores 78.
dulcis a γλυκύς 135*.

E.

Ellipsis voc. αὔρα et ἄνεμος 314. v. ἡμέρα 315. v. ὥρα 359.
— substant. e verbo 314.
— — naturalis et positiva 329. 334.
enallage vocal. in verb. 3. literarum α et ω 282 sq. ι et ει 76. 85. 350 sq. ο et οι 106.
enallage generis 95*. 176. 178.
enhydrus 382.
epallelia conson. 19. cf. conson.
epenthesis syllabica 433 sqq.
epiphthegmatica appellativa 120.

F.

Far graece 74.
Faunus, Πανός, a πάω 138*.
faux 97.
febris 15.
felix a feo 127*.
feminina in εια 214. 462. in ειρα 211. in ητις 237 sq. in ισσα 294. nomin. in ξ ib.
— positio adject. in ας III. declin. 222.
— — — compositorum in ος 455—473.
— — ethnicorum in ευς 24 sq.

femininum adject. pro substant. 363 sq.
— — pro adverb. 364.
— masculino per synesin adjunct. 263.
fides 84*.
figura etymol. cf. adjectiva, attractio, nomina, substantiva, verba.
— — parechesis causa adhib. 530. quibus scriptoribus usitat. 521.
figurae etymol. nomina 501 sq. ambitus 502.
filix 84*.
floces 50*.
Florus graece 92.
forfex, forceps 124*.
formica, φόρμιγξ 144 et not.
fruns, frux 542.
fugae pro fugitivis 133*.
fulica a fumo 145.
funs, fundo, refuto 542.
fustibalus 10*.
futuri terminatio *εσω* 435*.
futurum aeolicum 33.

G.

G a Latinis interpos. 129. omiss. in vocab. e Graec. ductis 144*.
genitivus nom. in *εος* III. decl. 25.
— *εος* 25.
— in *ηος* et *ειος* 235.
— per *κτ* 107.
— nomini verbali adjunct. in fig. etymol. 512 sq.
— unde pendeat in *ἐρᾶν ἔρωτά τινος*, sim. 516.
gentilicia I. et III. declin. 137 sq.
— in *ευς* 26.
— in *ις* et *ας* 24.
genus adjectiv. in *ας* et *ην* 263 sq.
— — in *ξ* et *ψ* 294.
— — compos. in *ις* 241 sq.
glans 139.
glaux 94.
gubernum 115.
guttural. et labial. permut. 123.

H.

Harpagus 135*.
heteroclisia 172. 174. 181. vid. anadrome.
hir 75.
hirpus 131*
homoeocatalexia 16. 22.
homoeoptota (homoeoteleuta) 53 sq. 54*. 55.
homotona adj. et substant. 345 sq.
humani i. q. homines 306.
hyperbaton 64.
hyphesis 89. literae *σ* 447.
hysteron proteron 63 sq.

I.

I interpos. 31. mobile 28. — *i* et *u* alternant in nom. 29. — *i* ex *η* ortum 144*.
ina 141.
incommoditas, inconsonantia 37.
incoxare 155*.
inferiae 366.
infinitivus aor. I. *αναι* p. *ηναι* 21.
innuptae nuptiae 230.
insepulta sepulcra 230.
irpex 131*.
iusti notio supprimitur 165.

L.

Labdacismus 9.
labiales v. literae.
lae 95.
leones fugiunt ignem 76.
Liber pater, non *pater Liber* 64.
literae aspiratae cumulantur 46*.
— cliticae Graecorum *δ, τ, ϑ, ν* et Romanorum *d, t, n, r* in declin. 121* sq.
— *σ, μ, τ* in nomin. formand. 447.
— consonae propter euph. mutat. 95 sq.
— epentheticae in form. nomm. in *μα* 393 sq. 397 sq. 417.
— epentheticae in form. nomm. in *της, τηρ, τωρ, τος* 430 sq.
— labiales et gutturales commut. 123 sq.
— mediae pro tenn. 110.
— mutae tres junctae 32. geminat. 409.
literatura metrica 118*. 136.
livia 347.
lix 113.
lustrum 451.
Lycurgides 7.

M.

Maces, *Macae* 147.
Majugena 29.
Manlius, *Μάλλιος* 32*.
Mavortius i. q. Mars 306.
masculina appositionis loco neutris addita 261.
— in ας c. fem. 215.
— in ευς c. fem. 272.
— I. declin. in ης cum femin. I. et III. decl. 267 sqq. c. neutr. 265 sq.
membrorum nomina dativo eas. verbis addita 527.
meridies pro *medidies* 4.
metabasis declinationis 172 sqq.
metaplasmi (metaplasis) 76. 78. 84. 97. 105. 106. 110. 112. 149 sqq. 179. 181. 182. ap. Roman. 174.
metaplasmus verborum, adverb., generis 178.
metastasis nomin. II. et III. declin. 136.
metathesis consonarum 9. aspirationis 47 sq.
— in verbor. them. 94 sq.
metonymia 88. 133. 345.
monoptota 183.
monosyllaba omnia longa 70. 79. 84. 86. monos. brevis syllab. 79.
— primitiv. non habent diphthong. 73.
— e Sanscrito explic. 126* sq.
— continua improb. 130.
monosyllaborum formatio evitat. 129 sq.
monosyllaba in αν, ειν, ην 71 sq. 79. ιν, ουν 72. ων 73.
— in αρ 73 sq. ειρ 74 sq. 76. ηρ 75. ιρ, ορ, ουρ 76. 77. υρ 76 sq. ωρ 77 sq.
— in ας 78 sqq. ης 81 sqq. ις 83 sqq. ος, υς, ως 86 sqq.
— in αις 88 sq. αυς, εις 91. ευς 92 οις, ους 93.
— in αξ 94 sqq. αιξ 99 αυξ 100. εξ, ηξ 100 sq. ηυξ 102. ιξ 102 sqq. οιξ 105. οξ, ωξ 106. 108 sq. υξ 107.
monos. in γξ 109. λξ 110. ρξ 111.
— in αψ 111 sq. εψ 112. ηψ, ιψ 113. οψ 114 sq. 118. υψ 116. ωψ 117 sq.
— in μψ, ρψ 119.
mons, *moene* 123.
motio et oxytonesis adject. verb. 482. 495.
municeps 188*.
mutae tres junctae 32.
— geminantur 409.
mutatoria 127.
mytacismus 10 sq.

N.

N lat. vocabb. insert. 32*.
Naxia 238.
neutra adject. in αν 190. ην, ιν, υν 204.
— — in αρ 208.
— — in αις 264.
— — in ας 262.
— — in ειρ 210.
— — in ην et ων 203 sq.
— — in ηρ et ωρ 273 sq.
— — in ης 264.
— — compos. in ις 241 sq.
— — — in ους 248 sq.
— — — in υς 253.
— — — in ως 273 sq.
— primitiv. in ᾰ, ῐ, ῠ 121. 132.
— in ας non comp. 177. 179.
— aeolica in θμα 394*.
— in ξ 275.
— substantiva cum mascul. 265.
— adject. cum verbis 518 sq.
nix, *ninx* 114.
noctes et dies 64.
nomina in αδα et αδη pro ας 145.
— in αδιος 77*.
— in αιος, αιευς 27.
— in αιις, ειις, οιις, ηϊς, ειας 24 sq.
— in αις 227.
— in αϊς 90.
— in αμα 423. εμα 424 sq. ομα 425.

nomina in αν 71. 189 sq.
— in αξ 126*. 141*. 275 sqq.
— in αρ 14. 73. 204. 207.
— in ας 221. et αξ 126.
— in αυρος 81. αυρον, ευρον 291.
— in αυς 227.
— in αψ, εψ, ηψ, ιψ, οψ, υψ, ωψ 289 sqq.
— in βας 80*.
— in δαιος 229*.
— in εα et ια, εας et ιας 339*.
— in εια 164. 321*. 322. 462.
— in εια et ειον pro ιεια, ιειον 28.
— in ειαν 190*.
— in ειας pro εας 159*.
— in επεια et οπεια 321*.
— in ειρ 208 sq.
— in ειρα 211.
— in εις 231.
— in ερνος, ερνιος 198*.
— in ερ 208.
— in ετης 437 sq.
— in ευς, ιευς, ειευς 19*. 25 sqq. 232. pro ος 234.
— in ζα 405.
— in ημος 397 sq.
— in ην 71. 191. ην et ηνη 145.
— in ηνη 116.
— in ηρ 211. 273.
— in ης 159. 236. verbalia in ης non comp. 134 sq. 542.
— in θμα, θμος 397 sq.
— in ι 200. 545.
— in ια 228. pro α s. η 318.
— in ιαν 190*.
— in ιδης femin. 269.
— in ιειος et ιεια 28.
— in ικος (ῑ) 49.
— in ιν 72. 170. 196 sq.
— in ινς et υνς 167.
— in ιξ 147. 411 sq. ιξ et υξ 126*.

nomina in ις 83 sq. 90. 200. 238 sqq. in ις et ιτις 50 sqq.
— in ιτης et ιτις 52.
— in κος propria ex gentil. 49 sq.
— in κτης, κτικος a verb. in στάζω 19.
— in λ̄ 70.
— in μα 391 sq. 398. 416 sq. 426. in μα, μη, μος 392 sqq. 427.
— in μων et ημων 452.
— in ον et ος 177.
— in ορ, υρ, ωρ 216 sq.
— in ος 25. a verb. primit. actionem significantia 385. in ος et ευς 233. in ος, ευς, ης 164.
— in ουν (monos.) 72 sq.
— in ους III. declin. 173.
— in οψ 291.
— in ς non purum 93 sq.
— in σις locor. et instrum. 442.
— in σμα, σμος 397 sq. 433.
— in στος, στης, στυς 19.
— in συνη 452.
— in συς et ξυς 238.
— in τηρ, τωρ, τος 428 sqq.
— in της 427 sqq.
— in τις 441 sqq.
— in τρα, τρις, τρον et στρια, στρις, στρον 451.
— in τυς verbal. 439 sq. 444. 549.
— in υμα et ιμα 417 sqq. υμα et υσμα, υμος et υσμος 421 sqq.
— in υν et υνος 16. 138. 200.
— in υξ et υκη 148.
— in υσια, υσιος, ισιος 163.
— in υτος, υτηρ, sim. et υστος, υστηρ 431 sq.
— in ων 73. 201. 555. in ων, ωνη 146. in ων, αξ 128. in ων, ονευς 148.

nomina in ωρα, ωρις, ωρος 81.
— in *ago, igo, ugo* 29. 133.
— in *as* 122*.
— in *ceps* 128.
— in *ensis* et *iensis* 29.
— in *er*, graece ρος 355*.
— in *mastix* 280.
— in *nx* 114.
— in *io* locum sign. 442.
— in *ugena* 29.
— in *us, a, x* a verbis 133.
— in *x* et *ps* 128 sq.
— composita (v. compos.) a nomm. in ας, ις, ων, ως, μα, ξ, σ 48 sqq.
— composita verbalia in μος 377.
— — verbalia in ος 10 et nott.
— — ejusdem formae cum simplic. aut diversae 376.
— — e duobus subst. 367 sq.
— — ab adject. vel adverb. inducta 369 sq.
— — e praep. et nom. 380 sq.
— avium in ιξ 126.
— arborum et fruticum in εα et η 337 sq. 339*.
— chordar. et syllab. technica 472.
— edulium in ους, ουττα, η 335.
— herbarum in ωνη et ωνια 318.
— locorum et instrument. in οις 442.
— pellium in η et εια 335 sq. 339*.
— populorum in ιυς 27 sq.
— temenic. in ειον 23.
— urbium in εα, non η 316*.
— animantium et morborum eadem 317*.
— artium adject. 365.
— partium corporis adject. 307. 333.
— fluviorum form. dupl. 303.
— gentium et rerum eadem 316*.
gentium a conditore 303.
nomina instrument. adject. 365.
— inventor. et rer. eadem 316*.
— locorum et plantarum eadem 316.
— — et terrae proventuum eadem 316.
— materiae et materiatorum eadem 317*.
— metallorum ap. Graec. et Rom. 95*.
— morborum adject. 333. subst. et adj. gen. ambig. 355.
— navigiorum adject. 334.
— officinarum adject. 365.
— piscium masculina 281.
— plantarum et urbium eadem 315. v. plant.
— populorum eadem, quae urbium et regionum 303.
— regionum urbiumque heteroclita 174 sq.
— rerum a gentibus 75.
— scelerum de hominn. 206. cf. 345.
— scortorum a nomine corii 81*.
— terrae et maris adject. 350.
— urbium ab heroibus 87. a fonte ducta 114. a fluviis 116. ab instrument. 228. a sacra arbore 316*. urbium et incolarum eadem 304. urbium et hominum eadem 306. urbium et deorum eadem 299 sq. urbium adject. 302 sq. urbium dupl. form. 300 sq. urbium femin. mascul. termin. 260.
— vermium 101 mascul. gen. 104. 114. 281.
— viarum et aedium adject. 332 sq. viarum femin. 377.
— actionis pro persona 133*. pro loco 242. actionis et instrum. eadem 311. 442.
— a III. pers. perf. pass. 135. a II. pers. 236 sq. a perf. liquid. 416.
— licenter formata in antithesi 79. 157.
— graeca in vocalem exeuntia 123. ex meris vocalibus 21.
— tripliciter formata 140.
— participialia simpl. activo sensu 40.

nomina propria ab adject, barytonesi distincta 342.
— propria in ης I. et III. decl. 182. diverse declin. 164.
— gentilicia div. decl. 137, 138.
— I. et III. decl. 140. 182. II. et III. decl. 136 sq. in α I. et III. decl. 174. in ας I. et III. decl. 172.
— substant. nominativo suo carentia 130.
— substant. et adject. generis ambigua in εια, ειη 353. in ια 361 sq. in ος et α (η) 354 sq.
— verbalia substantivis similia 348 sq. per δ formata 155. a quibus verbi formis deriventur 446 sq.
— a verbis cum praep. compositis derivata pleraque adject. 380 sq.
— acephala 78. 99, 130. 166. 179.
— aclita 87. 91. 183. adject. 88.
— barbara in *al*, graece inflexa 71.
— communia propria facta 105.
— temenic. et possessiv. a nomm. in ιοι 23.
— truncata pro adverb. 119.
— cum verbis ejusdem etymi 505. 507. 529. cf. verba.
— cum verbis homoeosemis et synonymis 509 sq.
— synonyma conjugata et non conjugata juncta 60 sq. 541.
— duo eiusdem etymi juncta 534.
— duo synonyma vel homoeosema juncta 534.
— cum adiectivis ejusdem stirpis 528. cf. adjectiva.
nominativi Aeolici in ᾱ 183.
— ex accusat, 141 sq.
— ex genitiv, 135 sq. cf. anadrome.
— latini e graeco accusat. 143 sq.
Nores (gens) 77.
nubeculae 50*.
numeralia cum accusat. ἀριθμόν 528.
nutricula de viro 270.

O.

Obliquus, sim. 105.
Ochra 317.
ops, ὄφελος 132*.
optativus futur. cum ἄν 557.
Opus, *Opoenta* 144*.
ordo certus vocabulor. quorumdam 56 sqq.
origa 133.
oscinis nominat. 129.
Ostia, τὰ Ὤστια 144*.
oxytona trisyllaba in εια 354.
oxytonesis et motio adjectivorum verball. 482 sqq. 495.

P.

P ex κ ortum 95.
palam esse 150.
Palilia, *Parilia* 9.
pandus pro *pandidus* 4.
panthera 375.
paragoga (cf. anadrome) in αια 297 sq.
— in αξ et ακη 147.
— in εια 320 sq.
— in εμνος, εμνιος 198*.
— in ην et ενος 196.
— in ηνη 116. 145.
— in ιξ et ικη 148.
— in νος 74.
— in υξ et υκη 148.
— in υξ et υγος, υγης 286.
— in ων, ωνη 146*. 321.
parallelia substantiv. general. et adjectiv. speciall. 527 sq.
parallelismus particular. negant. 57*. synonymorum 60.
paraschematista 147.
parathesis 213.
paronomasia (parechesis) 8. 54. in proverb. 55 sq. 530.
paronyma in ις et εα (η) 338.
— in στρον et θρον 436*.
— participialia 352.
pars pro toto 87*.
participium cum verbo suo 532.
participia non mota 550 sq.
patronymica in γενίδης, μενίδης, χαρίδης, καλίδης 5.

patronymica in ειδης 5. 6. 539.
— in ιδης 4 sq.
— in κρατίδης 6.
— in μηλίδης 16.
— et quasi patronymica 5 sqq.
pecus a πέκος 87*.
perda 133.
perfecta verbor. in υνω et αινω 421 sq.
perispasis ex gravi et acuto 106.
personarum confusio 557.
Pertusa 332*.
piso, πτίσσω 31.
plantarum nomina unde 331 sq.
plantae scabiosae 406*.
planus venter 94.
platessae 335 et not.
pleonasmus 534. praepositionum (cf. praepos.) in compositis 196. 386*. 496.
plix et affin. 103.
plumbum, μόλυβος 95*.
poesna pro *poena* 32*.
Pollio casnar apud Quinctilian. 32*.
Polluces, Πολυδεύκης 135.
Pollucis iudicia de sono vocabulorum 14. 17. 38. cf. cacophon.
positivus c. superlat. junctus 41. 540.
praepositio eadem repetita 538.
praestigiae 15.
praetermissio (detractio) casus casualis in compositis 47 sqq. syllab. in perf. 13. syll. in numeral. 43 sq.
— consonae μ 11. cons. ν 12. cons. ρ et τ 14 sq. cons. σ 17. cons. τ 31 sq. 34 sq. — voc. ι 27. ante αιος, ευς, εια, ειος 21. 28.
— syllabarum similiter sonantium 13. vid. etiam syncope.
praetermissiones a grammatic. fictae 50.
prex 106.
princeps, πρίγκιψ 100.
procus, *procax* a *prex* 106.
productio penult. vid. quantitas.
— literae ι in compos. 23.
prolepsis 531. 532. in format. 157.
prosa 15.
prosodia (v. quantitas) mutata in vocab. latinis e Graeco translat. 144.
Protesilaodamia 50.
pseudosubstantiva verbalia in ος 386.
pt non incipiunt voc. lat. 31.
pugnam pugnare 505.
puls, πόλτος 139.
putesco 15.

Q.

Quantitas ancipitum sequente duplici consona 400 sq. 404 sq.
— ancipitum in formis verbi et nomm. e verb. factis. 398 sqq. 413 sqq. 417.
— literae α in verb. in αζω et ασσω 405 sq.
— literae ι in nomm. monos. in ιξ 104. in verbis in ιζω 406 sq. 547.
— literae υ in verbis in υζω et deriv. 407 sq.
— penultimae in patronym. lat. 6 sqq.
— — nominn. in ζα 405.
— — nomm. in μα, μη, μος, 392. 394 sq. 397. 427. cf. 441.
— — in τας, τις, τυς, τω, τος 427 sqq. 441 sqq.
— syllabae αρ initio vocabb. 399*.
— terminat. τυς 440.
quisquam cuiquam, sim. 58*.

R.

R omiss. 15.
ratis pro *remus* 439.
reduplicatio 15. 19. omiss. 13. verborum a ρ incip. 13.
reges Lacedaemones 303.
remus 439*.
repetitio consonae initialis (μέρμις sim.) 167. earumdem syllabar. 11 et not. ejusdem substant. 556.
rhotacismus 13 sq.

ridere molle, mollia 557.
rupes, ῥώξ 124.

S.

S latin. vocabb. insertum 32*. praemiss. 402. — *s* et *x* in termin. 127*.
salix 549.
samaenae 331.
Sanscrita 126*.
sardonyches 267.
Sars 94.
satraps, satrapes 148.
schema Euboicum 266.
serus, ξηρός, *serenus* 75.
sextarius graece 18.
scirpus, scrofa, strido cet. 402 et not.
scortum 80.
scriba 133.
scrobs 108.
sculpo 402*.
selibra 44.
semiplotia, ἡμιβλαύτια 332.
semodius 44.
sepelio a sepes 132*.
seps, (ὕψ) *sepem texere* 132*.
Sextius et *Sestius* 18*. — *Sextius* graece 18.
sigmatismus 15 sqq. 53. 540.
simplicia e compositis 157.
simplex e composito repetendum 382*.
simplex graece 100.
simpludiarius 44.
soleae 338*.
Sotades 6*.
spiritus in ϱ-ϱ 13. 14*.
spiritus asper negl. ab Aeol. 34.
spolium 80. 95.
stipendium 44.
strata 349.
suber 206*.
substantiva duo conjuncta 344. cf. 229. divers. gen. 265 sqq.
— et adjectiva juncta 161. 543.
— — — permixta 316.
— adjectiv. accent. notat. 341. cf. 491 sq.
— compos. c. γάλα 278. cf. composita.
— — cum subst. a quo compos. sunt 536 sq. cf. nomina.
successor de fem. 270. cf. 267.
superlativus substantivv. 41. a superlat. ib. in ιστος ib.
syllabae initiales a librariis corrupt. 43*. initiales et mediae transmiss. 13. 43.
symploce consonarum 32.
synaeresis in terminat. 139 sq.
syncope genit. III. declin. in compos. 48. patronymic. 4. superlativi 38 sq. in declinatione 71. 89.
synecdrome in antithesi 79. 157. 162.
synesis v. femininum, genus adject., masculin., neutra, substantiva.
synonyma juncta 60 sqq. et nott.

T.

T auxiliare 122*.
tabes a τήκω 124.
terminationes αι, οι, ες conf. 180.
term. αια 318. ακις 131*. ας, lat. *ans, ens* 32*. εασι, οασι, υασι non contract. 21. ηνσης, ησιος lat. *ensis* 32*. ιος, ια pro ειος, εια 22 sq. νος adjectivv. 12. υϱα 311.
— nominum in ς, ξ et ψ veteres e futuro repetunt 121 sq.
— Aeol. αις pro ας 21. υν 16.
— Boet. ης 82*.
— Dor. ως pro ους 87.
tenuis pro aspirata 45*.
Tibur graece 76.
trabes, trabs ex τϱάφηξ 135*.
transtillum 15.
trica, θϱίξ 144.
trigonus, τϱυγών 138.
Troezen et *Troezene* 148.
Trojugena 29.

V.

Vellus pro pecore 87*. *vellera* pro nubibus 50*.
venter, ἔντεϱος, γέντεϱ 355*.
verba a nomm. integris 439.
verba et nomina conjugata junct. 503 sqq. 507 sq. cf. 59. 522.
— — — homoeosema et syn-

onyma junct. 509 sqq. cf. 522.
verba simplicia cum adject. et substant. compos. ejusd. etymi 537 sq.
— composita cum adject. et subst. a quibus compos. sunt 537.
— cum accus. nominis conjug. et objecti 520.
— affectuum c. dupl. accusativ. 512.
— auxiliaria ποιεῖσθαι, τεύχειν, τελεῖν etc. 508 sqq. cf. 522. apud poetas 509 et not.
— standi, sistendi, sedendi, surgendi cum nominn. congenit. 516 sqq.
— ostendendi et videndi cum infin. verbor. videndi 519*.
— et nomina sonorum natural. 407 sq.
— primitiv. ad declinandum inhabilia 435.
verborum liquidorum aor. I. 21. perf. pass. in μαι et σμαι 422 sq.
— in στάζω verbalia in κτης etc. 19.
verba in αινω et ανω 11 sq.
— in ασσω 403. et εσσω (εττω) 438.
— in εω et ω 556.
— in θω, αθω 46*.
— in ιζω, υζω v. quant.
— in ποτεῖν, πωτεῖν 444 sq.
Verbalia in ης 134. in ης et ως 82. cf. 87. in κτης a verbis in σταζω 19. in ος, ξ, ψ 135 sq. in τος 40. in υξ, υγος, υγης a ζεύγνυμι ducta 282. 286.
vestibulum 430*.
vestigium 430*.
vea (veha) pro via 393.
victoria 365.
vitam vivere 518.
vocales nomm. primitiv. finales 121.
vocalis longa s. diphthongus ante cons. dupl. 36 sq. 37*. cf. quantitas.
vocativi metaplasmus 182.

Z.

Zotheca 547.

III. INDEX SCRIPTORUM.

Achilles Tat. III. 2, 95 p. 387*. — IV. 15, 14 p. 519*. — V. 25, 128 p. 536.
Aelianus histor. animal. I. 23, 10 p. 97. — III. 14 p. 180. — IV. 36 p. 59. — VI. 63 p. 220 et not. — VII. 19 p. 31. — IX. 19 p. 35. — IX. 36 p. 263. — X. 44 p. 145*. — XI. 10 p. 220. — XII. 7 p. 266*. — XIV. 25 p. 516. — XV. 20 p. 52. — XVI. 3 p. 20.
var. histor. locis plurimis p. 62. — VIII. 15 p. 524.
Aeschines or. contra Ctesiph. 88 p. 540. — 390 p. 320.
de fals. legat. 34 p. 54*.
Aeschrion 85*.
Aeschylus Agamemnone 536 (519) p. 202. — 1093 (1148) p. 196. 1303 (1331) p. 497.
Choephoris 49 p. 251. — 67 p. 156. — 507 p. 350*. — 600 p. 258. — 817 p. 63.
Eumenidibus 436 (458) p. 46*. — 543 p. 155. — 751 p. 165. — 911 p. 195. — 994 p. 247*. — 1032 p. 372. — 1044 p. 143.
Persis 711 p. 60.

Septem ad Thebas 83 p. 226. — — 411 (426) p. 556. — 529 p. 220. — 787 p. 535. — 926 p. 89.
Supplicibus 287 p. 260. — 806 p. 497*. — 860 p. 552. — 1048 p. 484.
fragment. 165 (Ostol. fr. II.) p. 506*. — 173 p. 81. — 355 p. 253. — 384 p. 222.
ejus vocabula ἄναυς p. 228. δίκρα p. 42*. ἐλένας p. 228. μακεσίκρανος p. 19.
Alcaeus fr. II. 11 (Matth.) p. 460. ap. Choerob. Anecd. 1389 p. 170.
Alciphron epp. II. 1. 45 p. 39. — III. 27 p. 249. — III. 43 p. 242.
Alcmaeon (Alcman) p. 75 et 541.
Ammonius p. 309.
Anacreon fr. 33 (Bergk.) p. 543. — 43 (87. Bgk.) p. 207.
Anaxilaus ap. Athenaeum IX. 374 p. 80*.
Andromachus ap. Galenum de antid. VI. 34 p. 318*.
Anecdota Barocc. (Mus. Cantabr.) 414 p. 89. — 418 p. 72. 89. 98. 99. 100 sq.
Anecdota Bekkeri (cf. Choerobosc. Theodos.) 299 p. 317. — 354 p. 236. — 368 p. 41. — 445 p. 34. 35*. — 1169 p. 285. — 1181 sq. p. 78. — 1187 p. 184. — 1196 p. 88. — 1189 p. 193 sq. — 1232 p. 282. — 1267 p. 287. — 1365 p. 92. — 1418 p. 112.
Anecdota Crameri (cf. Choerobosc. Theognost.) I. 115 p. 89*. — I. 156 p. 9. — I. 158 p. 246. — I. 172 p. 163*. — I. 173 p. 7. — I. 264 p. 7. — II. 24 p. 33. — II. 97 p. 292*. — II. 296 p. 26 et not.
Anthologia Palatina V. 159 p. 272. — V. 195 p. 473. — VI. 207 p. 267. — VI. 295 p. 313. — VII. 30 p. 43*. — VII. 60 p. 263. — VII. 337 p. 444. — VII. 443 p. 199. — VII. 506 p. 221. — VII. 693 p. 437. — IX. 208 p. 216*. — IX. 409 p. 268. — IX. 600 p. 268. — IX. 778 p. 382. — XII. 145 p. 515. — XV. 35 p. 318*.
append. epigr. 51 p. 267. — 73 p. 361*. — 80 p. 267. — 214 (epigr. adesp. 497) p. 245. — 287 p. 212. — 361 p. 149 sq.
Anthologia Plan. 44 (ep. adesp. 360) p. 457.
Antipater in Anth. Pal. VII. 26 p. 263.
Antiphanes ap. Athenaeum IX. 402. p. 80*.
Antipho p. 48. — de venef. 112 (606) p. 309*.
Antoninus Liberalis 21 p. 105.
Apollonius Rhod. p. 25. — I. 515 p. 440. — I. 742 p. 300*. — I. 1208 p. 313. — IV. 279 p. 442*.
Apollonius lex Hom. s. ἠνορέη p. 157. 158*.
Apollodorus I. 1, 4 p. 142. — III. 1, 2 p. 321*.
Apostolius lex. ap. Alb. ad Hes. p. 179.
Appianus bell. civ. I. 1 p. 271. — I. 22 p. 561. — II. 65 p. 51. — II. 48. 106. 122. III. 77 p. 18.
Aratus Phaen. 664 p. 183. — 690 p. 432*.
Diosem. 1090 p. 444. — 1103 p. 175*.
Arcadius 8 p. 190*. 191 et not. 192. — 9 p. 191*. 192. — 17 p. 201. — 18 p. 276 sq. — 19 p. 219. — 20 p. 208. 211 et not. 215. 222. — 23 p. 158. — 35 p. 443. — 45 p. 322*. — 59 p. 422 sq. — 66 p. 404*. — 78 p. 351*. — 79 p. 351*. — 81 p. 481. — 83 p. 15*. — 86 p. 495*. — 93 p. 227. — 96 p. 405. — 102 p. 379*. — 104 p. 350*. — 109 p. 395. — 124 p. 71. — 126 p. 92. — 126 p. 112. — 193 p. 222.
Archilochus fr. 138 p. 290.
Aretaeus de cur. ac. morb. I. 5, 217 p. 117.
de sign. II. 2, 131 p. 333*. — II. 13, 181 p. 556.
Aristaenetus epist. I. 18 p. 257. cf. Schneider ad Plat. Civ. T. II. p. 115.
Aristarchus 17*. 85. 175. 219*.
Aristides orat. VIII. 52 (Jebb.) p. 161. XV. 235 p. 32. — XXVII. 354 p. 201 sq.

or. Plat. T. II. 187 p. 53*.
Aristonici libri ἀσυντάκτ. ὀνομ. p. 30.
Aristophanes Acharnens. 220 p. 5 sq.
Avibus 1395 p. 387.
Equitibus 365 p. 12. — 995 p. 521*.
Lysistrata 536 p. 32.
Pluto 64 p. 142. — 305 p. 77.
Ranis 146 p. 77. — 186 p. 106. — 198 p. 533. — 926 p. 274.
Vespis 676 p. 34. — 694 p. 554.
fragm. 267 (Dind.) p. 31. — 367 (Hol. XIV.) p. 554.
Aristoteles de coel. IV. 4, 95 p. 21.
meteor. IV. 9 p. 89.
de anim. II. 8 p. 101*.
histor. animal. II. 1, 2 p. 39. — II. 10, 2 p. 212*. — II. 29 p. 248. — IV. 4, 3 p. 244. — IV. 8, 10 p. 119. — V. 1 p. 110. — V. 6 p. 11*. — V. 9 p. 138. — VI. 6 p. 294*. — VI. 35 p. 211. — VIII. 9, 4 p. 215. — VIII. 20, 12 p. 167. — IX. 13, 3 p. 110.
de part. animal. III. 1 et 2 p. 248. — III. 5 p. 262.
de plant. I. 7 p. 202.
de mirabb. ausc. c. 75 p. 110. — c. 107 p. 52.
ethic. ad Nicom. V. 2 p. 92.
physiogn. VI. 810 p. 107.
problem. 29, 14 p. 92.
Arrianus Alex. anab. III. 25, 6 p. 54*. — V. 26, 8 p. 168.
Artemidorus I. 38 p. 43*. — II. 12 p. 136.
Athenaeus III. 89 p. 21. — III. 110 p. 89. — III. 111 p. 192*. — III. 126 p. 98 et 163. — V. 199 p. 336. — V. 201 p. 136. — VI. 259 p. 203. — VII. 286 p. 109. — VII. 297 p. 353. — VII. 306 p. 192. — VIII. 356 p. 109. — IX. 370 p. 323*. — IX. 374 p. 80*. — IX. 402 p. 80*. — X. 447 p. 540. — X. 449 p. 19. — XI. 471 p. 209. — XI. 481 p. 215. — XII. 530 p. 434. — XIII. 601 p. 271. — XIV. 622 p. 80. XIV. 644 p. 245. — XIV. 651 p. 194.
Auctor ad Herenn. IV. 34 p. 63*.
Bion I. 26 p. 384.
Callimachus hymn. in Del. 31 p. 204. — in Dian. 216 p. 4. — fragm. 146 (Bentl. Blomf.) p. 216*. — 243 et 470 p. 89. 91. — fr. 200. 324. 497. p. 194 et 544.
Chaeris de monos. 121.
Choeroboscus in anecd. Bekk. 1188 p. 81. — 1361 (Etym. M. 635) p. 86. — 1389 p. 170. — in anecd. Cram. II. 264 p. 167.
Columella X. 125 p. 133*.
Crates ap. Pollucem IX. 115 p. 155.
Clemens Alex. p. 118*. — Strom. IV. 8, 589 p. 50.
Cocondrius de trop. III. 784 p. 321*.
Damascius de princ. IV. 9 p. 425.
Demetrius de eloc. 175 p. 37.
Democriti onomasticon et liber περὶ εὐφώνων καὶ δυσφών. γραμμ. p. 30 et not.
Demosthenes Olynth. II. 37 p. 142.
de pac. 60 p. 8.
Philipp. III. 126. p. 7.
de coron. 270 p. 63*.
de fals. leg. 425 p. 142.
in Mid. 525 p. 60.
in Androt. 611 p. 201.
in Aristocrat. 671 p. 192. — 688 p. 7.
in Phaen. 1046 p. 54*.
in Steph. I. 1127 p. 504*.
in Timoth. 1197 p. 7.
in Dionys. 1290 p. 7.
in Neaer. 1345 p. 64.
Dio Cassius XXXVIII. 7 p. 39. — XXXVIII. 30 p. 151. — XLVII. 39 p. 271. — LXV. 3 p. 336. — LXXIV. 11. p. 131*.
Dio Chrysostom. IV. 164. XII. 380. XXXI. 643. XXXIII. 2. XXXV. 73 p. 43*.
Diodorus p. 193. — I. 28 p. 159. — III. 20. 21. p. 167.
Diogenes Laert. I. 3 p. 312.
Dionysius Halic. antiqu. Rom. IV. 28. 30. V. 15, 36. VII. 5 p. 168.
de Thucyd. 42 p. 13.
Dionysius Perieget. 1039 p. 267.
Dioscorides III. 9 p. 148*.
Dosiadas Ara p. 213.
Draco 12 p. 222. — 18 p. 276*. — 19 p. 94. — 21 p. 400 sq. — 22 p. 399*. — 27 p. 103. — 51 p. 96. — 80 p. 94. — 103 et 136 p. 149.
Empedocles p. 161 et 260. — 135 p. 451*.
Erotianus gloss. s. ἡμιεκτέα p. 233. — s. σήψ, 324 p. 113.

Etymologicum Gud. 308 p. 156*. — 315 p. 80*. — 383 p. 322*. — 512 p. 100. — 554 p. 106. — 558 p. 107.
Etymologicum M. p. 135. — 53 p. 398*. — 87 p. 140. — 96 p. 274. — 101 p. 162. — 165 p. 4 sqq. — 173 p. 202. — 189 p. 92. — 214 p. 396. — 219 p. 333*. — 249 p. 548. — 251 p. 88. — 253 p. 3 sqq. — 266 p. 91. — 349 p. 95. — 358 p. 82 sq. — 407 p. 159. — 435 p. 237. — 491 p. 206. — 513 p. 86. — 576 p. 21. — 639 p. 224. — 657 p. 4. 714 p. 351*. — 770 p. 87*.
Euenus epigr. 13 p. 204.
Eunapius v. Aedes. 68 p. 151.
Euphorion p. 237. 324.
Eupolis p. 89.
Euripides Andromach. 298 p. 212. — 1010 p. 245.
Bacchis 235 p. 7 sq. — 913 (953) p. 519. — 1184 (1230) p. 512.
Cyclope 504 p. 263. — 707 p. 332*.
Electra 136 p. 429. — 1077 p. 198*.
Hecuba 191 p. 271. — 274 p. 24.
Helena 1 p. 372. — 1110 p. 324.
Hercule f. 179 p. 264. — 436 p. 510.
Hippolyt. 793 p. 490. — 810 p. 511.
Ione 79 p. 381*. — 172 p. 310 sq. — 536 p. 519*.
Iphigen. Aul. 615 p. 268. — 700 p. 12. — 1077 p. 215.
Iphigen. Taur. 250 p. 32. — 312 p. 31*. — 400 p. 174. — 423 p. 214.
Medea 220 p. 553. — 830 p. 330*.
Orest. 1466 p. 521.
Rheso 740 p. 517. — 794 p. 307*.
Troadibus 436 p. 259. — 536 p. 371.
fragm. Antiop. 46 (Dind.) p. 222. — Scyr. 2 p. 306.
Eustathius ad Dionys. 437 p. 301.
ad Homerum 321 p. 106. — 790 p. 13. — 841 p. 85. — 880 p. 17. — 1041 p. 37. — 1106. p. 35*. — 1507 p. 297. — 1681 p. 26. — 1821 p. 7*. — 1922 p. 99.
Opusc. XXIV. 216 p. 213.
Excerpta Koesii 192 p. 91.
Galenus de adm. anat. II. 40 et VIII. 8 p. 38.
de antid. IV. 34 p. 318*.
comment. III. in l. de art. 66 p. 40.
comment. progn. II. 39 p. 317*.
in Hipp. articc. I. 39 p. 146*.
utr. med. an gymn. 31 p. 118.
med. simpl. fac. IX. 1 p. 40. X. 30 p. 134*.
de temper. II. 6 p. 526*.
ther. ad Pis. I. 8 p. 270. — V. 232. T. XIV. p. 218.
gloss. p. 50. 146. 342*.
Gellius noct. Att. XIII. 21 p. 20.
Geoponica II. 25 p. 40. — XII. 30 p. 101*. — XVIII. 17. p. 162.
Grammaticus Herm. 147, 341 p. 62.
Gregorius Corinth. 62 p. 175*. — 419 p. 109. — 582 p. 90. — 599 p. 21.
Gregorius Naz. carm. 49 p. 384.
Heliodorus VII. 8 p. 315.
Helladius Photii 279 p. 131.
Herodianus περὶ μον. λέξ. 6 p. 92. — 7 p. 81. — 12 p. 76. — 14 p. 224*. — 15 p. 71*. — 16 p. 195 et 215. — 17 p. 71. — 18 p. 77* — 32 p. 193 et 219. — 33 p. 397.
epimerism. 192 et 240 p. 216.
fragm. 457 p. 34*.
in Cram. An. I. 344 et II. 83 p. 44.
ap. Eustath. 1922 p. 108.
περὶ συντάξεως στοιχ. p. 30.
Herodotus p. 47*. — I. 92 p. 269. — I. 193 p. 482*. — II. 174 p. 161. — IV. 148 p. 105. — IV. 164 p. 209. — V. 16 p. 138. — V. 77 p. 524*. — VIII. 74 p. 510 sq.
Hesiodus opp. et d. 193 p. 41* et 193. — 493 p. 320. — 495 p. 161 sq. 649 p. 17.
scut. 172 p. 85. — 398 p. 108.
theogon. 165 p. 8.
fragm. p. 159*. — 91 (Dind.) p. 71*.
Hesychius ἀγχιβάδης p. 155. — ἀζῶντες p. 544. — ἄκχος p. 33. — ἀλιδνοφῆς p. 225. — ἀλίκανες p. 222. — ἄμαλα p. 275. —

ἀμφίκελος p. 198*. — ἀμφιτρίβαν p. 292. — ἀναβῶδες p. 543. — ἄναντα p. 31. — ἄνταξ p. 123. — αὄρκτους p. 78*. — ἀπταντίτας p. 190. — ἀρκῶς p. 162. — αὐχέες p. 162. — βδάλληται p. 557. — βελτιώτας p. 43*. — βέῤῥης p. 134. — βίκας p. 104. — βλήρ p. 75. — βρίξ p. 105. — βύξ p. 107. — γάλι p. 119. — γείτονες p. 260*. — δαόν et διανδής p. 162*. — δρώπτης p. 112. — ἐπίδεχα p. 278. — ἐπίβληξ p. 105*. — ἑόρτας p. 216*. — ἐρινάς p. 194. — ἐριόδων p. 248. — εὐαλῶς p. 39. — εὐγένιος p. 246. — εὐηρότατον p. 39. — εὐμάξεως p. 245. — ἔφερσιν p. 33. — ζητόρων p. 13. — ζόρ p. 76. — ἴγκρος p. 308. — ἰκτός p. 171. — ἰνκατάπαον p. 543. — ἶρες p. 76. — καθαῖθυξ p. 278. — κάλυγες p. 124*. — κασπέλη p. 80* et 541. — καρφυλαί p. 311. — καταπτακών p. 541. — κίκλει p. 551. — κέλλικας p. 128*. — κέραξ p. 275. — κέρκα p. 145. — κέρκαξ p. 126*. — κεωρεῖν p. 81*. — κοαρνεῖς p. 80*. — κράτεις p. 199 et not. — κραυγή p. 100. — κάρτην p. 74*. — κτάρα p. 206. — λαίβα p. 334. — λάξ et λάκας p. 97. — λύγξ p. 110. — μακεσίκρανος p. 19. — μεθησταί p. 430 sq. — μελιίοικε p. 48*. — μῆλος p. 95. — μιμορτοβία p. 80*. — μονόκερα p. 225*. — μώψ p. 118. — νέκες p. 101. — νηπύτια p. 183. — νιίδες p. 84. — ὀκτήσεις p. 33*. — ὀλόφυς p. 132*. — ὄρακς p. 78*. — παραιθέματα p. 207. — πάσσαλερ p. 181. — πλάγγας p. 109. — πλατή p. 350. — πράκες p. 96. — πρήν p. 72. — πυκνά p. 319. — προμαλχατεύειν p. 81. — ῥαδές p. 150. — σανδαία p. 314. — σκανα . . . p. 334*. — σκάνδυκες p. 126*. — σμέρδνος p. 546. — σμῶς p. 88. — στατίνη p. 89. — στάτος p. 348*. — σύμπληττο p. 562. — σφηκοί p. 136. — σχίδα p. 83. — ταύς p. 91. — τετράδων p. 132*. — τμήγας p. 134 sq. — τύπης p. 135. — φίγα p. 104. — Φιλομηδειάδ. p. 6. — φρίκες p. 105. — φρίν p. 84. — φυῶς p. 163 sq. — ὑλίαι p. 34*. 338*. — ὑστάς p. 79. — χάρυβδις p. 259. — χρυσάωρ p. 217. — ὧρες p. 78.

Hieracosophion 86 p. 285.

Himerius XII. 6 p. 181.

Hippocrates progn. T. I. 103 et 109 (Kuehn.) p. 441.
prorrh. T. I. 197 p. 333*.
de aer. et loc. T. I. 528 p. 270. — I. 550 p. 288.
part. sept. T. I. 454 p. 318*.
de morb. T. II. 181 p. 220.
de articc. T. III. 166 p. 39.
vuln. cap. T. III. 357 p. 526*.
epidem. T. III. 560 p. 220*.

Hipponax p. 161.

Homerus Iliad. III. 13 p. 159. — V. 461 p. 88. — V. 466 p. 497*. — V. 543 p. 20. — VI. 169 p. 32. — VII. 63 p. 103. — IX. 153 p. 357. — IX. 378 p. 207. — IX. 470 p. 536. — X. 291 p. 17*. — XI. 92 p. 219*. — XI. 105 p. 310. — XI. 480 p. 84. — XI. 597 p. 197 sq. — XI. 635 p. 384. — XV. 526 p. 6. — XVI. 59 p. 433*. — XVIII. 375 p. 384. — XX. 316 p. 532. — XXI. 269 p. 547. — XXIV. 304 p. 163. — XXIV. 316 p. 341 et 344. — XXIV. 482 p. 52*.
Odyss. IV. 123 p. 267. — IV. 228 p. 73. — VII. 119 p. 314. — VII. 197 p. 87. — IX. 290 p. 54. — IX. 336 p. 285. — XI. 19 p. 17. — XII. 134 p. 64. — XII. 313 p. 159. — XII. 355 p. 19. — XV. 479 p. 102. — XXI. 349 p. 13. — XXI. 395 p. 293.
Batrachom. 300 p. 209.
hymn. Merc. 100 p. 4 et 5. — 140 p. 22.
hymn. Pan. 33 p. 557.

Jamblichus XXVIII. 284 p. 220.
de math. 102 (Villois.) p. 48*.

Ibycus fragm. 39 (Schneidew.) p. 506. — 44 p. 219.

Inscriptiones N. 387 (Corp. Inscript. Boeckh.) p. 271. — 765 p. 303.

— 837 p. 44. — 897 p. 18*. — 1291 p. 6. — 1506 p. 5*. — Tegeat. 1513 p. 15. — Phanag. 2727 p. 93.
Inscript. Orell. T. I. N. 1348 p. 306.
Joannes Alex. 38, 20 p. 198.
Joannes Gazaeus ecphras. II. 63 p. 313.
Joannes Philoponus creat. mund. V. 1 p. 109.
Ion ap. Athen. X. 447 p. 540.
Josephus synops. I. 503 p. 18*. — IV. 525 p. 350*.
Isidorus origg. I. 31 p. 29*.
Juvenalis sat. XII. 4 p. 87*.
Lascaris Gramm. p. 88.
Leonidas Tarent. epigr. 39 p. 313. — 95 p. 221.
Libanius T. III. 233 p. 237. — T. IV. 274 p. 469.
Longus III. 22 p. 271.
Lucianus Alexand. 5 p. 73.
de astrol. 15 p. 488*.
bis accus. 29 p. 270.
conviv. 12 p. 41*.
encom. Dem. 4 p. 53.
Hermot. 79 p. 31.
Lexiph. 5 p. 308.
Lycophron 27 p. 268. — 238 p. 15*. — 317 p. 98. — 443 p. 259. — 677 p. 80*. — 681 p. 23. — 686 p. 126. — 785 p. 15*. — 1062 p. 98. — 1106 p. 126. — 1313 p. 301. — 1318 p. 272.
Lycurgus c. Leocr. 154 p. 514 — 166 p. 306.
Lysias p. 130. — or. IV. 101 p. 209.
Maccab. IV. 4, 11 p. 19.
Mamert. Pan. in Max. 9 p. 303.
Manetho I. 127 p. 174. — IV. 6 p. 237. — IV. 7 p. 213*. — IV. 284 p. 288. — VII. 560 p. 236.
Marcellus in Dedic. Reg. 5 p. 267.
Marcellus Sitedes Fr. I. 11 et 12 p. 71.
Maximus Catarch. 327 p. 329*. — 557 p. 172*.
Maximus Planudes carm. Boeth. IX. 15 p. 318*. — X. 3 p. 117.
Grammat. 660, 34 p. 297.
Mela I. 19, 11 p. 144*.
Menander Fr. Dem. p. 504. — fr. 308 p. 131.
Moeris s. μελάγχρως p. 256.
Moschus V. 78 p. 86.
Musaeus ap. Paus. X. 5 p. 318*.
Naupactiorum versus ap. Herod. π. μον. p. 71*.
Nicander p. 324. — Alexiph. 44. p. 117. — 59 p. 42. — 63 p. 150.
Theriaca 105 p. 265. — 123 p. 555. — 195 p. 266. — 205 p. 270. — 480 p. 550. — 570 p. 347*. — 592 p. 273. — 887 p. 164.
fragm. 1 (ex Athen. III. 126) vs. 1 p. 98. — vs. 3 p. 163.
Nicephorus Blemm. Geogr. 6 p. 250.
Nicolaus Progymn. 13 T. I. 376 p. 303.
Nonnus p. 241*. — II. 170 p. 280. — XI. 486 p. 249. — XIII. 517 p. 549. — XXII. 371 p. 273. — XXIV. 114 p. 388*. — XXVI. 159 p. 286. — XXXIV. 260 p. 249. — XXXIV. 268 p. 152. — XXXVII. 592 p. 153*. — XXXIX. 82 p. 273. — XLVIII. 639 p. 538*.
Paraphrasis VI. 185 p. 260. — XI. 97 p. 249.
Onosander Strat. VI. 35 (Schweb.) p. 63.
Oppianus Cyneg. I. 24 p. 455*. — II. 140 p. 265. — III. 399 p. 265 sq. — IV. 222 p. 262.
Oraculum Pythiae p. 55 et not.
Oribasius XLIV. 28 p. 544.
Orion 28 p. 30. — 136 p. 72 et not. — 161 p. 72*.
Orpheus Hymn. XXIII. p. 51*.
Lith. 613 p. 226.
π. σεισμ. 57 p. 382.
Orus ap. Zonar. 948 p. 159. — ethnic. lib. p. 24*.
Pamphus ap. Pausan. VII. 21 p. 429*.
Paullus II. epist. Thessalonic. 2, 17 p. 64.
Pausanias II. 21 p. 131*. — II. 34 p. 73. — II. 35 p. 73. — V. 15 p. 193. — VI. 4 p. 173*. — VII. 21 p. 429*. — VIII. 44 p. 105. — IX. 3 p. 50 sq. — IX. 29 p. 261. — X. 5 p. 318*.
Petrus I. epist. 5, 4 p. 196.
Phalaris epist. 86 p. 151.
Phanias epigr. 3 p. 313.
Pherecydes fragm. 44 p. 318*.
Pherecrates ap. Athen. III. 111 p. 192*.
Philemon Techn. 4 p. 37. — 100 p. 7*. — 198 p. 427*.

Philetas fragm. 7 p. 467*.
Philo Jud. de Abr. 378. A. (T. II. 29) p. 545.
ejus ἐθαυθίων i. e. ζωδίων ὑπομνήματα p. 261*.
Philostratus imagg. II. 17 p. 541.
Philoxenus de monosyll. p. 69.
Phlego Trallian. de mir. 10 p. 225*.
Phoenix ap. Athen. XII. 530 p. 434.
Photius biblioth. 587 p. 543 et 545.
lexicon πλάξ p. 94. — πτύσχλοι p. 34. — πύκνη p. 320. — ῥοδωνία p. 317. — Σπαρτοπούλιον p. 227. — στάς p. 89. — τριπαία p. 314. — τροπάδια p. 154. — ψίχες p. 104.
Phrynichus appar. p. 322. — 16 p. 34 et 46. — 22 p. 299. — 24 p. 181. — 48 p. 438.
Pindarus Isthm. VI. 108 p. 262.
Nem. I. 24 p. 245.
Olymp. II. 80 p. 5. — X. 68 p. 197.
Pyth. I. 196 p. 519 sq. — IV. 197 p. 298. — IV. 497 p. 299.
fragm. 143 p. 282. — 206 p. 550. — 211 p. 372*.
Plato Charm. 156 p. 99.
Crat. 392 p. 4. — 409 p. 117. — 414 p. 104.
Hipp. 225 p. 54 sq. — 232 p. 8.
legg. III. 678 p. 324. — VIII. 844 p. 51. — IX. 858 p. 31. — XI. 933 p. 527.
Phaed. 90 p. 53.
Phaedr. 252 p. 13. — 267 p. 28.
Phileb. 18 p. 71. — 41 p. 57.
de republ. I. 341 p. 59. — VIII. 545 p. 32.
Tim. 36 p. 201. — 51 p. 39.
Plautus Capt. 4, 2. 71 p. 138.
Cistell. I. 1. 45 p. 63*.
Plinius h. n. XIII. 9 p. 134*.
Plutarchus Aemil. P. 9. p. 510.
Anton. 71 p. 463*.
Aristid. 11 p. 50 sq.
Cic. 26 p. 18*.
Crass. 21 p. 39.
Fab. 26 p. 511.
Pericl. 31 p. 165.
Phoc. 25 p. 517.
Pomp. 41 p. 519.
Rom. 20 p. 339.
Thes. 17 p. 72.
Tim. 36 p. 201.
de curios. 4, 134 (Hutt.) p. 139.
de vit. aere alieno 4, 210 p. 560.
quaestt. Graec. 12, 383 p. 237*.
Poeta anon. in Schol. Il. XXIII. 254 p. 82. 541. — in Etym. M. p. 86.
Polemon. physiogn. I. 5 p. 287.
Pollux II. 142 p. 253. — II. 148 p. 210. — III. 141 p. 374. — V. 138 p. 14. — V. 145 p. 14. — VII. 32. p. 250. — VII. 203 p. — 241. — IX. 115 p. 155.
Polybius I. 26. 9 p. 512. — III. 96. 7 p. 163. — IV. 27. 9 p. 404.
Porphyrius Anecd. 693 p. 34*.
in Ptolem. Harm. VIII. 293 p. 21.
ap. Stob. ecl. phys. I. 52 p. 49.
Priscianus II. 7 p. 6.
Proclus ad Hesiod. Opp. 412 p. 274.
Psellus Synops. p. 190.
Quintilianus I. 5. 8 p. 32*. — VIII. 6. 11 p. 151*.
Quintus Smyrnaeus p. 20. — VI. 176 p. 314.
Regulae prosodiacae (Gramm. Herm.) 57, 433 p. 70. — 63, 434 p. 94. — 67, 436 p. 111. — 112, 446 p. 399*. — 126. 449 p. 78*.
Rhianus (ap. Steph. Byzant.) 25 (ed. Saal.) p. 24*.
Sappho fragm. 93 (Neue) p. 461. — 114 p. 179*. — 115 p. 170.
Scholiastes ad Apollon. IV. 1677 p. 396.
Arat. 78 p. 171.
Aristoph. Acharn. 218 p. 103. — 238 p. 323. — (Vict.) Nub. 616 p. 312. — (Vict.) 657 p. 175*.
Eurip. (Guelf.) Hecub. 1038 p. 74. — Phoeniss. 1488 p. 285.
Hermog. T. III. 169 p. 55.
Hippocrat. T. II. 113 p. 561.
Hom. Iliad. II. 269 p. 235*. — II. 755 p. 283. — V. 887 p. 88. — IX. 239 p. 85*. — IX. 327 p. 78*. — XI. 677 p. 90. — XIII. 103 p. 121. — XIII. 269 p. 235. — XIV. 387 p. 89. 90*. 91. — XVI. 44 p. 237. — XVI. 57 p. 180. — XIX. 117 p. 91. — XXI. 12 p. 194. — XXIII. 254 p. 82. 541. — XXIV. 163 p. 154.
Lipsiensis IV. 243 p. 47. — VII. 212 p. 176.
Victorianus XIV. 433 p. 235. — XVI. 428 p. 244. — XVI. 583 p. 20. — XVII. 755 p.

20. — XIX. 234 p. 440. — XXII. 28 p. 175*. — XXIII. 34 p. 154. — XXIV. 480 p. 52*.
Odyss. IV. 343 p. 6. — VI. 264 p. 175*. — (Palat.) VI. 318 p. 103. — XI. 408 p. 96. — XVI. 175 p. 256.
Juvenal. V. 165 p. 272*.
Lucian. T. VIII. 111 p. 137.
Nicandr. Ther. 213 p. 290. — 601 p. 23. — 887 p. 118.
Pindar. Isthm. I. 11 p. 29*.
Pyth. IV. 10 p. 55 et not. — VIII. 10 p. 102.
Theodos. in Anecd. B. 1198 p. 194.
Thucyd. VII. 18 p. 40.
Tzetz. 152 p. 142.
Scylax peripl. 48 p. 71. — 49 p. 301. — 50 p. 167 sq.
Scymnus 59 p. 552. — 105 p. 302.
Septuaginta interprett. Judd. XVI. 7 p. 365*. — Psalm. CIV. 30 p. 35.
Simmias in Bekk. Anecd. 1181 p. 78 et not. — ap. Clem. Alex. V. 674 p. 111*.
Simonides epigr. 36 (194. Schneid.) p. 361. — 57 p. 272. — 59 (185) p. 267.
fragm. 50 (Schneid. 7. Br.) p. 458. — 146 p. 214.
Simonides iambograph. ap. Herod. *π. μον.* 12 p. 76.
Simplicius p. 21.
Sophocles Ajace 2 p. 562. — 53 p. 552. — 177 p. 553. — 222 p. 553 sq. — 384 p. 53. — 516 p. 558. — 554 ib. — 979 p. 518. — 1099 et 1124 p. 561. — 1188 p. 562. — 1281 p. 562.
Antigon. 24 p. 535. et not. — 140 p. 209. — 1135 p. 300. — 1171 p. 490.
Electra 1273 p. 518. — 1465 p. 16.
Oedipo Col. 459 p. 268. — 1238 p. 8. — 1494 p. 306. — 1547 p. 54. — 1625 p. 527.
Oedipo Tyr. 189 p. 269.
Philocteta 55 p. 526. — 65 p. 8. — 817 p. 136.
Trachin. 175 p. 527.
fragm. Ach. am. 6 (168. Dind.) p. 287. — Chrys. 3 (651) p. 313. — Rhizot. 1 (479) p. 50*.
Sophron. fr. 122 p. 334*.
Stephanus Byzantinus p. 319. — *Ἀμφιτρόπη* p. 27. — *Ἄτραξ* 141*. — *Γάζος* p. 245. — *Γενέτης* p. 315. — *Δαρεῖον* p. 29*. — *Δέρσα* p. 27. — *Δοκίμειον* p. 29*. — *Ἐλέγεια* p. 27. — *Καρβανίς* p. 190*. — *Πολίειον* p. 26. — *Πρακίαι* p. 96. — *Ῥοίτειον* p. 24. — *Συκαί* p. 315 sq. et not. — *Τάρας* p. 223. — *Τράλλες* p. 70.
Stobaeus eclog. I. 27 p. 92. — I. 29 p. 254. — I. 52 p. 49.
florileg. LXXIV. 61 p. 169.
Strabo III. 152 et 155 p. 303. — VIII. 369 p. 146. — VIII. 387 p. 117. — IX. 421 p. 131. — X. 479 p. 191*. — XI. 521 (539. Tzsch.) p. 98. — XV. 692 et 720 p. 31. — XV. 695 p. 458 sq. — XVII. 826 p. 109.
Suidas *ἀλίαρος* p. 222. — *ἄχην* p. 191. — *θαλέεσσι* p. 163. — *κνίσαρ* p. 206. — *νίδες* p. 83 sq. — *σταῖς* p. 88. — *τριχλῶχιν* p. 199. — *ὑφώμαδον* p. 153*. — *χειράπους* p. 49. — *ψίχες* p. 104.
Synesius catast. 303 p. 265.
epist. 82. 229 p. 29*.
de provid. I. 90 p. 272*.
Themistius orat. XXI. 247 p. 19*. — XXII. 270 p. 48*. — XXVI. 316 p. 56. — XXVI. 326 p. 39. — XXVII. 332 p. 204.
Theocritus idyll. I. 58 p. 306. — II. 145 p. 228*. — VII. 12 p. 304. VII. 73 p. 228. — XIV. 39 p. 557. — XIV. 53 p. 334*. — XVI. 64 p. 549. — XVII. 14 p. 7. — XXV. 200 p. 303.
Theodectes ap. Strabon. XV. 695 p. 458 sq.
Theodosius grammat. 103 (Göttl.) p. 206. — 118 p. 193*. — 134 p. 14. — 135 p. 216. — 198 p. 75.
in anecd. Bekk. 1046 p. 21.
Theognostus in Crameri Anecd. T. II. 15 p. 36*. — 23 p. 218* et 320. — 30 p. 545. — 333 p. 555. — 40 p. 108. — 43 p. 209. — 69 p. 404*. — 79 p. 200. 204 sq. — 86 p. 48*. — 120 p. 200. — 132

p. 108. — 133 p. 77. — 134 p. 117. — 135 (1418 Bekk.) p. 112.
Theophrastus histor. plant. VI. 6, 2 (Schn.) p. 202. — VII. 1, 4 p. 264. — IX. 11, 3 p. 42*. — IX. 11, 11 p. 81*. — IX. 13, 2 et 18, 1 p. 101*.
de caus. plant. VI. 17, 3 p. 63. — VI. 19 (18), 3 p. 247.
de lapid. 49 p. 52.
de odor. 40 p. 52.
de sens. 76 p. 221.
char. 16 p. 145 et not.
Thucydides I. 3 p. 518. — I. 22. p. 526. — II. 80 p. 316*. — IV. 19 p. 54*. — IV. 119 p. 229*. V. 49 p. 105. — VIII. 79 p. 13.
Timocrates ap. Hephaestion. I. 2 p. 94.
Tryphiodorus 90 p. 539. — 275 p. 288.
Trypho de monos. anal. p. 69. 121.
Tyrannio p. 34.
Varro de ling. lat. VIII. 36 p. 304.
Xenophon Anab. VII. 8, 7 p. 301.
hist. graec. VII. 1, 41 p. 55.
Zonaras 948 p. 159*. — 1390 p. 28. — 1610 p. 113.

